

Giới thiệu Hắc Hóa Xin Cẩn Thận

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Huyền huyền, Hệ thống, Xuyên nhanh

Nữ chính gặp tai nạn không may chết đi nhưng lại vô tình được hệ thống chọn lựa để thực hiện nhiệm vụ.

Mà hệ thống này lại có tên là【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa】

Thẩm Ngư lựa chọn hệ thống trời định 【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa 】, cô đi qua từng thế giới, một lần lại một lần thận hù, có được kết quả: Nam chủ cần che chở, hãy cẩn thận hắc hóa.

? Đây là một câu chuyện xưa của công lược giả max cấp【 Thẩm Ngư 】 được " yêu thương " trong các thế giới.

? Nữ chủ sẽ đổi hệ thống, ví như【 Hệ thống tẩy trắng 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(1)

【 Có thăng cấp hệ thống không?】

"Thăng cấp!"

【 Xin lựa chọn hệ thống muốn thăng cấp, hệ thống công lược, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, hệ thống ngược tra, hệ thống nữ phụ. 】

"Ừm..... Cái khó nhất."

【 Đã lựa chọn xong, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, trời định, mất 2000 vạn giới tệ. 】

"Cái... Cái gì? 2000 vạn giới tệ??"

Thẩm Ngư nhìn túi tiền của mình hết sạch sành sanh, chỉ còn lại số lẻ, tâm như đao cắt.

【 Đang download hệ thống..... Download xong. 】

Đầu chợt lóe, ánh sáng biến mất rồi lại xuất hiện.

Đôi mắt chậm rãi mở, Thẩm Ngư từ trong khoang chứa trị đi ra, hai chân mềm nhũn, một cánh tay đỡ cô, để cô không ngã xuống đất.

"Ngư, cậu thế nào?"

Thẩm Ngư nhìn người trước mặt, một giọt nước mắt chảy xuống, tưởng tượng đến việc mất 2000 vạn, lại cảm thấy khó chịu, "Không có việc gì, Đa Đa, cậu đỡ tới đến sofa ngồi một lát."

Tạ Đa Đa sao lại tin cô không có chuyện gì, đỡ cô đến sofa, nôn nóng hỏi có chuyện gì xảy ra.

Đây là ngẫu đầu tiên được thăng cấp hệ thống, hơn nữa lại là hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó nhất, Tạ Đa Đa thân là bạn tốt của Thẩm Ngư, sao có thể yên tâm

Thẩm Ngư che mặt, đau đớn nói: "2000 vạn của tớ, không còn! Không còn..."

Tạ Đa Đa: "....."

"Không còn thì thôi, xuyên tiếp, còn sợ không có sao....."

"Nhưng 2000 vạn a! Đó là mạng của tớ, không được! Tớ muốn hoàn thành nhiệm vụ, tớ muốn đi thế giới tiếp theo!" Thẩm Ngư không chịu được túi tiền trống rỗng, nói làm là làm, đứng lên đi ra ngoài.

Tạ Đa Đa vội vàng giữ chặt cô, "Cậu vừa đi ra ngoài, tình lực còn chưa khôi phục a!"

"Không có việc gì, tớ uống một lọ thuốc tình lực là được, bye bye, Đa Đa."

"Nhớ rõ trở về kể về thế giới kia cho tớ!"

"OK!"

*

Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó chỗ nào? Khó ở chỗ người xuyên chẳng những phải công lược, còn phải làm cho giá trị hắc hóa tới 100%.

Không ai có thể làm giá trị hắc hóa lên tới 100%, bởi vì giá trị hắc hóa giá trị càng cao, đối tượng công lược càng đáng sợ, ví như lên đến 50%, người xuyên vào đã chết trên tay đối tượng công lược, làm sao có thể lên đến 100.

Thẩm Ngư ở trong các thế giới, đối với cái loại nhiệm vụ công lược đã không còn hứng thú, cô thích nhất là sự khó khăn và tính khiêu chiến.

Quan trọng nhất là người xuyên vào không thể sinh ra cảm tình với ai trong những thế giới đó, một khi sinh ra cảm tình bị Chủ Thần biết, linh hồn của người đó sẽ vĩnh viễn ở trong thế giới kia.

Thẩm Ngư lợi hại ở chỗ, tình cảm của cô có thể song ly, khi cô sắm vai một nhân vật trong thế giới nào đó, cô sẽ yêu đối tượng toàn tâm toàn ý, nhưng khi rời khỏi sẽ không còn tình cảm.

Chuyện này không phải người nào cũng có thể làm được, muốn làm được, phải lừa chính bản thân mình.

【 Có tiến vào thế giới đầu tiên không? 】

"Có."

【 Vì ký chủ tiến vào thế giới đầu tiên, nhiệm vụ thất bại sẽ không khấu trừ giới tệ. 】

Thẩm Ngư vui vẻ, lần này cô không có đồng nào, còn phải mượn Đa Đa 1 vạn giới tệ, chỉ sợ thế giới này thất bại, giờ tốt rồi, giới tệ sẽ không trừ.

【 Thế giới này là thế giới vườn trường, đang truyền tống.....】

【 Truyền tống thành công. 】

*

Ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, mồ hôi ướt đầm trên trán rơi xuống đất, nháy mắt bốc hơi mất.

Bên tai ầm ỉ người đến người đi, Thẩm Ngư đeo cặp sách trên lưng, xoa xoa mồ hôi trên mặt, nhấc chân chạy vào cổng trường.

Chạy đến khu dạy học, không có thái dương chiếu, đầu choáng váng, phải đỡ tường mới tốt hơn một chút.

Từng bước đi vào trong WC, đóng cửa WC lại, ngồi trên bồn cầu thờ đốc, nói với hệ thống: "Cốt truyện."

【 Cốt truyện đang truyền..... Truyền thành công. 】

Thẩm Ngư vừa nhấc mắt là nhìn thấy màn hình trong suốt trước mặt, từng hàng chữ chạy qua, lông mày nhăn lại.

Đây là một thế giới vườn trường, nam chính vì nguyên nhân khi nhỏ trở nên vô cùng thô bạo và lãnh khốc, nữ chủ là bạch liên hoa, cùng nam chủ dây dưa ở bên nhau, có ngược có ngọt.

Nam chủ vì sao lại trở nên như vậy?

Gia đình nam chủ cả ba đời đều làm trong quân đội, năm nam chủ năm tuổi, bị em trai của người bị cha nam chủ vô tình bắn chết bất cớ, uy hiếp cha nam chủ một mìn tới đó, không được mang theo bất luận kẻ nào, nếu không sẽ cắt một miếng thịt của nam chủ.

Cha nam chủ lại không đi, nói nam chủ không phải con trai của ông ta, chỉ là một đứa con riêng, muốn làm gì cũng được.

Cuộc điện thoại này bị nam chủ nghe thấy, bọn bắt cóc tức giận đá ngất nam chủ, còn cắt thịt trên cổ tay của hắn. Sau khi bọn bắt cóc ra ngoài, nữ chủ - bị bắt cùng nam chủ lấy mảnh pha lê cắt dây thừng, đánh thức nam chủ chạy ra ngoài.

Sau khi nam chủ về nhà, sinh bệnh nặng, quên mất nữ chủ.

Cuối cùng nam chủ nhớ lại nữ chủ, cùng nữ chủ HE.

Thẩm Ngư trong đó chỉ là pháo hôi, cô cùng nữ chủ là song bào thai, bởi vì nữ chủ bị người ôm đi, cha mẹ Thẩm Ngư sống trong sự tự trách, thờ ơ với Thẩm Ngư, cho nên Thẩm Ngư tính cách từ nhỏ đã tự bế nhất gan.

Sau đó trong lúc nam chủ uống say, bị nam chủ coi như nữ chủ cường hôn, còn bị nữ chủ nhìn thấy, trở thành vướng mắc trong mối quan hệ giữa hai người.

Kết cục là cha mẹ Thẩm Ngưng tìm được nữ chủ, yêu thương nữ chủ, Thẩm Ngưng nhìn thấy cha mẹ chưa từng đối xử như thế với mình, nản lòng thoái chí, từ tầng thượng nhảy xuống.

【 Tuyên bố nhiệm vụ, hảo cảm của Mộ Cung Mặc 5 sao, giá trị hắc hóa 5 sao. Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được 10 vạn giới tệ. 】

"Mười... Mười vạn giới tệ?"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Thẩm Ngưng rốt cuộc hiểu được câu nói, trả giá nhiều, sẽ có được nhiều.

Vui vẻ thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình của mình, Thẩm Ngưng ho khan hai tiếng, trong lòng cười to.

Lúc này nam chủ năm tuổi, nữ chủ bốn tuổi, chiều nay sẽ gặp mặt.

Cũng chính là lúc nam chủ bị bắt cóc.

Thẩm Ngưng lần này phải đổi mình với nữ chủ, cô muốn đổi ánh sáng trong lòng nam chủ thành bản thân!

Bất quá tính cách tự bẽ nhất gan của nguyên chủ cô sẽ không thay đổi, bạch liên hoa đúng không, ai sẽ không, Thẩm Ngưng phải làm một đóa bạch liên hoa trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!

10 vạn giới tệ a, trước kia một nhiệm vụ chỉ có 5000 giới tệ, nhiều nhất cũng chỉ có 1 vạn, giờ lại hơn gấp mười lần a, nghĩ là lại thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(2)

Chương trình học tiểu học nhằm chán lại ấu trĩ, Thẩm Ngưng không chịu được ghé vào trên bàn ngủ, nếu không phải mập mạp ngồi cùng bàn đánh thức, có thể đã chậm trễ nhiệm vụ.

Trẻ con dễ ngủ, lau lau nước miệng bên khóa miệng, công cặp sách nhỏ chạy ra bên ngoài, còn không chạy bao lâu đã bị mập mạp kéo tay.

“Thẩm Ngưng, vở bài tập của bạn!”

Thẩm Ngưng lúc này nào còn thời gian lo lắng vở bài tập, còn hơn mười phút nữa nam nữ chủ sẽ gặp mặt, đẩy tay mập mạp ra, lui về phía sau nói: “Ngày mai đưa cho tôi, bye bye, mập mạp.”

Mập mạp nói thầm hai câu, nhét vở bài tập vào ngăn kéo.

Thẩm Ngưng đi ra phòng học, chạy nhanh về phía cầu thang.

Trong cốt truyện, bọn bắt cóc sẽ trói cả nữ chủ bởi vì lúc ấy nữ chủ không cẩn thận bị nam chủ đẩy ngã, gào khóc không cho nam chủ đi, bọn bắt cóc sợ bị phát hiện, nên mới trói cả nữ chủ đi.

Thẩm Ngưng và nữ chủ giống nhau như đúc, nếu cùng nữ chủ xuất hiện trước mặt nam chủ, sẽ không có lợi với nhiệm vụ, cho nên cô phải xuất hiện trước mặt nam chủ trước nữ chủ.

Xuyên qua dòng người, Thẩm Ngưng bước chân ngắn nhỏ rút cuộc tìm được Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc mặc một bộ đồng phục nhỏ, tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo như búp bê.

Nhằm chán đá cục đá, đôi mắt nhìn trên mặt đất.

Thẩm Ngưng nhấc chân chạy đến bên cạnh hắn, kéo hắn chạy về một hướng.

Mộ Cung Mặc phản ứng không kịp, thất tha thất thểu chạy phía sau cô, sau khi phục hồi tinh thần muốn dừng lại, lại không nghĩ rằng sức lực của hắn không bằng cô.

Chạy đến một ngõ nhỏ mới dừng lại, Thẩm Ngự đỡ eo thở dốc.

Mộ Cung Mặc cũng thở hồng hộc, trợn mắt giận dữ nhìn Thẩm Ngự, không biết kẻ điên này từ đâu ra.

Bình phục hơi thở, xoay người muốn đi.

Thẩm Ngự thấy thế, tiến lên giữ chặt cánh tay hắn, “Dừng đi a!”

Mộ Cung Mặc chỉ mới 5 tuổi nhưng bệnh sạch sẽ đã rất nghiêm trọng, đen mặt rút tay, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi..... Tôi.....” Thẩm Ngự sắc mặt đỏ bừng, ấp úng không biết muốn nói gì.

Mộ Cung Mặc lại hiểu sai ý, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: “Tôi không thích cậu.”

“Phốc.....”

Thẩm Ngự trong miệng nếu có nước, chắc sẽ phun toàn bộ vào mặt hắn, nghĩ nam chủ bây giờ còn nhỏ dù sao cũng sẽ quên, cô cũng không cần thiết diễn tính cách của nguyên chủ, trợn mắt với hắn, xoa eo nói: “Tôi nói cho cậu biết, tôi đang cứu cậu đó, tôi vừa mới nhìn thấy có mấy người xấu vẫn luôn nhìn cậu, còn mặc quần áo màu đen, mẹ tôi nói, phải tránh xa những người này, nếu không sẽ bị bắt đi.”

Mộ Cung Mặc không nghĩ tới người này lại biến hóa lớn như vậy, sùng sốt một chút, mới nói: “Không cần cậu quan tâm”

Thẩm Ngự bị gió thổi tóc làm cho có chút bức mình, buộc tóc thành đuôi ngựa mới dễ chịu hơn một chút, tiếp tục nói: “Không tin đúng không, muốn tôi dẫn cậu đi nhìn không, mấy người xấu kia nhất định là đang đi tìm cậu, có tin không?”

Mộ Cung Mặc sắc mặt bắt đầu lo lắng, tựa hồ cũng tò mò, cô bé này nói quá chắc chắn, làm hắn nghĩ đến lúc trước nhìn thấy mấy người mặc áo đen.

“Nhưng cậu không thể phát ra tiếng động, bằng không chúng ta sẽ bị bắt!” Thẩm Ngự đối diện với hắn, nghiêm túc nói.

Mộ Cung Mặc nuốt nuốt nước miếng, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(3)

Vừa mới nói xong, lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của cô bé, con ngươi lập tức co rút lại, lui về phía sau một bước cách xa cô.

Thẩm Ngự không phát hiện dị thường của hắn, nghĩ mấy người kia đã chạy gần đến đây, nói với hắn: “Cậu đi theo tôi.”

Dứt lời, cô đi về phía đầu ngõ, đi đến chỗ rẽ, thật cẩn thận ló đầu ra, quả nhiên nhìn thấy một người áo đen đi về phía này.

Thẩm Ngự vội vàng kéo Mộ Cung Mặc chạy vào trong, chạy đến chỗ thùng rác ngồi xổm xuống.

Mộ Cung Mặc ngửi thấy mùi rác rưởi, định đứng lên nhưng bị Thẩm Ngự bên cạnh kéo xuống, còn bị bịt kín miệng.

Vừa muốn giãy giụa, lại nghe thấy những tiếng bước chân vội vàng, càng đi càng gần, dừng lại tại chỗ thùng rác mà bọn họ đang ngồi.

Mộ Cung Mặc kinh ngạc, từ giữa hai khe hở của thùng rác, hắn nhìn thấy bóng đen đi tới đi lui.

“Mẹ nó, rõ ràng em vừa mới nhìn thấy đứa bé kia, nháy mắt đã không thấy đâu!”

“Vâng vâng vâng, lão đại, em đã biết.”

Dứt lời, tiếng bước chân càng lúc càng xa, rồi đi.

Thẩm Ngự nhìn nhìn bốn phía, sau khi an toàn, vừa muốn trêu chọc người bên cạnh một chút, cúi đầu lại nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của hắn.

Nhấp nhấp miệng, Thẩm Ngự duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Không có việc gì, người kia đã đi rồi.”

Mộ Cung Mặc ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng hoang mang, “Đứa bé người kia muốn tìm là tôi sao?”

Thẩm Ngự: “Cậu nói xem?”

Mộ Cung Mặc trừng mắt, dùng sức lắc đầu, “Vì sao muốn bắt tôi? Tôi không có quen biết hần ta?”

Hần chỉ là một đứa bé, Thẩm Ngự thờ dài một hơi, trong cốt truyện những việc hần làm với nguyên chủ là sau khi lớn, cũng không phải hần bây giờ.

Nguyên chủ có kết cục như vậy, Mộ Cung Mặc chỉ là một mối lửa, nguyên nhân chính là do cha mẹ của nguyên chủ, hai người kia sống trong tự trách, thờ ơ với nguyên chủ.

Thẩm Ngự trong lòng một tia thành kiến cuối cùng không còn, duỗi tay cầm lấy tay hần, trấn an nói: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Mộ Cung Mặc kinh ngạc ngược mắt, ngơ ngẩn nhìn cô.

Thẩm Ngự nắm hần đi ra ngoài, hệ thống thanh vang lên.

【 Đoạn này trong cốt truyện không thể thay đổi được, ký chủ, Mộ Cung Mặc cần thiết trải qua giai đoạn này, cốt truyện sau này mới có thể phát triển. 】

“Tôi biết.”

Quả nhiên, bọn họ không đi được bao lâu, đã có người vây quanh họ.

Một người đàn ông cầm ảnh chụp nhìn nhìn, đôi mắt dừng ở trên người nam hài, quả quyết nói: “Chính là nó, mang nó đi!”

Mộ Cung Mặc hoảng sợ nhìn những người đi tới, tay nắm Thẩm Ngự thật chặt.

Thẩm Ngự hét to, “Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Người mặc áo đen tiến lên đá bọn họ, hai người ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

“Lão đại..... Cô bé này.....”

Người cầm đầu nhìn hai bàn tay nắm chặt, cau mày, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đều mang đi!”

“Vâng, lão đại!”

*

Bóng đêm ngày hè mang đến từng cơn gió mát lạnh, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp thổi vào kho hàng âm u, bọc một tầng ánh trắng, xua tan vài phần bóng tối.

Trên sàn xi măng có hai đứa trẻ, một nam một nữ, tay chân đều bị dây thừng trói chặt.

Lúc Thẩm Ngự tỉnh lại, cổ truyền đến từng đợt đau đớn, kêu một tiếng, cô muốn nói gì đó, miệng lại bị nhét giấy.

Hồi lâu sau mới thanh tỉnh, Thẩm Ngự theo ánh trăng nhìn kho hàng trống rỗng, cái gì cũng không có, chỉ có cô cùng Mộ Cung Mặc.

Cậu bé cũng không biết thế nào, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nếu không phải ngực phập phồng, Thẩm Ngự đều cho rằng hần đã chết.

Đờ tường ngồi dậy, Thẩm Ngự xem lịch, hôm nay là ngày 11 tháng 7, cuối tuần, hiện tại đã 9 rưỡi, còn hai tiếng nữa, bọn bắt cóc sẽ gọi cho cha Mộ Cung Mặc, sau đó cắt một miếng thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(4)

Tất cả chuyện này là điều cần thiết để phát triển cốt truyện, Thẩm Ngự căn bản không thể thay đổi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu bé hăm sâu vào trong thống khổ.

“Đạo cụ trong thương thành có thể mở ra không?” Thẩm Ngự hỏi hệ thống.

【 Có thể, ký chủ. 】

Thẩm Ngự mở giao diện thương thành, click mở mua đạo cụ.

“Chũu thủ này khi nào tăng giá?” Thẩm Ngự lần trước mua chỉ có 10 giới tệ, hiện giờ đã tăng lên 50.

【..... Hệ thống càng cao cấp, vật phẩm trong thương thành cũng sẽ tăng giá. 】

Thẩm Ngự muốn chũu bậy, nhưng nghĩ đến thời gian quan trọng, lại không nghĩ truy cứu cái hệ thống hổ người này.

Dùng chũu thủ cắt đứt dây thừng, phun giẻ trong miệng ra, xoa xoa cánh tay đau nhức, vận động một chút, Thẩm Ngự bò đến bên cạnh cậu bé.

“Này, Mộ Cung Mặc! Tỉnh tỉnh!”

“Mộ Cung Mặc!”

Cậu bé có một tia động tĩnh, chậm rãi mở hai mắt, đối diện với ánh mắt khẩn trương của Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự thuận thế cắt đứt dây thừng ở cổ tay hắn, lấy giẻ trong miệng hắn ra, nhỏ giọng nói: “Lát nữa cậu đi theo tôi, tôi thấy, có địa phương có thể đi ra ngoài chỉ có cái cửa sổ trên kia, chỉ cần cậu đảm vai của tôi là có thể đi lên.”

Mộ Cung Mặc ngậy thơ nghe, nhìn nhìn về phía cửa sổ, nuốt nuốt nước miếng.

Thẩm Ngự ngồi xổm phía dưới, ý bảo hắn đi lên.

Mộ Cung Mặc do dự, Thẩm Ngự thúc giục nói: “Nhanh lên a! Bọn họ sắp tới rồi.”

Mộ Cung Mặc: “Cậu đi như thế nào?”

Thẩm Ngự sừng sốt một chút, mới nói: “Cậu xem tôi có thể cắt được dây thừng, tự nhiên có thể đi ra ngoài, yên tâm đi, cậu đi nhanh lên.”

Mộ Cung Mặc cắn chặt răng, dẫm trên vai Thẩm Ngự, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, trèo lên.

Thẩm Ngự xoa xoa bả vai, xua tay, “Đi nhanh đi, đi ra ngoài tìm chú cảnh sát cứu tôi.”

Mộ Cung Mặc ngồi xổm trên cửa sổ nhìn cô, tựa hồ không nghĩ bỏ lại cô, suy nghĩ hồi lâu, kiên định nói: “Tôi sẽ đến cứu cậu!”

“Được.” Thẩm Ngự đáp ứng.

Cậu bé xoay người nhảy xuống, Thẩm Ngự lui về phía sau vài bước, dựa trên vách tường, thở ra một hơi.

Hệ thống tựa hồ nghi hoặc, 【 Ký chủ, hắn không chạy thoát được đâu. 】

Thẩm Ngự: “Biết.”

【 Cô biết..... Vì sao còn muốn làm như vậy? 】

Thẩm Ngự nhướn mày, trong mắt lướt qua một tia sáng, “Hảo cảm được bao nhiêu sao?”

【 Hai sao rưỡi. 】

“Tiểu tử này, quả nhiên là nam chủ hắc hóa, sự đề phòng còn mạnh như vậy.” Thẩm Ngự nhụt chí ngáp một cái.

Hảo cảm của trẻ con dễ xoáy nhất, tuy rằng sau khi lớn lên sẽ rút sao, nhưng số đông người xuyên vào sẽ thích xuyên vào lúc còn nhỏ, trở thành ánh sáng trong lòng đối tượng nhiệm vụ.

Thẩm Ngự chủ yếu không phải xoát hảo cảm, mà là giá trị hắc hóa, nhưng giá trị hắc hóa quyết định bởi độ hảo cảm của nam chủ với bản thân, cho nên cần phải làm độ hảo cảm 100%, mới có giá trị hắc hóa.

Ở thế giới trước, khẳng định đã 4~5 sao, nhưng hiện tại chỉ có 2 sao rưỡi, đủ để chứng minh con đường sau này không dễ đi.

Bất quá, Thẩm Ngự thích nhất là độ khó!

Thẩm Ngự ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, kế tiếp sẽ có một đoạn cốt truyện quan trọng, cần phải có trạng thái tốt.

Chưa đến một giờ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Thẩm Ngự đôi mắt chợt mở, nhúu mày, đây cũng tới quá nhanh đi.

Cửa sắt loảng xoảng đá văng ra, một người đàn ông cao to đi đến, trong tay xách Mộ Cung Mặc, ném xuống đất, hung tợn phi nhỏ, “Thiếu chút nữa là hỏng việc! Chúng mày ai là người ra chủ ý? Còn biết từ cửa sổ chạy ra đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(5)

Thẩm Ngự bò đến bên cạnh Mộ Cung Mặc, kinh hoàng đẩy đẩy hắn, “Cậu không sao chứ? Đây.”

Mộ Cung Mặc khò miệng tràn ra máu loãng, che lại ngực thống khổ thở dốc, cuộn tròn thân thể muốn giảm bớt đau đớn trên người.

Đôi mắt người kia quét qua trên người Mộ Cung Mặc và Thẩm Ngự, cuối cùng ngừng ở trên người Thẩm Ngự, mày nhăn lại, đi nhanh đến bên cạnh cô, nhấc chân đá.

Thẩm Ngự còn không có phản ứng lại, đã được người ôm vào trong ngực, chỉ nghe được người chấn trước mặt mình kêu lên một tiếng, ngực nóng lên, máu tươi thấm ướt cả vạt áo của cô.

Khuôn mặt người đàn ông cứng lại, không thể tin tưởng nhìn đứa bé trai ôm cô bé vào trong ngực, rõ ràng vừa bị hắn đánh, không đứng lên nổi, còn che chở cô bé này.

Nghĩ đến lão đại nói không thể đánh chết, người đàn ông bực bội móc ra một điều thuốc, đi ra khỏi phòng.

Đồng dạng mộng bức còn có Thẩm Ngự, cô không nghĩ tới hắn sẽ chấn một đá này giúp cô, rõ ràng chỉ có 3 sao rưỡi không phải sao? BẠN BÈ MÀ THÔI.

Cậu bé vô lực ngã xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngự nhìn cậu, trên mặt không có một tia biểu tình, từ trong thương thành mua một cái khăn tay, nghiêm túc lau khô máu trong lòng bàn tay.

Thẩm Ngự có thể xuyên qua rất nhiều thế giới khác nhau, nếu nói cô nỗ lực hơn bất cứ Ạ, không bằng nói cô bạc tình.

Thật ra cô không có một chút cảm tình nào với đối tượng nhiệm vụ, bao gồm Mộ Cung Mặc.

Từ lúc gặp mặt, Thẩm Ngự đã lên kế hoạch sẵn, thế giới đầu tiên là vườn trường, điều này rất có lợi với nàng.

Việc giúp đỡ cậu bé ra ngoài, việc cậu bị bắt lại, toàn bộ đều trong kế hoạch của cô.

Hơn nữa cô đã chuẩn bị tốt chịu một đá, cậu bé không có khả năng một mình đi ra ngoài, nhất định sẽ có người hỗ trợ, người kia tự nhiên sẽ là người bị bắt cùng, cô có thể nghĩ ra, người kia đương nhiên cũng có thể.

Nhưng cô không nghĩ tới cậu sẽ giúp cô đỡ.....

Sau khi lau khô máu trên tay, Thẩm Ngự hỏi hệ thống: “Mộ Cung Mặc có nguy hiểm đến mạng sống không?”

【 Sẽ không, nam chủ sẽ không chết cho đến khi kết thúc cốt truyện. 】

“Đã biết.”

Thẩm Ngự nhìn thời gian, còn hơn mười phút, người đàn ông xưng là lão đại sẽ đi vào đây.

Thẩm Ngự ngồi bên cạnh cậu bé, từ trong thương thành mua một lọ nước sinh mệnh, nâng cậu bé lên cho cậu uống.

【 Ký chủ..... Không thể sinh ra cảm tình với nam chủ. 】

Thẩm Ngự biết nó có lòng tốt nhắc nhở, cười trả lời: “Tôi biết, nhưng người ta đã giúp tôi, mua một lọ nước sinh mệnh nước làm sao vậy.”

Nước sinh mệnh là vật phẩm đắt nhất trong thương thành.

Nó có thể làm lục phủ ngũ tạng khôi phục hoàn hảo, làm thống khổ biến mất.

Trong lúc Mộ Cung Mặc hôn mê, chỉ cảm thấy đau đớn trên ngực biến mất không còn.

Còn có một cổ mát lạnh chảy qua mỗi chỗ trên thân, cực kỳ thoải mái.

Ánh trăng bị mây đen che khuất, kho hàng chìm trong bóng tối, nỗi sợ hãi bao phủ cả kho hàng.

Tiếng động cơ từ nơi không xa truyền đến, Thẩm Ngự thu nước sinh mệnh vào trong không gian, nhìn về phía cửa sắt.

Tôi.

Không bao lâu, bên ngoài cửa sắt vang lên âm thanh, ngay sau đó cửa sắt bị người mở ra, một hàng người áo đen đi tới, vây quanh Thẩm Ngự và Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(6)

Người tới một thân tây trang gầy da, trên đầu có vài sợi tóc bạc, khuôn mặt mang theo lệ khí, đôi mắt đảo qua Thẩm Ngự cuối cùng dừng trên người Mộ Cung Mặc, sắc mặt càng thêm lạnh băng, “Điện thoại.”

“Vâng, lão đại.” Một người vội vàng móc di động ra, gọi một số rồi đưa cho ông ta.

Ông ta tiếp nhận di động, chờ lúc bên kia nghe máy mới để điện thoại sát tai, cùng người bên kia đàm phán.

Thẩm Ngự biết Mộ Cung Mặc sắp tỉnh, rũ đầu đợi cốt truyện đến.

Quả nhiên, người kia mở loa, microphone vang lên một giọng nói, quanh quẩn trong kho hàng tối tăm.

“Hắn chỉ là đứa con riêng mà thôi, mày muốn làm gì cũng được.”

Điện thoại đơ đơ đơ cắt đứt, người kia tay nắm thành quyền, nắm chặt di động định ném xuống dưới đất, bỗng chốc dừng lại.

Không khí bắt đầu ngưng đọng, không ai dám phát ra một âm thanh nào, chờ đợi mệnh lệnh.

“Cắt một miếng thịt của thằng bé, đưa cho vợ của hắn, a, tao cũng không tin Mộ Hạo thật sự không để bụng đứa con trai này.”

“Vâng.”

Ông ta xoay người rời khỏi kho hàng, một hàng người áo đen đi theo phía sau.

Kho hàng tối tăm chỉ còn lại có một người áo đen, rút ra một con dao, đi về phía Mộ Cung Mặc.

Thẩm Ngự ngẩng đầu, che trước Mộ Cung Mặc, nói, “Chú, cầu xin chú, đừng giết hắn, cầu xin chú, giết cháu đi.”

Người áo đen sùng sốt, không nghĩ tới cô bé này lại dũng cảm như vậy, nhưng nghĩ lão đại đã nói, khuôn mặt lạnh lại, muốn đặt nữ hài sang bên kia.

Thẩm Ngự nước mắt không ngừng chảy xuống, bàn tay dơ hề hề túm lấy quần áo của người áo đen, khịt khịt lắc đầu, dứt quãng khăn cầu: “Chú, chú! ... Cầu xin chú, hắn đang ốm, chú giết cháu được không?”

Người áo đen có chút không kiên nhẫn, xách nữ hài ném về phía sau, cầm dao cắt thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Cổ tay Mộ Cung Mặc phun ra máu tươi, chảy trên mặt đất thành một bãi máu loãng.

Mộ Cung Mặc đau đớn muốn chết, kéo tay gãy giữa thờ dốc, cả sự đề kêu lên cũng không có.

Thẩm Ngự từ góc tường bò lại đây, cõ áo khoác trên người, ấn vào trên cổ tay Mộ Cung Mặc để cầm máu, hốt hoảng thất thố khóc thút thít, “Mộ Cung Mặc, cậu không sao chứ, cậu đừng chết a, không cần làm tôi sợ, Mộ Cung Mặc!”

Mộ Cung Mặc môi giật giật, Thẩm Ngự vội vàng cúi xuống nghe, chỉ nghe được hắn rên rĩ nói hai chữ: Đi mau.

Thẩm Ngự nước mắt tràn mi, dùng sức lắc đầu, “Tôi đi rồi, cậu sẽ chết, cậu sẽ chết.”

Thẩm Ngự dùng áo khoác buộc chặt cổ tay hắn, tạm thời có thể cầm máu, nàng nhìn nhìn bốn phía, nhìn thấy một cái lỗ nhỏ trong góc, trước mắt sáng ngời, xoay người nhỏ giọng nói với Mộ Cung Mặc: “Chúng ta có thể đi ra ngoài! Mộ Cung Mặc, cậu có thể đứng lên không? Tôi kéo cậu.”

Mộ Cung Mặc ý thức đã bắt đầu mơ hồ, trên cổ tay đau đến chết lặng, miễn cưỡng dựa vào Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự đỡ hắn đi đến chỗ kia, chính mình cẩn thận đi ra trước xem xét xung quanh.

Những người áo đen đó đi theo người kia mở hộp, bên ngoài tạm thời không có người.

Thẩm Ngư bò ra ngoài, ngay sau đó lòi Mộ Cung Mặc ra.

Hai người đi dần ra kho hàng, đi trên con đường hoang vu vắng vẻ, gió lạnh thổi qua làm đầu thanh tỉnh một chút.

Thẩm Ngư đỡ hần từng bước từng bước đi, không ngừng nói chuyện với Mộ Cung Mặc, “Đừng ngủ, Mộ Cung Mặc, cậu đừng ngủ!”

Mộ Cung Mặc chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mở cũng không mở ra được, bên tai vang lên giọng nói của cô bé, hơi hơi hé miệng, “Sao... Sao cậu biết tên của tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(7)

Thẩm Ngư nghe hần nói, không khỏi thở dài nhẹ nhõm: “Cậu đã nói với tôi, cậu quên rồi à.” Ngự khí không hề chột dạ, Thẩm Ngư thiếu cảnh giác, lại phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy, may mà hần vẫn còn nhỏ, gạt qua rất đơn giản.

Mộ Cung Mặc mí mắt chậm rãi khép lại, “Cậu buông tôi ra đi, cậu chạy một mình có thể thoát được, kéo theo tôi nếu bị bắt..... Chúng ta... Chúng ta đều sẽ chết.”

Thẩm Ngư xoa xoa mồ hôi trên trán, cơ thể này không cao bằng Mộ Cung Mặc, kéo hần đi về phía trước, hai chân đã bắt đầu nhũn ra, “Không có việc gì, một lúc nữa có người, chúng ta sẽ an toàn.”

“Cậu... Cậu tên là gì?”

“Thẩm Ngư, tôi tên là Thẩm Ngư”

“Àn.”

*

12 năm sau.

Trong căn nhà 1 phòng khách 3 phòng ngủ, trong tiểu khu phía Bắc, trang hoàng ấm áp, trên bàn để 3 đĩa đồ ăn, đã lạnh từ lâu, một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, ăn cơm xong, dọn dẹp chén đĩa, lại xoay người vào phòng.

Cửa phòng bên cạnh mở ra, một cô gái đi ra, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nhấc chân đi đến phòng bếp lấy một chén cơm, ngồi trước bàn, ăn cơm ở phòng khách trống rỗng.

Người con gái đó là Thẩm Ngư, trong nhà vẫn luôn như thế, ba mẹ cô từ nhỏ đã không quan tâm cô, việc ai người nấy làm, về nhà quạnh quẽ, từ trước đến nay cô cũng không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Tất cả là do lúc đó mẹ sinh đôi, nhưng bởi vì sơ sẩy, chị gái bị người khác ôm đi, mẹ hối hận cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cho đến bây giờ, vẫn sống trong tự trách.

Mà ba cô, không chịu nổi sự quạnh quẽ trong nhà, mỗi ngày đi làm từ sớm, nửa đêm mới về nhà.

Thẩm Ngư đã thói quen, cô rửa chén, xoa xoa miệng, đi đến phòng của mình, đóng cửa lại.

【 Ký chủ, ngày mai nam nữ chủ sẽ gặp mặt. 】

Thẩm Ngư xé một bao khoai lát ăn, nào có nửa điểm mát mát như vừa nãy, “Đã biết.”

【 Mộ Cung Mặc hào cảm độ đã hạ xuống 3 sao. 】

“Àn.”

12 năm này, sau khi chia tay với Mộ Cung Mặc, Thẩm Ngư nhìn hảo cảm độ từ 5 sao giảm xuống 3 sao.

Đây cũng coi như chậm, Thẩm Ngư thuận lợi trở thành ánh sáng trong lòng Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc từ ngày đó về đến nhà, dựa theo cốt truyện, phát sốt bệnh nặng, quên đi ký ức, tính cách cũng trở nên lạnh nhạt hung ác nham hiểm, xây một tầng băng trong lòng, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Đã quên cô, độ hào cảm vẫn cao như vậy, đó là bởi vì Mộ Cung Mặc mỗi tối, đều sẽ mơ thấy Thẩm Ngự, tuy rằng không biết Thẩm Ngự là ai, nhưng tâm lý vẫn có ràng buộc.

Ăn xong một gói khoai tây chiên, đến nửa đêm, Thẩm Ngự xoa xoa bụng hướng đi WC, đi xong một lần mà bụng vẫn còn đau.

Thẩm Ngự nhặt vỏ gói khoai tây chiên từ thùng rác lên, nhìn hạn sử dụng, đôi mắt tròn tròn.

Đã quá hạn 1 tháng, ngoa tào, sao mình có thể không nhìn mà ăn bậy!

Đi WC không biết bao nhiêu lần, Thẩm Ngự hai chân nhũn ra nằm trên giường, vừa nhắm mắt đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, Thẩm Ngự đôi mắt thâm quầng bò dậy, vừa đánh răng vừa nhìn bản thân tiều tụy trong gương.

Xem như xong rồi, vì sao lại ăn! Đều do cô tham ăn a.

Rửa mặt xong ra khỏi phòng, Thẩm Ngự nhìn bạn bao sắp lạnh trên bàn, thuận tay cầm lấy đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(8)

Vào cổng trường, Thẩm Ngự đeo ba lô chạy chậm vào phòng học.

Phần lớn học sinh đã ngồi vào chỗ, việc ai người đó làm.

Thẩm Ngự đẩy đẩy cặp kính chiếm hơn nửa khuôn mặt nàng, mái tóc hơi rũ, che cả khuôn mặt, sợ hãi rụt rè ngồi vào chỗ, mở sách ra đọc.

Người ngồi cùng bàn không chịu nổi sự im lặng của cô, quay sang nói chuyện với người khác.

Chủ nhiệm đi vào phát phiếu điểm tháng này, đôi mắt đảo qua mỗi người trong lớp, dừng lại trên người Thẩm Ngự, giọng nói mang theo khen ngợi: “Kiểm tra tháng này thành tích của phần lớn học sinh đều không tốt, may mà có một học sinh làm về vang cho lớp, đứng thứ nhất toàn khối, tôi muốn khen ngợi học sinh này, Thẩm Ngự, lần sau không ngừng cố gắng. Những học sinh có thành tích kém bị phạt trực nhật một tuần. Được rồi, lấy sách ra.....”

Dứt lời, mấy học sinh đằng sau lộ vẻ phiền muộn.

Thẩm Ngự khép lại truyện, bỏ vào ngăn bàn, lấy sách giáo khoa nghiêm túc nghe giảng bài, không chú ý một số ánh mắt không có ý tốt dừng ở trên người cô.

Giờ tan học buổi chiều, lúc Thẩm Ngự sắp xếp lại sách vở, vừa nhắc đầu thì nhìn thấy vài người đứng ở bên cạnh, ôm ngực nhìn cô.

“Thẩm Ngự đồng học.”

Thẩm Ngự bị những người này nhìn chăm chú, trong lòng hoảng hốt, nắm chặt cặp sách, “Các bạn..... Các bạn có việc sao?”

Một học sinh nữ phiền chán nhìn cô, tùy tay ném chổi trước mặt cô, khoe miệng mang theo ý cười nói: “Bọn tôi còn có việc, cậu có thể giúp bọn tôi trực nhật được không a?”

“Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều biết Thẩm Ngự đồng học rất tốt bụng, bọn tôi thật sự có việc gấp, cậu giúp bọn tôi trực nhật đi.” Vài người bên cạnh liên tục phụ họa nói.

Thẩm Ngự lui về phía sau một bước, lưng dán vách tường lạnh băng, môi mím lại, sắc mặt hơi tái nhợt, tiếng cự tuyệt nghẹn lại, cuối cùng hóa thành một tiếng ảm.

Cô là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt, cũng sẽ không tức giận với ai.

Vài người cười hi hi nói cảm ơn, đi ra phòng học.

Phòng học chỉ còn vài người, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô.

Ở lớp học, chưa từng có người nào chơi với cô, ai cũng sẽ không chơi với một người tính cách tự bẻ như cô.

Thẩm Ngự để cặp sách trên mặt bàn, nhặt chổi lên, đi đến trước bục giảng, từng bước từng bước trực nhật.

Lúc làm xong, ngoài trời đã tối, Thẩm Ngự đóng cửa cặp sách, đeo cặp sách xuống dưới tầng.

Vừa mới đi xuống đã nghe thấy có giọng nói của ai đó, theo tay vịn đi xuống xem, có hai bóng người một nam một nữ đang nói chuyện.

“Cô... Tên là gì?” Đây là giọng nói của nam sinh.

“Tớ... Tớ tên Ngô Cẩm”

“Nga.” Giọng nói của nam sinh mang theo một tia thất vọng.

Ô trong tay Thẩm Ngự "bang" một tiếng rơi trên mặt đất, lúc nàng nhặt lên, hai bóng người kia đã biến mất.

Thẩm Ngự không biết vì sao giọng nói của người con trai kia rất quen thuộc, có cảm giác như đã nghe được ở đâu đó, có thể là ảo giác đi.

Về đến nhà, nhìn căn nhà không có một bóng người, Thẩm Ngự thở dài một hơi, hâm nóng đồ ăn hôm qua còn dư lại, qua loa ăn xong, trở lại phòng làm bài tập.

【 Nam nữ chủ đã gặp mặt, ký chủ..... Nhìn qua không vội chút nào? 】

Thẩm Ngự đóng cửa lại lập tức khôi phục bản tính, xem lịch, ăn đồ ăn vặt.

“Gấp cái gì, gấp có thể làm bọn họ không gặp mặt?”

【 Nhưng mà..... 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(9)

Thẩm Ngự xua xua tay, "Đừng có nhưng mà, nhiệm vụ nhất định sẽ hoàn thành, cứ yên tâm đi." Dứt lời, nàng thoải mái nằm trên giường lớn, ăn đồ ăn vặt.

Giọng nói nghe được ở cầu thang là giọng nói của nam nữ chủ, lúc đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Cốt truyện, nguyên chủ cũng bị đám học sinh đó bắt trực nhật, nhưng cô không nghe thấy đối thoại của nam nữ chủ, Thẩm Ngự cố ý đi nghe lúc đó.

Nguyên nhân là để đánh gãy nam nữ chủ nói chuyện, sau khi nói chuyện nam chủ Mộ Cung Mặc sẽ nghĩ nữ chủ Ngô Cẩm là người mình vẫn mơ thấy, cho nên sau này Mộ Cung Mặc càng ngày càng chú ý Ngô Cẩm, cuối cùng phát triển thành yêu.

Đối với nhiệm vụ lần này, Thẩm Ngự rất nắm chắc.

*

Thẩm Ngự không cùng lớp với Mộ Cung Mặc và Ngô Cẩm, nam nữ chủ cũng không cùng lớp.

Cô đã học xong lại bị mấy người kia bắt trực nhật, nhưng mà cô lại muốn như vậy.

Vội vàng trực nhật xong, Thẩm Ngự ra cổng trường đi về nhà, trên đường chỉ còn vài người, sắc trời âm đạm, ánh hoàng hôn xuyên qua tầng mây chiếu trên mặt đường.

Thẩm Ngự đi qua một ngõ nhỏ, lại nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh đánh nhau, bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Cuối ngõ là một lối rẽ, nơi này là nơi loạn nhất trong thành phố, bốn phía đều là quán net và quán com, còn có mấy sân bóng, Thẩm Ngự mỗi lần đi qua nơi này đều đi rất nhanh, lần này cũng không ngoại lệ.

Thu hồi ánh mắt, lúc định đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, sâu thẳm trong lòng rung lên, Thẩm Ngự che ngực kỳ quái ngược mắt nhìn.

Từng bước đi vào trong ngõ nhỏ, càng đi vào âm thanh đánh nhau lại càng lớn, thập phần đáng sợ.

Thẩm Ngư áp xuống sự sợ hãi trong lòng, lặng lẽ dựa vào vách tường nhìn vào, liền nhìn thấy một cảnh tượng ghê người.

Năm sáu nam sinh vây quanh một người, trong tay cầm dao, người bị vây quanh cũng không yếu, từng bước từng bước đạp mấy người kia ngã xuống đất, lợi hại không giống như một học sinh.

Đúng vậy, quần áo của hắn là đồng phục học sinh, vẫn là đồng phục trong trường của cô.

Thẩm Ngư biết trường cô đang học là trường trọng điểm của tỉnh, quân chế đặc biệt nghiêm khắc, không cho đánh nhau, một khi phát hiện, sẽ trực tiếp bị nghỉ học.

Bên cạnh trường cô còn có một trường khác, trong đó rất hỗn loạn, nghe người ta nói, đánh nhau gì đó chỉ là chuyện bình thường, chỉ cần không liên quan đến mạng người, trường học mở một con mắt nhắm một con mắt.

Mấy người kia lung lay đứng lên, hoảng sợ nhìn thoáng qua người nọ rồi chật vật chạy trốn.

Chỉ còn lại người kia lui về sau vài bước ngồi xuống đất.

Thẩm Ngư nắm chặt tay, nhìn nhìn người nọ một chút, xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy tiếng thở dốc đau đớn, bước chân lập tức ngừng lại.

Chân dẫm vào vỏ đồ ăn phát ra âm thanh, sợ tới mức Thẩm Ngư cả người run lên.

"Ai?" Giọng nói lạnh lẽo xuyên thấu vách tường, đánh thẳng vào trái tim Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư lui về phía sau muốn chạy, giọng nói lại vang lên.

"Không nói, bị tôi bắt được nhất định phải chết."

Thẩm Ngư vừa nghe vội vàng bước ra chỗ rẽ, cách người nọ mười mấy mét, khăn trương nói năng lộn xộn: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, tôi sẽ không cáo trạng..... Tôi thề!" Không cần giết người diệt khẩu.....

Câu nói đằng sau Thẩm Ngư không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(10)

Nam sinh ngồi dưới đất, một tay đỡ trên đầu gối, đôi mắt lạnh lùng đảo qua Thẩm Ngư, giọng nói giống như hàn băng, rung mình đến tận xương: "Lại đây."

"Không..... Không không....." Thẩm Ngư bị dọa khóc, mùi máu tươi làm cô sợ tới mức hai chân nhũn ra, nỗ lực bảo đảm: "Tôi thật sự không..... Sẽ không nói cho thầy cô....."

"Tôi bảo cậu lại đây không nghe rõ sao?" Nam sinh ngữ khí hơi yếu đi, nhưng vẫn thập phần cường ngạnh.

Thẩm Ngư nén nước mắt sắp tràn ra, chậm như rùa đi đến trước mặt hắn, đôi mắt nhắm chặt.

Nam sinh nương ánh đèn đường nhìn biểu tình của cô, hừ một tiếng mới nói: "Tìm một chiếc xe, đưa tôi đi bệnh viện."

Thẩm Ngư sùng sốt, mở mắt nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt di chuyển xuống dưới, trên đùi hắn có rất nhiều vết thương đang chảy máu.

"Nhanh lên!"

"Được..... Được được!" Thẩm Ngư xoay người chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô, híp híp mắt.

Dám chạy trốn, cô nhất định phải chết.

Không bao lâu sau, bên tai truyền đến âm thanh: "Ai, đồng học! Đồng học!"

Nam sinh mở to mắt, đối diện với sắc mặt khẩn trương của cô gái.

Cô cho rằng hắn đã chết.....

Thẩm Ngư thấy hắn mở mắt ra mới nhẹ nhàng thờ ra, chỉ vào bên ngoài ngõ: "Tôi đã gọi tắc xi, cậu có thể đứng lên không?"

"....." Nam sinh giật giật chân, đau đớn làm hắn nhăn mày lại, đỡ tường chậm rãi đứng lên, hai chân mềm nhũn ngã xuống.

Cô nhanh tay nâng cánh tay hắn, hỏi: "Không có việc gì đi?"

Nam sinh sững sốt một chút, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, dựa vào thân thể mềm mại của cô, không nói lời nào.

Lên tắc xi, bác tài không khỏi nhìn nhiều hai mắt, vừa nhìn vào trong đôi mắt lạnh băng của nam sinh, vội vàng thu lại ánh mắt.

Xe chạy đến cửa bệnh viện, trả tiền xong đi vào văn phòng bác sĩ, nhìn bác sĩ bôi thuốc, cô móc đi động ra nhìn vài lần, lại thất vọng bỏ vào trong túi.

Ba mẹ một cuộc điện thoại cũng không gọi, cũng không có một tin nhắn nào.

Đã tám giờ..... Mặc kệ cô về nhà sớm hay muộn, ba mẹ cũng không quan tâm.

"Nghĩ cái gì? Đi thôi!" Nam sinh đi đến trước mặt cô nói.

Thẩm Ngư vội vàng đứng lên, đi phía sau hắn.

Sau khi đi ra bệnh viện, Thẩm Ngư ngẹn thật lâu, mới lấy hết can đảm nói: "Tôi..... Tôi về nhà trước." Dứt lời muốn đi.

"Đứng lại!" Nam sinh cau mày gọi lại.

Thẩm Ngư vội vã quay đầu lại, dùng sức xua tay: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, cậu... cậu yên tâm đi."

"....." Nam sinh trong mắt hiện lên một tia bức bối, nhét tiền vào tay cô, nói: "Đi thôi."

Thẩm Ngư sững sốt nhìn chằm chằm tiền trong tay, ngốc ngốc ngược mắt, tiền trong tay giống như khoai lang nóng bỏng tay, nhét vào trong tay nam sinh, lui về phía sau xua tay: "Không... Không cần, tôi đi đây, tạm biệt." Chạy nhanh như kiêu đẳng sau có thú dữ.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô một lúc lâu, bàn tay chậm rãi nắm chặt.

Nếu không phải lần này thiếu cảnh giác, hắn cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

*

9 rưỡi mới về đến nhà, căn nhà tối đen như mực, mở đèn, Thẩm Ngư đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ăn vài miếng bánh mì rồi trở về phòng.

【 Hào cảm của Mộ Cung Mặc: 3 sao rưỡi. 】

Thẩm Ngư cầm quần áo đi tắm, máu dính trên quần áo tản ra mùi khó chịu, giặt thật lâu mới xong, giặt quần áo xong trở về phòng nằm vào trong chăn.

Mộ Cung Mặc đối với người xa lạ mà độ hào cảm là 3 sao rưỡi, là do cảm giác quen thuộc với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(11)

Trong cốt truyện, chuyện hôm nay nữ chủ sẽ trải qua, Mộ Cung Mặc bị thương, nữ chủ vừa lúc đi qua, mang Mộ Cung Mặc về nhà, cẩn thận băng bó.

Thẩm Ngư tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

*

Mấy tuần sau.

Tháng 11 thời tiết biến đổi thất thường, ngày hôm qua lạnh đến mức phải mặc áo len, hôm nay lại nóng.

Ánh mặt trời giống như một cái lò lửa lớn trên đỉnh đầu, một lớp đang xếp hàng chỉnh tề đứng ở sân thể dục.

Thầy thể dục nhìn học sinh đang xếp hàng, cất cao giọng nói: “Đầu tiên chạy 3 vòng sân thể dục! Ai không đuổi kịp chạy 4 vòng!”

Dứt lời, mọi người kêu gào, bị thầy thể dục quát một tiếng đột nhiên im bặt.

Thắm Ngư chạy cuối cùng, thể chất của cô rất kém cỏi, ở nhà trừ học thì không làm gì cả, cũng không thích vận động, không chạy được bao lâu đã liên tục thở dốc.

Không ai chú ý đến cô, chạy xa hơn 10 mét.

Thầy thể dục nhìn thấy cô, mày nhăn lại.

Người bên cạnh đều biết, Thắm Ngư chết chắc rồi.

Thắm Ngư thật sự muốn chết, ba vòng còn chưa chạy xong, thầy lại bắt chạy thêm một vòng, những người đã chạy xong ngồi xuống nhìn cô chạy, tiếng cười nhạo vang lên.

Vừa chạy xong 3 vòng thì ngất đi, bạn bè không một ai đứng dậy, cuối cùng một nữ sinh lớp bên cạnh chạy đi gọi thầy giáo.

Lúc Thắm Ngư tỉnh lại thấy mình đang nằm trong phòng y tế.

Bên tai truyền đến giọng nói.

“Ngô Cẩm, cậu mặc kệ cô ta đi, cô ta là quái thai, cậu xem có ai trong lớp bọn họ nói chuyện với cô ta.”

“Cậu đừng nói người khác như vậy.”

“Được được được, tớ không nói.”

Thắm Ngư mở to mắt, mọi thứ mơ hồ dần dần rõ ràng hơn, một khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu hiện lên trước mắt.

“Cậu tỉnh rồi? Bạn học.” Ngô Cẩm cúi xuống nhìn về mặt lo lắng.

Thắm Ngư nhìn nhìn bốn phía, nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu.”

Ngô Cẩm cười lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu không có việc gì thì tốt rồi, tớ tên là Ngô Cẩm, học lớp bên cạnh.”

Thắm Ngư trong lòng khản trương, trong phòng có rất nhiều người, đều tới phòng y tế khám bệnh, có mấy người đi cùng người con gái trước mặt.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Thắm Ngư khản trương nói không ra lời, lui về phía sau dán đầu giường, cúi thấp đầu xuống.

Không thấy cô trả lời Ngô Cẩm hơi xấu hổ, người bên cạnh kéo tay, tức giận nói: “Tớ nói mà, Ngô Cẩm, chúng ta đi thôi, mặc kệ cậu ta, cậu có lòng tốt, người khác còn không biết cảm ơn đâu.”

Ngô Cẩm cứ như vậy bị người kéo đi ra ngoài.

Ngón tay Thắm Ngư siết chặt chặt, làm ngón tay cô càng thêm tái nhợt nhỏ gầy.

Xóc chăn đi xuống giường, những ánh mắt thành kiến của người trong phòng dừng trên người cô, Thắm Ngư rũ đầu ra khỏi phòng.

Từng bước một đi đến cầu thang, đi đến một chỗ không ai nhìn thấy, bàn tay nắm chặt, nhịn không được rơi lệ.

Không muốn đi học, ở nhà thật tốt, một mình đọc sách.

“Ồn muốn chết!”

Một túi khăn giấy ném đến, rơi xuống đến trên mặt đất.

Thắm Ngư vừa ngẩng đầu, mơ hồ không thấy rõ phía trước, cô tháo kính ra lau lau rồi đeo lại, mới thấy rõ người trước mặt.

Đồng tử co rút lại, Thắm Ngư sợ hãi lui về phía sau, hốt hoảng thất thố xin lỗi: “Thực... Thực xin lỗi... Tôi không phải cố ý khóc ở đây, thực xin lỗi.”

Người nọ ngồi ở cầu thang, sau khi nhìn thấy nước mắt cô bức bối nhủ nhủ mày, hung tợn nói: “Cô lại khóc tôi sẽ ném cô xuống!”

“Tôi... Tôi không khóc! Không khóc.....” Thắm Ngư vội vàng xoa xoa nước mắt, xoa người đi.

“Chờ một chút!” Người nọ gọi lại, ngồi xổm xuống nhặt lại túi khăn giấy ném vào trong ngực cô, ngữ khí không tốt nói: “Mang đi!”

Thẩm Ngưng ngẩn nhìn khăn giấy trong lòng ngực, lúc lấy lại tinh thần, đã không thấy người nọ.

Thẩm Ngưng rút ra một tờ xoa xoa nước mắt, hãnh hãnh nước mũi, ném vào thùng rác, cười cười, đi xuống tầng dưới.

Nguyên thân nhìn không dễ gây thiện cảm, Thẩm Ngưng diễn cũng mệt mỏi, thật hy vọng thế giới sau có thể là loại hình kiều ngạo tùy hứng, không sợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(12)

Tiết thể đục hôm nay, nữ chủ đưa nàng tới phòng y tế cũng có trong cốt truyện, Ngô Cẩm là thánh mẫu bạch liên hoa, nhìn thấy học sinh bị bắt nạt sẽ giúp đỡ, vì thế nhìn thấy Thẩm Ngưng ngất xỉu tự nhiên cũng sẽ không đứng nhìn.

Nguyên thân cùng Ngô Cẩm lớn lên giống nhau như đúc, nhưng nguyên thân đeo một cái kính che mắt nửa khuôn mặt, Ngô Cẩm nhìn không ra, nguyên thân lại nhìn ra.

Nguyên thân tuy tự bé và ở chung với người khác sẽ khản trương hoảng loạn, nhưng nhìn thấy Ngô Cẩm giống y như mình, cô hơi nghi ngờ, sau đó theo dõi Ngô Cẩm, mới biết được Ngô Cẩm là chị gái của mình.

Nguyên thân nghĩ đến mẹ cả ngày sống trong tự trách bởi vì Ngô Cẩm bị người ôm đi, cùng ba cả ngày không về nhà, cô quyết định, đưa Ngô Cẩm về nhà, để Ngô Cẩm nhận ba mẹ.

Sau đó, sau khi Thẩm mẹ nhận lại Ngô Cẩm, càng thêm không quan tâm nguyên thân. Nguyên thân nhìn thấy Thẩm mẹ quan tâm yêu thương Ngô Cẩm nhưng không bao giờ có biểu tình như thế với cô, vì thế nhảy lầu tự sát.

Hàng năm ủy khuất cùng khổ sở trong nội tâm nguyên thân chồng chất, rốt cuộc bùng nổ, lúc nguyên thân nhảy lầu, dường như thấy được mẹ đứng không xa, vui vẻ vẫy tay với cô, nói là về nhà ăn cơm.

Khi Thẩm Ngưng nhìn thấy Ngô Cẩm, nội tâm ngoại trừ vô tận bi thương, cái gì cũng không có, một tia oán hận cũng không có.

Nguyên thân thật sự rất lương thiện, đây là nguyên thân mà trước nay Thẩm Ngưng chưa từng gặp, cô không oán hận bất cứ ai, chỉ có khát vọng với tình thương của cha tình thương của mẹ cùng tuyệt vọng.

Đi xuống cầu thang, Thẩm Ngưng vừa mới vào lớp đã bị lớp trưởng gọi đi văn phòng, nói chủ nhiệm lớp có việc tìm cô.

Đi vào văn phòng, chủ nhiệm lớp vừa thấy cô tới, vẫy vẫy tay, trên mặt cười thành hoa hướng dương, “Thẩm Ngưng đồng học a, lại đây lại đây.”

Thẩm Ngưng đi qua, nhỏ giọng nói câu chào cô.

Chủ nhiệm lớp: “Việc lần này cô đã biết, là thầy thể dục không tốt, cô đã nói với thầy ấy, về sau thân thể không thoải mái thì không cần đi học thể dục, ảnh hưởng học tập thì không tốt.”

Thẩm Ngưng nhấp nhấp miệng, muốn nói gì lại không có nói ra.

Cô rất thích học thể dục..... Chỉ là thân thể của cô không tốt.

Chủ nhiệm lớp lấy một tờ giấy đẩy đến trước mặt cô “Tiết 1, 2 ngày mai là tự học, hai tiết đó em đi sang lớp số 6 giảng Toán cho bọn họ, cô biết em học Toán tốt nhất, hôm đó cô có việc, em giúp cô dạy hai tiết đó được không?”

Thẩm Ngưng đột nhiên ngẩng đầu, chân tay luống cuống xua tay, “Em... Em.....” Cô không làm được, thật sự không làm được.

Chủ nhiệm lớp trấn an vỗ vỗ bả vai, cười nói: “Đừng khản trương! Cô tin tưởng em!”

“Trở về đi, ngày mai đến sớm một chút a.”

Thẩm Ngưng đi ra văn phòng, khóe miệng mơ hồ có thể thấy được rất nhỏ độ cong rồi nhạn choang biến mất, rũ đầu vẫn là bộ dạng nhu nhược.

Trở lại phòng học, mọi người dị thường an tĩnh lạ, vừa thấy nàng ngồi vào bàn học, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ nghị luận.

“Cậu ta còn dạy người khác? Chỉ bằng cậu ta, ha ha ha ha, cười chết người!”

“Cũng không phải là sao, tớ ở văn phòng nghe được, chủ nhiệm lớp ngày đó có việc, để cậu ta dạy hai tiết ở lớp số 6 đấy!”

“Lớp số 6?? Kia không phải lớp của Mộ nam thần sao?”

“Đúng đúng đúng, chính là lớp đó, thật hâm mộ a, có thể chính đại quang minh nhìn thấy Mộ nam thần, không chừng còn có thể nói chuyện với Mộ nam thần đâu.”

“A a a a! Tiện nhân!”

Thanh âm càng lúc càng lớn, rõ ràng truyền tới tai Thẩm Ngưng, Thẩm Ngưng rũ đầu đọc sách, tóc đen theo vành tai chặn cả khuôn mặt cùng khóe miệng đang cong lên.

Cốt truyện phát triển rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(13)

Hết tiết đầu buổi chiều, trước mặt Thẩm Ngưng đứng một nhóm người, đều là nữ sinh, có mấy người sắc mặt phiếm hồng, ngượng ngùng kéo Thẩm Ngưng đến một bên, “Thẩm Ngưng đồng học!”

Thẩm Ngưng buột miệng lui về phía sau vài bước, rút tay về, lắp bắp hỏi: “Cân... Các cậu... Có việc sao?”

Một nữ sinh nhiệt tình nói: “Thẩm Ngưng a, ngày mai có thể giúp giúp bọn tớ không a?”

“Cái... Cái gì?”

“Chính là đưa thư tình cho Mộ Cung Mặc giúp bọn tớ.” Dứt lời, mấy nữ sinh nhét thư vào trong tay Thẩm Ngưng.

Thẩm Ngưng nhìn nhìn mười mấy lá thư tình trong tay, cứng họng, phe phẩy đầu hỏi: “Mộ Cung Mặc..... Là ai a?”

Mọi người sùng sốt một chút, trong mắt kinh thường chợt lóe qua, một người nói: “Không biết thì hỏi, được rồi, chúng ta đi, nhất định phải đưa a!”

Mấy người kia một lát đã đi mất.

Thẩm Ngưng thu hồi ánh mắt, bỏ từng phong thư vào trong cặp sách, rồi phòng học.

*

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm Ngưng sớm rời giường, lúc đi đến trường mới gần 7 giờ.

Qua mười mấy phút cô chủ nhiệm mới đến, cười mang Thẩm Ngưng đến văn phòng, nói cho nàng trọng điểm chương trình học cùng với tình huống đại khái của lớp học.

Thẩm Ngưng sau khi nghe xong thập phần khẩn trương từ chối, “Cô..... Em... Em không được.....”

Chủ nhiệm lớp vẻ mặt yên tâm nói: “Không có việc gì không có việc gì, em cứ giảng những gì mình suy nghĩ, đừng khẩn trương, cứ coi người trong lớp thành sách vở, đừng nghĩ gì, thật sự không được thì đi ra tìm cô Mai, để cô ấy gọi cho cô.”

“Được rồi, em ngồi đi, cô còn có việc đi trước!”

Nhìn chủ nhiệm lớp đi ra phòng học, Thẩm Ngưng biểu cảm không còn sót lại chút gì, nhìn nhìn văn phòng không có một bóng người, nhàm chán xoay bút.

【 Lý chủ, có muốn mua vật phẩm trong cửa hàng không? 】

Thẩm Ngưng nghe trong âm thanh máy móc có sự tha thiết, trong lòng có một tia hứng thú, nói: “Nếu ra mua vật phẩm trong cửa hàng, mi sẽ có lợi đi?”

【 Ha ha..... Ký chủ, cô nói gì vậy. 】

“Mi không nói ta cũng biết, được rồi, ta nhìn xem.”

Thẩm Ngư click mở giao diện cửa hàng, lướt qua một trang lại một trang, dừng lại ở một vật phẩm, là thuốc trị cảm.

Thuốc trị cảm này không phải thuốc trị cảm, ăn vào sẽ có dấu hiệu bị cảm, nhưng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Thuốc này rất có lương tâm đâu.

Bắt quá giá bán làm cô đau đớn, muốn 5000 giới tệ.

“Không đúng, lần trước không phải 2000 sao?”

【Ký chủ, tôi đã nói với cô.....】

“Đã biết đã biết..... Hệ thống thăng cấp, vật phẩm cũng tăng giá phải không? Thật đủ hồ!” Thẩm Ngư đen mặt, thật vất vả muốn kiếm chút giới tệ, lại bị hệ thống này hồ không còn.

“Giảm giá đi, về sau còn mua.”

【Ký chủ... Đây là giá thấp nhất..... Không thể.....】

“Lừa ai đâu!” Thẩm Ngư đánh gãy nó nói: “Hệ thống khác đều 2000, chỉ mi 5000, cũng tăng quá nhiều đi? 3000, không thể nhiều hơn nữa!”

【.....Được... Được rồi.】

Âm thanh hệ thống lãnh ngành máy móc mơ hồ mang theo chút ủy khuất.

Như vậy làm Thẩm Ngư buồn cười.

Kỹ năng mặc cả này a, cô học được trong một thế giới, như thế rất tốt, có đất dùng vỡ.

Thuốc trị cảm tới tay, Thẩm Ngư nhìn nhìn thời gian, cùng hệ thống tán ngẫu đã đến 8 giờ.

Cầm sách, lúc đi ra cửa, sắc mặt đã biến thành bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(14)

Ở trước cửa phòng học đứng một lúc lâu Thẩm Ngư mới đi vào, phòng học ồn ào bỗng chốc an tĩnh lại, từng ánh mắt dừng trên người cô.

Thẩm Ngư khăn trương sắp khóc, ngón tay run rẩy đặt sách giáo khoa trên mặt bàn, giọng nói bé xúx giới thiệu bản thân.

Phòng học có mấy học sinh quấy rối, nói với Thẩm Ngư: "Cậu nói gì vậy? Lớn tiếng chút! Bọn tôi không nghe thấy!"

"Đúng vậy, không nghe thấy a!"

Thẩm Ngư lúc túng đến mức không dám ngẩng đầu lên, ấp úng lặp lại.

Người bên dưới càng ồn ào.

"Ồn ào!"

Bỗng nhiên một giọng nói từ hàng sau cùng vang lên làm cả lớp học chìm vào im lặng, không ai dám dám phát ra tiếng động.

Thẩm Ngư cảm thấy khang khác, ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn lướt qua cả lớp, gục đầu xuống an ủi chính mình bọn họ là sách vở, là sách vở, không phải khăn trương!

Một tiết từ bắt đầu khăn trương đến lúc sau tự tin ngẩng đầu, Thẩm Ngư giảng bài một cách dễ hiểu.

Thẩm Ngư thân là học bá đứng đầu toàn khối, một tiết này làm tất cả học sinh đều nghe hiểu, sau đó 5, 6 người đều đứng lên đặt câu hỏi.

"Cô giáo, cô thật giỏi a, có thể giảng cho em bài này không? Em vẫn luôn không hiểu."

Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Không... Không phải gọi tôi là cô giáo, gọi là Thẩm Ngự là được rồi."

Học sinh kia thấy Thẩm Ngự rất dễ gần, thần sắc không có một tia kiêu ngạo hay khinh thường, chỉ có khiêm tốn, làm người ta có hảo cảm, gãi gãi đầu nói: "Được rồi, Thẩm Ngự, có thể giảng bài này cho tớ được không?"

"Được... Được."

Thẩm Ngự xem đề bài, nghiêm túc phân tích một chút mới giảng bài, tận lực dùng cách đơn giản nói cho hẳn.

Học sinh kia mắt tỏa sáng, vui mừng gật đầu nói: "Hóa ra là như vậy, tớ đã suy nghĩ nửa ngày, cảm ơn cậu nha Thẩm Ngự, cậu thật sự quá lợi hại."

Thẩm Ngự bị bộ dạng nhiệt tình của hẳn dọa đến, đẩy đẩy gọng kính ừ một tiếng.

Tiết thứ 2, theo lý thuyết phải gọi học sinh lên bảng giảng bài, Thẩm Ngự nhìn chằm chằm danh sách học sinh trên bàn không biết gọi ai.

Phòng học an tĩnh vài phút, có mấy học sinh nói giỡn đánh võ không khí khẩn trương.

"Tớ tớ tớ, Thẩm Ngự, bài này để tớ lên làm cho."

Thẩm Ngự cho hẳn một ánh mắt cảm tạ mới mở miệng nói: "Tất cả mọi người đều có số thứ tự đi, tôi mở sách quyết định được không."

"Có thể có thể!"

Thẩm Ngự mở sách Toán, nhìn số trang: "Số 3.....37 đi lên làm bài này đi."

Phòng học vừa nghe được số này lập tức không có tiếng động, không khí im ắng làm Thẩm Ngự nghi hoặc nhìn nhìn mọi người, thẳng đến khi nhìn thấy một người đi lên bục giảng.

Đồng phục rộng thùng thình mặc trên người làm nổi bật dáng người cao lớn, tóc đen, khuôn mặt lạnh nhạt tuấn mỹ làm người khác chùn bước, lại đẹp như được tỉ mỉ điêu khắc.

Thẩm Ngự nhìn hẳn đi tới, lại kinh ngạc lui về phía sau một bước, không ai phát hiện năng dị thường, chỉ có Mộ Cung Mặc nhìn về phía cô mới nhìn thấy.

Mộ Cung Mặc khước miệng tùy tiện cong lên, một tay cầm ở túi quần, một tay cầm phấn viết bài giải.

Chờ hẳn viết xong, mọi người nhìn hẳn ngồi trở lại vị trí, tất cả thật giống như ảo giác.

Ai sẽ nghĩ Mộ Cung Mặc từ trước đến nay không bao giờ lên bảng hôm nay lại khác thường như vậy, vừa mới còn nhìn thấy hẳn nghe giảng, trời ơi, đây vẫn là nam thần lãnh khốc vô pháp vô thiên sao?

Thẩm Ngự cũng không biết trong lòng mọi người nghĩ gì, nghiêm túc cẩn thận kiểm tra bài giải, phát hiện không có lỗi sai nào, không dám nói người kia một câu, vội vàng nói sang chuyện khác rồi tiếp tục giảng theo chương trình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(15)

Hết 2 tiết, lúc Thẩm Ngự thu thập sách vở ra ngoài, mấy phong thư từ trong đó rơi ra, trên bìa hồng nhạt vẽ đủ loại trái tim, nếu để gần còn có hương thơm.

Thẩm Ngự ngón tay nắm chặt, rồi rầm thật lâu, mới đến gần một học sinh, hỏi hẳn ai là Mộ Cung Mặc.

Người nọ vừa nghe, thân hình chấn động một chút, hoảng sợ lui về phía sau, nhanh như chớp chạy mất.

Thẩm Ngự mộng bức đứng tại chỗ, liên tiếp hỏi vài người đều như vậy, không khỏi nghĩ người gọi là Mộ Cung Mặc có bao nhiêu đáng sợ, làm nhiều người sợ như vậy.

Cuối cùng cũng có một người nói cho cô chiến tích huy hoàng của Mộ Cung Mặc.

"Mộ Cung Mặc a, Thẩm Ngự cậu tìm hẳn làm gì a? Hẳn cũng không phải là một học sinh tốt."

Thẩm Ngự sững sốt, "Hắn làm sao vậy?"

Nam sinh koa nhìn trái phải, tới gần cô hạ giọng nói: "Hắn rất khủng bố, trước đó không lâu đánh nhau với người trường bên cạnh đến nỗi phải vào bệnh viện hôn mê ba ngày mới tỉnh, người nhà của họ cũng không dám tìm hắn, gia đình hắn rất đặc biệt, trường học cũng không dám chọc hắn, Thẩm Ngự, cậu đừng tìm hắn, chết cũng không biết chết như thế nào đâu."

"....." Thẩm Ngự kinh hồn táng đả nuốt nuốt nước miếng, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "... Tôi tìm hắn có chút việc....."

Những phong thư đó cũng là tâm ý của người ta, cô đáp ứng thì phải làm được, không thể lật lọng.

Nam sinh không biết vì sao sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cúi đầu nhìn về phía nơi khác, một lát sau mới quay đầu nói với Thẩm Ngự: "Người vừa đi qua là Mộ Cung Mặc."

Thẩm Ngự nghe tiếng vội vàng cầm sách vở đi ra ngoài, "Tôi đi trước, cảm ơn cậu nhiều."

"Cậu cẩn thận một chút!"

Ra phòng học, ánh mắt Thẩm Ngự đuổi theo bóng dáng nam sinh kia nói, đi theo sau.

Đi đến một đoạn không có ai, bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Thẩm Ngự nhìn xung quanh, vừa lui về phía sau liền đâm vào lồng ngực rắn chắc.

Ngay sau đó vang lên một giọng nói lạnh băng, "Cậu theo dõi tôi?"

Thẩm Ngự xoay người, hoảng sợ lui về phía sau, liên tục xua tay, "Tôi..... Tôi không có."

Người này không phải là bạo lực cuồng ở đầu ngõ sao..... Sao lại ở chỗ này.....

Không đúng, người kia sẽ không phải chính là hắn đi?

Mộ Cung Mặc nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ của cô, ôm ngực dựa trên tường, "Không có? Vậy cậu tới nơi này làm gì?"

Thẩm Ngự rừ đầu muốn khóc, nghĩ đến mấy phong thư tình, vẫn lấy hết can đảm nhỏ giọng nói: "Cậu là Mộ Cung Mặc sao?"

"Có việc?"

"Cái kia....." Thẩm Ngự luống cuống tay chân lấy ra mấy phong thư tình từ trong sách, đưa tới trước mặt hắn, nói nhỏ như muỗi kêu: "Cho cậu."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy thư tình trong tay cô, trái tim không biết vì sao nhảy lên, nhú mào, "Cho tôi?"

"Àn....." Thẩm Ngự gật đầu như giả vờ, "Đều là cho cậu."

"Thích tôi đến vậy sao?" Mộ Cung Mặc khoe miệng gọi lên một mạt trào phúng tươi cười.

Thư tình ít nhất có 6 phong, hắn không nghĩ tới người này lại viết nhiều thư cho hắn như vậy, chắc là yêu thầm hắn rất lâu rồi đi.

Thẩm Ngự giật mình, phản ứng lại đột nhiên lắc đầu, "Không không không phải..... Đây là do mấy bạn gái lớp tôi đưa cho cậu, bọn họ rất thích cậu."

Mộ Cung Mặc: "....."

Thẩm Ngự cảm giác không khí càng ngày càng lạnh, nghi hoặc nhìn nhìn bốn phía, đoán là ảo giác của mình, để thư tình vào tay hắn, "Tôi... Tôi đi đây....." Dứt lời chạy đi.

Mộ Cung Mặc chăm chú nhìn bóng dáng cô biến mất, phong thư bị hắn nắm chặt, cổ tay nổi đầy gân xanh, cả người tản ra khí lạnh.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(16)

Đi xuống cầu thang Thẩm Ngư cảm thấy phía sau lạnh lạnh, đôi mắt hiện lên ý cười, nhìn giá trị hảo cảm, đã lên 3 sao.

Mộ Cung Mặc hảo cảm độ có thể lên nhanh như vậy, hẳn là do ảnh hưởng sâu trong lòng bất tri bất giác thay đổi.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngư không trực tiếp về nhà, mà đi theo phía sau nữ chủ Ngô Cẩm.

Gia đình Ngô Cẩm đang ở cũng không tốt, cha mẹ nuôi đều đi làm công, cũng không nguyện ý trả tiền ăn học cho Ngô Cẩm. Bọn họ nuôi Ngô Cẩm vì lúc đó chưa có con, nhưng sau một năm thì mẹ nuôi bỗng nhiên mang thai, sinh một đứa con trai, cho nên cũng không đối xử với Ngô Cẩm tốt như trước.

Tiền Ngô Cẩm đi học là do chính bản thân kiếm vì biết rằng cha mẹ nuôi sẽ không cho cô ấy tiền để đi học.

Quan trọng là hai người kia cũng không nói cho Ngô Cẩm biết bọn họ không phải cha mẹ ruột.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm vào một quán ăn, đứng ở góc tường nhìn Ngô Cẩm mặc đồng phục của quán phục vụ khách hàng.

Ngô Cẩm ở nhà cũng không làm việc nhà nhiều, làm việc hơi luống cuống tay chân, đã có ba vị khách phản ánh, quản lý gọi vào mắng vài ba câu.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm bởi vì một đoạn trong cốt truyện.

Cốt truyện, trong lúc Ngô Cẩm bùng thức ăn ra bàn, không cẩn thận làm dầu mỡ của thức ăn bắn vào trên người của một vị khách, vị khách kia tức giận, chửi bới Ngô Cẩm, còn bắt bồi thường áo khoác cho hắn.

Ngô Cẩm làm sao có nhiều tiền như vậy, cúi đầu xin lỗi.

Vị khách kia tức giận đẩy Ngô Cẩm, Ngô Cẩm không đứng vững ngã vào trên người Mộ Cung Mặc đang uống rượu.

Hai người hai mắt nhìn nhau, liếc mắt đưa tình, Mộ Cung Mặc nhìn đôi mắt Ngô Cẩm nhớ đến người mình hằng đêm vẫn mơ thấy, hảo cảm lập tức bay lên.

Ngô Cẩm hốt hoảng thất thố đứng lên, vị khách kia tiếp tục làm ầm, bị Mộ Cung Mặc đánh chạy.

【 Ký chủ, cốt truyện đã bắt đầu rồi, cô không đi ngăn cản sao? 】 Hệ thống nhìn nữ chủ Ngô Cẩm ngã vào trên người Mộ Cung Mặc, ngữ khí sốt ruột hơn.

Thẩm Ngư cười lắc đầu, "Tôi thích khó khăn, cứ như vậy đi, tôi thật muốn nhìn, sau khi Mộ Cung Mặc biết tất cả, đối mặt hai người, sẽ lựa chọn như thế nào."

【 Ký chủ.....】

Hệ thống có chút không thể tin, nó còn chưa gặp qua ký chủ nào như vậy, chưa có ký chủ nào giống cô, nhìn nam nữ chủ tương thân tương ái mà không đi ngăn cản.

Nghĩ đến hậu quả hi nhiệm vụ thất bại, trong lòng nước mắt chảy như suối.

"Đi, nên trở về rồi." Thẩm Ngư dứt lời muốn đi, nhưng trước mắt nhoáng lên, nồng nặc mùi rượu tràn ngập chóp mũi.

"Đừng đi..... Đừng đi....." Một người ghé vào trên người cô lẩm bẩm tự nói.

Thẩm Ngư sắc mặt đen như than: "....."

Ai có thể nói cho cô, Mộ Cung Mặc vừa mới ở quán ăn, nháy mắt đã đến đây?

Hệ thống yếu ớt nhắc nhở 【 Hẳn đã sớm tới đây..... Tôi muốn nhắc nhở cô.....】

Thẩm Ngư nghĩ đến thiết lập tính cách của nguyên thân, sắc mặt chuyển thành kinh hoàng, lui về phía sau muốn đẩy người trên người mình ra, "..... Bạn học..... Cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc giống như đã ngủ say, không nhúc nhích dựa vào trên người cô.

Thẩm Ngư chỉ cao đến ngực hắn, nào có sức lực bị hắn dựa vào, một lát đã thở hồng hộc, liều mạng đẩy về phía trước nhưng làm sao cũng không đẩy được, "Bạn học, cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc vẫn ngủ như lợn chết.

Nhìn bầu trời dần tối lại, đèn đường sáng lên, Thẩm Ngự liếc mắt kéo Mộ Cung Mặc đi về phía trước.

Từng bước một đi đến công viên cách đó không xa, đẩy hắn lên trên ghế, thờ hờn hờn bình ổn hơi thở.

"Cốt truyện sao lại thay đổi?" Thẩm Ngự cau mày nhìn người đang ngồi trên ghế, ở trong lòng hỏi hệ thống.

【 Tôi cũng không biết.....】

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 17: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(17)

Thẩm Ngự mệt đến nỗi không nhắc nổi eo, quý biết cô kéo cái người cao lớn này có bao nhiêu mệt, cũng không biết cô kéo người này như thế nào nữa, thật là mệt chết mất.

"Hắn ngủ rồi đúng không?"

【 Ngủ... Ngủ rồi đi. 】

"Đi?" Thẩm Ngự nhướn mày, "Có khẳng định không?"

【 Khẳng... Khẳng định! 】 Hệ thống cắn khăn tay khóc không ra nước mắt, nó chỉ có thể dùng hệ thống đánh giá nam chủ Mộ Cung Mặc ngủ hay không, có một số việc cũng sẽ có sai sót chứ, sao lại dữ như vậy a.....

"Được rồi."

Thẩm Ngự không cần diễn, tùy tiện ngồi vào bên cạnh Mộ Cung Mặc, hồi phục sức lực.

Mộ Cung Mặc bên cạnh đã truyền đến từng đợt tiếng ngáy, có vẻ đã ngủ sâu.

"Người này sai thiết lập đi? Lúc này không phải đang ở cùng nữ chủ sao?" Thẩm Ngự hỏi.

Đoạn này trong cốt truyện là Mộ Cung Mặc nói chuyện điện thoại với Mộ phụ, bị Mộ phụ làm tức giận nên chạy đến quán ăn uống rượu.

Đừng hỏi vì sao lại uống rượu trong quán nữ chủ làm thêm, đều là cốt truyện an bài, lại thêm chút câu huyệt.

Hệ thống kiểm tra vài lần, đều bình thường, không có chút khác thường nào, cũng cảm thấy rất kỳ quái 【 Ký chủ, nếu không nhân cơ hội này, nâng hảo cảm độ lên đi? 】

Thẩm Ngự chống cằm nghĩ nghĩ, đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng lại tự đưa tới cửa, lại làm cô đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Nhìn nhìn thời gian, Thẩm Ngự không muốn bỏ qua cơ hội lần này, đứng lên nâng Mộ Cung Mặc dậy, vừa kéo vừa nói với hệ thống: "Đưa thuốc tăng lực đây, nhanh!"

【 Ách... Ký chủ.....】

"Làm sao vậy? Nhanh lên a!" Thẩm Ngự dùng dùng hết sức cũng chỉ nâng được hắn dậy, sắp không chịu được nữa.

【 Thuốc tăng lực vừa mới hết..... Chỉ còn lại tiểu lực hoàn.....】

Thẩm Ngự hồng mắt, "Tiểu lực hoàn thì tiểu lực hoàn, nhanh lên a!!!"

Tiểu lực hoàn kém hơn thuốc tăng lực không phải một cấp, gia tăng sức lực cũng chỉ bằng 1/4 thuốc tăng lực.

Nhưng có còn hơn không.

So với vừa rồi miễn cưỡng cũng tốt hơn một chút, Thẩm Ngự kéo Mộ Cung Mặc đi về phía khách sạn, mà lúc này bên tai lại truyền đến tiếng nôn.

"Mộ... Mộ Cung Mặc! Cậu đừng nôn!" Thẩm Ngự thân hình chấn động, hét to với người đang ghé trên vai.

Mộ Cung Mặc say không biết gì, dạ dày quay cuồng, nơi nào nghe thấy Thẩm Ngự nói, hé miệng khó chịu nôn mửa.

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bả vai cùng phần lưng ướt đẫm, đầu trống rỗng, đột nhiên đẩy Mộ Cung Mặc xuống đất, nghiêng rống nghiêng lộn.

Mộ! Cung! Mặc!

Hệ thống yếu ớt an ủi nói 【 Ký chủ, giết người là phạm pháp! Giết người là phạm pháp a! 】

Thẩm Ngự: "....."

Mộ Cung Mặc bị ném xuống đất vẫn nôn, nôn không biết bao lâu, mới nghiêng đầu ngủ trên đường.

Trên đường không có ai, chỉ có mấy chiếc xe chạy qua, Thẩm Ngự mất thật lâu mới nhìn xuống không đánh người kia, ngừng thờ, kéo Mộ Cung Mặc tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa cảnh cáo, "Mộ Cung Mặc, cậu mà nôn nữa, tôi sẽ lột sạch cậu rồi ném trên đường!"

Dù sao hán đã say thành lợn chết, Thẩm Ngự cũng không cần duy trì thiết lập của nguyên thân, đánh vào trên đầu Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc có lẽ là bị đạn đau, ôm Thẩm Ngự càng chặt.

Thẩm Ngự rút cuộc kéo hán vào khách sạn, dùng chứng minh thư mua trong cửa hàng thuê một phòng, xem nhẹ ánh mắt quái dị của nhân viên thu ngân, vào thang máy, đi vào phòng.

Chuyện đầu tiên Thẩm Ngự làm là đi tắm, mất một tiếng mới làm trên người hết mùi rượu, lúc cô khoác áo tắm dài đi ra, lại nhìn thấy người vốn đang nằm trên sofa lại ngồi trên mép giường, nhìn chăm chăm cô.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(18)

Thẩm Ngự: "....."

Hệ thống! Sao không nhắc tôi Mộ Cung Mặc đã tỉnh??

【 Không...không phải, tôi đã kiểm tra Mộ Cung Mặc còn say a! Không... Không có tỉnh lại a! 】

Thẩm Ngự mày nhăn lại, nhắc chân đi về phía Mộ Cung Mặc, vừa đi vừa sửa sang lại áo, sắc mặt trong nháy mắt khôi phục lại bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

"Mộ... Mộ Cung Mặc?"

Mộ Cung Mặc hai tròng mắt thâm sâu không thấy đáy, không có một tia men say, khuôn mặt lạnh lùng bị tóc đen che khuất hơn phân nửa. Nếu không có mùi rượu trên người, người khác còn không biết hán đã uống rượu.

Nơi nào có thể nhìn ra bộ dạng say rượu như vừa rồi.

Thẩm Ngự vẫy vẫy tay, người nọ không có phản ứng gì, vừa muốn thu tay lại, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, ngay sau đó thân thể bị người nọ kéo vào ngực, hai người ngã xuống giường lớn mềm mại.

"....." Thẩm Ngự giãy giụa muốn tránh ra, nhưng chút sức lực yếu ớt của cô sao có thể làm được.

Mộ Cung Mặc gất gao ôm cô, yết hầu phát ra khàn khàn thanh âm, thêm vài phần yếu ớt: "Đừng đi..... Có thể đừng đi được không..... Thẩm Ngự..."

Thẩm Ngự thân hình chấn động, giãy giụa đều quên, thật lâu sau bên tai mới truyền tới tiếng hít thở có quy luật.

【 Ký... Ký chủ..... Mộ Cung Mặc tất cả chỉ số đều bình thường, không có dị thường. 】

Thẩm Ngự: "Hán có ký ức?"

【 Không có, nằm mơ cũng chỉ mơ thấy bóng dáng, căn bản không biết tên, tôi cũng không rõ tại sao lại như vậy, ký chủ yên tâm, tôi sẽ phản hồi lỗi sai này cho Chủ Thần. 】

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, chậm rãi thốt ra, hơi thở vững vàng một ít, thân thể buông lỏng biếng nhác, con buồn ngủ mãnh liệt đánh úp lại, nhắm mắt lại ngủ.

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa chiếu vào trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, lộ ra một tia nhu sắc.

*

Sáng sớm, Thẩm Ngư đột nhiên bị đá xuống giường, mộng đau truyền tới toàn thân, chợt tỉnh lại, vừa mở mắt đã đối diện với đôi mắt âm trầm của người kia.

Thẩm Ngư một câu ngựa tào nghen trong cổ họng, sắc mặt biến đổi, thất tha thất thểu bò dậy từ trên mặt đất, sắc mặt mơ hồ không phát hiện được trên vai trống rỗng, áo tắm trượt xuống trên tay, lộ ra bả vai tuyết trắng cùng một nửa bên ngực.

Mộ Cung Mặc còn đắm chìm trog phần nộ, nhưng đôi mắt đi xuống, lại nhìn thấy một mảnh trắng nõn mềm mại, đôi mắt nóng rực, vội vàng dời ánh mắt, mặt nóng như bị lửa đốt, một đường đốt tới ngực, kịch liệt nhảy lên.

Thẩm Ngư mơ mơ màng màng xoa mắt, không đeo kính mọi thứ đều mơ hồ, đầu cũng không có phản ứng lại, nâng lên tay nhỏ sờ sờ phía trước, lại sờ vào một vật gì đó cứng rắn.

Mộ Cung Mặc cả người run lên, bỗng chốc lui về phía sau mấy chục bước, từ trên giường tập tễnh nhảy xuống sàn nhà, đôi mắt sắc bén nhìn cô, lại nhìn thấy một mảnh tuyết trắng, hốt hoảng dời đi, ngữ khí không xong rổng giận: "Cậu đang làm gì!?"

Thẩm Ngư buồn cười nhưng nhin xuống, trên mặt vẫn là bộ dạng ngây thơ mờ mịt bộ, tay sờ đến trên tú đầu giường, khi lấy được mắt kính mang lên, lúc này mới thấy rõ mọi thứ.

Sau khi nhìn thấy Mộ Cung Mặc, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, hoảng sợ xin lỗi: "Thực... Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc giờ tay xoa xoa thái dương, không nghĩ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt nhìn về phía nơi khác, nhin xuống tức giận hỏi: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

"..... Tôi... Tôi không dám nói....." Thẩm Ngư lấp bấp cúi đầu, sợ hãi nói.

"Tôi cho cô nói!" Mộ Cung Mặc thanh âm lạnh băng.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(19)

Thẩm Ngư dừng một chút, giọng như muỗi kêu: "Ngày hôm qua tôi định về nhà..... Cậu lại ôm tôi, còn không cho tôi đi, tôi không có cách nào liền đưa cậu tới đây, nhưng... Nhưng cậu lại nôn hết vào người tôi, tôi phải đi tắm, lúc đi ra cậu lại kéo tay tôi không cho đi..... Còn ôm tôi....."

Thẩm Ngư ngập ngừng, Mộ Cung Mặc đại khái nghe hiểu, sắc mặt đen đến dọa người, cánh tay nổi đầy gân xanh, hận không thể tát mình hai cái.

"Tôi không nói dối....." Thẩm Ngư nói nói, nước mắt một giọt một giọt rơi, cô cũng không dám lâu, cúi đầu nhỏ giọng nức nở.

"Câm miệng!" Mộ Cung Mặc hít sâu một hơi nói: "Sửa sang lại quần áo!"

Thẩm Ngư nghe vậy vội vàng sửa sang lại áo, sợ hãi rụt rè lui đến tường, đôi mắt lóe sáng bị tóc mái che khuất.

Làm cậu nôm vào người tôi, ha ha ha tức chết rồi đi.

Mộ Cung Mặc xanh mặt, mớ di động ra, đi về phía phòng tắm, đi đến nửa đường ngừng lại, lạnh lùng nói với người phía sau: "Ở yên chỗ này!"

Thẩm Ngư xoa xoa nước mắt, nức nở nói: "Tôi muốn đi học....."

"....." Mộ Cung Mặc chịu không nổi bộ dạng cô khóc suối nước mắt, khép mí mắt nói tiếp: "Tôi đưa cậu đi học!"

Dứt lời, phòng tắm vang lên tiếng đóng cửa.

Thẩm Ngự cúi đầu khóc thút thít đứng lên, xoa xoa cái mũi, trong mắt hiện lên một tia giả hoạt, cong cong khóe miệng nói: "Sử dụng thuốc cảm!"

【 Sử dụng thuốc cảm, người sử dụng sẽ bị cảm trong một ngày, nhiệt độ cơ thể lên tới 38 đến 39 độ C, người sử dụng sẽ không cảm thấy khó chịu! 】

Thẩm Ngự: "....."

Không bao lâu, Thẩm Ngự liền tiếp hắt xì, cảm thấy đầu choáng váng nhưng lại không thấy khó chịu.

Lắc lắc đầu, Thẩm Ngự đi đến tủ đầu giường cầm lấy đồng phục, bộ đồng phục này cô sẽ không mặc, toàn là mùi rượu cùng thứ mà Mộ Cung Mặc nôn.

Ăn mặc chỉnh tề, Thẩm Ngự cũng không thèm nhìn phòng tắm, liền đứng dậy ra ngoài.

Ngoại trừ đầu có chút choáng, mặt khác vẫn tốt, Thẩm Ngự đi vào thang máy, lại hắt xì, người trong thang máy thấy thế vội vàng tránh ra xa.

【 Ký chủ, không đợi Mộ Cung Mặc ra sao? 】

"Không cần, thiết lập của nguyên thân là như vậy, học tập đứng thứ nhags, việc khác không quan trọng."

*

Mộ Cung Mặc từ phòng tắm đi ra nhìn thấy căn phòng không bóng người, đôi mắt híp lại, lộ ra nguy hiểm.

Quản gia nhận được điện thoại chạy tới gõ gõ cửa phòng, Mộ Cung Mặc thay quần áo xong liền chjy ra bên ngoài, lão quản gia ở phía sau muốn nói một câu nhưng không kịp.

Ngồi trên ô tô, Mộ Cung Mặc dọc theo đường cái chậm rãi đi qua, quả nhiên nhìn thấy bóng người không xa phía trước.

"Lên xe!"

Thẩm Ngự nghe tiếng, quay đầu nhìn thấy Mộ Cung Mặc trong xe, cắn cắn môi, lắc đầu nói: "Tôi tự ngồi xe buýt đi về được."

"Tôi nói cậu lên xe!" Mộ Cung Mặc không có một tia kiên nhẫn, mở cửa kéo Thẩm Ngự vào trong xe.

Thẩm Ngự ngã vào ghế sau, không kịp nói chuyện, trước mắt liền tối sầm, mùi sữa tắm tràn ngập chớp mũi, trái tim khẩn trương nhảy lên, thân hình áp xuống sát vào người cô.

Qua hồi lâu người kia mới rời đi, Thẩm Ngự đỏ mặt nhìn nhìn đại an toàn trước ngực, nhỏ giọng nói câu cảm ơn.

Mộ Cung Mặc lấy túi quần áo ném cho nàng, lúc này mới khởi động xe, ngữ khí không tốt nói: "Mặc vào."

Thẩm Ngự cúi đầu nhìn túi, bên trong là một cái áo khoác đồng phục, ngốc ngốc ngẩng đầu, "Đây là..... Cho tôi sao?"

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(20)

Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, mắt nhìn thẳng tiếp tục lái xe.

Thẩm Ngự lấy đồng phục từ trong túi ra, ngón tay nắm thật chặt, giọng nói run rẩy: "Cảm ơn....."

Bộ đồng phục hôm qua không mặc được, trong nhà cũng chỉ dư lại một bộ không đủ thời gian về nhà thay, trường học quản rất nghiêm, không cho học sinh mặc quần áo bình thường.

Mộ Cung Mặc không nói gì, nhưng đôi mắt lại bất tri bất giác qua kính chắn nhìn về phía cô, sau khi nhận ra hành động của mình, hắn âm thầm mắng chính mình một câu, nhìn phía trước lái xe.

Lúc này, một tiếng hắt xì vang lên trong xe, Thẩm Ngự xoa xoa cái mũi, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc lông mày nhăn lại, chuyển tay lái, dừng lại trước một cửa hàng.

"Ồ yên chỗ này, tôi lập tức quay lại."

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn ánh mắt không yên tâm của hắn, vội vàng gật đầu: "Tôi sẽ không đi."

"Ừ." Mộ Cung Mặc lúc này mới mở cửa xe đi ra ngoài, thân ảnh biến mất trong đám người.

Thẩm Ngự kéo kéo cổ áo, click mở giá trị hảo cảm nhìn thoáng qua, đã bốn sao, còn thiếu một sao nữa là được 100%.

Hắc hóa giá trị sắp online.

Thật lâu sau lúc sau, Mộ Cung Mặc mở cửa xe trở về, trong tay cầm một túi thuốc, ném cho cô, "Về nhà uống."

Thẩm Ngự phảng phất như nhận khoai lang phỏng tay, kinh ngạc ngược mắt, "Không.. Không cần."

Mộ Cung Mặc nhún mày, "Đây là thù lao cậu chăm sóc tôi cả đêm, như vậy chúng ta sẽ không ai nợ ai."

"..... Nhưng tôi cũng không thể nhận." Thẩm Ngự cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng mịn, giọng nói mềm mại: "Đồn phục tôi còn chưa cảm ơn cậu, cậu còn mua thuốc cho tôi....."

Mộ Cung Mặc bị cằm cổ trắng nõn kia hấp dẫn, lúc lấy lại tinh thần vội vàng dời ánh mắt, tức giận nói: "Cho thì cậu cứ nhận đi."

Nghĩ đến tối hôm qua nếu là nam sinh khác uống say đến trước mặt cô, có phải cô cũng sẽ đối xử với người kia như với hắn không?

Nghĩ vậy, trong lòng Mộ Cung Mặc giận dữ, "Về sau không cho tùy tiện mang người đàn ông khác đi khách sạn! Mặc kệ là ai, biết chưa?"

Thẩm Ngự nhỏ giọng phản bác: "Là cậu bám lấy tôi, tôi mới mang cậu đi khách sạn."

"....." Mặt Mộ Cung Mặc hồng hồng, nói to: "Về sau ai bám lấy cậu thì gọi điện cho tôi."

Thẩm Ngự còn không có mở miệng nói chuyện, một bàn tay to liền duỗi lại đây, lấy đi động trong tay cô.

"Cậu....."

Mộ Cung Mặc nhìn điện thoại không có mặt khẩu, không khỏi cong cong khóe miệng, bấm bấm một lúc rồi trả điện thoại về.

Thẩm Ngự click mở danh bạ, quả nhiên bên trong có thêm một cái tên: Mộ Cung Mặc.

"Không cho xóa, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Thẩm Ngự một câu còn chưa nói, người nợ lại nói: "Đây đều là bởi vì tối qua cậu chăm sóc tôi, không cần nghĩ nhiều!"

Chuyên chế bá đạo!

Thẩm Ngự ủy khuất cắt điện thoại vào trong túi, không muốn nói chuyện với người bên cạnh.

Mộ Cung Mặc dừng xe trước cửa nhà, nói: "Xuống xe."

Thẩm Ngự quay đầu nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc, kinh ngạc chớp chớp mắt hỏi, "Sao cậu lại... biết tôi ở đây?"

Mộ Cung Mặc mắt tự nhiên sờ sờ cái mũi, khủy tay chống trên cửa xe, lặp lại: "Xuống xe."

Thẩm Ngự mở cửa xe đi ra ngoài, giọng nói người nợ truyền ra từ trong xe: "Tôi đã xin nghỉ cho cậu, hôm nay không cần đi học."

Dứt lời, chiếc xe lao nhanh qua trước mặt cô.

Thẩm Ngự thu hồi ánh mắt đi vào nhà.

Tính cách nam chủ trong cốt truyện là già đi, này làm sao là bộ dạng hung ác nham hiểm lãnh khốc? Phải là ngạo kiều muộn tao mới đúng.

Không biết giá trị hắc hóa tới năm sao là bộ dáng gì.

Thẩm Ngự vẫn có chút chờ mong.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(21)

Bên trong xe.

“Người vừa nãy là ai? Con không biết học kỳ sau con phải đi bộ đội à?”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay lái, nghe tiếng quát lớn từ microphone truyền đến, mở miệng nói: “Ba, con không muốn đi bộ đội.”

“Mày nói gì? Mày biết mày đang nói cái gì không? Mộ Cung Mặc, lập tức về nhà!” Mộ phụ rống giận.

Mộ Cung Mặc trực tiếp ngắt điện thoại, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo tức giận, dẫm mạnh chân ga, xe lao nhanh trên đường.

*

Về đến nhà Thẩm Ngự ghé vào trên giường nghỉ ngơi, ngoài cửa phòng vang lên tiếng mở cửa, cô bỗng chốc ngồi dậy, nhấc chân đi ra ngoài.

Thẩm mẫu buông túi, vừa ngẩng đầu thù nhìn thấy Thẩm Ngự đi ra, nói: “Đã trở lại, ăn cơm chưa?”

Thẩm Ngự nín thở, nói: “Mẹ, nếu... Chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ sao?”

Sắc mặt Thẩm mẫu chợt trầm xuống, ngữ khí tăng thêm: “Trở về phòng đi.”

“Mẹ.....”

“Mẹ bảo con đi về phòng, không nghe mẹ nói phải không?” Thẩm mẫu chỉ vào phòng cô nhú mày nói.

Thẩm Ngự bẹp bẹp miệng, hốc mắt đỏ một vòng, xoay người khép lại cửa phòng.

Mẹ, nếu người bị ôm đi là con, có phải người sẽ không đối xử với con như vậy?

Mẹ, hình như con đã nhìn thấy chị, nếu con mang chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ phải không?

Nước mắt ở khoảnh khắc cửa phòng đóng lại chảy xuống, Thẩm Ngự dựa vào cửa chậm rãi trượt xuống đất, ôm đầu gối không tiếng động khóc nức nở.

*

“Thẩm Ngự a, ngày mai là sinh nhật của tớ, cậu có thể tới không?”

Thẩm Ngự kinh ngạc nói không lên lời, người bên kia kêu vài câu mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Tớ... Tớ có thể đi.”

“Thật tốt, ngày mai tớ nói địa chỉ, nhớ phải đến nha.”

Điện thoại ngắt, Thẩm Ngự như cầm bảo bối, nhìn chằm chằm điện thoại cười ngây ngô.

Đây vẫn là lần đầu tiên được bạn mời đi dự sinh nhật, thật sự quá tốt.

Thẩm Ngự luống cuống tay chân nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh bàn lưu luyến sờ sờ con heo nhỏ đựng tiền tiêu vặt, cắn răng đập xuống đất, tiền lẻ bên trong rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng thanh thúy.

Nàng cho hết vào trong túi, đeo cặp sách đi ra ngoài.

Hôm nay là thứ Bảy, ngày mai vừa lúc là cuối tuần.

Đi vào một cửa hàng, vừa đi vào, liền gặp được một người.

“Là cậu.” Người nọ nhận ra cô.

Thẩm Ngư nắm chặt cặp sách, nhút nhát sợ sệt nhìn cô ấy, nhớ tới lần đó ở sân thể dục là người này đưa mình tới phòng y tế, dùng một chút nói: “Ngày đó cảm ơn cậu.”

Ngô Cẩm nói: “Không có gì, ngày đó tớ đi trước, xin lỗi nhé, cậu cũng tới mua quà à?”

Thẩm Ngư cong cong khóe miệng, gật đầu: “Ừ.”

Nghĩ đến ngày mai được đi dự sinh nhật, trong lòng liền ấm áp.

Ngô Cẩm rất có hảo cảm với người này, đi tới đáp lời: “Chào cậu, tớ tên là Ngô Cẩm.”

Thẩm Ngư lần đầu tiên được nữ sinh bắt chuyện, nhất thời có chút khẩn trương, chân tay luống cuống: “Tớ tên là Thẩm Ngư.”

“Tớ gọi cậu là Tiểu Ngư đi, cậu gọi tớ Cẩm Cẩm là được.”

“Được, Cẩm Cẩm.”

Ngô Cẩm nói chuyện với Thẩm Ngư một lúc, khi biết cô cùng đi dự sinh nhật hôm đấy, vui mừng nói: “Như vậy a, ngày mai chúng ta cùng đi đi, được không? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư đồng ý đáp lời.

Hai người mua quà, trao đổi số điện thoại, liền đường ai nấy đi.

Thẩm Ngư đứng tại chỗ nhìn Ngô Cẩm rời đi, môi khẽ run: “Ngô Cẩm. Ngô Cẩm.”

Nguyên lai chị của cô tên Ngô Cẩm, tính cách còn tốt như vậy, không giống cô, không biết cách nói chuyện.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩm Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(22)

【 Ách... Ký chủ, rõ ràng đây là bây, sao cô vẫn đi? 】 Hệ thống thật sự bị kỹ thuật diễn của ký chủ chinh phục, nếu không phải có thể nghe được suy nghĩ của cô, thiếu chút nữa nó đã tin.

Bây giờ nó không phải lo lắng cho ký chủ, mà là lo lắng cho mấy người kia a.

Thẩm Ngư ngáp một cái, "Ồ thế giới này lãng phí quá nhiều thời gian, tôi muốn đi nhiều thế giới để chơi."

Hệ thống không lời gì để nói, trong lòng khẩn cầu nhiệm vụ nhất định phải thuận lợi hoàn thành a, tích phân còn đàn chờ nó a.

*

Màn đêm buông xuống, sắc trời ngoài cửa càng ngày càng tối, ánh trăng cũng bị mây đen che khuất, ngày mai là một ngày mưa.

Thẩm Ngư mặc bộ váy đẹp nhất trong tủ quần áo, ra khỏi phòng.

Thẩm mẫu lại ngồi ở bàn uống rượu, trong miệng nói mãi điều gì đó.

"Mẹ, tối nay con sẽ không về nhà, con sang nhà bạn ngủ."

Thẩm mẫu như không nghe thấy, vẫn rót rượu uống.

Thẩm Ngự mắt mát thu hồi ánh mắt đi ra cửa.

Chờ Ngô Cẩm ở nơi đã hẹn, nửa tiếng sau, Ngô Cẩm mới bình tĩnh đi tới.

Phía sau còn có mấy nữ sinh, khi nhìn thấy Thẩm Ngự, sắc mặt lập tức đen, "Ngô Cẩm a, đây là người mà cậu nói sao, sao lại là cậu ta a....."

Ngô Cẩm dùng khuỷu tay chạm vào người kia một cái, cười cười nói với Thẩm Ngự: "Đi thôi, Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự gật gật đầu, đi phía sau mấy người đó.

Người mời sinh nhật hôm nay nhà rất có tiền, đặt khách sạn cũng là khách sạn năm sao: "Các bạn ngồi đi, ngồi đi."

Thẩm Ngự đi theo Ngô Cẩm đến bên sofa, cùng một nhóm nữ sinh nói chuyện phiếm.

Thẩm Ngự chịu không nổi ánh mắt thành kiến của mấy người đó, đứng dậy lấy cốc đi WC.

Khi cô vừa đi, trên mặt mấy nữ sinh kia lập tức hiện ra ý cười, nữ sinh mời sinh nhật cũng tới, vài người liếc nhau, trong mắt rõ ràng có tính toán.

Ngô Cẩm không phản ứng lại, dựa lại gần hỏi: "Các cậu cười gì vậy?"

"Ngô Cẩm, cậu cũng đừng quan tâm, chờ xem kịch vui đi!"

"Hừ, ai kêu cô ta quần lấy Mộ thiếu gia của chúng ta."

Các cô tận mắt nhìn thấy Thẩm Ngự quần lấy Mộ Cung Mặc vào khách sạn, tiện nhân không biết xấu hổ, nhất định phải cho cô ta biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Thẩm Ngự ngồi trên bồn cầu, vừa mới đứng lên, một xô nước từ trên trời giáng xuống, xối ướt toàn thân, đẩy cửa ra, dẫm trên mặt đất, lòng bàn chân như bị bôi dầu ngã về phía trước.

Thẩm Ngự sớm có dự cảm dựa vào bồn rửa tay, chống đỡ không ngã xuống.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện của mấy người.

"Bên trong thực sự có mỹ nữ? Tôi sợ cô ta hét lên, bị người khác nghe thấy thì....."

"Yên tâm đi, tôi đã bao cả tầng này rồi, sẽ không có ai nghe được, anh cứ yên tâm đi." Nữ sinh dừng một chút, lại nói: "Bất quá, anh cũng không thể nhào ra mạng người, chơi chơi thì được, đừng quá đáng."

Giọng nói nam sinh lộ ra đáng khinh, cười cười nói, "Yên tâm yên tâm, tôi biết mà."

"Vậy được rồi, anh vào đi."

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Thẩm Ngự lúc này mới chậm rãi dựa vào bồn rửa tay đi vào WC, đóng cửa lại.

"Tiểu mỹ nhân, em ở đâu, mau ra đây, anh mang em ra ngoài." Nam sinh khóa cửa lại, mới vừa bước một bước, dưới chân liền trượt ngã về phía trước, trực tiếp ngã trên mặt đất đụng vào góc tường.

Thẩm Ngự giơ tay lau nước trên mặt, lấy di động ra gọi.

May mà di động không thấm nước.

Bên kia vừa nghe máy, Thẩm Ngự không nói gì, nước mắt trào ra như đê vỡ.

"Này? Thẩm Ngự?"

Thẩm Ngự thanh âm run rẩy, sợ hãi thật sâu, "Mộ... Mộ Cung Mặc, tớ sợ."

Mộ Cung Mặc bên kia dừng một chút, "Cậu ở đâu?"

Thẩm Ngự dứt quãng nói địa chủ cho hắn, ngắt điện thoại.

Vote vote vote ☐ ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(23)

Gọi điện thoại xong, cô lại hít xì, từ trên bồn cầu đứng lên, xoa xoa cái mũi.

Thời tiết đã chuyển lạnh, toàn thân ướt đầm ngồi trên bồn cầu mười mấy phút, thân thể này đã lạnh đến mức run run.

Thể chất nguyên thân vốn dĩ đã không tốt, lẫn lộn như vậy, không sinh bệnh đều phải sinh bệnh.

Thẩm Ngư mở cửa WC ra nhìn thấy nam sinh ở góc tường.

Bởi vì trên mặt đất trơn, đầu trực tiếp đụng vào trên tường hôn mê bất tỉnh, trán còn đang chảy máu.

Thẩm Ngư nói với hệ thống: “Rửa sạch sàn nhà đi, còn người này. Làm hẩn tỉnh lại.”

Hệ thống kinh ngạc hỏi 【 Làm hẩn tỉnh lại. Như vậy không tốt đi. 】

“Nhanh lên.” Thẩm Ngư bắt đầu xoa tóc đang ướt ra, ngay sau đó cởi áo khoác trên người, hôm nay cô mặc một cái váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối, trên đùi còn mặc tất da chân.

Sau đó cô dùng tay xé vải trên vai, xương quai xanh, bên hông thành mấy cái lỗ.

Nam sinh trên mặt đất bị hệ thống làm tỉnh lại, mở to đôi mắt mơ hồ, chậm rãi nhìn nhìn, liền nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt.

Mái tóc ướt đầm dán trên má trắng nõn, đôi mắt ngập nước tựa như nai con thẹn thùng nhìn mình, nhìn xuống, bả vai trắng nõn bại lộ bên ngoài.

Nam sinh chỉ cảm thấy bụng dưới nóng như lửa đốt, một tay giữ chặt cổ tay của nữ sinh, kéo vào trong ngực.

Lúc này, cửa WC loảng xoảng một tiếng vang lớn, chỉ một cái chớp mắt, trước mặt Thẩm Ngư trước mắt, liền dán vào một lồng ngực ấm áp, đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn nhu: “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Ngư nước mắt rơi như mưa, rúc vào người hẩn, không tiếng động nước nỏ.

Mộ Cung Mặc trái tim bóp chặt, bé cô ngồi lên nắp bồn cầu, nhẹ giọng an ủi.

Lúc mở mắt, hai tròng mắt mang theo nồng đậm lệ khí, sắc mặt giận dữ nhìn nam sinh kia, lửa giận tràn ngập áp chế không được, nam sinh kia nhìn thấy tâm sinh kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy ác quỷ, muốn rời đi.

“Đừng... Đừng tới đây!!” Nam sinh lui về phía sau sát vách tường, mạnh mẽ nói: “Mày biết tao là ai không? Không cần lại đây! A a a a a!!”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, chợt nắm lấy tóc của gã kéo đến vách tường đập, máu tươi nhiễm đỏ tay hẩn.

“Không... Không cần.” Thẩm Ngư phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy cảnh tượng này, dạ dày quay cuồng, chịu đựng ghê tởm chạy về phía hẩn.

Chạy đến bên cạnh Mộ Cung Mặc ôm lấy hai chân hẩn, lắc đầu run giọng nói: “Không cần. Sẽ chết người, Mộ Cung Mặc, không cần.”

Mộ Cung Mặc lúc này mới ngừng lại, buông lỏng tay ra, cũng không thèm nhìn tới nam sinh sống hay chết, rửa tay sạch sẽ khom người bé Thẩm Ngư lên.

Thẩm Ngư tái nhợt ngón tay nắm chặt quần áo trước ngực hẩn, nói năng lộn xộn lắm bần: “Đừng đánh. Cậu sẽ ngồi tù. Đừng đánh nữa.”

Mộ Cung Mặc thân hình chấn động, nhìn khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt của cô, cúi xuống ôn nhu hôn hôn trán an, “Tôi không đánh, đừng sợ.”

Thẩm Ngư lúc này mới chậm rãi buông tay, nhắm mắt lại hôn mê.

【 Hào cảm độ 5 sao, mở ra giá trị hắc hóa. Ký chủ không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng! 】

Hệ thống yên lặng đốt cho nam sinh trên đất một ngọn nến. Lúc vừa trối định, nó còn sợ ký chủ thiên chân, không hoàn thành được nhiệm vụ. Xem ra, đều là ảo tưởng của nó.

Ngây thơ! Là nó ngây thơ a! Thiếu chút nữa lại bị kỹ năng diễn của ký chủ lừa gạt! Vừa mới khóc lóc khổ sở kia là giả! Giả!

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(24)

Lúc Thẩm Ngự mở mắt đã ở biệt thự, xóc chấn lên ngồi dậy, bên tai truyền đến tiếng nước chảy.

Truyền đến từ trong phòng tắm.

Trên người cô cũng đổi thành một bộ quần áo khác, nhẹ nhàng thoải mái, ngửi kĩ còn mang theo mùi sữa tắm.

Có vẻ như là người kia đã tắm cho mình, nguyên nhân mình ngứa xiu chỉ vì thân thể này không chịu nổi áp lực cùng cảnh đánh nhau,? Trên người có mấy chỗ không cẩn thận bị rách da cũng đã được bôi thuốc rất cẩn thận.

Nghe thấy tiếng nước ở phòng tắm dừng lại, Thẩm Ngự nằm xuống nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cửa phòng tắm mở ra, thiếu niên chỉ mặc một cái áo tắm dài, tóc ướt đầm dề còn nhỏ nước chảy từ khuôn mặt góc cạnh đến lồng ngực rắn chắc rồi biến mất.

Hắn đi đến chỗ Thẩm Ngự, cô lông mi còn mang theo nước mắt, run rẩy đáng thương, không có kính, cả khuôn mặt đều lộ ra, rõ ràng không phải là khuôn mặt làm cho người ra kinh diễm nhưng Mộ Cung Mặc càng nhìn trái tim càng đập nhanh.

Thình thịch..... Thình thịch.....

Mộ Cung Mặc nhìn không được quý một chân xuống đất, tay để trên mép giường, ngơ ngẩn dùng đôi mắt miêu tả khuôn mặt của người con gái này.

Nhớ tới người tên Ngô gì đó, hai người này lớn lên giống y như đúc.....

Dường như thân ảnh nhỏ bé trong trí nhớ kia, dần dần cùng cô đan xen.

[Cậu... Cậu tên là gì?]

[Thẩm Ngự, tớ tên là Thẩm Ngự.]

Thẩm Ngự?

Mộ Cung Mặc còn chưa nghĩ xong đột nhiên bên cạnh có tiếng động, trước mắt tối sầm, thứ gì đó mềm mại dán lên môi, nhìn lại, cả khuôn mặt của cô hiện ra trước mắt hắn.

Mộ Cung Mặc nắm chặt khăn trải giường, thể xác và tinh thần chấn động, sắc mặt lạnh lùng dần phỉếm hồng.

Thẩm Ngự ngã về phía trước, có lẽ là ngủ không khống chế được cơ thể, nếu không có Mộ Cung Mặc dựa vào cô đã sớm lăn xuống đất.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Thẩm Ngự đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cỗ sợ hãi, chống đệm giường muốn lui về phía sau, cái ót lại bị người nọ chế trụ, hơi thở nóng ướt tràn ngập cánh mũi, một vật mềm mại vói vào trong miệng cô.

Thẩm Ngự chấn động, hai tay để ở trong ngực người nọ, giãy giụa muốn đẩy ra.

Nhưng chút sức lực này đối với Mộ Cung Mặc không là gì, đứng lên ôm cô vào trong ngực, không hề có kỹ thuật hôn.

"Ngô..... Đau....." Thẩm Ngự hàm hàm hồ hồ muốn đẩy cái lưỡi kia ra khỏi miệng mình.

Mộ Cung Mặc lại cuốn lấy cái lưỡi ngọt ngào kia liếm mút, đảo qua mỗi tác trong miệng, làm Thẩm Ngự đầu vầng mắt hoa, đôi mắt ngập nước.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc mới lưu luyến buông ra, ôm cô bình phục hơi thở.

Thẩm Ngự ghé vào trong ngực hắn, một lát sau đã ngủ rồi.

Mộ Cung Mặc ôm cô đến trên giường, đắp chăn trắng hoàng, nhìn cô một lúc lâu, cúi xuống hôn vào trán cô một cái mới đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 25: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(25)

Sáng sớm, Thẩm Ngưng tỉnh dậy vì đói, vừa mở mắt là một mảnh mộng lung, bên tai là tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, xoa xoa bụng, cô đi xuống giường, sau khi đeo kính mọi thứ mới trở nên rõ ràng.

Đi trên thảm mềm, mở cửa ra nhưng bên ngoài trống rỗng không có một ai.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng mở khóa, cửa vừa mở ra, Mộ Cung Mặc cầm một túi bánh bao đi đến.

"Rời giường."

Thẩm Ngưng lui về phía sau một bước, trước mắt lóe lên vài hình ảnh, làm hai má bắt đầu phồng hồng.

Mộ Cung Mặc nhìn thấy cô để chân trần, nhũ nhũ mảy, buông bánh bao, không để ý cô kinh hô, bẻ lên đặt xuống sofa, dùng đôi dép mình đang mang để vào chân cô.

Thẩm Ngưng ngạc nhiên không thôi, tránh tránh hai chân, nhưng làm sao có thể tránh thoát từ tay hắn.

"Tôi không biết làm bữa sáng, mua bánh bao cho em." Mộ Cung Mặc đứng dậy cầm lấy bánh bao đưa cho cô.

Thẩm Ngưng thụ sủng nhược kinh, nhìn Mộ Cung Mặc một lúc, không bị bệnh a, hôm nay hắn làm sao vậy..... Chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua.....

"Tôi muốn đi học....." Thẩm Ngưng đứng dậy định đi, tay lại bị người nọ giữ chặt.

Mộ Cung Mặc cúi đầu thấy không rõ thần sắc, thật lâu sau, ngẩng đầu cả mặt ôn nhu, "Em ăn xong tôi đưa em đi."

Thẩm Ngưng nhỏ giọng ừ một tiếng, cái miệng nhỏ gặm gặm bánh bao.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy hắn quái quái, không giống như trong dĩ vãng.....

Tối trường học, Mộ Cung Mặc nắm tay Thẩm Ngưng xuống xe, ánh mắt bốn phía đều đặt trên đôi tay đang nắm của bọn họ.

Thẩm Ngưng vội vàng rút tay về, rũ đầu thấp giọng nói: "Cảm ơn cậu, tôi đi học đây." Dứt lời xoay người rời đi.

Lưu lại Mộ Cung Mặc bình tĩnh nhìn bóng dáng cô đi xa, đôi mắt nóng cháy, giống như dã thú ở tận sâu bên trong chậm rãi thức tỉnh.

Em đã quên tôi sao? Thẩm Ngưng.

*

Trên đường đi đến khu dạy học bả vai Thẩm Ngưng vẫn run lên, da đầu tê dại, sợ hãi nhìn thoáng qua phía sau, khi không thấy Mộ Cung Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

【 Ký chủ, cô đang sợ Mộ Cung Mặc sao? 】

Thẩm Ngưng sờ sờ cằm, "Thế giới trước kia còn chưa làm lòng tôi hoang mang rối loạn như vậy, nam chủ này khẳng định có tật xấu, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi."

【 Giá trị hắc hóa là 0 đâu. 】

"Đã biết....."

Thẩm Ngưng đôi mắt lập loè, lướt qua gì đó, khóe miệng cong lên.

Trong văn phòng.

"Thẩm Ngưng, tuần sau có một cuộc thi diễn thuyết em có muốn tham gia không?" Chủ nhiệm lớp gọi Thẩm Ngưng vào văn phòng, cuộc thi diễn thuyết lần này rất quan trọng, Thẩm Ngưng là học sinh mũi nhọn của lớp, vẫn luôn làm vẻ vang cho lớp, rất nhiều lần đứng thứ nhất khối.

Nhưng Thẩm Ngưng cái gì cũng tốt, chính là tính cách quá nội hướng.

Thẩm Ngự khó xử cúi thấp đầu xuống, khóe mắt hiện lên ánh sáng, cô nghiêm túc nhìn lên, phát hiện phần thưởng cuộc thi diễn thuyết lần này là 5000 nguyên.

"Thưa cô, diễn thuyết lần này em muốn đi."

Chủ nhiệm lớp vui mừng khôn xiết, "Thẩm Ngự a, đây không phải trò đùa, em suy nghĩ kỹ chưa?"

Thẩm Ngự trước mắt hiện lên một tia kiên định, nghiêm túc gật đầu: "Em đã suy nghĩ kỹ."

Chủ nhiệm lớp: "Được được được, buổi chiều tới văn phòng, các em cùng nhau viết bản thảo, thảo luận một chút."

"Vâng."

Buổi chiều.

Thẩm Ngự ôm mấy quyển sách vừa đi tới hành lang, một nam sinh đột nhiên chạy tới, thiếu chút nữa đụng vào cô.

"Thực... Thực xin lỗi!" Nam sinh kia thở hổn hển xin lỗi.

Thẩm Ngự lắc đầu nói không có việc gì, vừa muốn đi, người nọ lại đi đến bên cạnh cô, cười hi hi đáp lời: "Hắc, Thẩm Ngự, cậu quên tờ rồi à?"

Thẩm Ngự nâng mắt, nhìn cậu một lúc, "Cậu....."

Nam sinh kia thấy thế thở dài: "Vương Triết a! Cậu ở lớp số 6 dạy 2 tiết, tờ đã tìm cậu hỏi bài."

"A, xin lỗi xin lỗi, trí nhớ của mình không được tốt." Thẩm Ngự thẹn thùng xin lỗi, cuối cùng nhớ được người kia là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(26)

Vương Triết không để ý xua tay, ánh mắt lướt qua mấy quyển sách, kinh ngạc nói: "Cậu cũng tham gia cuộc thi diễn thuyết lần này à?"

Thẩm Ngự thẹn thùng gật gật đầu, "Ừm."

Vương Triết: "Vây thật tốt quá, cậu thật giỏi, học tốt như vậy, còn diễn thuyết, đúng là thiên tài."

Thẩm Ngự không ngừng xua tay, "Không có, Tớ... tớ nói chuyện không nhanh nhẹn, cũng không biết giao lưu với người khác, đành dựa vào cuộc thi làng này luyện tập, tớ không lợi hại....."

Vương Triết nghe vậy sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt mát mẻ của cô, đột nhiên cười nói: "Vây tớ dạy cậu có được không, tuy rằng tớ học không tốt lắm, nhưng mà diễn thuyết tớ rất rõ."

Thẩm Ngự kinh hi ngược mắt, đôi mắt ngập nước tràn đầy vui sướng xuyên qua mắt kính, "Thật sao?"

Vương Triết thấy thế, trái tim đập nhện, bỗng chốc dời đi ánh mắt, cười cười gãi đầu, "Ừ."

"Cảm ơn cậu."

Thẩm Ngự cong cong mắt, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt cô, nhu hòa làm người rung động.

Từ ngày đó sau khi học xong, hai người luôn cùng nhau thảo luận về cuộc thi.

【 Hào cảm độ của người qua đường Giáp đã full, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Thẩm Ngự mỉm cười.

Hệ thống đốt một ngọn nến cho người qua đường Giáp.

Thời gian đó kéo dài tới trước ngày thi đất một ngày, hai người đang đi trên hành lang.

Vương triết vừa định nói chuyện, chuông điện thoại của Thẩm Ngư lại vang lên.

“Không nhận sao? Đã gọi rất nhiều lần, khẳng định là có việc gấp.” Vương Triết nói.

Thẩm Ngư nhìn thoáng qua tên người gọi, trực tiếp cự tuyệt rồi để chế độ im lặng cho vào cặp sách, “Không có việc gì, bán hàng đa cấp thôi.”

Cô vén một sợi tóc bên tai, ngước mắt cười nói: “Vương Triết, cảm ơn cậu nhiều ngày dạy tớ diễn thuyết.”

Vương Triết nhìn cô, mọi người đều nói Thẩm Ngư không cảm xúc, tính cách đầu gối, không thú vị, kỳ thật không đúng.

Vương Triết tiếp xúc với cô mấy ngày nay, cậu phát hiện cô gái này là một người rất tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, thiện lương khiêm tốn, đặc biệt thẹn thùng, phá lệ nội hướng.

Cũng rất đáng yêu.

“Không có việc gì.” Vương triết không sao cả lắc lắc đầu, nói tiếp: “Ngày mai còn cần Tiểu Ngư chỉ giáo nhiều, giải nhất, Tiểu Ngư cậu cũng đừng nhường cho tớ.”

Thẩm Ngư cười cười, lắc đầu nói: “Sẽ không.”

“Tiểu Ngư.....”

“Ừ? Làm sao vậy?”

Vương Triết dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn Thẩm Ngư, nói: “Tiểu Ngư, cậu làm bạn gái tớ nhé.”

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, không có phản ứng lại.

“Tiểu Ngư, làm bạn gái tớ nhé!”

“Nhưng... Nhưng không..... A.....” Thẩm Ngư còn chưa nói xong, cổ tay đã bị người phía sau kéo, thân thể không khống chế được đi theo người nọ.

Vào trong phòng để tạp vật, Thẩm Ngư bị người nọ đẩy, phía sau lưng là bức tường lạnh lẽo, còn chưa phản ứng lại, một thân hình nóng rực áp xuống, hơi thở nóng rực thổi dọc bên tai, giọng nói lạnh băng: “Mấy ngày nay em trốn tránh tôi để yêu đương với người khác?”

Thẩm Ngư dùng sức đẩy đẩy người kia, giọng nói mang theo nước nín: “Cậu tránh ra.”

Mộ Cung Mặc nắm cầm cô, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chăm chăm cô, “Thẩm Ngư!”

“Sao cậu lại đối với tôi như vậy?” Thẩm Ngư nước mắt tràn mi, cảm đau đớn làm cô nhàu mày, lấy hết can đảm nói, “Chúng ta chỉ là bạn bè, Mộ Cung Mặc, cậu buông ra.”

“Bạn?” Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, cúi xuống ngậm đôi môi mềm mại, thô lỗ mút liếm, phát tiết nội tâm ngập trời tức giận.

“Bạn bè sẽ như vậy? Sẽ như vậy?” Dễ dàng cạy ra môi răng, quần lấy cái lưỡi đang né tránh, tham lam cướp lấy từng tấc hơi thở của cô.

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy đầu lưỡi cùng đôi môi đau đớn, nước mắt trào ra, chảy xuống giữa môi răng hai người.

Ném đến một tia chua xót Mộ Cung Mặc mới ngừng lại, đầu dán bên tai cô thổi dọc, “Tôi thích em, Thẩm Ngư.”

“Không cần làm tôi tức giận có được không?”

Giọng nói hơi quý dị làm Thẩm Ngư bản thân đều kinh hoảng.

【 Vừa rồi giá trị hắc hóa của Mộ Cung Mặc chỉ có một sao.....】

Mẹ.

Đây rõ ràng là phải hơn 3 sao? Sao có thể là 1 sao! Cũng quá dọa người đi.

Vậy, vậy 5 sao sẽ như thế nào, Thẩm Ngư nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(27)

Hôm diễn ra cuộc thi diễn thuyết, Thẩm Ngư ngoài ý muốn giành được giải nhất, cô nhìn về phía khán đài, vừa lúc nhìn thấy Mộ Cung Mặc ngồi hàng đầu tiên cười với mình.

Thẩm Ngư khẩn trương dời ánh mắt, nhận thưởng xong đi xuống dưới, vừa mới đi ra người nọ đã chạy tới đây, thờ hồn hèn tặng hoa.

"A Ngư giỏi quá." Mộ Cung Mặc môi mím cong lên, làm người tâm động.

Thẩm Ngư nhìn hần như nhìn quái vật, nam chính a, thiết lập tính cách lãnh khốc của anh đã phá thành mảnh nhỏ.

Thẩm Ngư cũng không nhận bó hóa đó, nhìn hần trong chốc lát, mới nói: "Mộ Cung Mặc, ngày đó cảm ơn cậu, nhưng cậu không cần chọc ghẹo tôi như vậy, cậu muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần không phải việc quá đáng."

Trong suy nghĩ của nguyên thân, Mộ Cung Mặc làm như vậy là đùa bốn tình cảm của cô, cô không cho rằng mình có thể mê hoặc Mộ Cung Mặc, chuyện này không có khả năng.

Mộ Cung Mặc sắc mặt cứng lại, "Em cho rằng tôi đang đùa?"

Thẩm Ngư nâng đầu nhìn hần, không lùi bước, "Không phải sao?"

【 Ách... Ký chủ, người OOC rồi a! Chú ý a. 】

Thẩm Ngư: Còn chú ý cái rắm, mi nhìn Mộ Cung Mặc như là một người khác vậy, dù sao là thế giới đầu, không trùng phạt.

【 Được rồi, ký chủ.....】

Có hệ thống gặt đầu, Thẩm Ngư không muốn giả vờ thêm nữa, trước kia công lược nam chủ cũng không mệt như vậy.

"Mộ Cung Mặc, chúng ta ai đi đường của người nấy." Thẩm Ngư xoay người rồi đi.

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, Thẩm Ngư ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt tỏa sáng.

Mộ Cung Mặc đôi mắt sáng đến dọa người, tới gần cô một bước, giọng nói ôn nhu: "A Ngư, em như vậy càng đáng yêu, lúc tôi uống say em cũng như vậy đúng không? Vì sao lúc đó tôi không có ký ức, quên mất chuyện chúng ta lúc nhỏ."

Thẩm Ngư nhìn đôi mắt nóng bỏng của hần, nghĩ mà sợ lui lại mấy bước, nam chủ vừa rồi nói... Nói cái gì?

Hệ thống! Không phải là ảo giác chứ?

【 Tôi... Tôi cũng nghe thấy, ký chủ, nam chủ bộ đáng thật là khủng khiếp, hay là... cô chạy nhanh trốn đi. 】

Thẩm Ngư rào bước chạy nhanh, nháy mắt biến mất trước mặt hần.

Mộ Cung Mặc đôi mắt hẹp dài hơi nhắm lại, khóe miệng nhin không được cong lên.

A Ngư, em không giả vờ trước mặt tôi có phải chứng tỏ rằng em thích tôi hay không?

Thật vui về a.

*

Trong phòng học, Thẩm Ngư ngồi vào trên ghế, chống đầu như đang nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thật là đang nói chuyện với hệ thống.

"Hệ ca, Mộ Cung Mặc không phải cũng là người xuyên qua các thế giới chứ?"

【 Không... Không phải đâu. 】

"Nói lại, lần trước tôi hỏi Mộ Cung Mặc ngủ hay không ngủ, mi nói ngủ! Xem xem, hần căn bản không ngủ!" Thẩm Ngư tưởng tượng tới đó liền ngửa răng.

【 Người ta cũng không biết mà, hệ thống kiểm tra không ra hần có phải là người xuyên qua các thế giới hay không, bắt quá lần trước cũng nói không có gì bất thường a.....】

Thẩm Ngự sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, mới nói: "Có phải hấn cấp cao nên kiểm tra không được?"

【 Sẽ không, cấp bậc cao tôi cũng có thể kiểm tra được. 】

"Được rồi được rồi, mi còn có tác dụng gì!" Thẩm Ngự dỗi.

Hệ thống ủy khuất bẹp bẹp miệng.

Cốt truyện đã hơn một nửa, hắc hóa giá trị không có chút tiến triển gì.

"Thẩm Ngự!"

Bên tai vang lên một giọng nói, Thẩm Ngự ngược mắt, đối diện với khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

【..... Đây là bạn ngồi cùng bàn. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(28)

"Cùng... Ngồi cùng bàn, có chuyện gì sao?"

Nữ sinh ngồi vào bên cạnh, có chút ngượng ngùng xoắn xít, hồi lâu mới mở miệng, "Cái kia, mấy hôm trước cậu gặp Vương Triết đúng không, hỏi cậu một chút, Vương Triết ở đâu? Hôm qua với hôm nay không tới trường."

Thẩm Ngự chớp chớp mắt, "Tôi không biết a."

"Vậy sao....."

Nữ sinh thất vọng xoay người, nhìn chằm chằm sách phát ngốc.

Thẩm Ngự bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, thậm chí không tốt, Vương Triết hai ngày không đi học không phải bị Mộ Cung Mặc biến thái bắt cóc chứ?

【 Tám phần.....】

Thẩm Ngự đứng lên chạy ra bên ngoài phòng học, thần sắc vội vàng.

Hệ thống thấy thế, hốc mắt phiếm hồng 【 Ký chủ, không nghĩ tới cô... còn lo lắng cho Vương Triết, trước kia tôi còn hiểu lầm.....】

"Hiểu lầm cái gì? Lần này chính là cơ hội tốt để xoát giá trị hắc hóa a, hệ ca, lát nữa đừng có mà quấy rầy tôi diễn xuất."

【.....】 Hệ thống nhin không được tát hai cái vào mặt, ai bảo nguoi ngây thơ!

Đi đến nhà Vương Triết cũng không tìm thấy, Thẩm Ngự mặt lộ vẻ nôn nóng.

Tìm đến buổi tối, trời bỗng đổ mưa, cửa hàng trên đường cũng đóng cửa, Thẩm Ngự cả người ướt đẫm chậm rì rì đi trên đường cái.

Đang đi thì đụng phải một người, xoa xoa cái trán bị đâm đau, Thẩm Ngự ngược mắt nhìn.

"Muốn tìm cậu ta đến thế sao?"

Thẩm Ngự mắt kính bị mưa phun che, căn bản không thấy rõ người đối diện là ai, nhưng giọng nói này không phải của Mộ Cung Mặc thì là ai!

Mộ Cung Mặc cởi áo khoác che trên đầu cô, "Tôi đưa em đi."

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy trước mũi có một mùi hương thoải qua, lại chớp mắt, trước mắt tối sầm, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

*

Tiếng chim hót líu lo trên cành cây, tia nắng ban mai sau cơn mưa chiếu vào giọt sương trên lá, hiện lên bảy ánh cầu vồng.

Thẩm Ngự tỉnh lại còn tưởng rằng mình đang ở nhà, căn nhà này giống nhà cô y như đúc, nếu không phải bên ngoài có cây thì cô cũng nhầm.

Tay bị dây thừng buộc lại, không biết làm bằng vật liệu gì, nhẹ nhàng lại chắc chắn, bên ngoài còn được bao bởi một lớp nhung mềm cho nên không cảm thấy khó chịu.

Xuống giường đi về phía cửa, dây xích căng lại, không thể ra ngoài cửa.

Bước đầu xem xét, dây thừng trói Thẩm Ngự để cô chỉ có thể đi lại trong phòng, không thể nhảy xuống cửa sổ, không thể ra khỏi phòng.

Nói đơn giản, Thẩm Ngự bị nhốt trong căn phòng này.

"Hệ ca, có thể cắt đứt dây thừng này không?"

【 Yêu cầu thời gian..... không biết nó làm bằng cái gì, tôi phải phân tích thêm mới có thể giúp ký chủ cắt đứt. 】

Thẩm Ngự đỡ trán, "Mi còn có tác dụng gì!"

Hệ thống khóc chút chút.

Thẩm Ngự từ cửa sổ nhìn nhìn bên ngoài, tất cả là rừng cây vây quanh lấy căn phòng này, căn bản không thấy rõ chỗ xa.

Thu hồi tầm mắt, Thẩm Ngự trở lại trên giường, chống cằm tự hỏi.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Một cái kế hoạch xoát giá trị hắc hóa hiện lên trong đầu.

Hôm nay, Mộ Cung Mặc không biết đi đâu, vẫn luôn là một di bị mù đưa cơm ba bữa vào trong phòng.

Người này hình như rất quen thuộc bài trí trong phòng, đi lại trong phòng cũng không bị vấp ngã.

Hai ngày nay, Thẩm Ngự hai mắt trống rỗng ôm đầu gối ngồi không nhúc nhích, không ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống.

Đến buổi tối, cửa phòng bị người đẩy ra, một người chạy đến trước mặt cô, ngồi xổm bên cạnh, "A Ngự, A Ngự."

Thẩm Ngự nghe tiếng dường như bị kinh hách lùi về phía sau, hai ngày không ăn cơm, cảm nhỏ hơi nhộn, xương gò má càng thêm rõ ràng.

Mộ Cung Mặc lui về phía sau lắc đầu, "Tôi không tới gần, em đừng sợ."

"Thả tớ đi!" Thẩm Ngự ngẩng đầu, đôi mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(29)

Mộ Cung Mặc cả người run lên, thật lâu sau, giờ tay vỗ vỗ.

Lúc này di giúp việc bưng một bát cháo đi đến, để trên bàn rồi khom người rời đi.

Mộ Cung Mặc bưng chén cháo kia lên, cảm muốn mức mức cháo, "Nếu em muốn Vương Triết bình an thì phải ăn hết chén cháo này."

Thẩm Ngự kinh ngạc ngược mắt, hốc mắt đỏ một vòng, "Cậu....."

"Không uống sao? Được thôi." Mộ Cung Mặc giờ tay định đồ.

Thẩm Ngự vội vàng kéo ống quần hắn, suy yếu mở miệng: "Tớ uống."

Mộ Cung Mặc nắm tay cô đến bên cạnh giường, đôi mắt lạnh băng lộ ra một tia ủy khuất, "Vương Triết có gì tốt mà em lại thích cậu ta?" Hắn không tốt ở chỗ nào?

Thẩm Ngự một ngum một ngum uống cháo, nghe vậy mí mắt hơi rũ xuống, "Tớ ăn xong, cậu đi đi, tớ phải đi ngủ."

Dứt lời, xoay người nằm xuống, không muốn đề ý đến hắn.

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Lúc Thẩm Ngự còn khó chịu vì chén cháo kia, bên hông đột nhiên căng thẳng, một cơ thể lạnh băng dán lên.

"....." Thẩm Ngự kéo chặt chăn, lui lên phía trước.

Người nọ cũng không biết xấu hổ dịch lại gần.

Thẩm Ngự đầy mặt hắc tuyến, nhanh chóng nhắm mắt đơn giản đi ngủ, hai ngày nay vì có thể xoáy giá trị hắc hóa, cô còn chưa ăn cơm, thật vất vả có cháo, vì duy trì thiết lập tính cách lại không thể ăn! Muốn mạng a!

【 Ký chủ, dù cô tính chơi trong thế giới này, nhưng giá trị hắc hóa chưa xong cô cũng không thể quay lại thế giới chủ. 】

Hệ thống lại nhai bên tai, Thẩm Ngự không xoát full giá trị hắc hóa thì không trở về được.

Nhớ tới Đa Đa nói với cô, "Ngự, hệ thống hắc hóa đã có rất nhiều người bị kẹt lại trong đó, cậu nhất định phải đi ra đấy!"

Ngày hôm sau Thẩm Ngự bị nghẹn tỉnh, vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, thấy rõ cả lỗ chân lông, không thể không nói Mộ Cung Mặc là nam chủ đẹp nhất mà cô đã từng gặp, mũi cao thẳng, ngũ quan hoàn mỹ, ngay cả ngũ cũng đẹp như vậy.

Thẩm Ngự ngón tay không không chế được mà sờ soạng, chờ cô phát hiện ra thì đã muộn, người bên cạnh mở mắt, con ngươi thâm thúy nào có một tia buồn ngủ, tràn đầy tỉnh táo, bình tĩnh nhìn chăm chú Thẩm Ngự, giọng nói khàn khàn gọi cảm, "A Ngự."

Thẩm Ngự da đầu tê dại như có một dòng điện đi qua toàn thân, giãy giụa muốn ra khỏi lồng ngực của hắn.

Trong lúc ma sát, Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bụng bị một vật cứng nóng bỏng chống, đầu óc nổ tung, mặt đỏ bừng.

Cái... Cái gì?

Mộ Cung Mặc đôi mắt nóng bỏng, hô hấp cũng hơi dồn dập, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi phàn nộn của nữ hài.

Thẩm Ngự cảm thấy nguy hiểm, lập tức lúc túng, yếu ớt nói: "Tớ muốn đi WC....."

Mộ Cung Mặc lúc này mới buông cô ra, Thẩm Ngự té ngã lộn nhào chạy vào WC.

Vào WC muốn khóa cửa, nhưng dây thừng buộc ở cổ tay chần lại, đành phải kéo rèm ngồi trên bồn cầu.

【 Ký chủ, những thế giới trước cô không lăn giường sao? 】

"Ký ức sẽ biến mất khi đi về! Nơi nào sẽ nhớ rõ!!" Thẩm Ngự trong lòng còn thuần khiết giống như một đứa trẻ, thế giới thật cô còn chưa một lần yêu đương, tất cả kinh nghiệm đều cống hiến cho hệ thống.

Tuy rằng cô đã xuyên qua rất nhiều thế giới, lăn giường đã nhìn thấy, nhưng về thế giới thật đều sẽ quên hết, lại nói trước kia mỗi lần lăn giường cô đều sử dụng đạo cụ thể thần.

【 Nói cho cô biết một tin xấu, thế giới hắc hóa không thể sử dụng đạo cụ. 】

"..... Thật, thật sao?"

【 Thật. 】

Thẩm Ngự sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong lòng chỉ có một câu ngoạ tào.

【 10 vạn tệ 】

"Được!"

Lúc Thẩm Ngự rửa mặt xong đi ra cửa phòng, Mộ Cung Mặc đã đi ra ngoài.

Phòng thế nhưng còn lưu lại một tia mùi xạ hương, Thẩm Ngự mặt càng đỏ hơn, người nọ..... Thế nhưng lại tự... ở phòng cô!!

Quá phẫn!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(30)

Sau ngày hôm đó, ngày nào Mộ Cung Mặc cũng đến ăn cơm cùng Thẩm Ngự, buổi tối còn ôm cô ngủ.

Chỉ là ngủ thôi nhé.

Thẩm Ngự không còn cách nào để xoát giá trị hắc hóa, thế nhưng ở đây lại còn cảm thấy thoải mái.

Có ăn có uống, nằm xuống là ngủ, sống như heo vậy.

Hệ thống thúc giục cô 【 ký chủ, cô không thể như vậy a! Cô quên nhiệm vụ rồi à?? 】

Thẩm Ngự ăn bánh kem, liếm liếm bơ trên môi, "Không phải đang suy nghĩ....." Còn chưa nói xong, cằm cô đã bị một bàn tay nắm nghiêng qua, sau đó một đôi môi lạnh lẽo dán vào, hôn tới hít thở không thông.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc buông ra, ngón cái lướt qua cánh môi còn dính nước bọt trong suốt, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay tôi có một số việc, có thể sẽ không quay lại, có chuyện gì thì nói cho dì Hoàng biết.

Dì Hoàng là tên của dì giúp việc kia.

Thẩm Ngự trong lòng vui vẻ, trên mặt đờ đẫn, không trả lời.

"A Ngự, em sẽ không rời đi đúng không?"

Thẩm Ngự hừ thanh, anh cho tôi giá trị hắc hóa tôi sẽ không rời đi a.

Đương nhiên, câu này cô chỉ dám nói ở trong lòng.

Mộ Cung Mặc rời đi, Thẩm Ngự lại buộc dây thừng vào tay, ở trong phòng.

Mấy ngày nay, chỉ cần hần tới, Thẩm Ngự sẽ được thả ra, khi hần đi thì sẽ bị buộc lại.

Tiếng động cơ xe càng ngày càng xa, Thẩm Ngự nằm ở trên giường cân nhắc.

Nguyên nhân Mộ Cung Mặc mấy hôm sau không tới là gì?

Bỗng nhiên nghĩ đến cha của Mộ Cung Mặc, chẳng lẽ là cha hần phát hiện?

Quả nhiên, mấy ngày sau, một vị khách không mời mà đến đã tới đây.

Dì Hoàng định đưa nàng chạy ra ngoài bằng lối thoát hiểm, nhưng những người đó đã chạy tới trước mặt bọn họ.

Mười mấy người cầm súng, dì Hoàng chắn ở trước mặt cô, Thẩm Ngự phát hiện, tuy dì ấy không nhìn thấy, nhưng rất quen thuộc với tiếng súng lên đạn.

Cũng không biết Mộ Cung Mặc tìm ở đâu.

"Cô chính là người Mộ Cung Mặc giấu đi?"

Thẩm Ngự không biết đối phương là ai, mười mấy người to cao, giọng nói lại hơi quen thuộc như đã nghe ở đâu đó.

【 Đây là người bắt cóc cô và Mộ Cung Mặc ngày xưa, cũng chính là kẻ thù của cha hần. 】

Thẩm Ngự: "....."

"Mang đi!" Người đàn ông vẫy tay.

Dì Hoàng rút súng, bắn vào người đàn ông kia, đẩy Thẩm Ngự vào lối thoát hiểm.

Nhưng người đàn ông kia hình như đã biết trước, kéo một người bên cạnh chắn đạn, ngay sau đó dùng súng bắn dì Hoàng, viên đạn trúng tim, miệng phun máu tươi ngã xuống.

Thẩm Ngự cũng bị đánh vào sau cổ, hôn mê bất tỉnh.

Lại là kịch bản.

*

Đêm khuya, trong căn phòng ánh đèn lúc sáng lúc tối, Thẩm Ngự bị một chậu nước xối tỉnh, từ đầu đến chân lạnh như băng, cô run rẩy mở mắt ra, mắt kính đã bị ném trên mặt đất, trước mắt cô là một mảnh mơ hồ.

Một chiếc di động cũ ném tới trước mặt cô, giọng nói bên trong làm Thẩm Ngự tỉnh táo lại, "A Ngự?"

Thẩm Ngự ho khan do nước vào trong cổ họng, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm màn hình di động.

Một chân đá vào trên người cô, ác thanh ác khí nói: "Nói chuyện!"

Thẩm Ngự trên lưng một trận kịch liệt đau đớn, vô lực ho khan một tiếng, mở miệng: "Mộ Cung Mặc, cậu đừng tới đây."

"A Ngự, A Ngự, chờ, anh tới cứu em, đừng sợ." Người nợ thanh âm run rẩy, lại vẫn ôn nhu như thường.

Thẩm Ngự trên người vừa lạnh vừa đau, nằm sấp trên mặt đất thở dốc, tiếng nói bên tai như đang trấn an trái tim của cô.

Đừng tới..... Đừng tới..... Những người này muốn giết cậu.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(31)

Người đàn ông vừa lòng, một chân dẫm nát di động: "Một màn này làm tao nhớ tới 10 năm trước."

"Mộ Hạo a Mộ Hạo, không nghĩ tới mày sẽ chết trên tay con trai của mày, đáng tiếc đáng tiếc, tao muốn tự tay giết mày a, bất quá cũng không quan hệ, tao muốn Mộ gia chúng mày chôn cùng anh trai tao!"

Không bao lâu, ngoài cửa kho hàng truyền đến tiếng vang, người đang ông nhìn sang hàng vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ gạt đầu, "Hắn đến một mình."

Người đàn ông cười giờ tay.

Cửa kho hàng mở ra, Mộ Cung Mặc bước đi trầm ổn đến trước mặt bọn họ.

Người đàn ông kia vỗ vỗ tay, "Thật là cảm động a."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy Thẩm Ngự đang ngã trên mặt đất, đồng tử co rút lại.

"Thả cô ấy ra."

Người đàn ông: "Muốn tao thả nó? Đơn giản, tự đâm con dao này vào trái tim của mày, tao sẽ thả nó ra." Dứt lời, ném cho hắn một con dao.

Mộ Cung Mặc trầm mặc, từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, "Được, tao đã đặt bom ở mộ anh trai mày, mày có thể giết cô ấy, bất quá, anh mày....."

Người đàn ông tức giận, cả người run rẩy, "Mộ Cung Mặc!"

Mộ Cung Mặc cầm cái điều khiển từ xa, không nói lời nào.

"Tốt! Rất tốt!" Người đàn ông nhắc cô lên, "Tao thả cô ta ra, mày đưa điều khiển từ xa cho tao."

Mộ Cung Mặc cũng không phản đối, run bả vai, tỏ vẻ đáp ứng.

Trong ánh mắt người đàn ông hiện lên gì đó, đếm tới 3, ném cô sang đồng thời cũng cầm được điều khiển từ xa.

Thời điểm gã muốn nổ súng, Mộ Cung Mặc cách đó không xa đã nhận được người, đánh ngất mấy người của gã.

Mộ Cung Mặc ôm nữ hài trốn đến bên cạnh ván sắt, bắn mấy phát ra bên ngoài.

Người đàn ông lui về sau, lại nhìn người của mình đã chết, bên ngoài cũng có người??

Sắc mặt gã tối tăm, mượn camera trên máy tính nhìn nơi bọn họ trốn, chặt đứt dây thùng bên cạnh, một vật nặng từ bên trái bay tới, tốc độ cực nhanh.

Mộ Cung Mặc không biết, nhưng có Thẩm Ngư có hệ thống sao có thể không biết, phản ứng đúng lúc đẩy Mộ Cung Mặc sang một bên, vừa vặn bị nó đập trúng, trước mắt tối sầm.

Mộ Cung Mặc trái tim co chặt, lúc lấy lại tinh thần nhanh chóng bắn người đàn ông kia, ném súng ngòi xôm trên mặt đất, muốn nâng vật kia khỏi người Thẩm Ngư.

“A Ngư! A Ngư!!!”

Thẩm Ngư còn có ý thức, yết hầu nóng lên phun ra một ngụm máu, ho khan thờ dốc, cả người không có cảm giác.

“Mộ Cung Mặc, em nhớ ra rồi.” Thẩm Ngư hơi hé miệng, máu lại phun ra.

“Đừng nói chuyện, A Ngư, em đừng nói!” Mộ Cung Mặc ôn thanh nói, đôi mắt đỏ đậm dọa người, đẩy vật nặng ra, bế Thẩm Ngư chạy ra bên ngoài.

Thẩm Ngư muốn lắc đầu, nhưng đầu ngón tay cũng không động đậy được, “Vô dụng, thả em xuống. Em, khụ khụ khụ. Có điều muốn nói.” Nói nói, đôi mắt dường như bị một cục đá đè nặng, không thể mở mắt.

Mộ Cung Mặc cười lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt đầy máu của cô, “A Ngư. Em nhất định sẽ không sao. A Ngư.”

Một nam sinh cao lớn ngồi khóc như một đứa trẻ.

“Đau quá. Anh để em xuống dưới đi.”

“Được được.”

Mộ Cung Mặc nhẹ nhàng đặt Thẩm Ngư xuống đất, ngón tay run rẩy vén vài sợi tóc trên mặt cô.

Thẩm Ngư cog khoe miệng, ho ra máu, theo khoe miệng chảy xuống mặt đất, “Em thích anh. Ngốc tử. Khụ khụ khụ.”

Mộ Cung Mặc cả người kịch liệt run rẩy, nghiêm túc xoa vết máu trên mặt cô, hốc mắt trào ra nước mắt làm tâm mắt mờ hồ, “Anh. ... Anh cũng thích em.” Thật sự rất thích em.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, em kéo anh vào ngõ nhỏ, em dí sát mặt đối diện với anh. Cứu anh.

“Nhưng. Khụ khụ khụ. Em rất muốn ngủ. Mộ Cung Mặc. Nhất định phải đánh thức em dậy. Em muốn ăn bánh kem.” Thẩm Ngư đứt lời, nhắm mắt, không còn hơi thở.

Mộ Cung Mặc từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm, cúi người xuống hôn người con gái đã không còn hơi thở, hồi lâu, ôn nhu nói: “Anh sẽ đi tìm em, chờ anh nhé, A Ngư.”

♥Ngày mai sẽ sang thế giới 2 nhé!

♥Cảm ơn đã đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (1)

【 Nhiệm vụ thất bại. 】

Trở lại chủ thể giới Thẩm Ngư quỳ trên mặt đất, hơi thở dồn dập, dùng sức ho khan.

【 Ký chủ, tôi cảm động muốn khóc, hu hu hu. 】

Ký ức chậm rãi biến mất, tình cảm thoát ly thân thể, hơi thở của Thẩm Ngư mới vững vàng lại.

Đầu ngón tay đề đề cổ họng, bởi vì vừa ho, thanh âm khàn khàn nói không ra lời, "Khóc cái gì, đặc rồi, thế giới sau như thế nào?"

【 Thế giới sau.....@#*%¥#%#..... Hệ thống báo lỗi hệ thống báo lỗi.....】

"Hệ ca, không sao chứ?" Thẩm Ngưng nghe âm thanh chói tai của máy móc, cau mày hỏi.

【 Hệ thống thay đổi..... Thay đổi thành công, trói định hệ thống công lược nam xứng ~】

【 Chào chị, em là hệ thống công lược nam xứng. 】

Thẩm Ngưng ngẩn ngơ, hỏi: "Không phải hệ thống giá trị hắc hóa à?"

【 Hệ thống hắc hóa bảo trì, thay đổi thành hệ thống công lược nam xứng. 】

"Còn có cách làm này?? Vì sao đột nhiên bảo trì?" Thẩm Ngưng ghen hờn nhìn trần trối.

【 Còn không bởi vì thế giới trước xuất hiện vấn đề, em phản hồi lại cho Chủ Thần, Chủ Thần tra không được nguyên nhân bèn mang đi bảo trì. 】

"..... Ngọa tào."

Thẩm Ngưng không có lời gì để nói, giới tề của cô a!

【 Ký chủ đừng ủ rũ, hệ thống này cũng là hệ thống cao cấp, hệ thống trước kia của ký chủ là hệ thống sơ cấp, đối tượng công lược cũng đơn giản. Đối tượng ở đây là từ cấp S đến SSS. 】

Thẩm Ngưng: "....." Cô muốn tiêu hóa tiêu hóa.

【 Có muốn đi đến thế giới sau không? 】

"Đi thôi đi thôi."

Cô lại muốn nhìn cao cấp là như thế nào.....

*

Đường phố ánh đèn lờ mờ, có mấy cái bóng đèn không biết khi nào hỏng, sáng tối lập lòe.

Thẩm Ngưng một tay cầm cặp sách khoác trên vai, càng đi vào ngõ nhỏ càng tối.

"Gì thế này? Tất cả bóng đèn đều hỏng?"

Hừ một tiếng, Thẩm Ngưng mở đèn trong di động, chiếu sáng con đường phía trước.

Đi vào sân nhà, đẩy cửa ra đi vào, bên trong vang lên tiếng nói chuyện vui vẻ hòa thuận.

Truyền ra từ trong nhà cô, không đúng a, ba cô ở nhà một mình, sao lại có hai người nói chuyện? Chẳng lẽ là mẹ đã quay lại??

Nghĩ như vậy, Thẩm Ngưng trong mắt tràn đầy vui sướng, đẩy cửa đi vào.

Tiếng nói đột nhiên im bật, đại sảnh to lớn, trước bàn, ngoại trừ ba cô còn có một người phụ nữ xa lạ.

"Tiểu Ngưng đã về? Mau tới đây ngồi." Cha Thẩm phát phát tay nói.

Thẩm Ngưng sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt dừng ở trên người người phụ nữ kia, mới nói: "Đây là ai?"

Cha Thẩm cười giải thích, "Đây là mẹ của con, mau gọi mẹ."

Thẩm Ngưng hừ lạnh một tiếng, khoe miệng chậm chọc mỉm cười, "Mấy tuần trước vừa mới ly hôn, giờ đã tìm vợ mới, cha cũng thật lợi hại!"

"Câm miệng!" Cha Thẩm trầm mặt xuống, "Con không muốn gọi mẹ thì thôi, về phòng làm bài tập đi!"

"Con không đi!" Thẩm Ngưng ném cặp sách xuống mặt đất, hộc mắt phỉếm hồng, "Cha, sao cha có thể làm như vậy?"

Cha Thẩm sắc mặt âm trầm, vỗ bàn, cá giận nói: "Về phòng!"

"Con không!"

Người phụ nữ kia vội vỗ tay cha Thẩm, trách nói: "Đừng nói Tiểu Ngưng như vậy."

Dứt lời cười với Thẩm Ngưng: "Tiểu Ngưng không muốn gọi mẹ cũng không sao, bắt quá cha con cũng chỉ muốn tốt cho con, ông ấy sợ một mình con ở nhà buồn."

Người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, làm người ta dễ sinh hảo cảm, cái này làm Thẩm Ngưng lập tức không biết nói gì.

Trong lòng còn có ý xin lỗi, kỳ thật bà ấy khá tốt, nhưng mà.....

"Thôi, tôi vào phòng." Thẩm Ngưng bẹp bẹp miệng, xoay người đi.

_____.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (2)

"Đứng lại!" Cha Thẩm gọi cô lại, nói tiếp: "Đi cùng con trai của đi đến đây, về sau các con sống chung hòa thuận, cậu ấy bằng tuổi con nhưng sinh trước vài ngày, phải gọi là anh trai."

Thẩm Ngưng không thuận theo: "Dựa vào cái gì sinh trước con phải gọi anh, con sẽ không." Từ "gọi" còn chưa nói, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một người đi ra, Thẩm Ngưng nhìn chằm chằm hấn không chớp mắt.

Người nọ mặc áo somi trắng, bên dưới là quần jean, tóc đen tôn lên làn da trắng, ngược mắt lên, một khuôn mặt tuất tú hiện ra, thoạt nhìn sạch sẽ tinh khiết như suối.

"Nhất Trạch tới, đây là em gái con Thẩm Ngưng." Cha Thẩm vẫy tay nói.

Hà mụ nói: "Đúng vậy, Tiểu Ngưng a, đây là con trai dì Hà Nhất Trạch, học cùng trường với con."

Hà Nhất Trạch đi tới, gật đầu với Thẩm Ngưng: "Xin chào, anh tên Hà Nhất Trạch."

Hắn thanh âm tựa như nước suối trong veo, dịu dàng mon tron bên tai, làm người ta muốn nghe thêm vài lần.

Cha Thẩm phụ nhìn cô vẫn không trả lời, sắc mặt tối sầm, "Thẩm Ngưng! Thẩm Ngưng!"

Thẩm Ngưng lấy lại tinh thần, sắc mặt phỉếm hồng, vội thu hồi tầm mắt, trả lời: "Xin, xin chào! Tôi tên Thẩm Ngưng."

Cha Thẩm thấy thế lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, "Không có việc gì hai đứa về phòng đi."

"Tiểu Ngưng có bài gì không hiểu cứ hỏi Nhất Trạch, anh học giỏi hơn con nhiều, rất nhiều lần đứng nhất toàn trường đấy!"

Hà mụ nghe thế, vội vỗ vỗ mu bàn tay ông, ý bảo ông đừng nói nữa.

Thẩm Ngưng lại hoàn toàn không tức giận, gật đầu như đảo tòi nói: "Vâng thưa cha!"

Cha Thẩm nhìn bộ dạng đoan trang của cô, hoài nghi nhưong này.

Con gái như biến thành người khác vậy.

*

Trở lại phòng, Thẩm Ngưng vẫn còn mê đắm trong giọng nói và khuôn mặt của thiếu niên.

【 Ký chủ, nam phụ này là nam phụ cấp S, chị phải cẩn thận nha! 】

Thẩm Ngưng xoa xoa cánh tay, đi đến bên cạnh bàn, cầm ống hút vào hộp sữa, vừa uống vừa đi vào phòng tắm, "Đã biết, lần này sẽ không thất bại, yên tâm đi."

【 Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, nhiệm vụ lần này chỉ cần độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 100. 】

Thẩm Ngư ừ một tiếng, hồi tưởng cốt truyện.

Thế giới này lại là thế giới thanh xuân vườn trường, nam chủ có tiền có thế, nữ chủ đẹp như thiên tiên, nảy sinh tình cảm trong trường học.

Mà nguyên thân lại là nữ phụ ác độc, là thanh mai trúc mã với nam chủ, vẫn luôn yêu thầm nam chủ, nhưng nam chủ không biết, coi nguyên thân như em gái.

Nguyên thân phát hiện nam chủ đối xử với nữ chủ khác biệt, còn phát hiện anh trai mà cô vẫn luôn chán ghét cũng thích nữ chủ, ghen ghét cùng phần nộ đan chéo trong lòng, vì thế nhiều lần uy hiếp và hãm hại nữ chủ, đều bị nam chủ và nam phụ hóa giải.

Cuối cùng nguyên thân rơi vào kết cục bi thương.

Trở lại hiện tại, nam chủ và nữ chủ đã gặp nhau, mà nam phụ Hà Nhất Trạch hôm nay dọn vào nhà nguyên thân, Thẩm Ngư cần công lược người anh trai mặt than nàu, việc khác không cần xen vào.

Cốt truyện, nguyên thân vẫn luôn chán ghét người anh này, nhiều lần gây sự, mà Hà Nhất Trạch cũng chán ghét nguyên thân, vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ.

Thẩm Ngư may mắn xuyên đến đoạn thời gian này, nếu là xuyên đến đoạn bị Hà Nhất Trạch chán ghét, thì nhiệm vụ sẽ khó hơn.

Bất quá bản nhân cô cảm thấy rất đáng tiếc, khó khăn càng cao cô càng hưng phấn.

【 Ký chủ, thế giới trước chị cũng nói như vậy. 】

“Đi đi đi, thế giới này chị sẽ nghiêm túc làm nhiệm vụ.” Thẩm Ngư định liệu trước, lời thề son sắt.

Tính cách của nguyên thân vừa đúng ý cô, ngao kiêu tùy hứng, ở trường học không học hành chăm chỉ, hay đi cùng một đám hồ bầy cẩu hữu.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (3)

Sáng sớm tinh mơ, Thẩm Ngư đã rời giường, vừa rửa mặt vừa nhìn bản thân trong gương.

Nguyên thân bởi vì phản nghịch mê chơi, tóc còn nhuộm thành màu tím, nguyên thân thích trang điểm, trên bàn toàn chai chai lọ lọ. Nguyên thân diện mạo rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt to đen láy, làn da vì hay đi chơi nên có chút đen. Thường xuyên hoá trang không chú ý, trên mặt còn có mấy nốt mụn.

Mà trong phòng, trên tường cũng dán poster đầy màu sắc.

Buổi tối không nhìn kỹ, rửa mặt xong cô đi ra phòng tắm, dựa vào ánh sáng ngoài cửa, thấy thế, đầu đầu không thôi.

Trách không được Hà Nhất Trạch sẽ chán ghét cô như vậy, mỗi ngày nhìn thấy một khuôn mặt trang điểm cùng cái dài màu tím, tính cách còn không giống ai, ai mà không chán ghét.

Mở tủ quần áo, toàn là váy gợi cảm, không phải lộ vai, thì lộ ngực, còn lộ đùi.

May mắn may mắn, có đồng phục, xuân hạ thu đông đều có thể mặc.

Thẩm Ngư đầu tiên xé hết poster trong phòng ném vào thùng rác, quá nhiều không thể nhét hết, đơn giản gấp đôi lại kẹp ở dưới nách, xách cặp sách ra khỏi phòng.

Một hương thơm bay lại, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, trước mắt sáng ngời.

Chạy chậm đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy cha Thẩm ngồi trên sofa đọc báo, Hà mẫu đang bung đồ ăn từ trong bếp ra, mà Nhất Trạch cũng đồng thời đi vào.

Thẩm Ngư để poster sang chỗ khác, sau đó ngồi bên cạnh Hà Nhất Trạch, chào hỏi: “Chào buổi sáng, anh Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch ừ một tiếng, trả lời: “Chào buổi sáng.”

Thanh đậm trong ưu nhã, cao lãnh lại không mất lễ phép.

Quá hoàn mỹ.

Suốt một tuần mỹ hơi rữ, ánh nắng nhàn nhạt chiếu đến, giống như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

Diện mạo nam phụ đúng là gu của cô, thật sự đẹp a.

Thẩm phụ cảm báo đi tới ngồi xuống, vừa thấy con gái mình nhìn chăm chăm hấn, trong mắt không che dấu được, không khỏi nhíu mày, “Thẩm Ngu! Vào bếp bụng thức ăn cùng đi!”

“Được được được!” Thẩm Ngu không nói hai lời đứng lên chạy vào phòng bếp.

Cái này làm cho cha Thẩm không thích ứng, con gái từ tối hôm qua đã như vậy, bắt quá đây cũng là chuyện tốt.

“Nhất Trạch a, Tiểu Ngu nghịch ngợm, cháu để tâm tới nó một chút a.” Cha Thẩm rất vừa lòng về hấn, thành tích tốt, lại nghe lời, không giống con gái ông.

Hà Nhất Trạch gật đầu, “Vâng, thúc thúc.”

Ăn cơm sáng đi ra cửa, Thẩm Ngu kẹp poster chạy đến thùng rác, vứt hết, sau đó tung tăng đi theo phía sau Hà Nhất Trạch.

“Đội em với anh Nhất Trạch.”

Thẩm Ngu thờ phỉ phò chạy đến bên cạnh hấn, “Cùng nhau ngồi xe buýt đi.”

Hà Nhất Trạch không đáp lời, bước chân bỗng nhiên ngừng lại, nói: “Tôi biết em không vui, tôi cũng vậy, không cần đi theo tôi, em làm gì tôi cũng sẽ không nói cho cha em biết.”

Thẩm Ngu sùng sốt, người nọ cao hơn cô hai cái đầu, nói chuyện còn phải ngửa đầu, “Không phải, em đi theo anh là bởi vì.....”

“Cái gì?”

“Là bởi vì.....” Thẩm Ngu lấp bắp, lỗ tai cũng đỏ một vòng, cắn răng lớn tiếng nói: “Tôi đi theo anh tất nhiên là đi học! Ai nguyện ý đi theo anh, hừ.”

Hà Nhất Trạch hiểu rõ, nhấc chân đi về phía trước, để lại cho Thẩm Ngu một cái bóng.

“Cái gì a! Thẩm Ngu mày thật không có tiền đồ!” Thẩm Ngu bẹp bẹp miệng, cầm cặp sách đi theo.

.....

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (4)

Rủ đầu, Hà Nhất Trạch đã lên xe đi rồi, không đi chuyến xe này sẽ muộn!

Thẩm Ngu nghĩ đến ngày đầu tiên đi học cùng Hà Nhất Trạch, cô mà đến trễ, ấn tượng sẽ lòng tốt lắm đi.

Nghĩ thế, Thẩm Ngu cầm cặp sách chạy vội.

Một đường chạy đến cổng trường, may mắn vào lớp trước giờ học 1 phút.

Nhưng vội vã đụng vào một người, người nọ hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thẩm Ngu cũng không tốt, trực tiếp đụng vào trên cửa sắt, cái ót bị đập đau muốn chết.

“Nhan Sanh!” Một giọng nam vang lên ngay sau đó, một người ngồi xổm xuống đỡ Nhan Sanh lên, khi nhìn thấy Thẩm Ngu, giận mắg: “Thẩm Ngu, cậu làm gì vậy?”

Thẩm Ngự xoa xoa cái ót, tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, một người là nữ chủ Nhan Sanh, một người là nam phụ Quân Lạc, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã.

Học kỳ mới, đã khai giảng một tháng, hình tượng của Thẩm Ngự ở lớp học là kiêu căng tùy hứng, không ai bì nổi, còn chơi với hông bằng cầu hữu, những học sinh ngoan đều không có ấn tượng tốt với coi.

Đặc biệt là Quân Lạc, cực kỳ chán ghét Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua bọn họ, “Ai da, tôi chạy tới, là cậu ta cúi đầu không nhìn về phía trước đụng vào tôi, cậu ta đau, tôi thì không đau?”

Quân Lạc nhăn chặt mày, vừa thấy cô liền tức giận, “Nếu không phải cậu lao đến, Nhan Sanh sẽ té ngã?”

Nhan Sanh khuôn mặt tái nhợt, kéo Quân Lạc lắc đầu, “Không có việc gì, Quân Lạc.”

“Còn nói không có chuyện gì, mặt cũng tái rồi này.”

“Được rồi được rồi, còn không phải là xin lỗi sao? Tôi nói là được chứ gì, xin lỗi.” Thẩm Ngự vỗ vỗ bụi bặm trên người, thu hồi tầm mắt đi: “Thật là trời sinh một đôi.”

“Cậu!!” Quân Lạc nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người nhìn một hồi trò hay, ánh mắt nhìn Thẩm Ngự đều là phiền chán không vui.

Thẩm Ngự ngồi vào hàng cuối, cặp sách ném trên bàn, ánh mắt đảo qua lớp học, không có hình bóng quen thuộc.

Hắn là đi văn phòng.

Cô vừa ngồi xuống, người bên cạnh mở miệng nói: “Làm sao vậy? Hôm nay tâm tình không tốt?”

Thẩm Ngự ánh mắt chuyển qua người ngồi cùng bàn, hừ một tiếng ngồi vào trên ghế, “Lý Thanh Sâm?”

“Làm sao vậy? Không quen tở?” Lý Thanh Sâm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Ngự sờ sờ chóp mũi, ngượng ngùng cười cười, “Nào có a.”

Người này chính là nam chủ Lý Thanh Sâm, tính cách ôn nhu, là một m sinh ấm áp, coi Thẩm Ngự như em gái.

Mà Thẩm Ngự vì thích Lý Thanh Sâm, cố ý đổi chỗ tới đây.

Thật là vác đá nện chân mình.

Lý Thanh Sâm chống cằm nhìn cô, “Tâm tình không tốt sao? Muốn Lý ca giúp cậu khai thông khai thông không?”

“Không cần ha ha.” Thẩm Ngự xua xua tay, lấy sách ra, nghiêm trang đọc.

Lý Thanh Sâm hơi nhướng mày, nhìn cô hồi lâu.

Thẩm Ngự không trang điểm, tóc đơn giản buộc sau đầu, nếu xem nhẹ màu tóc kia, vừa nhìn liền làm người kinh diễm.

Thẩm Ngự vừa nghe tiếng chuông liền nhìn ra cửa, thẳng đến khi thấy chủ nhiệm cùng Hà Nhất Trạch đi vào.

“Mọi người trật tự” Chủ nhiệm lớp vẫy vẫy tay, chờ bọn họ yên tĩnh, nói: “Ngày hôm qua bạn Lý Thanh Sâm chuyển tới lớp ta, hôm nay lại có một học sinh chuyển trường, Hà Nhất Trạch từ trường chuyên tới, mọi người vỗ tay chào đón.”

Dứt lời, lớp học vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc.

Thành phố A a, trường cấp 3 trọng điểm a, chỉ vài người mới có thể thi vào, thế nhưng sẽ chuyển trường tới đây, thật là kỳ lạ.

Hà Nhất Trạch nói đơn giản chào mọi người, tôi là Hà Nhất Trạch liền xong rồi.

Cái này làm cho chủ nhiệm lớp hơi xấu hổ, nhìn nhìn vị trí trong lớp, chỉ vào một chỗ nói: “Hà Nhất Trạch ngồi vào chỗ trống bàn thứ hai.”

Thẩm Ngự nhìn theo vị trí mà chủ nhiệm lớp chỉ, một câu ngạo tào thiếu chút nữa buột miệng thốt ra.

Vị trí kia không phải là bên cạnh Nhan Sanh sao?

Tốt, nam chủ ngồi với nữ phụ, nữ chủ ngồi với nam phụ, thật tốt..... Tốt cái lông!

【 Hào cảm của Nhan Sanh với Hà Nhất Trạch lên tới 80, chị phải chú ý nhiều hơn nha!】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (5)

Thẩm Ngư: “.....”

Cô biết nữ chủ Nhan Sanh nhìn thấy Hà Nhất Trạch lần đầu tiên đã có hào cảm, không nghĩ tới sẽ tới 80.

Trong độ cảm cảm, dưới 50 là bạn học hoặc người xa lạ, mà từ 50 trở lên là người quen bạn bè, hào cảm trên 70 là yêu quý, trên 80 là thích, từ 90 trở lên là yêu.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bên trái Thẩm Ngư, Thẩm Ngư ngồi ở bàn cuối bên phải gần cửa sổ, nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, còn bị chặn.

Cô xoay xoay búi, nghĩ đến lúc tam học phải làm sao.

Cô giáo Ngừ Văn đi vào phòng học, điểm danh, khi đến Hà Nhất Trạch, cười cười với hắn.

Học sinh giỏi luôn được thầy cô yêu thích, hướng chỉ học bá từ thủ đô chuyển tới.

Giảng đến chỗ phân tích thơ, cũng không chế không được gọi Hà Nhất Trạch trả lời câu hỏi, Hà Nhất Trạch tự nhiên trả lời lưu loát, được cô giáo khen ngợi và bạn học sùng bái.

Sau khi tan học, Thẩm Ngư mới vừa cầm bài thi định đi đến bên cạnh Hà Nhất Trạch, muốn mượn cơ hội này, nhưng vừa đứng dậy, lại nhìn thấy Nhan Sanh đang dán vào Hà Nhất Trạch hỏi bài.

“Nhất Trạch, bài này tớ vẫn không hiểu, cậu có thể giảng cho tớ không?” Nhan Sanh sừng mặt như vẽ, vài sợi tóc dính vào trên áo Hà Nhất Trạch, nhìn qua là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Thẩm Ngư nắm chặt bài thi, bài thi bị cô làm nhăn nhúm, trừng mắt nhìn hai người kia, tức giận đi về chỗ.

Một bên đọc sách Lý Thanh Sâm thấy thế, quay đầu hỏi: “Làm sao vậy? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư thu hồi ánh mắt, buông bài thi, lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu đọc sách, đọc sách đi.”

Lý Thanh Sâm nhìn cô, thật lâu sau mới tiếp tục đọc sách.

Giữa trưa tan học, Hà Nhất Trạch đang sửa sang lại sách vở, một người đứng trước bàn hắn, “Anh, cùng đi ăn cơm nhé.”

Hà Nhất Trạch sửa soạn xong, nghiêng người đi về phía cửa, “Không đi.”

“Ài, vậy anh đi đâu?” Thẩm Ngư đi theo hắn, nói: “Cùng nhau đi.”

Hai bên đường là cây xanh, Hà Nhất Trạch dừng lại, xoay người nhìn cô: “Thẩm Ngư, tôi đã nói với em rồi, không cần phải đi theo tôi.”

“Không phải a.....” Thẩm Ngư bịu môi, giải thích: “Em thật sự muốn đi ăn cơm với anh, anh là anh trai em, là lần đầu tiên em có anh trai.”

Hà Nhất Trạch sùng sốt, nhăn mày, nửa ngày mới nhấc chân đi.

Thẩm Ngư nhìn thấy hắn cam chịu, cong miệng cười cười, đi theo.

Nhà ăn trong trường.

Thẩm Ngư bê khay ngồi đối diện với Hà Nhất Trạch, thoáng nhìn trong khay của hắn chỉ có rau mà không có đồ ăn mặn, dùng đũa kẹp đùi gà để vào trong khay của hắn, “Anh thông minh như vậy, ăn nhiều đùi gà.”

Hà Nhất Trạch sắc mặt chợt đen sì, định trả lại.

Thẩm Ngư ôm khay com nghiêng người, ngượng ngùng nói: “Anh ăn đi, đây là tấm lòng của em gái, thật sự.”

“Thẩm Ngư!” Hà Nhất Trạch lạnh mặt nói: “Đừng lại làm loại chuyện này.”

“Được được được.” Thẩm Ngư hoàn toàn không bị vẻ mặt của hắn dọa đến, cười hi hi lừa com.

Bước đầu tiên, mặt dày mày dạn, làm đối phương quen với sự hiện diện của mình.

Ăn xong com trưa trở lại phòng học, Thẩm Ngư ghé vào trên bàn ngủ, ngủ trong chốc lát ngẩng đầu nhìn về phía trước, người nọ thân hình thẳng tắp, trong đám người đang nằm ngủ bên cạnh, có vẻ thấp phần đột ngột.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (6)

Thẩm Ngư đầu để trên cánh tay, lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, lúc này một người chạy đến trước mặt cô gọi một tiếng: “Chị Ngư.”

Ánh mắt Thẩm Ngư chuyển qua người nọ, là một nữ sinh tóc vàng, áo đồng phục mở hai cúc trên, lộ ra nửa bộ ngực sữa, váy đồng phục kéo đến mức ngắn nhất có thể, đùi thon dài hấp dẫn ánh mắt.

“Chị Ngư ~ chị Ngư ~” Tiếng nữ sinh gọi rất lớn, làm vài người bên cạnh tỉnh lại, nâng đầu nhìn về phía này.

“Chị cái gì a! Nói nhỏ chút!” Thẩm Ngư thấp giọng mắng một tiếng, vội nhìn về phía Hà Nhất Trạch, phát giác hắn không thấy mới nhẹ nhàng thờ ra.

Nữ sinh này tên Lâm Uyển Uyển, tên rất dịu dàng, kỳ thật đặc biệt phong tao, thích thông đồng cùng nam sinh, cũng là nữ phụ trong cốt truyện, gây sóng gió xung nguyên thân, là trợ công đẩy mạnh cảm tình cho nam nữ chủ.

Lâm Uyển Uyển hạ giọng, nói: “Em lại nhìn thấy tiện nhân kia ở bên cạnh anh Lý, chị Ngư, chị đi xem sao?”

Tiện nhân là một nữ phụ thích Lý Thanh Sâm.

“Không đi.”

“Không đi?” Lâm Uyển Uyển thanh âm nhin không được nâng lên, đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Ngư mới thấp lại, “Chị Ngư, Lý Thanh Sâm a.”

Thẩm Ngư đuổi đuổi người, lắc đầu nói: “Tôi nói không đi là không đi, cô cũng đừng đi trộn lẫn.”

Lâm Uyển Uyển kinh ngạc há miệng thờ dốc, bán tín bán nghi nói: “Vậy chị cũng đừng hối hận, Lý Thanh Sâm chạy theo người khác, đừng khóc.”

“Tùy.....” Chưa nói xong, Thẩm Ngư trước mắt xẹt qua gì đó, đột nhiên đứng lên, “Đi đi đi!”

Nếu làm Lý Thanh Sâm đến với nữ phụ kia, vậy hắn cùng Nhan Sanh sẽ không có tình cảm, mà Nhan Sanh còn thích Hà Nhất Trạch, không được không được!

Thẩm Ngư nhắc chân cùng Lâm Uyển Uyển ra phòng học.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bỗng nhiên quay người lại, nhìn thoáng quabThẩm Ngư, mặt vô biểu tình xoay người, tiếp tục độ sách.

*

Đi vào giữa sân bóng rổ.

Lý Thanh Sâm thích chơi bóng rổ, giữa trưa đều chơi, ánh nắng tháng 5 không quá nóng, nhưng ở ngoài trời lâu cũng rất nóng.

Trên sân bóng rổ mười mấy người mặc đồng phục thể dục, chạy nhanh dưới ánh mặt trời, mồ hôi như mưa, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, anh truy tôi đuổi.

Đội của Lý Thanh Sâm rõ ràng đang dẫn đầu, đánh đối phương liên tiếp lui lại, khiến cho nữ sinh hưng phấn thét chói tai.

Thẩm Ngư cùng Lâm Uyển Uyển đi đến bên trong cùng, liền nhìn thấy một nữ sinh đưa nước cho Lý Thanh Sâm.

“Thanh Sâm, cho cậu.” Nữ sinh kia lớn lên thanh thuần, khuôn mặt đỏ bừng, lòng bàn tay cầm chai nước đưa cho Lý Thanh Sâm.

Người bên cạnh Lý Thanh Sâm sôi nổi huyết sáo, ngơ ngác ta ta đăm ngơ ngơ xô đẩy.

Thẩm Ngư còn chưa mở miệng, đã bị Lâm Uyển Uyển đẩy lên phía trước, lao đảo vài bước, đi đến trước mặt bọn họ.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, ánh mắt dao động giữa ba người.

Ai mà không biết thanh mai của Lý Thanh Sâm thích cậu, cũng chỉ Lý Thanh Sâm coi cô là em gái.

Thẩm Ngư trong lòng có khổ mà không nói được, nửa ngày, cười hi hi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lý Thanh Sâm nói: “Thanh Sâm, cậu chơi bóng rổ rất lợi hại”

Lý Thanh Sâm khòe miệng cong lên, cười cười gật đầu.

Thẩm Ngư thấp phần xấu hổ, nữ sinh đưa nước chân tay luống cuống nhìn bọn họ, những người bên cạnh đều nhìn cô ấy, muốn xem náo nhiệt.

“Cái kia..... Đưa tớ đi tới quán trà sữa được không? Tớ mời cậu uống trà sữa.”

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (7)

Dứt lời, cô quay người trào phúng: "Nước khoáng của cậu, anh Sâm của tôi mới không uống."

Sắc mặt nữ sinh lập tức trắng bệch, hốc mắt phấp phồng nhìn Lý Thanh Sâm, điềm điềm đáng yêu.

Lúc mọi người ở đây muốn nhìn Thẩm Ngư mất mặt, Lý Thanh Sâm lại sùng nịch nói: "Được."

Cứ như vậy hai người bọn họ biến mất trong đám người, mọi người kinh ngạc khó có thể hoàn hồn.

*

Đi bên cạnh Lý Thanh Sâm Thẩm Ngư rũ đầu nhủ mày, cô nói như vậy do nghĩ tới một đoạn trong cốt truyện, nguyên thân tính cách tùy hứng, nữ sinh nào ở gần Lý Thanh Sâm cũng chán ghét, không nghĩ, trong cốt truyện Lý Thanh Sâm vốn phải mắng cô, cậu ta nói vậy nằm ngoài dự đoán của cô.

Phảng phất nhận ra cô nghi hoặc, hệ thống vội nói 【 Em đã kiểm tra, không có sai sót gì, Lý Thanh Sâm coi nguyên thân như em gái, nói như vậy cũng không phải không có khả năng. 】

Được rồi.

Thẩm Ngư vừa muốn nói chuyện, đỉnh đầu đã bị một bàn tay to lớn đặt lên, "Tiểu Ngư, sao buổi trưa không tìm anh đi ăn cơm?"

Lời nói hơi mang trách cứ nhưng tràn ngập sùng nịch, nếu nguyên thân nghe được, chắc chắn vui vẻ nói không ra lời.

Thẩm Ngư nghiêng đầu tránh thoát, sắc mặt nóng lên, "Cha em bảo em ăn cơm với Hà Nhất Trạch."

Lý Thanh Sâm cũng không biết Thẩm Ngư có anh trai là Hà Nhất Trạch mới chuyển tới. Nhà cô cách nhà Lý Thanh Sâm không xa, hai nhà cũng thường xuyên qua lại, nhưng chuyện này mới xảy ra tối hôm qua, Thẩm Ngư cũng là tối hôm qua mới biết, tự nhiên chưa nói cho Lý Thanh Sâm.

"Người mới chuyển vào là anh trai em?" Lý Thanh Sâm kinh ngạc.

Thẩm Ngư gật đầu: "Đúng vậy."

Mang theo oán giận nói: "Cha bắt em đi ăn cơm với hắn, bằng không em đã tìm anh rồi."

Thẩm Ngự không thể ở trước mặt nam chủ biểu lộ ra một tia khác thường, nam chủ là vận mệnh chi tử, Thẩm Ngự có thể công lược nam xứng, lại tuyệt đối không thể biểu hiện trước mặt nam chủ, bằng không sẽ là phá quy tắc, phải chịu trừng phạt của Chủ Thần.

Đây cũng là lý do cô chỉ chọn công lược nam chủ không đi công lược nam phụ.

Ai nguyện ý trong lúc công lược người khác, còn muốn trước mặt nam chủ biểu hiện em yêu anh, anh là người duy nhất... Nếu như bị người phải công lược nhìn thấy, vậy cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không chứng minh được.

Lý Thanh Sâm hạ mí mắt, bàn tay xoa đầu Thẩm Ngự để ở giữa không trung thu hồi cảm vào túi, nói: "Muốn uống gì?"

Nhìn mẹn, Thẩm Ngự sờ sờ cằm, "Nước chanh."

"Từ từ, lại thêm một ly cà phê."

Lý Thanh Sâm cúi đầu nhìn cok, Thẩm Ngự cười nói: "Mua cho bạn."

Lý Thanh Sâm nghe vậy như suy nghĩ chuyện gì đó.

Đi đến dưới khu dạy học, Lý Thanh Sâm có việc đi trước, Thẩm Ngự vẫy tay, thấy người đi mới xoay người đi, vừa đi vừa nói chuyện cùng hệ thống: "Lý Thanh Sâm này không bình thường."

【..... Rất bình thường a. 】

"Có thể là ảo giác của chị."

Thẩm Ngự trở lại phòng học, để ly cà phê lên bàn Hà Nhất Trạch, "Mua cho anh."

Hà Nhất Trạch giương mắt nhìn thoáng qua ly cà phê kia, gọn gàng dứt khoát nói: "Lấy đi."

"Đừng mà." Thẩm Ngự hút một ngụm nước chanh, bị chua nhe răng, tiếp theo nói: "Em cố ý đi quán trà sữa mua cho anh đó."

Ngữ điệu mềm như bông, Hà Nhất Trạch không ngẩng đầu, cũng không nói gì nữa.

Thẩm Ngự cười cười, cầm nước chanh trở về chỗ ngồi.

. Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (8)

Một lúc sau, Lý Thanh Sâm trở về phòng học, tầm mắt đảo qua ly cà phê trên bàn Hà Nhất Trạch, đuôi lông mày hơi nhíu, ngồi vào vị trí nói: "Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự đã uống xong cốc nước chanh, đứng dậy định đi vứt vào thùng rác, nghe vậy nghi hoặc nhìn phía Lý Thanh Sâm.

"Không có gì." Lý Thanh Sâm cười lắc đầu.

Thẩm Ngự dừng một chút, ném ly nước chanh, vừa đi vừa nhưong mày.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngự thu thập đồ vật đuổi yheo Hà Nhất Trạch, "Anh, cùng nhau về nhà đi."

Hà Nhất Trạch không nói gì, đôi chân thon dài chân đi rất nhanh, tóc đen ở ánh chiều tà rực rỡ lấp lánh, sườn mặt thanh lãnh khẽ nâng, phảng phất giống như thần, khó có thể tiếp cận.

Thẩm Ngự không thích loại cảm giác này, chạy đến bên cạnh hắn, ngón tay giữ chặt cổ tay áo của hắn, "Anh."

Hà Nhất Trạch dừng bước, nhìn chằm chằm bị tay áo giữ chặt nhủ mày.

Thẩm Ngự nghĩ hắn có bệnh sạch sẽ, vội buông ra.

"Thật xin lỗi....." Cô rừ đầu, cô chỉ muốn cùng hấn về nhà.

Hà Nhất Trạch: "Em rốt cuộc muốn làm gì?"

Trước khi Hà Nhất Trạch tới đây đã biết con gái của cha kế là loại người gì, mà giờ lại như người khác, làm người ta không thể không hoài nghi cô.

"Em chỉ cảm thấy cuối cùng cũng có anh trai, thực vui về a." Cô ngửa đầu, người nọ đứng ngược sáng, thấy không rõ thần sắc.

"Tùy em". Hà Nhất Trạch không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Thẩm Ngu nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trong mắt xẹt qua một mạt ý cười, đuổi kịp hấn.

【 Độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 30. 】

Trên xe buýt.

6h tối trên xe chỉ còn vài người, Thẩm Ngu bị say xe, lại ngồi ghé sau bên cạnh Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch nhắm mắt ngả về phía sau, tựa hồ là ngủ.

Thẩm Ngu dạ dày quay cuồng, cô hít sâu một hơi, thường xuyên nhìn người bên cạnh một cái.

Đến lúc xuống xe, quay đầu muốn gọi hấn tỉnh lại, người nọ đã sớm mở mắt, nhìn phía trước.

"Anh dậy rồi." Thẩm Ngu đeo cặp sách, nói: "Trạm tiếp theo chúng ta phải xuống rồi."

"Biết." Hà Nhất Trạch nhìn về phía cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt, đứng dậy đi về phía cửa xe.

Thẩm Ngu đi phía sau hấn, bỗng nhiên lúc này, chuyện cầu huyết đã xảy ra, tài xế đột nhiên phanh xe, Thẩm Ngu dưới chân lao đảo, ngã về phía trước, trực tiếp đụng vào lưng Hà Nhất Trạch.

Cái mũi đụng vào lưng hấn, chớp mũi vừa mới ngủ được một mùi hương thanh lãnh, người nọ đã lui về phía sau, Thẩm Ngu bắt lấy cánh tay hấn, kinh hoàng thất thố nhắm hai mắt lại.

Đến trạm xuống xe, Thẩm Ngu cũng chưa lấy lại tinh thần, khi người nọ giật giật cánh tay mới chậm rãi mở mắt ra chỉ nhìn thấy một mảnh màu lam, là màu đồng phục của hấn.

"Em không có ý....." Thẩm Ngu vội vàng buông tay, chớp mũi truyền đến một trận đau đớn, duỗi tay xoa xoa cũng không giảm bớt đau đớn, vành mắt cũng đỏ.

Hà Nhất Trạch nhìn thoáng qua cô mới xoay người rời đi.

Sắc trời tối dần, trên đường chỉ có ánh sáng của đèn đường chiếu xuống, Thẩm Ngu nhìn chằm chằm bóng người của hấn trên mặt đất, đập lên bóng dáng của hấn, từng bước một đi về phía trước.

Quá nhập thần, ngay cả người nọ dừng lại cũng không có phát hiện, thiếu chút nữa lại đụng vào lưng hấn.

Giọng nói của Hà mẩu gần đó vang lên, "Hai đứa về rồi."

"Còn cùng nhau về nhà." Thẩm phụ cười nói.

"Đúng vậy đúng vậy." Hà mẩu quay đầu nói với Hà Nhất Trạch: "Nhất Trạch, mẹ cùng thúc đi tản bộ, trong nhà có cơm, con hâm nóng rồi cùng Tiểu Ngu ăn."

Hà Nhất Trạch: "Vâng."

(☹ ☹ ☹) Vote vote vote (☹ ☹ ☹)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (9)

Cha Thẩm lại nghiêm túc với Thẩm Ngư, "Trước tuần cô đã nói với cha tình hình học tập của con, kỳ thi lần này phải làm tốt, bằng không nghỉ hè không cho con đi chơi."

"A? Cha sao có thể như vậy!" Thẩm Ngư a một tiếng, ủ rũ cụp đuôi thỏ dài.

Thẩm phụ nắm tay Hà Nhất Trạch, mỉm cười đi xa.

Uể oải đi theo phía sau Hà Nhất Trạch, nhỏ giọng thử hỏi: "Anh, anh có thể dạy kèm cho em không a?"

Ngay sau đó lại bỏ thêm một câu: "Nếu quấy rầy anh, thì thôi vậy."

Hà Nhất Trạch không nói chuyện, liếc nhìn cô một cái, nhìn đôi mắt chờ mong của cô.

Khi Thẩm Ngư cho rằng không cơ hội, người nọ mới nói: "Được."

"Ha ha ha, thật tốt quá." Thẩm Ngư kinh hô, vui vẻ quơ chân múa tay.

Tâm tư cũng không đặt lên việc học bỏ túc, thật cẩn thận giấu trong lòng, Thẩm Ngư điểm mũi chân đi bên cạnh Hà Nhất Trạch.

Tiếng cười thanh thuy của người con gái vang lên trong ngõ nhỏ, mang theo ma pháp làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Càng đi vào trong, con đường càng tối, bóng đèn trên đường không biết lúc nào bị hỏng, Thẩm Ngư nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Tới cơ hội khảo nghiệm kỹ thuật diễn rồi, gia tăng cảm tình với anh trai.

"Em sợ tối..... Anh....." Thẩm Ngư giả vờ sợ hãi, thân thể nhích về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch móc di động ra, mở đèn pin, chiếu sáng con đường phía trước.

"Oa, sao em lại quên mất di động chứ, ha ha ha, anh, anh thật thông minh!" Thẩm Ngư cười cười, miệng lại bẹp bẹp.

Hà Nhất Trạch nhìn kỹ thuật diễn dở tệ của cô, khóe miệng run rẩy một chút.

Thẩm Ngư đứng thẳng thân thể, vừa muốn nói gì giảm bớt không khí xấu hổ, một đạo hắc ảnh bỗng chốc xẹt qua trước mặt, tốc độ cực nhanh.

"A a a!! Có quý!" Thẩm Ngư sợ tới mức hoa dung thất sắc, tặc mao ôm lấy cánh tay Hà Nhất Trạch, liều mạng chui vào trong ngực hắn.

Hà Nhất Trạch đen mặt, "Thẩm Ngư!"

Bàn tay để trên trán cô, muốn đẩy ra.

Thẩm Ngư sợ rơi nước mắt, khóc chút chút hít hít cái mũi, "Thật, thật sự có ma, em nhìn thấy mà."

Sợ hấn không tin lại bỏ thêm một câu, "Anh tin em đi."

Lúc này, bên kia truyền tới một tiếng mèo kêu.

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, vội vàng rời khỏi lồng ngực hắn, ngượng ngùng cười cười: "Xin, xin lỗi."

Hà Nhất Trạch sửa sang lại quần áo, cái trán nổi lên ba vạch hắc tuyến.

Về đến nhà, Thẩm Ngư rũ đầu, sắc mặt vừa hồng vừa trắng.

Cô thật là ngu ngốc.

Hà Nhất Trạch hâm nóng đồ ăn để trên bàn, cô cúi đầu, một đầu tóc tím thoát nhìn chẳng ra cái gì cả, lại ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tràn đầy quần bách, nốt ruồi đen nơi khóe mắt lại làm hắn muốn sờ một chút.

"Ăn cơm đi." Hà Nhất Trạch thu hồi tầm mắt, ngồi vào ghế đối diện.

Cơm nước xong, Thẩm Ngư tắm rửa, mặc một bộ đồ ngủ hình gấu trúc, nhìn một đầu tóc tím trong gương, ngày mai lập tức nhuộm lại.

Cầm mấy môn mình học kém, đi đến cửa phòng Hà Nhất Trạch, gõ tay gõ gõ.

Môn mở ra, Hà Nhất Trạch vẫn mặc đồng phục, bắt quá áo khoác bên ngoài đã cởi nhà, áo sơ mi trắng xúng với gương mặt kia, làm trái tim nhỏ của Thẩm Ngư bùm bùm nhảy.

Thật đẹp trai a.

Hà Nhất Trạch xoay người đi, Thẩm Ngự đóng cửa, đôi mắt khổng lồ chế không được ngo xung quanh.

Phòng giống người, trần ngập nghiêm túc cùng lãnh đạm, chỉ có hai màu đen trắng.

(☐ ♡ ☐ ☆) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ☆)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (10)

Hà Nhất Trạch: "Những môn nào?"

Thẩm Ngự vội ôm sách ngồi xuống bên cạnh hắn, để sách lên bàn, "Đây."

Hà Nhất Trạch nhìn nhìn, hỏi: "Đều không biết?"

"Không, không biết." Thẩm Ngự ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi.

Hà Nhất Trạch xoa xoa thái dương, lật lật chồng bài thi trên bàn, đặt một tờ trước mặt cô: "Đầu tiên làm bài kiểm tra này, tôi xem em biết những gì."

"Được!" Thẩm Ngự nóng lòng muốn thử, nhấc bút làm.

Nhưng xem từng câu hỏi, cô phát hiện cô không làm được câu nào cả.

Hự, xấu hổ.

Hà Nhất Trạch thấy thế, lại từ lấy một tờ khác cho cô.

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn, so với tờ trước, tờ này cô có thể làm mấy câu.

Làm xong đưa cho Hà Nhất Trạch, Hà Nhất Trạch nhìn qua, trên mặt hắc tuyến càng nhiều.

Mở sách nói lại từ đầu, Thẩm Ngự nghiêm túc nghe, sau đó làm một bài kiểm tra, làm sai cũng không nhiều như trước.

Vòng đi vòng lại, Thẩm Ngự làm bài đến 11 giờ, đôi mắt nhin không được bắt đầu sụp xuống, gục xuống ngủ trên bàn học.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, cửa mở ra, Hà Nhất Trạch mặc áo ngủ đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người con gái đang ngủ trên bàn.

Mây nhãn lại, hắn đi đến trước mặt cô, sườn mặt của cô bị tóc che khuất, làn da mềm mại dưới ánh đèn bàn, nốt ruồi đen nơi khóe mắt tỏa ra mị lực.

Hà Nhất Trạch lần này làm theo suy nghĩ, ngón tay chạm phớt qua nó.

Thẩm Ngự đôi mắt chậm rãi mở, đôi mắt mông lung đối diện với con người đen nhánh của Hà Nhất Trạch, cong miệng vui vẻ cười cười, đứng lên cầm sách, giọng nói mềm mại: "Em trở về phòng ngủ đây, cảm ơn anh." Dứt lời, lung lay đi ra khỏi phòng.

Sau khi cửa khép lại, phòng khôi phục một mảnh yên lặng, Hà Nhất Trạch ngơ ngẩn nhìn ngón tay, vuốt ve.

【 Độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 45. 】

Thẩm Ngự ngáp một cái, trở về phòng tiếp tục ngủ.

*

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Ngự đều học tập chăm chỉ hướng về phía trước, bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên cô nỗ lực học tập.

Cha Thẩm bung hoa quả nhìn con gái mình chăm chỉ đọc sách cũng cảm xúc mênh mông, kích động vạn phần.

Buông hoa quả lên lút đi ra ngoài, Hà mẩu đi tới nói: "Thế nào? Tôi nói Tiểu Ngự là đứa bé ngoan biết nỗ lực đi, ông còn nói con bé."

Cha Thẩm vui mừng gật đầu, dừng một chút lại nói: "Bất quá đây đều là công lao của Nhất Trạch, Nhất Trạch tới, Tiểu Ngự như biến thành người khác vậy, cảm ơn con."

Hà mẩu nhìn thoáng qua, lời kéo cha Thẩm trở về phòng.

*

"Anh, bài này em không hiểu." Thẩm Ngự nghiêng đầu nhìn lại, lại đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy, sắc mặt đỏ lên, lan đến tận cổ.

Hà Nhất Trạch bình tĩnh dời mắt, nhìn đề bài, bình tĩnh giải đáp: "Đề này....."

Thẩm Ngự lúc này mới để ý đến bài tập, nghiêm túc ghi nhớ, nhanh chóng giải được.

"Oa, hóa ra là như vậy." Thẩm Ngự làm bài này đã làm nửa tiếng vẫn không tính ra.

Ánh mắt sung bái cẩn thận nhìn về phía thiếu niên, không hổ là người thủ đồ, hần dạy là người ta không có chút mệt mỏi nào.

Con người màu hồ phách như ánh sao trên trời, long lanh dị thường. Hà Nhất Trạch ngón tay chuyển động ngòi bút, dời tầm mắt.

(☐ ☐ ☒) **Vote vote vote** (☐ ☐ ☒)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (11)

Ngày mai chính là ngày kiểm tra, Thẩm Ngự trong lòng có hơi khẩn trương, sửa sang lại sách vở, đứng lên muốn trở về phòng.

"Em về phòng đây."

Hà Nhất Trạch dừng bút, "Ừ."

Thẩm Ngự gãi gãi đầu, khoe miệng cong lên: "Mấy ngày nay cảm ơn anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc, chờ cô nói tiếp.

"Ngày mai kiểm tra xong có thể đợi em một chút được không." Thẩm Ngự khẩn trương: "Em muốn nhuộm tóc thành màu đen....."

Hà Nhất Trạch tiếp tục chuyển động viết, nhẹ giọng đồng ý.

"Vây... Vây anh đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Thẩm Ngự che dấu sự vui mừng trong mắt, ôm sách vở hấp tấp ra ngoài, sợ hần thay đổi chủ ý.

Hà Nhất Trạch hơi híp mắt, sắc mặt phức tạp.

*

Người coi kiểm tra là thầy dạy Toán, chủ nhiệm lớp có việc nên không tới.

Thẩm Ngự sáng sớm ngủ quên, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chạy ra phòng lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đang đeo giày trước cửa, trước mắt sáng ngời, kích động nói: "Đợi em với!"

Dứt lời vọt tới bàn ăn nhét một cái bánh bao vào trong miệng, Hà mẩu nhanh chóng đưa sữa bò đã được hâm nóng cho cô: "Ăn từ từ, Tiểu Ngự a, Nhất Trạch chờ con một lúc rồi, yên tâm đi."

Thẩm Ngự trong miệng đều là bánh bao, kinh hi chớp mắt, hăm hăm hồ hồ nói: "Thật vậy sao?"

"Thật sự." Hà mẩu cười gật đầu.

Hà Nhất Trạch đang đeo giày ngoài cửa nghe thấy đồ bên tai.

Ngồi vào trên xe, Thẩm Ngự say xe đều quên mất, ngồi xuống đằng sau hần: "Anh, em hơi khẩn trương."

Hà Nhất Trạch mí mắt không nâng: "Người không tin vào bản thân mình sẽ khẩn trương."

"Em tự tin." Thẩm Ngự vội nói, sợ hần không tin, vỗ vỗ ngực: "Em không khẩn trương chút nào ha ha."

"Ừ."

Không khăn trương lại say xe, Thẩm Ngự vừa xuống xe liền nôn khan.

Ra cửa ăn quá vội vàng, dạ dày quay cuồng, Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra đứng lên.

Hà Nhất Trạch nhăn mày, đưa nước ấm: "Uống một ngụm."

Thẩm Ngự còn muốn nôn, nhưng trong dạ dày không còn gì, cổ họng đau đớn khó chịu.

Sớm biết sẽ không ăn nhanh như vậy.

Uống một ngụm nước, cổ họng mới dễ chịu một chút, nước mắt lưng tròng nói cảm ơn: "Cảm ơn anh."

Tiếng chuông vang lên, Hà Nhất Trạch chân dài mới vừa bước, tay áo đã bị người giữ chặt, cúi đầu nhìn, đôi mắt trong suốt của cô lộ ra khẩn cầu.

Thấy người ta không kéo tay cô ra, Thẩm Ngự rũ đầu ngây ngô cười.

Bệnh sạch sẽ có phải không có tác dụng với cô không.

Cứ như vậy Thẩm Ngự lôi kéo tay áo Hà Nhất Trạch đi đến cửa phòng học.

Thầy dạy Toán rất không thích Thẩm Ngự, vừa thấy cô đến muộn đã trách mắng: "Không biết hôm nay sẽ kiểm tra sao? Đến muộn mười phút! Thẩm Ngự, nếu em không muốn làm bài thi đi ra ngoài."

Thẩm Ngự trong lòng quỳnh lên, vừa muốn nói chuyện, bên tai truyền đến giọng nói thanh lãnh.

"Thưa thầy, Thẩm Ngự ở trên đường say xe, mới đến muộn." Hà Nhất Trạch thân hình thẳng tắp, mang theo một tia khí thế sắc bén.

Thầy giáo vừa nghe định trách mắng, nhưng thấy Hà Nhất Trạch mặt lập tức thay đổi sắc mặt, "Nhất Trạch a."

Ngay sau đó đổi giọng, "Nếu Nhất Trạch đã nói như vậy, em còn không mau vào làm bài!"

Thẩm Ngự trở lại chỗ ngồi, phớt miệng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, kiểm tra tuy rằng ngồi xa, nhưng Nhan Sanh vẫn cách hần rất gần, Nhan Sanh còn nói với hần gì đó!!

Thẩm Ngự thở phì phì thu hồi tầm mắt, cầm lấy bút bắt đầu làm bài thi, khi nhìn thấy bài thi, ánh mắt sáng lên, đều rất đơn giản!

(☐ ♡ ☐ ✨) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ✨)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (12)

Buổi sáng kết thúc, Hà Nhất Trạch bị thầy gọi vào văn phòng, cô đành ghé vào trên bàn, nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Tiểu Ngự." Lý Thanh Sâm gọi.

Thẩm Ngự vội vàng ngồi thẳng thân thể, cười nói: "Anh Sâm, sao vậy."

Lý Thanh Sâm tay chống ở trên bàn, "Tiểu Ngự gần đây không tới nhà anh chơi, ngày mai cuối tuần cũng không tới sao?"

Thẩm Ngự vừa định nói, lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa, đang nhìn về phía bên này, trong lòng giật mình, nhưng âm thanh hệ thống nhắc nhở chấn động bên tai, rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Ngày mai em đi."

Lý Thanh Sâm cong môi cười, giơ tay xoa đầu Thẩm Ngự: "Ngày mai tới sớm một chút."

Thẩm Ngự muốn tránh, nhưng bàn tay to che lại đỉnh đầu của cco, trốn cũng trốn không được.

Cứ như vậy nhìn Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm xuống, xoay người để lại cho cô một bóng lưng.

Này Lý Thanh Sâm làm gì vậy? Thiết lập tính cách tan vỡ sao, trong cốt truyện không có cảnh này a.

Buổi chiều kiểm tra xong, Thẩm Ngự liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch không lưu tình chút nào đi ra phòng học, không có ý định chờ cô.

Vội đuổi kịp bước chân hắn, "Anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc không nói.

Thẩm Ngự kéo tay áo hắn, "Không phải đồng ý cùng em đi nhuộm lại tóc sao?"

Hà Nhất Trạch rút tay áo lại, "Có việc."

"Anh có chuyện gì a?" Thẩm Ngự có chút tức giận, chẳng lẽ là cùng cái kia Nhan Sanh hẹn hò?

Hà Nhất Trạch dừng bước, lãnh đạm nhìn thẳng cô: "Thẩm Ngự, đừng đi theo tôi."

Thẩm Ngự cứng đờ, "Anh....."

Hà Nhất Trạch tâm phiền ý loạn nhéo nhéo mũi, không nhiều lời nữa, bước chân đi.

Thân hình cao lớn cứ như vậy biến mất trước mặt cô.

"Đây là ghen sao?" Thẩm Ngự sắc mặt biến đổi, cười sờ sờ cảm.

Hệ thống nhìn độ hảo cảm của Hà Nhất là 65 không nói gì.

Tiệm cắt tóc.

"Mỹ nữ, em muốn nhuộm màu gì?" Người nhuộm tóc là nam, anh ta đưa cho cô một quyển sách: "Nơi này có rất nhiều màu sắc, em nhìn xem"

Thẩm Ngự xua xua tay: "Không cần, màu đen là được."

Người nhuộm tóc sững sốt, "Được."

Nhuộm xong, sắc trời bên ngoài đã tối, bầu trời đột nhiên âm vang một tiếng, cùng với tiếng mưa rơi lách tách mưa phùn.

Thẩm Ngự tức giận đá đá chân, lúc đi ra vẫn bình thường, như thể nào một lát trời đã mưa rồi.

Chạy đến một chỗ mái hiên, lau lau nước mưa trên mặt, may mà áo trong có mũ, tóc vừa nhuộm lại cũng sẽ không ướt.

Mưa càng lúc càng lớn, có xu hướng ngày một to hơn, muốn cô không về nhà được phải không!

Móc di động ra, Thẩm Ngự nghĩ nghĩ gọi cho một người.

Sau ba lần mới có người nghe máy.

"Anh!" Thẩm Ngự kêu.

Bên kia cũng có tiếng mưa rơi, hẳn là ở bên ngoài: "Chuyện gì?"

Thẩm Ngự bị gió lạnh thổi run bần bật, "Anh có thể tới đón em không? Em không mang dù."

"Ở đâu?"

"Sườn núi phía Đông."

"..... Được."

Ngắt điện thoại, Thẩm Ngự cười hi hi khẹp lại cổ áo, tâm trạng vui vẻ.

Thẩm Ngự đã đợi nửa tiếng, đôi môi trở nên tím tái, hà hơi vào tay cũng không thể ấm hơn, cô chỉ mặc quần áo mỏng, bên ngoài là đồng phục, quần lửng, gió lạnh thổi thử lòng bàn chân lên trên.

Khi Thẩm Ngự cầm di động gọi lại, cách đó không xa có người đi về phía cô, trước mắt sáng ngời, giơ tay vẫy vẫy, nhưng tầm mắt dần dần rõ ràng, không phải một người, mà là hai người.

ノ ^ ˋVote vote voteノ ^ ˋ

Chương 44: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (13)

Thiếu niên tuấn mỹ cảm ô, một người con gái đứng bên cạnh, tướng mạo đẹp mà ôn nhu, hai người đứng chung một chỗ, làm Thẩm Ngư đỏ hai mắt.

"Lại đây." Hà Nhất Trạch đứng trước mặt cô nói.

Thẩm Ngư nắm chặt hai tay, trên người lạnh lẽo cũng không cảm giác được, chỉ còn lại mảnh liệt phần nộ cùng chua xót.

Cô ở đây đợi hần nửa tiếng, thổi nửa tiếng gió lạnh, chờ đợi lại là hần và Nhan Sanh đứng chung một chỗ, nhàn hạ thoải mái giống như đi hẹn hò.

"Thẩm Ngư, ô này rất lớn, cậu mau tới đây đi, ngoài trời rất lạnh đó." Nhan Sanh hai má đỏ ửng, thẹn thùng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, cúi đầu.

Thẩm Ngư buông tay, giận quá hóa cười: "Thôi, chiếc ô này cũng quá nhỏ, tôi một cái bóng đen đi làm làm gì, đứng không, anh trai."

Dứt lời, Thẩm Ngư đội mũ áo, biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh giật mình, ngẩng đầu nhìn Hà Nhất Trạch, lại nhìn thấy hần sắc mặt âm trầm, đầu quả tim run lên, nhỏ giọng kêu: "Nhất Trạch....."

Hà Nhất Trạch hít sâu một hơi, đưa ô cho cô ta, nói: "Cảm ơn ô của cậu, tôi về đây." Xoay người cũng biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh nắm chặt ô, sắc mặt trắng bệch.

*

Thẩm Ngư chạy về nhà cả người đã ướt sũng, cởi giày để chân trần đi vào phòng.

"Tiểu Ngư?" Hà mẫu từ trên sô pha đứng dậy, nhìn thấy người cô ướt sũng, kinh ngạc hô: "Con không mang ô sao? Tiểu Ngư a, mau vào trong phòng tắm nước nóng."

Thẩm Ngư không nói một tiếng, nhắc chân vào phòng.

Hà mẫu còn định nói gì đó lại nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Cửa truyền đến tiếng mở cửa, Hà mẫu xoay người liền thấy Hà Nhất Trạch đi vào, toàn thân ướt đẫm.

"Nhất Trạch a, sao con cũng ướt đẫm vậy."

Hà Nhất Trạch tóc ướt che nửa khuôn mặt, ám trầm con người nâng lên, nhìn thoáng qua phòng Thẩm Ngư, thu hồi ánh mắt nói: "Mẹ, con trở về phòng đây."

"Được rồi, nhanh về phòng tắm nước nóng." Hà mẫu vội nói.

Người đi rồi, Hà mẫu hoang mang ngồi trên sô pha, hai đứa làm sao vậy, chẳng lẽ không làm bài tốt?

*

Trở về phòng Thẩm Ngư hít hít cái mũi, trên người lạnh làm cô phải cuộn tròn người lại, đặt cặp sách lên bàn, ngồi trên ghế, hắt xì một cái.

【 Chị không đi tắm buổi tối sẽ phát sốt đó. 】

Hệ thống máy móc thanh âm mang theo quan tâm.

Thẩm Ngư xoa xoa cái mũi nói: "Sinh bệnh thì tốt, Hà Nhất Trạch vĩnh viễn khóa mình trong không gian của bản thân, không quan tâm người khác cũng không để bụng người khác, cứ công lược như vậy, muốn bao lâu mới có thể công lược thành công."

Hệ thống không nói nữa.

Thẩm Ngư ở ghế trên ngời hai tiếng mới đi tắm, từ phòng tắm đi ra, đầu có chút đau, ngã vào trên giường nhanh chóng ngủ.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Ngư đã bị hệ thống đánh thức.

【 Ký chủ, chị đã hẹn Lý Thanh Sâm tới nhà cậu ta, theo cốt truyện, nữ phụ phải vui vẻ cả đêm không ngủ, sáng sớm tỉnh mơ liền đi. 】

Chống khăn trải giường muốn ngồi dậy, toàn thân lại rùng mình, đầu nặng chân nhẹ đi xuống giường, Thẩm Ngự không cần đo nhiệt độ cũng biết khẳng định trên 38 độ.

Đi ra cửa phòng đã nhìn thấy Hà Nhất Trạch cũng đi ra ngoài, phía sau đeo túi, nhìn qua phía cô.

Thẩm Ngự mặt không biểu tình dời tầm mắt, giờ tay lau mồ hôi trên trán, đi về phía cửa.

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (14)

Ngồi xổm xuống đeo giày, trước mắt xuất hiện ống quần màu đen, người nọ đứng ở bên cạnh cô, nếu là ngày hôm qua, Thẩm Ngự sẽ ngẩng đầu cười với hắn, gọi anh trai.

Nhưng.....

Thẩm Ngự đeo giày xong, lúc đứng lên, đầu một trận choáng váng, trước mắt chợt biến thành màu đen, lão đảo một chút ngả về phía sau.

Một cánh tay vòng lấy hông cô, một tay khác đặt trên ót, ôm cô vào trong lòng.

Thẩm Ngự thờ dốc nắm lấy áo trước ngực người nọ để thân thể không ngã xuống.

Lúc tỉnh táo lại, Thẩm Ngự mở hai mắt, bỗng chốc đẩy hắn ra, lui về phía sau vài bước dựa vào trên tường.

Hà Nhất Trạch nắm chặt tay, nhiệt độ trên tay làm tim hắn run lên, nhả ra: "Em phát sốt."

Thẩm Ngự tùy ý để tóc đen xõa xuống che mặt, cười lạnh một tiếng, muốn đi.

Hà Nhất Trạch duỗi tay cầm lấy cổ tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua làn da, mảy nhăn càng sâu, "Đi bệnh viện."

Thẩm Ngự dùng sức hất ra, lại làm thế nào cũng không hất được, "Hà Nhất Trạch, buông tay!"

"Em muốn đi đâu? Nhà Lý Thanh Sâm?" Hà Nhất Trạch xanh cả mặt.

"Liên quan gì đến anh?" Thẩm Ngự ngẩng đầu, tóc đen tán ở sau đầu, con mắt sáng lập loè tức giận, mặt trái xoan xứng với tóc đen, khuôn mặt nhỏ không trang điểm càng thêm đáng yêu.

Hà Nhất Trạch không màng cô giãy dụa, bế lên mang cô ra ngoài.

"Hà Nhất Trạch!" Thẩm Ngự hai chân vùng vẫy, bàn tay muốn đẩy hắn ra, "Anh định làm gì?"

"Đi bệnh viện!"

"Tôi không đi! Anh thả tôi xuống."

"Không thả."

*

Cãi nhau ầm ĩ đi vào bệnh viện, bác sĩ kê thuốc xong nói: "Mấy ngày nay không được ăn đồ dầu mỡ, đồ cay, uống nhiều nước ấm, lấy thuốc xong thì tới cách vách truyền nước."

Thẩm Ngự đầu vừa đau vừa choáng, dựa vào trên ghế hờn dỗi.

Bác sĩ cũng tinh ý, trêu chọc Hà Nhất Trạch: "Cãi nhau với bạn gái?"

Thẩm Ngự khuôn mặt đỏ ửng, nhanh chóng đứng dậy đi sang cách vách.

Cô không biết cô thích Hà Nhất Trạch ở điểm nào, chẳng lẽ chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt đó, đôi mắt đó, giọng nói đó.....

Thiếu niên sạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện trong thế giới của cô, giống như làm thế giới chỉ có hai màu đen trắng của cô có thêm màu sắc.

Lúc đôi tay kia rời đi, Thẩm Ngự vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi Hà Nhất Trạch đưa cho cô hai cái bánh bao còn nóng hổi, "Ăn đi."

Thẩm Ngự đẩy tay hắn ra, "Không ăn."

"Tiểu Ngự." Hà Nhất Trạch bị cô làm cho tức giận, "Rốt cuộc em làm sao vậy?"

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng: "Tôi làm sao vậy? Tôi thích....."

"Thích cái gì?" Thấy cô đột nhiên dừng lại, Hà Nhất Trạch nghi hoặc ngược mắt.

Thẩm Ngự biệt nửa hừ thanh: "Không có gì!" Dứt lời, cô cầm hai cái bánh bao gần.

Gương mặt bị tóc đen che khuất ửng đỏ, kém, thiếu chút nữa đã nói ra!

Hà Nhất Trạch đôi mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt cô bị tóc đen che khuất, con ngươi lộ ra sự ôn nhu.

*

Trải qua sự kiện ở bệnh viện, Thẩm Ngự bắt đầu có ý vô tình trốn tránh Hà Nhất Trạch.

Sáng ngày thứ Hai, Thẩm Ngự dậy từ rất sớm, ăn bữa sáng xong đi luôn.

Lúc Hà Nhất Trạch đi ra, phòng khách an an tĩnh tĩnh, không có Thẩm Ngự ồn ào quẩn lầy hắn, nguyên bản hắn là vui vẻ, nơi nào đó trong lòng lại vắng vẻ.

Hà mẫu hâm nóng sữa bò cho hắn, "Nhất Trạch, có phải con với Tiểu Ngự giận dỗi không?"

Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm lại, chưa đến một giây đã khôi phục như thường, "Mẹ, con đi học đây."

"Bữa sáng con còn chưa ăn à, mang mấy cái bánh bao đi ăn đi."

"Không cần, con ăn bên ngoài."

*

Vườn hoa trong trường đã được sửa lại, lá cây bị cắt rải hai bên con đường đá cuội.

"Tiểu Ngự, sao thứ Bảy không tới nhà anh?" Lý Thanh Sâm nhìn máu tóc đen của Thẩm Ngự một lúc lâu, đôi mắt hơi lóe.

Thẩm Ngự ngượng ngùng vò đầu, "Hôm đó em đi bệnh viện."

Lý Thanh Sâm bước chân ngừng lại, ngón tay thon dài đặt trên trán cô, "Còn khó chịu không?"

Thẩm Ngự như con thỏ nhỏ bị chấn kinh nhảy ra vài bước, khi nhìn vào đôi mắt của Lý Thanh Sâm, cười lắc đầu: "Không, không khó chịu."

Lý Thanh Sâm dứt tay vào túi quần, nắm chặt vài phần, híp mắt cười: "Tiểu Ngự, có phải vì anh đi nước ngoài nên em cảm thấy xa lạ?"

【 Cảm xúc của nam chủ không ổn định, ký chủ chú ý chú ý!!! 】

Tiếng nói chói tai của hệ thống chấn động bên tai, Thẩm Ngự chân mày khẽ run, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lý Thanh Sâm, không có gì khác thường a.

"Anh nói gì vậy, vừa nãy là do em vui quá ý mà." Thẩm Ngự đi qua thân mật cầm cánh tay hắn, bộ dạng mê muội: "Em thích nhất là anh mà."

Lý Thanh Sâm như được lấy lòng, đôi mắt hẹp dài cong cong, "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên rồi."

Thẩm Ngự lại nói hai câu, rốt cuộc đã đỡ được cậu ta, mới thở ra một hơi, bị chính mình ghê tởm, "Tôi cảm thấy Lý Thanh Sâm tuyệt đối là bị người xuyên qua, cảm giác thật quỷ dị a."

【 Ký chủ muốn em phản hồi cho Chủ Thần không? 】

"Không, không cần, nếu lại thay đổi hệ thống, đổi thành hệ thống công lược bằng hình thú, chị sẽ khóc chết đấy." Thẩm Ngự run người.

Hệ thống công lược bằng hình thú là dung hình thú để công lược nam chủ, hệ thống mà Thẩm Ngự không am hiểu nhất.

【.....】

(づ。●。●。)(づVote vote vote(づ。●。●。)(づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (16)

Đến nỗi vì sao không am hiểu, đó là bởi vì cô không có cách nào ôm tằm tình công lược con người khi đang ở hình thái động vật, không vượt qua được chướng ngại đó a.

Đột nhiên cảm thấy phía sau có sát khí, Thẩm Ngự ngã người về phía trước, nhanh chóng xoay người, khi nhìn thấy một đầu tóc vàng, hơi sừng sốt.

Đồng dạng sừng sốt còn có Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngự nhìn khuôn mặt này còn không nhớ ra là ai, nhưng nhìn thấy một đầu tóc vàng thì đã nhớ ra.

"Lâm Uyển Uyển, cô bị điên à?" Thẩm Ngự cau mày.

Lâm Uyển Uyển nhìn tóc cô, không thể tin tưởng nói: "Chị Ngự, sao chị có thể nhuộm toac màu này?"

Mới vừa rồi cô ta nhìn thấy Lý Thanh Sâm thế nhưng đi cùng một cái tiện nhân, còn sờ đầu con tiện nhân đó, mà nó còn không biết xấu hổ dán Lý Thanh Sâm, cô ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không chế không được mới động thủ, không nghĩ tới sẽ là Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự tức giận, "Cô vừa nắm tóc tôi làm gì?"

Đáy mắt Lâm Uyển Uyển hiện lên một tia sáng, bên ngoài lại cười nịnh: "Em cho rằng đi theo anh Sâm không phải là chị, đây không phải giúp chị dạy dỗ nó? Ai biết chị Ngự lại nhuộm tóc, em không nhận ra a."

Thẩm Ngự a một tiếng, từng bước một đi tới, ngón tay nắm cổ áo của cô ta, dùng sức kéo qua, trong mắt dày đặc lạnh lẽo: "Âm mưu nhỏ này đừng có mà khoe khoang trước mặt tộ, lần trước đây tôi tới chỗ Lý Thanh Sâm, cô nghĩ tôi không biết sao?"

Dứt lời, ghét bỏ buông ra, lui về phía sau hai bước, lấy khăn lau tay, nói tiếp: "Tốt nhất hãy giấu kỹ tâm tư nhỏ của cô, nếu lại làm tôi biết, cũng đừng trách tôi tàn nhẫn độc ác." Dứt lời Thẩm Ngự nhắc chân đi, đi hai bước lại ngừng lại.

Thẩm Ngự xoay người, miệng cười nhìn về phía Lâm Uyển Uyển còn chưa che dấu oán hận, "Muốn theo đuổi Lý Thanh Sâm thì hãy quang minh chính đại truy, chơi tâm kế ở phía sau, sẽ càng ngày càng xa vời."

Thẩm Ngự thân ảnh càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất.

Lâm Uyển Uyển nắm chặt tay, móng tau đâm sâu vào lòng bàn tay, khuôn mặt vốn xinh đẹp trở nên dữ tợn.

"Thẩm Ngự!"

*

【Chị đang tức giận à?】

Thẩm Ngự ngồi vào bàn học, tay chống đầu nhìn nhìn đám người phía trước, ở trong đám người nhất thấy thiếu niên, "Tôi tức giận cái gì, đều là nữ phụ, tội gì khó xử nhau."

【.....】

"Bất quá đã lựa chọn phá vỡ tấm màn này, làm Lâm Uyển Uyển chân chính đặt tình lực trên người Lý Thanh Sâm, cũng tốt." Máy ngày nay a, cô nhìn thâhs Lý Thanh Sâm liền muốn chạy.

Không được ở trước mặt Lý Thanh Sâm biểu hiện mình không thích cậu ta, nếu như bị Hà Nhất Trạch nhìn thấy cô quán quýt Lý Thanh Sâm ôm ấp hôn hít, vậy thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bỗng nhiên Thẩm Ngư nhìn thấy một màn, đôi mắt mở to.

Nhan Sanh bị người bên cạnh đẩy, thân thể trực tiếp đụng vào trên người Hà Nhất Trạch, một nam một nữ cứ như vậy thân mật dựa vào nhau.

Phòng học mọi người thấy như vậy, sôi nổi thốn thức, thậm chí còn có người nói hẹn hò đi hẹn hò đi.

Nhan Sanh là hoa khôi của lớp, phần lớn người đều đặc biệt xem trọng cặp này, tiếng cười liên tục.

Bút trong tay Thẩm Ngư bị cô bóp gãy, việc làm cô tức hơn cả là Hà Nhất Trạch không lập tức đẩy cô ta ra, qua ít nhất năm giây mới đẩy ra!!

"Tiểu Ngư, em... Không có việc gì đi." Lý Thanh Sâm liếc liếc mắt nhìn chiếc bút chỉ bị cô bẻ gãy, đáy mắt hiện lên gì đó.

Thẩm Ngư khoe miệng run rẩy cười, "Không có gì a, anh đọc sách đi, em chỉ là tay ngứa ngáy."

Chuyện làm con người ta thốn khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, cô ghen cũng phải trộm ăn, không thể làm trò trước mặt Lý Thanh Sâm.

(づ。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (17)

Nhan Sanh đỏ bừng mặt lui về phía sau, vừa muốn nói điều gì đó lại nhìn thấy đôi mắt thiếu niên đang nhìn về một nơi khác, nhìn về phía Thẩm Ngư.

Sắc mặt Nhan Sanh tái nhợt.

Cũng đã hiểu ra, vừa rồi hẳn có thể né tránh, lại không có né tránh, nguyên nhân vì sao?

Nhan Sanh đau xót, một ý niệm vẫn luôn tồn tại trong lòng nhưng đều bị cô ta phủ nhận, nhưng mọi việc trắc mắt làm cô ta không thể không đối diện với sự thật.

Người Hà Nhất Trạch thích, người mà đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn chăm chú, là em gái hắn.

Bọn họ là anh em a.

*

Ánh đèn chiếu sáng phòng khách, TV đang chiếu bản tin Thời sự, cha Thẩm vừa ăn cơm xong xoa xoa bụng.

Hà mẫu vội vã đi tới, "Ba nó."

Cha Thẩm giảm âm thanh TV, "Gấp gấp như vậy, có chuyện gì a?"

"Ông....." Hà mẫu muốn nói lại thôi, "Ông không phát hiện hai đứa nó kì kì sao?"

Cha Thẩm đi sớm về trễ, hôm nay mới về sớm một buổi, làm sao biết Hà mẫu nói hai đứa kì kì, "Không a, rất bình thường a."

Đặc biệt là Tiểu Ngư gần đây rất nghe lời, không gây chuyện, thành thành thật thật về nhà, thành thành thật thật đi học, thành tích kiểm tra còn đứng thứ 20 trong lớp, đây là chuyện ông mơ cũng không mơ tới a.

Hà mẫu chụp ông một chút, "Cả tuần nay tôi chưa thấy hai đứa nói chuyện với nhau lần nào."

Cha Thẩm: "Bà nói tôi mới để ý chúng nó không nói chuyện với nhau."

"Đúng vậy." Hà mẫu ngữ khí lo lắng, "Nguyên bản tôi cho rằng hai đứa cãi nhau, nhưng tuần trước Nhất Trạch còn muốn mua xe đạp, còn bảo tôi mua hai chiếc."

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!" Cha Thẩm lập tức gọi to.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Ngư mặc áo ngủ từ trong phòng đi ra, ngáp một cái: "Ba, làm gì a, con đang ngủ."

Cha Thắm: "Mấy giờ mà đã ngủ rồi."

Thắm Ngu xoa xoa đôi mắt, "Muốn ngủ a, lão ba, ba mau nói có chuyện gì!"

"Con..... Con nói cho Nhất Trạch, ngày mai tan học ba đón hai đứa đi mua xe đạp."

Thắm Ngu vừa nghe thấy ba chữ Hà Nhất Trạch, đầu hơi thanh tỉnh, lắc đầu cự tuyệt: "Con không đi!"

"Tiểu Ngu!" Cha Thắm nhăn mày lại.

Đây là biểu hiện cha Thắm sắp tức giận, Thắm Ngu ừ rử cúi thấp đầu xuống, "Con đi con đi không được sao."

Cha Thắm vừa lòng gật đầu.

Đi đến trước cửa phòng, Thắm Ngu nâng tay lên định gõ nhưng lại dừng ở không trung.

Nguyên nhân mấy ngày nay cô trốn tránh hẳn là cô không muốn hăm quá sau, bọn họ tuy rằng không phải anh em ruột, nhưng bọn họ trên danh nghĩa vẫn là anh em

Còn một nguyên nhân quan trọng nhất, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hà Nhất Trạch, hẳn nếu biết em gái hẳn có tình cảm với hẳn, chắc chắn sẽ không bao giờ nói chuyện với cô.

Đứng hồi lâu, Thắm Ngu mới gõ cửa phòng, cửa phòng nhanh choang được mở ra.

Hà Nhất Trạch mặc áo lông bên trong phở với áo sơ mi trắng, cúc áo bên trên mở ra, ánh chiều tà vàng nhạt chiếu lên xương quai xanh lên trên nữa là hầu kết gọi cảm, khí chất thanh lãnh xứng với khuôn mặt tuấn mỹ, quả thực làm Thắm Ngu không thể dời mắt.

"Có việc?" Nhàn nhạt âm điệu làm Thắm Ngu bừng tỉnh.

"Có!" Thắm Ngu dời ánh mắt, không muốn bị sắc đẹp mê hoặc, "Lão ba nói, ngày mai tan học mang chúng ta đi mua xe đạp!"

Hà Nhất Trạch dựa vào cửa phòng, con ngươi thâm thúy hơi lóe, chợt ho khan vài tiếng: "Có thể giúp tôi một chút không?"

Thắm Ngu nhìn sắc mặt người trước mặt như bị bệnh, đầu quả tím run lên, câu lo lắng thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhưng lại cứng rắn nghẹn lại, "Chuyện gì?"

"Giúp tôi lấy nhiệt kế trong ngăn tủ ở phòng khách được không." Hà Nhất Trạch khàn khàn nói tiếp: "Phòng tôi không có nhiệt kế, không muốn để mẹ lo lắng."

Nói như vậy, làm Thắm Ngu định nói câu vì sao không tự đi lấy nghẹn lại.

Lúc cầm nhiệt kế đi vào phòng Hà Nhất Trạch, đều hung dữ mắng bản thân cho tỉnh táo, mày không được như thế, lát nữa lại kích động mà tỏ tình, thì mày biết chết là như thế nào rồi đây.

(づ。●。づ)Vote vote vote(づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (18)

Hà Nhất Trạch kẹp nhiệt kế, lại ho khan vài tiếng, "Nếu em có việc thì có thể đi."

Thắm Ngu đang dịch chân về phía cửa lập tức dừng lại, rử đầu than thở, nhấc chân đi đến bên cạnh bàn rót một cốc nước đưa cho hẳn, "Uống đi."

Lại nói hôm đó cô ốm hẳn cũng mang cô đi bệnh viện, dù cô nghĩ như nào cũng sẽ không hành động theo cảm tính.

Hà Nhất Trạch nhìn cốc nước đôi mắt hơi lóe sáng, "Cho tôi uống?"

Thắm Ngu: "Đúng vậy, ở đây lại không có người khác!"

Hà Nhất Trạch nắm tay để ở trước miệng, làm bộ làm tịch ho khan vài tiếng, nhận cốc nước uống một ngụm.

Không khí có phần xấu hổ, Thẩm Ngự dựa vào bàn không biết nên nói gì, rồi lại cảm lòng không đậu nhìn về phía thiếu niên.

Mà khi đôi mắt của người kia nhìn qua, Thẩm Ngự lại hốt hoảng dời ánh mắt, còn mah, ánh sáng hơi tốt che khuất khuôn mặt cô.

Không biết sau bao lâu, Hà Nhất Trạch đột nhiên mở miệng: “Giúp tôi lấy nhiệt kế ra.”

Thẩm Ngự: “Anh, anh tự lấy đi.”

Hai tay đều không có việc gì, còn bảo cô lấy nhiệt kế.....

Hà Nhất Trạch sắc mặt càng lúc càng tái nhợt: “Tôi không biết xem nhiệt kế.”

Thẩm Ngự hơi sững sốt, không nghĩ tới người thông minh như hấn lại không biết xem nhiệt kế, vội đi qua, ngón tay vói vào áo len, hoảng hốt lấy nhiệt kế ra nhìn thật lâu, cau mày nói: “Anh không phát sốt a.....”

Hà Nhất Trạch không nói lời nào.

Làn da chỗ cô chạm vào truyền đến cảm giác tê dại, truyền đến trái tim.

“Anh?”

Hà Nhất Trạch ngược mắt, che dấu cảm xúc ở đáy mắt, “Phải không? Cổ họng có chút ngứa.”

Thẩm Ngự vội vàng rót một chén nước đưa cho hấn, “Uống nhiều nước.”

Lúc ra khỏi phòng Thẩm Ngự cả đầu đều là mơ mơ màng màng, lòng bàn tay cầm nhiệt kế, trên mặt còn nóng bừng.

Nhớ tới vừa nãy bàn tay to lớn còn đặt trên đỉnh đầu cô xoa xoa vài cái.

Thẩm Ngự đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm cửa phòng, nhìn thật lâu.

【 Ký chủ, hảo cảm của Hà Nhất Trạch lên 78, kém 2 điểm là tới thích, quá giỏi! 】

Trở lại phòng Thẩm Ngự kéo màn ra, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt phủ lên thành phố rực rỡ, làm tâm tình sung sướng.

“Loại nam phụ như Hà Nhất Trạch, nếu người vĩnh viễn đi phía sau hấn, hấn sẽ không để ý người, chỉ có thêm chút gia vị.” Để Hà Nhất Trạch hiểu rõ được tình cảm của mình.

【 Không hiểu. 】

Thẩm Ngự cảm thấy thân thể có chút lạnh lẽo, đóng cửa sổ kéo rèm, “Em không cần biết.”

*

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cuối năm khí hậu là lạnh lẽo nhất, không khí khô, xuyên áo lông cũng không thể giảm bớt lạnh lẽo.

Thẩm Ngự bọc kín mít đẩy xe đạp đến bên cạnh Hà Nhất Trạch, kéo khăn quàng cổ xuống, “Anh, lão ba nói, cuối kỳ nếu em đứng thứ 10 lớp sẽ mang chúng ta đi núi Không Lâm chơi.”

Hà Nhất Trạch một thân màu đen áo lông, dáng người càng thêm cao gầy, khuôn mặt càng thêm đậm bạc cùng với khí chất bức người, ngũ quan càng thêm thâm thúy, mí mắt chưa nâng, ừ một tiếng.

“Nghe nói buổi tối trên núi Không Lâm có rất nhiều đom đóm.” Thẩm Ngự ngẩng đầu cười vui vẻ nói, giọng nói đột nhiên dừng lại rồi ừ ừ, “Nửa này khả năng sẽ không có đom đóm đi.”

Hà Nhất Trạch nhìn cô: “Núi Không Lâm bốn mùa là mùa xuân, lúc nào cũng có.”

Thẩm Ngự kích động nói: “Như vậy a, quá tốt rồi!”

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (19)

Thời gian nghỉ trưa, Thẩm Ngư ghé vào trên mặt bàn nằm ngủ, trong phòng học bật máy sưởi, ngoại trừ tiếng ngòi bút viết trên giấy, chỉ còn tiếng nói nhỏ của vài người.

Bỗng nhiên bà vai bị người vỗ vài cái, Thẩm Ngư có chút tức giận khi bị đánh thức, run vai tiếp tục ngủ.

“Chị ơi, chị ~” giọng nói kia còn không thuận theo không buông tha.

Thẩm Ngư ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn người nọ, “Nếu không có chuyện quan trọng thì nhất định phải chết.”

Người nọ cũng là tiểu đệ của cô, trước kia nguyên thân thường xuyên ở bên ngoài trà trộn, học qua Tae Kwon Do, cũng coi như không ai có thể bắt nạt, thế cho nên thu mấy tiểu đệ, Lâm Uyển Uyển kia cũng là một trong số đó.

Người này cũng nhuộm tóc, đuôi tóc màu xanh, bởi vì thời gian dài, nhan sắc đã chuyển thành màu xanh nhạt, xứng với khuôn mặt bụ bẫm, thoát nhìn hơi buồn cười.

“Chị ~” Cô bé tên là Luru Giai, mê muội sùng bái Thẩm Ngư, co rúm lui lui, nhỏ giọng nói: “Em nhìn thấy Lâm Uyển Uyển cùng đám người kia trộn lẫn với nhạ, em nghe bạn em nói, tiện nhân Lâm Uyển Uyển kia muốn mượn sức bọn chúng để trả thù chị đó.”

Thẩm Ngư tỉnh táo hơn một chút, tròn mắt xoay chuyển, “Được rồi, em đi về trước, đừng rút dây động rừng.”

Luru Giai có chút gấp, “Chị, chị không dạy dỗ Lâm Uyển Uyển sao?”

“Dạy dỗ đương nhiên phải dạy dỗ, nhưng mà không phải bây giờ.” Thẩm Ngư xua tay: “Em trở về.”

Luru Giai bẹp miệng nói: “Vậy chị phải cẩn thận một chút a.”

“Đã biết, trở về đi.”

Người vừa đi, Thẩm Ngư nâng cằm cười cười, đều là thân trợ công a, nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không cô phụ tâm ý của người ta.

“Nhất Trạch, cậu có thể ra đây một chút không?” Giọng nói nhu hòa lộ ra thẹn thùng hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Ngư.

Chỉ thấy Nhan Sanh đứng lên, mu bàn tay ở sau người, sắc mặt phớt hồng nhìn Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch còn đứng lên, đi theo cô ta ra ngoài.

Thẩm Ngư khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, vội vàng đứng lên, đi theo sau hai người đó.

Đi vào một chỗ không người, Thẩm Ngư tránh ở sau tường nghe động tĩnh.

“Hôm nay, hôm nay là sinh nhật cậu, Nhất Trạch, sinh nhật vui vẻ.” Bàn tay Nhan Sanh để ở phía sau người đưa ra, lộ ra một chiếc khăn quàng cổ, ngón tay run rẩy bại lộ nội tâm khẩn trương, trầm ngâm hồi lâu, mới lấy hết can đảm nói: “Đây là quà sinh nhật em tặng cho anh.”

“Em thích anh, Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch lẳng lặng nhìn thoáng qua quà tặng trong tay cô ta, môi mông hơi nhấp, “Nhan Sanh.”

Nhan Sanh bỗng chốc ngẩng đầu, cười gượng ép, “Anh, anh không cần phải nói, em biết anh muốn nói gì, Nhất Trạch, một năm nay cảm ơn đã chiếu cố, hy vọng anh có thể nhận lấy.”

“Thực xin lỗi.” Hà Nhất Trạch ánh mắt hơi trầm xuống.

Nhan Sanh con người tràn ra ánh nước, “Ngay cả cái này anh cũng không thể nhận sao?”

Hà Nhất Trạch ý giận ngôn hài (*), “Tôi đã có người mình thương.”

(*) Ý giận ngôn hài: Câu từ đơn giản nhưng nội dung lại làm người bất ngờ, kinh hãi.

Nhan Sanh cảm xúc bỗng nhiên kích động, khăn quàng cổ trong tay cũng rơi xuống đất, “Là Thẩm Ngư sao?”

Nhìn ánh mắt thiếu niên lãnh đạm thế nhưng xuất hiện như tình, sắc mặt Nhan Sanh trắng bệch lắc đầu: “Cậu ấy là em gái của anh, em gái ruột a!”

Hà Nhất Trạch khước miệng gọi lên một độ cong làm người sợ hãi: “Em gái ruột thì sao, không phải em gái ruột thì sao.”

Thì tính sao, thì tính sao.

Thẩm Ngự rốt cuộc có cái gì làm anh thích nó như vậy? Người con gái độc ác hư hỏng như vậy, vì sao anh lại thích cô ta?

Phảng phất tôn nghiêm của Nhan Sanh bị vứt trên mặt đất để người giẫm đạp, cuối cùng tự tôn cũng phá thành mảnh nhỏ, “Nếu cô ta biết thì sao? Nếu như cha mẹ hai người biết thì sao?”

Không khí đình trệ, Nhan Sanh chỉ cảm thấy cả người bị một cỗ khí lạnh vây quanh, lại không có lùi bước, đi vào vài bước, ngón tay đặt ở bên hông Hà Nhất Trạch, thấp giọng nói: “Thẩm Ngự còn không biết đi, người anh trai mà cô ta kính yêu lại thích cô ta, lại là cái loại tình cảm nam nữ này.”

Hà Nhất Trạch bỗng chốc nâng tay che trụ cảm cô ta, làm cho người ta sợ hãi lạnh lẽo tới gần Nhan Sanh trái tim, “Cô có thể đi nói.”

Chậm rãi đến gần tai cô ta, thanh âm ôn nhu mà đáng sợ gọi tên cô ta.

“Nhan Sanh.”

Giọng nói như quỷ mị cuốn lấy toàn bộ cơ thể Nhan Sanh, người kia rời đi đều không phát hiện ra, từng trận rừng mình ngăn không được run lên.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (20)

Thấy thiếu niên định đi về phía bên này, Thẩm Ngự vội trốn vào một góc trong phòng, đóng cửa lại nghe động tĩnh.

Cô nghe thấy hai người kia nói chuyện với nhau, âm thầm kinh hãi.

Trước không nói nhân thiết của nữ chủ tan vỡ, nhưng Hà Nhất Trạch lúc đó làm cô dù có nhiều kinh nghiệm cũng bị dọa sợ.

"Nhan Sanh cùng Lý Thanh Sâm không phát triển chút nào sao?"

【 Không, không có.....】

Thẩm Ngự nhíu mày: "Sao lại thế này?"

【 Kiểm tra đo lường không ra. 】

Thẩm Ngự: "....."

Sau khi tan học, Thẩm Ngự mới vừa thu thập sách vở xong, Lâm Uyển Uyển liền tới tìm cô.

Gần nhất Lý Thanh Sâm bận bịu về cuộc thi đấu bóng rổ, tự học buổi chiều cũng không tới phòng học, Lâm Uyển Uyển không thấy được sự cô đơn chợt lóe qua trong đáy mắt Lý Thanh Sâm, khôi phục khuôn mặt tươi cười, "Chị Ngự ~"

Thẩm Ngự nếu không phải nhớ rõ ngày đó đã nói rõ ràng với cô ta, lúc này còn tưởng rằng mình cùng Lâm Uyển Uyển là chị em tốt.

Thấy cô không nói, Lâm Uyển Uyển trên mặt có một tia khó coi, bất quá vẫn là một bộ tươi cười, mang theo xin lỗi kéo góc áo cko, "Em biết sai rồi, chị Ngự, thật sự, em sẽ không cướp Lý Thanh Sâm của chị, em đã có bạn trai."

Thẩm Ngự không muốn nhiều lời vô nghĩa với cô ta, rút tay về đi thẳng vào vấn đề: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Muốn cùng chị đi dạo phố, lâu rồi hai chị em mình chưa đi dạo phố." Lâm Uyển Uyển thật cẩn thận nhìn cô, chỉ sợ cô nói không.

Thẩm Ngự cười xinh đẹp, "Được, tôi cũng muốn đi mua ít đồ."

Lâm Uyển Uyển đẩy mắt lướt qua một mặt tinh quang, che dấu không được vui mừng nói: "Quá tốt rồi, chị Ngự, đi thôi, một lát nữa là trời tối rồi."

Thẩm Ngự ừ một tiếng, nhìn Hà Nhất Trạch phía trước vẫn đang dọn dẹp sách vở, đi theo Lâm Uyển Uyển.

Phố Khang Bắc ở trong thành phố S là nơi phồn hoa nhưng cũng rất hỗn tạp, nhà cao tầng, ánh đèn bên ngoài, tiếng người ồn ào.

Nguyên nhân mà nó hỗn tạp chính là ở phía đông, cửa hàng đều dùng những màu sắc bạo lực mờ ám, và lại đó là hộp đêm, cảnh tượng đẫm máu trang

ngập khu phố đông.

Thẩm Ngư một thân đồng phục cùng Lâm Uyên Uyên cũng một thân đồng phục đi chung, ở trong đám người này có vẻ rất đặc biệt.

【 Kiểm tra được có 5 người đang theo dõi ký chủ, ký chủ, có cần mở thành thành không? 】

Nghe hệ thống khẩn trương, Thẩm Ngư ở trong lòng cười nói, "Đừng khẩn trương, tôi còn không sợ, em sợ cái gì."

【 Nhưng mà.....】

Lâm Uyên Uyên lúc này lại đẩy đánh gãy Thẩm Ngư suy nghĩ, "Chị Ngư, chị xem chúng ta có nên đi sang cửa hàng khác không a, em biết gần đây có một cửa hàng đồ rất đẹp, em dẫn chị đi xem nhé."

Thẩm Ngư cười lạnh, nói: "Nơi nào?"

Chờ không kịp sao? Tôi muốn cô gấp chết đây.

Lâm Uyên Uyên vội nói: "Chính là ở gần đây, em đưa chị đi."

Thẩm Ngư nói được.

Đi ra cửa hàng, Lâm Uyên Uyên đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy nơi nào đó trước mắt sáng ngời, mang theo Thẩm Ngư đi đến một chỗ.

Càng chạy càng hẻo lánh, càng chạy càng tối tăm.

Thẩm Ngư ngửi khí mang theo run rẩy, lộ ra sợ hãi, "Uyên Uyên, chỗ này là chỗ nào a?"

Lâm Uyên Uyên cười kéo tay cổ tay cô, nói: "Lập tức đến rồi."

Cuối cùng đi đến một ngõ nhỏ không người, khắp nơi đều là hoang phế kiến trúc, ánh sáng cũng bị toàn nhà cao tầng phía trước ngăn lại, đèn đường mỏng manh lập loè, an tĩnh đáng sợ.

Lâm Uyên Uyên cũng không giả vờ nữa đi, mang theo hận ý ném tay Thẩm Ngư ra, "Tiện nhân! Có phải mày rất coi thường tao hay không? Để tao luôn đi theo phía sau mày như chó, tùy tiện sai sử cảm giác rất sung sướng đúng không?"

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (21)

Thẩm Ngư nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, dựa vào ánh sáng u ám ánh sáng nhìn gương mặt dữ tợn của Lâm Uyên Uyên, "Lâm Uyên Uyên, cô muốn hại tôi?"

"Tao muốn mày chết!" Lâm Uyên Uyên cười vắn vẹo, "Tiện nhân, nếu bây giờ mày quỳ xuống cầu xin tao, tao sẽ để mày chết một cách tử tế."

Thẩm Ngư sắc mặt không biến, "Được thôi, cô đừng hối hận."

Lúc này, năm sáu người từ phía sau Lâm Uyên Uyên đi tới, hai bên tản ra, đèn pin chiếu sáng mặt mỗi người, ánh mắt làm người không thoải mái đảo qua lại trên người Thẩm Ngư, giống như muốn xuyên thấu qua quần áo nhìn được thân thể.

"Đây là người cô nói?" Một tên liếm liếm khóe miệng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Ngư, trước mắt sáng ngời.

Lâm Uyên Uyên che dấu đáy mắt chán ghét, cười nói: "Đúng vậy, cô ta là lần đầu đó, anh hãy chơi đùa với cô ta một chút."

Người kia nghe vậy càng thêm vui vẻ, đến gần một bước: "Lớn lên thật xinh đẹp."

Thẩm Ngư bị ghê tởm buồn nôn, giơ tay ngăn lại ánh sáng chói mắt chiếu đến.

Người đàn ông vẫy vẫy tay, mấy người phía sau tới gần Lâm Uyên Uyên, Lâm Uyên Uyên hét lên một tiếng, "Anh làm gì vậy?"

"Tất nhiên là làm chuyện vui vẻ rồi, em bảo tôi gọi anh em lại đây, không được lợi ích gì sao."

Lâm Uyển Uyển giãy giụa lui về phía sau, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, "Lúc trước anh đâu có nói như vậy, tôi cầu xin anh, đừng làm như vậy."

Người đàn ông bức bối phát tay, ý bảo bọn họ bịt lại miệng của cô ta.

Miệng Lâm Uyển Uyển bị một bàn tay to che lại, một bàn tay đang không ngừng vuốt ve trên người cô ta, ghé tòm mà kịch liệt giãy giụa, ôm hận ý dùng ánh mắt sợ hãi trừng mắt nhìn mấy người đang đè bên trên.

Người kia lúc này mới vừa lòng đi tới gần Thẩm Ngư.

"....." Nhìn thoáng qua động tĩnh bên kia, Thẩm Ngư không hề có cảm giác gì, tự làm tự chịu mà thôi.

Lui về phía sau nhìn người đàn ông đang tới gần, Thẩm Ngư lạnh mặt, "Đừng tới đây,"

Trên mặt hắn ta đầy mặt nhọt, nhìn gần, gồ ghề lồi lõm bóng dầu, đôi mắt híp lại, Thẩm Ngư ghé tòm đến nỗi muốn nôn những thứ vừa ăn ra.

Người kia vuron tay định chạm vào mặt cô, "Đừng sợ, người đẹp, anh chỉ muốn cùng em chơi một trò chơi mà thôi."

Thẩm Ngư cong miệng cười, ôn thanh nói: "Được nha ~"

Bàn tay chế trụ tay gã, trong lúc gã đang vui mừng dùng sức bóp, tiếng khớp xương ngón tay gãy vang lên, gã còn chưa kịp hét lên, đã im lặng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Thẩm Ngư.

Hai mắt trống rỗng đi theo Thẩm Ngư, không một lát liền biến mất trước mặt mọi người.

Mấy người kia đang vội vàng làm việc nên không phát hiện.

Đi vào một chỗ bên cạnh cột điện, Thẩm Ngư nhìn nhìn bóng phía không có một bóng người, cảm lấy đi động phát định vị chk Hà Nhất Trạch, ngay sau đó đi đến bên cạnh gã, nhắc chân đá đá, "Thuốc khống chế này có thể duy trì trong thời gian bao lâu?"

【 Nửa tiếng. 】

"Được, vậy cũng đủ rồi." Thẩm Ngư click mở đạo cụ thương thành, hòn sỏi một tiếng, "Nha, thêm chút kích thích."

【.....】 Hệ thống nhìn Thẩm Ngư mua một gói xuân dược, giọt nước mắt hồi hận xẹt qua khóe mắt, lo lắng gì đó đều gặp quỷ đi thôi.

Uống gói xuân dược kia xong, đầu lưỡi Thẩm Ngư bị vị ngọt của thuốc làm nhúu mảy, "Xuân dược sao lại ngọt vậy?"

【 Có người khiếu nại xuân dược quá đắng, quản lý cửa hàng đành thêm mật ong trong xuân dược. 】

Thẩm Ngư ngọt đến không nghĩ uống lần thứ hai.

Vài phút sau, cảm giác khô nóng nháy mắt từ ngực tràn ngập toàn bộ thân thể, đôi mắt mang theo ánh nườ mê li, tầm mắt càng lúc mơ hồ, hơi thở dồn dập, "Thuốc này sao lại nặng như vậy?"

【 Đã quên nhắc nhở ký chủ, ký chủ mua xuân dược là phiên bản mới nhất được chế tạo, đặc biệt mạnh, sung sướng như muốn lên trời. 】

Thẩm Ngư có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

(づ。● ͜ ͜ ●。)づVote vote vote(づ。● ͜ ͜ ●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (22)

Thẩm Ngư nghiêng ngả lao đảo từ trên mặt đất bò lên, đỡ tường nghiêng rỗng nghiêng lợi liếc người đàn ông kia. May mắn cho gã! Lần sau đừng để cô nhìn thấy!

Lướt qua gã từng bước đi về hướng trái ngược, trong người khô nóng càng ngày càng mạnh mẽ, Thẩm Ngư hận không thể xé rách quần áo trên người nằm trên khối băng.

【 Ký chủ, chị.....chị không đợi Hà Nhất Trạch tới đây sao? 】

Chương 54: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (23)

Thẩm Ngư không có cơ thể lạnh lẽo kia, không thoải mái cởi quần áo, khuôn mặt trắng nõn lúc này đỏ bừng, cánh môi phồng nộn bị cô cắn tựa như anh đào, lặn qua lặn lại thở dốc, chỉ trong chốc lát, trên người cô cũng chỉ còn lại đồ lót.

Hai mắt Hà Nhất Trạch nhìn chằm chằm, trong mắt tràn đầy dục vọng cùng cảm xúc phẫn nộ, nếu hắn không đi, có phải cô sẽ đi cùng Lý Thanh Sâm, làm ra những hành động đó với Lý Thanh Sâm.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Hà Nhất Trạch động tác ưu nhã cởi cúc áo, một kiện một kiện cởi áo trên người ra, sau khi chỉ còn lại áo sơ mi trắng, bước đi đến mép giường, đè lên Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư vừa tiếp xúc với cơ thể mát lạnh kia, theo bản năng giãy giụa nhưng khi ngửi được mùi hương quen thuộc kia mới không giãy giụa nữa, mở hai tay ôm lấy.

Hà Nhất Trạch kêu lên một tiếng, bàn tay to như gọng kìm chế trụ cằm cô, ép cô nhìn thẳng, hơi thở bá đạo nóng cháy phả lên khuôn mặt của cô, lạnh lẽo hỏi: "Tôi là ai?"

Thẩm Ngư vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng hắn, hừ hừ híp mắt: "Hà Nhất Trạch!"

"Trên người của anh thật thoải mái, um~"

Hà Nhất Trạch chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, dây thần kinh đứt gãy, gất gao chế trụ cái ót, ngâm lấy cái lưỡi đang liếm khoe miệng mình.

(kéo đèn ~)

*

Sáng sớm, ánh sáng ấm áp ngoài cửa sổ xuyên thấu qua bức màn chiếu vào trong phòng, bồn hoa ngoài cửa sổ đung đưa, lay động nhẹ nhàng theo bức rèm.

Thẩm Ngư mở to mắt, trên người vừa đau nhức vừa mệt mỏi, đầu choáng mắt hoa, chóng khấn trải giường ngồi dậy, bốn phía trống rỗng không người, giường mềm mại cũng chỉ còn một mình cô.

Dự cảm không tốt hiện lên trong lòng, trước mắt hiện lên cảnh tượng tối qua, sắc mặt vừa trắng vừa đỏ.

【 Ký chủ chỉ ngâm mình trong bồn tắm một đêm, không phát sinh chuyện gì. 】

Tiếng nói hệ thống mệt mỏi mang theo lên án, nó còn tưởng rằng có thể nhìn thấy phát sóng trực tiếp, lại không nghĩ tới Hà Nhất Trạch lại là chính nhân quần tử.

Thẩm Ngư lập tức nhẹ nhàng thở ra, nghe ra hệ thống ý tứ, mỉm cười nói: "Mì có ý gì hà, hệ hệ!?"

【 Người ta sai rồi. 】

Thẩm Ngư mặc quần áo, "Hà Nhất Trạch đi đâu?"

【 Làm bữa sáng tình yêu cho chị. 】

Thẩm Ngư nga một tiếng, mặc xong quần áo xuống giường mở cửa đi ra ngoài, về phòng mình rửa mặt.

Tuy rằng Thẩm Ngư biết tối hôm qua cũng không có phát sinh chuyện gì, nhưng nguyên thân nhìn đâu biết mình chỉ ngâm ở bồn tắm một đêm, nội tâm nhất định rất mâu thuẫn, cô ấy thích Hà Nhất Trạch, nhưng cô ấy không muốn dùng cách này để có được hắn, quan trọng nhất chính là bọn họ vẫn là anh em trên danh nghĩa.

Rửa mặt xong đi ra, liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch ngồi bên cạnh bàn của cô, trên tay cầm một quyển sách, bìa sách là: Anh trai cao lãnh quần lấy tôi.

Thẩm Ngư đại kinh thất sắc, lấy tốc độ nhanh nhất cướp quyển sách về, lui về phía sau vài bước, "Anh, anh....."

Ánh mắt Hà Nhất Trạch từ quyển sách chuyển qua cô, thanh âm trầm thấp: "Về sau ít đọc mấy loại sách này."

Thẩm Ngu không ngừng gật đầu, "Biết, đã biết, anh."

"Uống cháo đi." Hà Nhất Trạch để bát cháo nóng hồi lên bàn, "Lại đây ngồi."

Thẩm Ngu sắc mặt tái nhợt, "Anh, anh mang về đi, em không muốn ăn."

Hà Nhất Trạch dừng một chút, nhàn nhạt mở miệng, "Muốn cho tôi dứt em ăn?"

Thẩm Ngu đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hà Nhất Trạch hồi lâu, một lát vẻ mặt đau khổ đi qua ngồi xuống, bưng cháo một ngụm một ngụm uống.

Cô có dự cảm, nếu cô tiếp tục nói không ăn, Hà Nhất Trạch sẽ cứng rắn nhét bát cháo đó vào miệng mình.

(づ。●。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (24)

Uống xong bát cháo nặng nghìn cân, Thẩm Ngu vừa định nói, một bàn tay to chợt duỗi lại gần, khi sắp chạm được vào tóc cô, Thẩm Ngu giống như con thỏ bị chấn kinh mà né tránh bàn tay thon dài kia, "Anh, em ra ngoài xem cha mẹ đã về chưa."

Dứt lời Thẩm Ngu nghiêng ngả lão đảo chạy ra cửa.

Con người thâm thúy của Hà Nhất Trạch nhìn chăm chú bàn tay ngừng ở giữa không trung, khóe miệng hơi nhấp.

Không thể gấp gáp, từ từ tới.

*

【 Độ hào cảm của Hà Nhất Trạch là 89, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Sáng ngày hôm sau, còn một tuần nữa là thi cuối kỳ.

Không khí trong phòng bị áp lực nặng nề bao phủ, sắc mặt mọi người u ám, thành tích không lý tưởng gần đầu cào má muốn ôm chân Phật, sắc mặt Thẩm Ngu cũng là như thế.

Thẩm Ngu nghĩ đến chuyện tối qua, hai tai đỏ ửng, thường thường nhìn về phía Hà Nhất Trạch.

Ngày hôm qua trốn cả một ngày, buổi sáng hôm nay cô chưa kịp ăn sáng đã tới trường, căn bản ngay cả mặt Hà Nhất Trạch cũng chưa nhìn, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hà Nhất Trạch.

Nói như thế nào đêm qua cũng là cô chủ động, là cô giống như chết đói..... Tuy không nhớ được nhiều lắm, nhưng mấy vết đỏ trên cổ Hà Nhất Trạch chắc chắn đều là do cô cắn.

Lý Thanh Sâm nghiêng đầu gọi một tiếng Tiểu Ngu.

"Sao vậy?" Thẩm Ngu nghi hoặc ngoái đầu nhìn lại.

Ánh mắt Lý Thanh Sâm thâm trầm: "Buổi tối hôm trước em không sao chứ?"

Thẩm Ngu mờ mịt chớp mắt, bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua cô còn đẩy Lý Thanh Sâm ra, vội xua tay nói: "Không, không có việc gì a."

Lý Thanh Sâm: "Buổi chiều tan học, em có thể đến sân bóng rổ xem anh thi đấu không?"

【 Không thể từ chối nam chủ! Thành ký chủ chú ý! 】

Thẩm Ngu ngập ngừng một chút: "..... Được."

Lý Thanh Sâm nói tiếp: "Thi đấu kết thúc, phải chờ anh về cùng."

Thẩm Ngự nghe mấy nữ sinh nói mà đau đầu, giờ tay che lại nửa bên mặt, hít sâu một hơi, chuyên tâm xem thi đấu.

【 Ký chủ, phải cẩn thận nữ phụ Lâm Uyển Uyển. 】

Thẩm Ngự: "Cô ta sẽ trả thù tôi?"

Hệ thống đã đi cùng cô qua một thế giới, đối xử với cô cũng tận tâm tận lực, tuy rằng có đôi khi ở trong cửa hàng đạo cụ có hơi hổ, mặt khác đều khá tốt.

【 Đúng vậy, ký chủ vẫn nên đề ý một chút. 】

"Được."

Trong lúc nói chuyện cùng hệ thống, nửa trận sau đã sắp kết thúc, điểm số hai bên từ Lý Thanh Sâm kết cục bắt đầu, dần dần bị đối phương đuổi kịp, thậm chí hiện tại còn tụt lại phía sau.

Không khí ngưng kết lại, mấy người kích động mê muội kêu gào Lý Thanh Sâm ra sân.

Bất quá nữ sinh bên cạnh Thẩm Ngự nói bởi vì chân Lý Thanh Sâm bị thương, bây giờ lại ra sân sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Ánh mắt Thẩm Ngự hướng về phía Lý Thanh Sâm đang ngồi nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng hắn cũng đang nhìn về phía này.

Thẩm Ngự còn chưa tỏ vẻ, mấy nữ sinh bên cạnh đã hưng phấn.

"Có phải Lý học trưởng đang nhìn tớ không?"

"Nhất định là đang nhìn tớ!"

Thẩm Ngự mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt, nói với hệ thống: "Lý Thanh Sâm này làm tôi cảm thấy quen thuộc."

【】

Hệ thống đột nhiên cảm ngôn, cô còn chưa kịp nghĩ lại, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, Thẩm Ngự vừa nhấc mắt, liền thấy Lý Thanh Sâm đứng dậy làm nóng người.

Thi đấu bắt đầu, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, từ bên yếu trở thành bên dẫn đầu.

Thẩm Ngự liếc mắt một cái liền nhìn ra chân phải của hắn bị thương, biên độ hoạt động ít hơn so với chân trái, lại cứng rắn một tia không thoải mái cũng không lộ ra, cái này làm cho Thẩm Ngự phá lệ giật mình.

Ba giây cuối cùng, Lý Thanh Sâm cướp được 3 điểm, giành chiến thắng.

Thính phòng vang vỗ tay rầm rộ, Thẩm Ngự đứng dậy rời thính phòng.

Ngoài hòng thay quần áo, người đến người đi, Thẩm Ngự đứng ở bên cạnh cửa chờ hắn, cũng không biết là nguyên nhân gì, cô vừa nói tên của mình những người đó liền cho cô vào.

Đỉnh đầu truyền đến trọng lượng, vỗ vỗ, Lý Thanh Sâm mồ hôi ướt đầm đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ đỉnh đầu, cười nói: "Vào đi."

Thẩm Ngự liếc nhìn bên trong, ngượng ngùng xua tay: "Thôi bỏ đi."

Đây là phòng thay quần áo của con trai, bên trong đều là trần trụi cánh tay, nhìn đau mắt thì không tốt.

Lý Thanh Sâm giờ tay nói với người bên trong mấy câu, những người đó lục tục đi, phòng thay quần áo nháy mắt liền không có một bóng người.

Thẩm Ngự ghen hòng nhìn trần trời.

Đi theo tiến vào, ngồi xuống trên ghế dài, đôi mắt liếc hướng nơi khác, bên tai truyền đến từng trận sột sột soạt soạt tiếng thay quần áo.

Khi Lý Thanh Sâm mặc chỉnh tề đi đến trước mặt Thẩm Ngự trước mặt, Thẩm Ngự vừa lúc ngẩng đầu.

"Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự vẫn luôn ngửa đầu không thoải mái, đơn giản đứng lên, nhưng vẫn phải ngửa đầu, đáng giận thân cao mét sáu a!

"Lý ca ca, anh muốn nói với em chuyện gì a?"

Lý Thanh Sâm thở dài, "Sau khi chuyển tới, Tiểu Ngư liền càng ngày càng xa lạ, có phải hay không bởi vì có anh trai, liền không quan tâm tới anh nữa."

(づ。●。●。●。づ)Vote vote vote(づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (26)

Thẩm Ngư nhất thời không nói được gì.

Những lời này không phải là lời kịch của cô sao? Giọng nói u oán này, hình ảnh bi thương này.

Rũ mắt mím môi, nữ phụ bị người ghét đúng không, Thẩm Ngư xác định vững chắc có thể làm nam chính này ghê tởm mình.

Thời khắc khảo nghiệm kỹ thuật diễn tới rồi, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, dừng một chút rồi mới thở ra.

【 Ký chủ.....】 hệ thống hoảng sợ nhìn Hà Nhất Trạch đang đứng bên ngoài nghe lén, hận không thể bịt miệng Thẩm Ngư lại.

Nhưng nó còn chưa kịp nói ra.....

Thẩm Ngư bỗng chốc ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy muốn nói lại thôi cùng ngượng ngùng, “Lý ca ca, anh muốn biết nguyên nhân sao?”

Lý Thanh Sâm sững sốt một chút, gật gật đầu.

Thẩm Ngư vươn tay thật cẩn thận cầm tay hắn, đến gần hơn, ngữ khí run rẩy mang theo dừng khí, “Em thích anh a, Lý ca ca, em không nghĩ muốn anh coi em như em gái, em chán ghét như vậy, em muốn làm bạn gái của anh, muốn làm người yêu của anh!”

Dứt lời, Thẩm Ngư vội gục đầu xuống giả vờ ngượng ngùng, kỳ thật đã bị chính mình ghê tởm đến xanh mặt, hẳn là được rồi đi, cốt truyện nam chính vẫn coi nguyên thân như em gái, thế nên sau khi nguyên thân thô lỗ, chẳng những bị nhục còn bị xa cách.

Nhưng thời gian trôi đi, Thẩm Ngư nghi hoặc vừa ngẩng đầu, đôi tay đã bị Lý Thanh Sâm nắm chặt, đỉnh đầu truyền đến giọng nói vui sướng “Thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư kinh ngạc ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt vui sướng của Lý Thanh Sâm, lập tức giật mình trừng mắt.

【 Ách, ký chủ.....】 hệ thống nhìn Hà Nhất Trạch xoay người rồi đi, vội vàng nói 【 Hà Nhất Trạch.....】

Thẩm Ngư làm sao nghe hệ thống nói gì nữa, cô đã bị Lý Thanh Sâm biểu hiện khiến cho đầu óc trống rỗng.

Lý Thanh Sâm tới gần một bước, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô: “Em nói thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư bỗng nhiên nhăn mày, dùng sức thoát khỏi hắn, lui về phía sau nói: “Anh là..... Giản Túc?”

Giản Túc, một mau xuyên gat bò từ tầng chót tới top 10 mau xuyên giả giống cô, một người Thẩm Ngư không muốn đụng tới nhất.

Lý Thanh Sâm cũng chính là Giản Túc gương mặt bi thương “Ngư, vì sao em lại đối xử với tôi như vậy?”

Thẩm Ngư đen mặt: “Tại sao anh cũng tới thế giới này?”

Đây chính là thế giới có nam phụ cấp bậc S, sao có thể muốn tới là tới.

“Chuyện này em không cần lo lắng.” Giản Túc run run vai, con ngươi lóe sáng: “Em không nhớ tôi sao?”

Thẩm Ngư lạnh mặt chỉ vào hắn: “Anh không cần quấy nhiễu tôi là được.”

Hóa ra ngay từ đầu Lý Thanh Sâm khác thường liền đại biểu hắn đã đi vào thế giới này, còn sớm phát hiện cô chính là nguyên thân.

Thẩm Ngư sở dĩ chán ghét Giản Túc, bởi vì hắn rất biến thái. Những thế giới trước kia, Thẩm Ngư cũng đụng phải hắn, ban đầu cũng không biết là hắn, về sau thiếu chút nữa nhiệm vụ thất bại.

Lần đầu tiên đụng phải hắn, Thẩm Ngư nhớ rõ người khác nói qua thân thể của hắn, nghe bi thảm, Thẩm Ngư khi đó còn rất đồng tình, giúp đỡ hắn vài lần, vì thế bị hắn bảm lấy.

Giản Túc sắc mặt xám trắng: “Ngư.....”

Lại là như vậy, mỗi lần Thẩm Ngư muốn mắng, người này lại dùng biểu tình như vậy, làm người không thể nổi nóng với hắn.

“Được rồi được rồi, thế giới này tôi nhất định phải hoàn thành, Giản Túc tính tôi xin anh, đừng làm trở ngại tôi được không?” Thẩm Ngư bắt đầu nói.

Giản Túc vội vàng gạt đầu, âm thầm con ngươi sáng lên “Vây em đừng chán ghét tôi.”

“Anh không làm chuyện khiến tôi chán ghét, tôi như thế nào sẽ chán ghét anh!” Thẩm Ngư liếc mắt nhìn hắn, nghĩ còn có chuyện quan trọng, liền nói: “Tôi đi trước.”

Giản Túc con ngươi tỏa sáng nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Ngư đi xa.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (27)

Lúc Thẩm Ngư về đến nhà trời đã khuya, vừa vào cửa liền cảm thấy không khí áp lực trong nhà.

Vừa định thay dép, bên tai đã truyền đến một tiếng mắng đanh tai nhưc óc: “Thẩm Ngư! Cô vào đây ngay!”

Thẩm Ngư tâm hoảng hồn sợ đi qua, liền nhìn thấy gương mặt như muốn ăn thịt người của Thẩm phụ.

“Lão... Lão ba.....”

Mặt Thẩm phụ đen sì, trợn mắt tức giận nhìn, “Tôi không có đứa con gái như cô!”

Thẩm Ngư về mặt đưa đám, cũng không biết mình làm sai chuyện gì, “Lão ba, ba làm gì vậy?”

Thẩm phụ giờ tay đập xuống bàn trà, “Tôi làm gì? Máy ngày hôm nay cô ở trường học làm gì! Vốn tưởng rằng cô có thể sửa lại, chăm chỉ học tập, không nghĩ tới còn cùng người khác yêu đương! Cô biết sang năm là phải thi đại học sao? Còn có tâm tư yêu đương?”

Thẩm Ngư nghe được sừng sốt sừng sốt, nói... Yêu đương? Chẳng lẽ là chuyện đêm qua của cô với Nhất Trạch bị phát hiện?

Sắc mặt Thẩm Ngư trắng bệch, kinh hách lui về phía sau vài bước, rũ đầu cả người run rẩy, run run rẩy rẩy nói: “Lão ba..... Nhất Trạch ca cùng con.....”

Thẩm phụ nghe thấy hai chữ Nhất Trạch, tức giận đến đứng lên, chỉ vào cô quát: “Cô còn nói Nhất Trạch, mỗi lần thi người ta đều xếp hạnh nhất, cô còn tưởng vu khống Nhất Trạch?”

“Không... Không phải.” Thẩm Ngư vội không ngừng lắc đầu biện giải, nghe nghe mở to hai mắt nhìn, “Không liên quan đến anh Nhất Trạch a?”

“Đương nhiên không có!” Thẩm phụ nhìn cô không biết hỏi cái, còn vọng tưởng vu khống Hà Nhất Trạch, tức giận cảm chổi lông gà trên bàn đánh Thẩm Ngư!

Thẩm Ngư bị đánh đột nhiên không kịp phòng ngừa, căn bản không kịp trốn, ngay lúc cô bị đánh, một bóng hình đi tới trước mặt cô, chặn roi nguyên bản dừng trên người cô.

Tiếng rên từ đỉnh đầu vang lên, Thẩm Ngư giật mình, ngẩng đầu, liền nhìn đến một gương mặt ngược sáng, ngay cả nhú mày, gương mặt kia vẫn đẹp mắt hơn.

Thẩm phụ cũng bị dọa sợ, chổi lông gà trong tay buông lỏng, vội không ngừng chạy tới, hỏi Hà Nhất Trạch thế nào.

Hà Nhất Trạch buông lỏng, tựa vừa rồi đều là ảo giác, hoàn toàn không có việc gì lắc đầu, “Cháu không sao, thúc thúc.”

Thẩm phụ thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không sao thì tốt rồi không sao thì tốt rồi.”

Dứt lời, trừng mắt nhìn Thẩm Ngư: “Nhanh, không biết đỡ Nhất Trạch vào trong phòng, hôm nay tạm thời tha cô.”

Thẩm Ngự vội vàng đỡ Hà Nhất Trạch đi vào phòng anh, bật đèn lên, không khí lạnh băng như hầm băng, vuốt điều khiển từ xa cạnh tường, mở điều hòa.

Anh không lạnh sao? Mùa đông rét như vậy, điều hòa cũng không bật.

Lông mày Hà Nhất Trạch nhíu chặt, lộ ra một tia thống khổ, ngồi ở trên giường thờ hồn loạn.

“Àm không sao chứ?” Thẩm Ngự thấy thế đi qua, lo lắng hỏi.

Lão ba tuyệt đối hạ tám phần sức, ông chắc tức điên rồi, nếu Hà Nhất Trạch không giúp cô ngăn lại, sợ là cánh tay của Thẩm Ngự bây giờ không nâng lên được nữa.

Hà Nhất Trạch lắc lắc đầu, rũ đầu, tay để trên nơi bị đánh, ngón tay đều hơi run rẩy.

Sợ là đau choáng váng.

Thẩm Ngự chạy ra phòng, tìm được hòm thuốc sau nhanh chóng quay về phòng Hà Nhất Trạch phòng.

Đặt hòm thuốc lên giường, tìm đá cho vào túi chườm, dùng khăn lông ôm lấy, vừa nhắc mắt liên đối diện với đôi mắt thâm thúy của Hà Nhất Trạch, Thẩm Ngự xem mê mẩn hồi lâu, nửa ngày mới hồi thần, mặt nóng nực.

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (28)

Vội vã lui về phía sau, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh vén áo để lộ vết thương ra, em đặt túi chườm đá lên.”

Bên tai truyền đến tiếng cời áo sột sột sột sột.

“Được rồi.” Giọng nói trầm thấp dưới ánh đèn mờ nhạt sắc đã lộ ra một tia ái muội.

Thẩm Ngự ngược mắt hút một hơi, trước mắt là lồng ngực khỏe mạnh tựa như được điêu khắc, cơ bắp phân bố cân xứng, dưới ánh đèn càng thêm gợi cảm.

“Không..... Không phải, chỉ cần lộ vết thương ra là được..... Không không cần cời quần áo.....” Thẩm Ngự đều sợ tới mức nói lắp bắp, dòi ánh mắt tau cầm túi chườm đá đều run lên.

Hơn nữa điều hòa còn chưa ấm hoàn toàn, thân trên trần trụi, không lạnh sao.....

Hà Nhất Trạch khoác tạm áo sơ mo, cánh tay trái lộ ở bên ngoài, vết thương xanh tím trải rộng khắp cánh tay, tuy rằng không bị rách da, lại làm người sợ hãi.

Thẩm Ngự da đầu tê dại, hốc mắt dần dần phồng hổng, đau lòng nhìn hồi lâu, cho đến khi một bàn tay che lại đôi mắt cô.

“Đừng nhìn, tôi tự đắp là được.” Giọng nói Hà Nhất Trạch thanh lãnh lại ôn nhu nói nhỏ bên tai.

Thẩm Ngự nhẹ nhàng lắc đầu, “Em có thể.....”

Hà Nhất Trạch cảm nhận được lòng bàn tay ướt át, đầu quả tim run lên, che cánh tay lại, nói: “Em đắp tôi sẽ càng nghiêm trọng, đi thôi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thẩm Ngự còn muốn lắc đầu, thân mình lại bị người đẩy ra cửa phòng, cười với cô nói: “Trở về phòng đi, ngủ ngon.”

“Anh.....” Thẩm Ngự cắn cắn môi, mới nói: “Ngủ ngon, nếu không thoải mái, nhất định phải nói cho em biết.”

“Được.”

Trở lại phòng

【 Hà Nhất Trạch hào cảm độ tới 91..... Hắc hóa giá trị 86. 】

Câu cuối cùng của hệ thống làm Thảm Ngư nghi hoặc.

“Hệ thống, người làm sao vậy.”

【 Ta không có việc gì, là cô có việc. 】

Thảm Ngư trong lòng căng thẳng, vội nói: “Tôi làm sao vậy?”

【 Lúc cô thâm tình thổ lộ với Lý Thanh Sâm, Hà Nhất Trạch ở hiện trường nghe. 】

Thảm Ngư: “!!!!”

“Sao không nói sớm cho tôi biết???”

【 Ta cũng muốn nói, nhưng cô không cho ta cơ hội. 】

Thảm Ngư khóc không ra nước mắt, “Vậy đoạn phía sau hẳn có nghe không?”

【 Phía sau không nghe, nghe cô thổ lộ xong, liền đi rồi. 】

“Ngọa tào!”

Thảm Ngư nhớ tới lúc về nhà Thảm phụ đột nhiên phản nộ, nói cô yêu đương, và chuyện liên tiếp xảy ra sau đó.

“Này..... Hà Nhất Trạch tâm cũng thật đen.”

Bảo sao, rõ ràng Thảm phụ chỉ đánh một gấu, cánh tay hẳn thế nhưng toàn bộ tím bầm, nghiêm trọng như vậy, rõ ràng chính là đánh mười mấy gậy, là chính hắn làm đi? Còn làm bộ trọng thương làm cô lo lắng.

【 Còn có càng đen, cô chờ xem, châm một ngọn nến cho cô. 】

Thảm Ngư tâm hoảng ý loạn, “Đừng a, còn có chuyện gì a? Nói nói cho tôi nghe với!”

【 Hệ thống offline, có việc hãy nhấn lại sau tiếng bíp.....】

Thảm Ngư: “.....”

*

Sáng sớm, căn cứ nguyên thân áy náy, Thảm Ngư sớm rời giường ăn xong cơm sáng an vị ở trên bàn cơm chờ Hà Nhất Trạch.

Cùng đi học, phát hiện muốn đi xe đạp, Thảm Ngư nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hà Nhất Trạch, cùng cánh tay dường như không nâng lên được, áp xuống trong lòng 360 độ, nói: “Anh, em chờ anh, tay của anh đang bị thương.”

Hà Nhất Trạch khó xử mím môi, hồi lâu mới nói: “Được.”

Cứ như vậy, Thảm Ngư nhìn thoáng qua bàn tay đặt trên eo mình, một đường đạp xen vào trường học.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, vừa muốn nói chuyện với Hà Nhất Trạch, một bóng người bỗng nhiên vọt tới trước mặt cô.

Người nọ cầm một bình đựng, trong lòng Thảm Ngư có một loại dự cảm không tốt.

(づ。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (29)

Ư Ư: Nhân ngày mừng 8/3, mạnh dạn tặng các bác các thím một chương

【 Ký chủ! Là axit! Có sử dụng đạo cụ thuần di không? 】

Thẩm Ngư, “Chờ một chút.”

Người trước mặt quần áo hỗn độn bẩn thỉu, màu tóc cực kỳ quen thuộc, khuôn mặt xám như tro tàn hơi rỗ, ánh mắt oán hận thẳng tắp nhìn chằm chằm Thẩm Ngư như muốn xé cô thành trăm mảnh!

Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngư liếc liếc mắt nhìn bình đựng chầy lỏng trong tay cô ta, hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Lâm Uyển Uyển lời kéo khoe miệng, nở nụ cười âm độc, “Thẩm Ngư à Thẩm Ngư, mấy ngày nay chắc cô thấy rất vui đi, cô biết tôi mấy ngày nay đã trải qua chuyện gì không?”

“Cô trải qua chuyện gì đâu có liên quan tới tôi?” Thẩm Ngư đôi tay ôm ngực.

Đôi mắt nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, ý bảo anh rời đi.

Hà Nhất Trạch dường như không tiếp thu được tín hiệu, vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư trong lòng có chút gấp gáp, trong bình kia đựng axit, chỉ một giọt rơi vào làn da cũng bị bỏng rát, nếu Hà Nhất Trạch xảy ra chuyện, vật nhiệm vụ của cô phải kéo dài tới năm nào tháng nào.

Lâm Uyển Uyển cả người đã điên rồi, điên cuồng ngửa đầu nhìn bầu trời, vết đỏ trên mặt chưa biến mất, một đường kéo dài tới xương quai xanh, khuôn mặt có chút tư sắc trước kia, hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi, đáng sợ đến cực điểm.

“Là do mày! Tiện nhân này! Nếu không phải do mày tao sẽ trở nên như thế này sao? Là mày hủy hoại tao! Tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao muốn mày giống như tao, cả đời không thể sống yên ổn!” Lâm Uyển Uyển vừa nói vừa vịn nắp bình, hất về phía Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư sớm có phòng bị, sử dụng thuật di thuật lui về sau tránh axit, nhưng khoe mắt bỗng nhiên nhìn thấy Hà Nhất Trạch chạy tới trước mặt cô, muốn dùng thân thể chặn lại axit sắp rơi trên người Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư đầu quả tim run lên, cực nhanh giữ chặt cánh tay Hà Nhất Trạch, ngã sang một bên, mạo hiểm tránh thoát bình axit kia.

Axit rơi xuống mặt đất, từng trận khói trắng tỏa ra, hoàn tan mặt đất thành nhiều lỗ nhỏ.

Học sinh xung quanh thấy một màn đó, kinh hồn táng đảm gọi bảo vệ kéo Lâm Uyển Uyển đi, chỉ trong chốc lát xe cảnh sát đã tới công trường, học sinh đứng đây xung quanh, muốn xem nào nhiệt.

Bãi đỗ xe.

Thẩm Ngư kéo Hà Nhất Trạch ngã trên mặt đất, không quan tâm nơi bị ngã, giận dữ quát Hà Nhất Trạch, “Anh điên rồi sao? Hà Nhất Trạch, kia đều là axit! Đính vào người rất nguy hiểm!”

Nếu không phải cô dùng đạo cụ trong thương thành, thuận di qua kéo anh lại, hiện tại Hà Nhất Trạch, sợ là đã đang trên đường tới bệnh viện.

Hà Nhất Trạch ngồi dưới đất, ánh nắng xuyên qua những tán lá cây tỉ mỉ phác họa hình dáng cực hạn tuần mỹ, con người thâm thúy nhìn Thẩm Ngư, nhàn nhạt cười, “Tôi sợ em xảy ra chuyện.”

Thẩm Ngư nghe vậy sững sốt, như quả bóng xì hơi, chỉ còn lại có vô tận bức bối.

Cái loại bức bối này từ khi cô trở thành mau xuyên giả tới nay chưa từng có.

Thẩm Ngư xoay người, giọng nói khôi phục lại như thường, “Em đi học đây.”

Để lại Hà Nhất Trạch nhìn bóng dáng cô cho đến khi biến mất, mới đứng lên nhìn lướt qua axit trên mặt đất, sắc mặt âm trầm.

*

*

Trở lại phòng học Thẩm Ngư trực tiếp ghé vào trên bàn nhìn ngoài cửa sổ.

Hệ thống nghĩ thật lâu, mới mở miệng 【 Ký chủ..... Vừa rồi cô.....】 tình cảm dao động rất lớn.

Ư Ư: Ghét nhất miêu tả nhân vật vì mình miêu tả quá là ngu:(

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (30)

Thẩm Ngư tâm loạn như ma, dường như có một cục đá vẫn lun đè nặng dưới đáy lòng.

“Vừa rồi tôi sao vậy?”

【..... Không sao, ký chủ, đừng nghĩ quá nhiều, nhiệm vụ hoàn thành là được rồi.】

Thẩm Ngư tự nhiên biết nhiệm vụ hoàn thành là được, nhưng tưởng tượng đến chuyện vừa rồi liền bực bội.

Cũng không biết phiền cái gì.

Rõ ràng hảo cảm độ đều tăng không ít.

“Thôi! Không nghĩ! Đều là chuyện gì, còn không phải là giúp ta chán axít, chuyện gì a.”

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, nói như vậy trong lòng cũng bình thường trở lại không ít.

Giản Túc từ cửa sau đi vào, nữ chủ Nhan Sanh đi bên cạnh, hai người không khí ái muội, sắc mặt Nhan Sanh phiếm hồng, bộ dạng thẹn thùng.

Nhưng trông mất chuyển động lại bại lộ tâm tư của cô ta, nhìn lại phương hướng cũng là vị trí của Hà Nhất Trạch.

Thẩm Ngư còn đang nhìn ngoài cửa sổ, bên cạnh liền truyền đến tiếng chân ghé ma sát với mặt đất.

Ngay sau đó chính là giọng nói của Giản Túc, “Buổi chiều anh đợi em ngoài cổng trường.”

“Được.”

Thẩm Ngư cũng không có hứng quay đầu lại, nhìn cửa sổ xuất thần.

“Tiểu Ngư.” Giản Túc gọi cô một tiếng.

Thẩm Ngư: “Chuyện gì?”

Bây giờ cô cũng không cần tuân thủ quy tắc của Chủ Thần, nam chủ đã là mau xuyên giả, vậy còn tuân thủ cái quy tắc gì!

Giản Túc nghiêng đầu nói: “Buổi tối cho em xem một thứ.”

Thẩm Ngư đàn độn nhặt nhẻo: “Thứ gì?”

“Sẽ làm em cảm thấy hứng thú.”

“Chậc.” Thẩm Ngư a một tiếng, nghĩ nghĩ vẫn là nói: “Được thôi.”

Dù sao tâm tình cô đang không tốt, phải xem xem thứ gì có thể cảm thấy hứng thú.

Giản Túc lại nói: “Bất quá, em phải gọi Hà Nhất Trạch đi cùng.”

Thẩm Ngư nhú mày, thấp giọng nói: “Anh muốn làm gì? Giản Túc, anh đã đáp ứng tôi, sẽ không lại quấy nhiễu nhiệm vụ của tôi!”

Giản Túc cười nhạt, “Sẽ không quấy nhiễu đến nhiệm vụ của em.”

Thẩm Ngư tin hán liền có quý, lắc đầu nói không đi.

Giản Túc trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Việc này chỉ là làm em đứng nhìn, Hà Nhất Trạch là người như thế nào.”

Thẩm Ngư khịt mũi coi thường, sao cô lại không biết Hà Nhất Trạch là người như thế nào.

【 Ký chủ, cô không biết. 】

“Tôi biết!”

【.....】

“Từ từ.” Thẩm Ngự cảm thấy kỳ quái, hỏi hệ thống: “Tôi hoàn thành nhiệm vụ có quan hệ gì tới Hà Nhất Trạch là người nào?”

Cô chỉ cần xoáy hảo cảm độ, cái khác đều không ở trong phạm vi.

Giản Túc không nói gì.

Hệ thống lại đứng lúc mở miệng 【 Tôi cảm thấy hần sợ cô thích Hà Nhất Trạch. 】

Thẩm Ngự: “..... Tôi ai cũng sẽ không thích.”

Từ khi sinh ra đến bây giờ, vô luận đã trải qua bao nhiêu thế giới, cũng không sinh ra cảm tình với bất luận người nào.

Bất quá như vậy cũng tốt, mỗi thế giới không lưu lại cảm tình, là điều bất buộc.

Thẩm Ngự còn muốn cự tuyệt, nhưng giá trị hắc hóa của Hà Nhất Trạch vẫn luôn trên 80 không giảm xuống làm cô ngạc nhiên.

Rõ ràng biểu tình thần thái thoát nhìn thực bình thường a, vì sao giá trị hắc hóa lại cao như vậy?

“..... Tôi đi.”

*

Khu phố Bǎys vẫn náo nhiệt như cũ, đường đi bộ bên trái có một nhà KTV, không phải người bình thường có thể đi vào, phải có thẻ hội viên, mà những người có thẻ hội viên đều là hào môn đại thiếu hoặc người có thân phận.

Giản Túc cầm thẻ VIP đặt phòng, dẫn bọn họ đi vào.

Thẩm Ngự bên cạnh là Hà Nhất Trạch, bên cạnh Hà Nhất Trạch là Nhan Sanh rồi đến Giản Túc.

Không khí quái dị nói không nên lời, ít nhất Thẩm Ngự có chút không nín được, lấy cớ đi WC.

Đi WC xong ra rửa tay, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Nhan Sanh cũng đứng ở bồn rửa tay.

Thẩm Ngự đi qua, rửa sạch sẽ tay vừa muốn đi, phía sau liền truyền đến tiếng nói.

“Cậu buông tha Hà Nhất Trạch đi.”

Câu nói không đầu không đuôi làm Thẩm Ngự sững sốt, dừng bước, quay đầu lại nhìn cô ta.

Nhan Sanh buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt sạch sẽ thanh lệ không trang điểm, cong ngời đen nhánh phù hợp nữ chủ hình tượng quật cường cùng thanh triệt.

Thẩm Ngự nhướn mày, “Cậu nói cái gì?”

Nhan Sanh biểu tình cứng cỏi, “Tôi hy vọng cậu buông tha Hà Nhất Trạch, thành tích của Hà Nhất Trạch nhất định sẽ thi đậu nước ngoài hoặc đại học tốt nhất trong nước, bên cạnh cậu ấy cần một người có thể yêu bồi hần, đứng ở phía sau, mà không phải kéo chân sau.”

Thẩm Ngự nghe mà cảm thấy buồn cười, “Ý của cậu là nói tôi kéo chân sau Hà Nhất Trạch?”

Nhan Sanh không nói tiếp.

“A.” Thẩm Ngự xem như kiến thức, người có văn hóa nói còn làm người ta thương tâm hơn người nói thẳng, từng bước một đi vào, cô cười lạnh, “Vậy cậu đứng ở vị trí gì mà nói những lời nàu? Cậu là người nào của Nhất Trạch? Cần cậu đứng ở chỗ này nói tôi?”

Nhan Sanh bị nói gương mặt vừa hồng vừa trắng, tức muốn hộc máu nói: “Cậu không xứng với Hà Nhất Trạch!”

Thẩm Ngự chống nạnh, “Vậy cậu thi xứng?”

“Ha hã, cậu cho rằng cậu rất tốt?” Thẩm Ngự đem ác độc nữ xứng phát huy đến mức tận cùng, “Đừng nói như mình cao thượng lắm! Thật làm người ghê tởm!”

Dứt lời, vừa muốn đi, quay người lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa nhìn hai người.

Hiển nhiên, những lời vừa rồi, hần đều nghe thấy.

Nhan Sanh cũng không nhìn thấy, Thẩm Ngự cắn chặt răng, nhấc chân đi qua.

Trở lại ghế lò, Giản Túc đang hát tình ca.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (31)

Giản Túc vừa nhìn thấy cô tiến vào, cười tủm tỉm ngừng hát, đôi mắt nhìn về phía cửa, nói: “Làm sao vậy? Về mặt này...”

Thẩm Ngự ẩn huyết Thái Dương, “Tôi đi về đây.”

Cô không nghĩ tới nhân thiết của nữ chủ là như vậy, tâm cảnh đã thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì hiệu ứng bướm bướm?

Giản Túc tắt nhạc, “Lại chờ một lát.”

Thẩm Ngự nhú mảy: “Anh muốn làm gì?”

“Trong chốc lát em sẽ biết.”

Giản Túc nói trong chốc lát thật là trong chốc lát.

Thẩm Ngự bị Giản Túc lôi ra bên ngoài, đi vào một căn phòng có màn hình theo dõi, nhìn cảnh phòng trong màn hình, phòng bao lúc sáng lúc tối, bên trong có hai người, một người là Hà Nhất Trạch, một người là Nhan Sanh.

Nhan Sanh biểu tình bắt đầu không bình thường, thậm chí bắt đầu cởi quần áo, mà Hà Nhất Trạch mặt vô biểu tình, nhưng cơ thể run rẩy lại bại lộ tình cảnh của hắn.

“Bọn họ làm sao vậy?” Thẩm Ngự nhìn màn hình, trừng mắt nhìn hai người hỏi Giản Túc.

Giản Túc cười cười, “Tuy rằng đạo cụ không thể tạo thành thương tổn với những NPC đó, nhưng kia lý đồ kia là do hắn uống.”

“Đồ uống?” Thẩm Ngự hỏi tường khôi ly nước chanh mà Hà Nhất Trạch uống, sắc mặt cứng đờ, trách mắng: “Anh muốn làm gì? Giản Túc.”

“Đó là sản phẩm mới nhất vừa được nghiên cứu, một đêm xuân đỉnh cấp, không ai cũng có thể kháng cự, cho dù hắn là nam xứng thân phận cũng giống nhau.” Giản Túc khoe miệng gio lên hưng phấn tươi cười, “Tôi đang giúp em nhìn rõ nội tâm của Hà Nhất Trạch a, hắn là dạng người gì, em chờ lát nữa sẽ biết.”

Thẩm Ngự cứ như vậy nhìn Nhan Sanh cởi quần áo cho đến khi chỉ còn lại nội y, từng bước một đi về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch như không thể động đậy, tùy ý Nhan Sanh ma sát trên người hắn.

Mỹ nhân trong ngực, liên tính là thánh nhân cũng khó tránh khỏi không động tâm, huống chi là đã uống vào đêm xuân một lần đỉnh cấp.

Thẩm Ngự đâm về phía khuôn mặt của Giản Túc, Giản Túc bị đánh khoe miệng chảy máu.

Hắn ta biết rõ thuốc kia mạnh như thế nào, còn để Hà Nhất Trạch dùng, hắn cũng chỉ là người thường, đây căn bản không phải nhìn ra nội tâm Hà Nhất Trạch, nếu là đổi thành người khác, đều như nhau.

“Lăn!” Thẩm Ngự giận không thể át, “Tôi sẽ báo cáo Chủ Thần, ạn chờ chịu xử lý đi.”

Dứt lời, Thẩm Ngự nhanh chóng rời đi.

Giản Túc xoa xoa máu bên khóa miệng, một phen giữ chặt cánh tay Thẩm Ngự, nói tiếp: “Tôi nói cũng không phải loại này.”

“Buổi sáng tôi nghe nói em bị tạt axit.”

Thẩm Ngự nhìn thoáng qua màn hình, không kiên nhẫn phui tay, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Giản Túc bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, “Chuyện đó tôi hoài nghi là Hà Nhất Trạch làm.”

“.....” Thẩm Ngự đỡ trán, “Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Luc giữa trưa, kẻ điên kia tự sát, trong miệng vẫn luôn nói tha cho tôi tha cho tôi.” Giản Túc suy nghĩ một chút, dừng một chút nói tiếp: “Tôi đi xem, thi thể rất thê thảm, toàn thân trên dưới tất cả đều là axit, sống sờ sờ bỗng chết.”

Thẩm Ngư sắc mặt dần dần cứng đờ, “Ý của anh là, Lâm Uyển Uyển định tạt axit vào tôi sau đó tự sát, đều là kế hoạch của Hà Nhất Trạch?”

Giản Túc gật đầu.

“Ha ha.” Thẩm Ngư cười lạnh, “Giản Túc a Giản Túc, chỉ mấy năm không gặp anh, nói dối lại càng ngày càng lợi hại.” Không nghĩ cùng hân ta bấy bậ, Thẩm Ngư chạy ra phòng.

Giản Túc sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm màn hình máy theo dõi.

*

Thở hổn hển ngoài phòng bao, ngoài cửa bị khóa lại, Thẩm Ngư mở khóa, nhìn thấy một màn trong phòng, sợ hãi bao phủ nội tâm.

Ư Ư: Anh làm gì mà chị lại sợ???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (32)

Thiếu niên quần áo chỉnh tề, đôi mắt u ám như ác ma nơi vực sâu, lãnh lẫm hóa thành thực chất, nhìn chằm chằm người trong tay, khóe miệng cong lên phát ra lệ khí nồng đậm, cúi người xuống tới gần khuôn mặt trắng bệch của người con gái, lẩm bẩm tự nói.

Người mà hân đang bóp cổ là Nhan Sanh.

Thiếu niên như ác quỷ từ trong địa ngục bò ra, làm người kinh hãi.

Thẩm Ngư sợ tới mức lui về phía sau hai bước, áp lực mạnh mẽ ép cô không thở nổi.

Hà Nhất Trạch nơi nào giống uống phải xuân dược, căn bản là giống trúng tà.

Nhan Sanh bị bóp cổ, giấy giữa trợn trắng mắt, lằm vào trạng thái gần chết.

Thẩm Ngư sai bước chạy đến trước mặt bọn họ, vỗ vỗ mu bàn tay Hà Nhất Trạch, lớn tiếng nói: “Hà Nhất Trạch anh làm sao vậy?? Hà Nhất Trạch??”

Hà Nhất Trạch nghe tiếng bỗng nhiên buông tay ra.

Nhan Sanh được thả ra ngã trên mặt đất, trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngư thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa muốn nói chuyện, Hà Nhất Trạch bỗng nhiên tới gần cũi, sức lực cực lớn chế trụ cổ tay Thẩm Ngư kéo về phía sofa gần đó.

Thẩm Ngư ngã trên sofa, đầu một mảnh choáng váng, vừa muốn ngồi dậy, lại bị một cơ thể to lớn đè nặng, không thể động đậy.

Hơi thở nóng cháy của Hà Nhất Trạch phả lên làn da trắng nõn Thẩm Ngư, đầu lưỡi liếm liếm xương quai xanh của cô, một đường xuống phía dưới, hút đến nỗi Thẩm Ngư sinh đau.

Thẩm Ngư vừa muốn giãy giụa, bấp đùi liền cọ phải một vật cứng nóng bỏng, ở bấp đùi cô hưng phấn nhảy lên.

“???”Thẩm Ngư trợn lớn đôi mắt, đã quên giãy giụa.

Hơi thở của Hà Nhất Trạch thô nặng, tìm cách môi Thẩm Ngư ngậm lấy, thay đổi phương pháp liếm láp.

Môi Thẩm Ngư sinh đau, xô đẩy giãy giụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được, người bên trên như sói như hổ muốn nuốt cô vào trong bụng, thật lớn sợ hãi bao vây lấy cô, đã quên giãy giụa, chỉ còn lại bản năng duy nhất, khóc lên.

Người con gái khóc thút thít lập tức khiến Hà Nhất Trạch chú ý, khóe môi chưa xót làm hân ngừng lại, gió lốc màu đen quanh thân biến mất, chỉ còn lại tiếng khóc thút thít và biểu tình sợ hãi của cô.

Khuôn mặt tinh xảo trắng bệch, đôi mắt gât gao nhắm lại, bàn tay nhỏ nắm lấy áo của hân, đôi môi bị hân hôn sưng đỏ, lộ ra một cổ điểm lệ, lông mi dính

nước mắt, nhấp nháy nhấp nháy kích động trái tim hắn.

"..... Anh, em sợ." Môi Thẩm Ngự run rẩy, khịt khịt lắc đầu, nửa ngày vùi đầu vào ngực hắn.

Ngực bị nước mắt ấm nóng làm ướt, truyền đến từng trận đau đớn, xuyên qua ngực đi vào cả cơ thể, lý trí của Hà Nhất Trạch trở về hiện thực, thanh âm khàn khàn, "Xin, xin lỗi."

Lúc này, Giản Túc vọt tiến vào, kéo Hà Nhất Trạch xuống mặt đất, giờ nắm đấm đánh qua.

Hà Nhất Trạch cũng không né, tùy ý anh ta đánh mình.

Thẩm Ngự từ trên mặt đất đứng lên, nghiêng ngả lao đảo giữ chặt tay Giản Túc, chắn trước mặt Hà Nhất Trạch, "Đừng đánh!"

Giản Túc lửa giận công tâm, "Hắn làm vậy với em, em còn che chở hắn?"

Thẩm Ngự khẽ động tới miệng vết thương trên môi, đau đến nhú máu, "Anh không cần quản!"

"Ngự!"

"Anh đi đi!"

Còn chưa nói xong, đầu Thẩm Ngự đau đớn, hôn mê bất tỉnh.

Cách cô gần nhất Hà Nhất Trạch một tay đem ôm cô vào trong ngực, biểu tình cứng đờ, "Tiểu Ngự?? Tiểu Ngự?"

Giản Túc muốn kéo Thẩm Ngự qua, lại bị Hà Nhất Trạch né tránh.

"Hà Nhất Trạch! Ngự như vậy đều là do cậu, cậu đưa cô ấy cho tôi!" Giản Túc lạnh lùng nói.

Hà Nhất Trạch như không nghe được, hùng hực chạy ra ghềnh, ngay cả Giản Túc cũng không kịp ngăn lại.

Ư Ừ: Review cho các chế bộ Diệu Diệu tớ đang làm, ư ư bao ngọt bao yêu thương♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Một trăm xách trâu ghẹo anh trai cao lãnh (33)

Khi Thẩm Ngự tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Cổ họng khô khốc đến nỗi không nói được, đôi mắt đều không mở ra được, môi dán lên một mảnh lạnh băng, Thẩm Ngự hé miệng, một ngụm nước ấm áp chảy xuống cổ họng, thoải mái cực kỳ.

Khi khôi phục ý thức, người Thẩm Ngự nhìn thấy lại là Thẩm phụ.

Thẩm phụ thấy cô tỉnh lại, mừng rỡ như điên, chạy ra phòng bệnh gọi bác sĩ.

Chỉ là bởi vì không ăn cơm, huyết áp ngất đi.

Chờ bác sĩ tới kiểm tra, Thẩm Ngự mới yên tĩnh hỏi Thẩm phụ: "Lão ba, anh Nhất Trạch đâu?"

Thẩm phụ nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, dùng một chút mới cười nói: "Ở nhà đâu."

"....." Hắn không có tới nhìn cô sao?

Thẩm Ngự sắc mặt u ám, thất vọng rũ xuống đôi mắt.

"Đói bụng đi, ba ba đi mua cơm cho con." Thẩm phụ đứng dậy, xoa xoa đỉnh đầu cô, "Được rồi được rồi, đều ngủ một ngày, đừng nghĩ quá nhiều, ba bật TV, xem TV đi."

Dứt lời, Thẩm phụ bật TV, ra phòng bệnh.

【 Ký chủ..... Cô đừng khổ sở.....】

Thẩm Ngự căng chân nhếch lên, ở không trung rung rung lên, xoa xoa cái bụng đói kêu vang, rên rì: “Thật đói a..... Ngày hôm qua cho tới hôm nay cũng chưa ăn một ngụm cơm.”

【.....】 Hệ thống mặt vô biểu tình, nó sai rồi, bao nhiêu lần máu chảy đầm đìa đều nói cho nó biết ký chủ là một người vô tâm vô phổi! Nhưng nó vẫn bị kỹ thuật diễn lừa gạt!

“Hà Nhất Trạch thể nhưng không tới thăm ta, ta còn tưởng rằng ánh mắt đầu tiên là có thể thấy hấn.” Thẩm Ngự thất vọng thở dài.

【..... Hà Nhất Trạch trông ký chủ một ngày một đêm, đứt nước thấy cô sáo tính mới đi. 】

Thẩm Ngự: “Nga.”

【 Ký chủ biết hấn vì sao sẽ đi? 】

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ, “Hấn là không nghĩ để ta nhìn thấy hấn đi.”

Chuyện đêm đó làm trong lòng Thẩm Ngự tạo thành thương tổn đồng thời cũng làm Hà Nhất Trạch khẩn trương Thẩm Ngự sẽ sợ hãi mình, chậm chạp không muốn đối mặt với cô.

Dài dòng tránh né muốn bắt đầu rồi.

“Hệ thống, Hà Nhất Trạch tới hôm qua làm sao vậy? Tựa như bị quỷ quần thân vậy.”

【 Khi đó ta kiểm tra đo lường được cảm xúc của hấn dao động đạt tới đỉnh, linh hồn lệ khí thẳng tắp bay lên, hoàn toàn không giống người bình thường.....】

Thẩm Ngự tưởng tượng đến bộ dáng ngày đó của Hà Nhất Trạch, liền lạnh cả người, “Hảo cảm độ bao nhiêu?”

【 Vẫn là 89.....】

“Tối hôm qua cũng không thêm một chút hảo cảm độ, Hà Nhất Trạch này tâm thật tàn nhẫn!” Thẩm Ngự kỳ quái nhíu mày, nghĩ vậy tức giận nói.

Hệ thống cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết cũng nên thêm một chút hảo cảm độ, nhưng tối hôm qua một chút cũng chưa thêm, thật làm người kỳ quái.

Nếu hơn 90, chính là yêu rồi.

Thẩm Ngự từ khi về nhà liền không nhìn thấy Hà Nhất Trạch lần nào, đến bây giờ vẫn vậy.

Nhìn vị trí trống rỗng bên xe đạp của cô, nhấp nhấp miệng, đạp xe tới trường học.

Vừa tới trường học, một người đã đi tới.

Giản Túc.

Thẩm Ngự nhíu nhíu mày, tưởng tượng đến hành động của Giản Túc hôm đó, cô liền cảm thấy thật là ngu khi tin hấn ta.

Giản Túc nhìn cô hồi lâu, “Em không sao chứ?”

Thẩm Ngự nhấc chân đi qua hấn, không nói lời nào.

“Như!” Giản Túc đuổi kịp bước chân ckk, “Tôi cũng không biết Hà Nhất Trạch sẽ đối xử với em như vậy.”

Thẩm Ngự dừng bước, lạnh mắt nhìn hấn ta, “Bây giờ anh còn dám nói Hà Nhất Trạch? Nếu không phải anh hạ thuốc vào trong đồ uống, mọi chuyện đều sẽ không phát sinh!”

Giản Túc mày nhíu chặt, “Tôi không làm như vậy, em căn bản sẽ không biết hấn là người như thế nào?”

Đứt lời, hấn ta biết ngữ khí của mình sốt ruột, hòa hoãn xuống nói tiếp: “Tôi biết nhiệm vụ của em là công lược hấn, nhưng tôi cảm thấy hấn không phải một cái NPC bình thường, tôi nghi ngờ.....”

“Đủ rồi!” Thẩm Ngự quát một tiếng, không quan tâm người xung quanh nhìn, từng bước một đi đến trước mặt Giản Túc, cắn răng nói: “VẬY CÒN ANH? NHỮNG HÀNH ĐỘNG TRƯỚC KIA VÀ BÂY GIỜ CỦA ANH, THẬT LÀ VÌ TỐT CHO TÔI?”

Không nói bị hấn ta phá hư nhiệm vụ, có mấy lần Thẩm Ngự tới thế giới quan trọng, đều bị hấn ta quấy rầy, thiếu chút nữa là không hoàn thành.

Thẩm Ngự rất nhiều lần cảm thấy mình không nên mềm lòng, cảm thấy hấn bi thảm, giúp hấn vượt qua cửa ải khó khăn.

Sự thật đã chủ định, căn bản không có cách nào quay lại, Thẩm Ngự đơn giản mỗi thế giới mua máy che chắn, làm người không kiểm tra được cô ở đâu.

Nhưng cái này Giản Túc vẫn đi theo cô.

“Như... Tôi là bởi vì.....” Giản Túc tưởng kéo tay Thẩm Ngự, lại bị Thẩm Ngự né tránh.

“Được rồi, Giản Túc.” Thẩm Ngự lắc đầu, “Anh xem ngày xưa tôi đã từng giúp anh, buông tha tôi đi.”

Giản Túc giật mình, khi lấy lại tinh thần, Thẩm Ngự đã biến mất ở chỗ rẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (34)

Buổi sáng đi thi, Thẩm Ngự nộp bài sớm dưới ánh mắt hận sát không thành thép của thầy giám thị, ở cổng trường chờ Hà Nhất Trạch, nhưng chờ một đám lại một đám người đi qua, cũng chưa nhìn thấy Hà Nhất Trạch.

Buổi chiều về đến nhà, liền nhìn thấy Hà mẫu đang gõ cửa phòng Hà Nhất Trạch.

Thẩm Ngự bước tới, “Dì, anh Nhất Trạch đã về rồi sao?”

Hà mẫu nghi hoặc: “Đã về lâu rồi, Tiểu Ngự không cùng hấn về nhà sao?”

“Không.....”

Hà mẫu muốn nói lại thôi, “Tiểu Ngự cãi nhau với Nhất Trạch sao?”

Thẩm Ngự vò đầu: “Không a, dì à, dì đưa cho con, con mang vào.”

Hà mẫu vội đưa đĩa trái cây trong tay cho cô, cười rồi đi.

Thẩm Ngự trầm ngâm một lát, mới gõ cửa phòng.

Trong phòng lại không có âm thanh, tựa như không có người trong đó.

Nếu không phải thấy có ánh sáng, Thẩm Ngự thật sự cho rằng bên trong không người.

Bưng đĩa trái cây trở lại phòng, ăn một ngụm ngồi vào trên ghế.

Chiến tranh lạnh cũng đủ đặc biệt, mấy ngày như vậy, Thẩm Ngự cũng chưa nhìn thấy Hà Nhất Trạch, hấn mặc kệ là ăn cơm hay là đi học đều sớm hơn Thẩm Ngự, có mấy lần cô cố ý dậy sớm, nhưng Hà Nhất Trạch còn sớm hơn, tựa như hiểu rõ suy nghĩ của cô vậy.

Cho đến khi công bố thành tích, Hà mẫu cảm phiếu điểm của Thẩm Ngự nói với Thẩm phụ, “Hai đứa khẳng định cãi nhau, thừa dịp Tiểu Ngự có thành tích tốt, dẫn hai đứa đi núi Không Lâm du lịch đi.”

Thẩm phụ nghĩ nghĩ nói, “Cũng được, vậy ngày mai liền đi, em đi đặt vé xe, anh đi mua phiếu.”

“Được được được.”

Sáng sớm trời còn chưa sáng, Thẩm Ngự đã bị Thẩm phụ gõ cửa đánh thức, còn buồn ngủ từ trong chăn bò dậy, rửa mặt xong ra cửa, liền thấy Thẩm phụ Hà mẫu đã ăn mặc chỉnh tề, vừa có túi du lịch lại mặc quần áo thể thao.

“Lão ba, hai người là muốn đi làm gì a?” Thẩm Ngự liên tục không ngừng ngáp.

Thẩm phụ vỗ vỗ đầu cô, “Đương nhiên là đi núi Không Lâm, con không muốn đi thì đi ngủ.”

“Núi Không... Lâm?” Thẩm Ngự nghe vậy đầu óc thanh tỉnh một chút, bỗng chốc mở to hai mắt kích động nói.

Thẩm phụ hừ một tiếng, “Vậy còn không nhanh choang sửa soạn hành lý?”

“Con đi con đi!” Thẩm Ngự sai bước chạy về phòng, nhưng chạy một nửa bỗng nhiên ngừng lại, “Ba, anh Nhất Trạch đi không?”

“..... Đi!”

“Quá tốt rồi!” Thẩm Ngự càng vui vẻ, nhảy nhót vào phòng.

Thẩm Ngự thấy thế bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, Thẩm Ngự được như ý nguyện nhìn thấy Hà Nhất Trạch.

So sánh với lần gặp cuối cùng, Hà Nhất Trạch càng thêm gầy ốm, góc cạnh rõ ràng hình dáng càng thêm thâm thúy, tăng thêm vài phần sắc bén cùng xa cách.

Thẩm Ngự áp xuống vui vẻ trong lòng, đứng ở phía sau hắn, cùng Thẩm phụ Hà mẫu lên xe.

Bởi vì Hà mẫu không thể đi máy bay nên Thẩm phụ đặt xe, nhìn Thẩm phụ Hà mẫu đi mua vé, Thẩm Ngự xoa xoa bụng, nhìn xung quanh.

Một quán ăn cũng không có, chỉ có siêu thị.

Thẩm Ngự nói với Hà Nhất Trạch đang nhắm mắt ngưng thần: “Anh, em đi mua đồ ăn, anh muốn ăn không?”

Đợi nửa ngày, Hà Nhất Trạch phảng phất ngủ rồi, không có phản ứng.

Thẩm Ngự mím môi, xoay người đi siêu thị bên cạnh.

Lúc này, Hà Nhất Trạch mới mở mắt, nhìn chăm chú bóng dáng Thẩm Ngự, nhìn hồi lâu.

Lúc Thẩm Ngự cầm một túi đồ ăn quay lại, Thẩm phụ Hà mẫu đã trở lại.

Một đường bốn ba rớt cuộc vào khách sạn bên cạnh núi Không Lâm nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau, người một nhà đi vào núi.

Núi Không Lâm, núi như tên, rừng cây chiếm đa số, trong rừng mặt đất cũng không bình thản, gồ ghề lở lổm có rất nhiều hố sâu, đi bên trong mọi người sẽ đi theo lối được xây sẵn, một khi đi lạc, rơi vào cái hầm kia, rất khó có thể đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (35)

Nổi tiếng nhất là cảnh đẹp ở đó, không chỉ có dom đóm, còn có thể nhìn trời đêm giống như dải ngân hà, thánh địa của những người đang yêu.

Thẩm Ngự đeo túi du lịch, mới lạ nhìn hố sâu cách đó không xa, đã bị hàng rào bằng trúc vây quanh, đen nghìn nghịt thấy không rõ đáy.

Thẩm phụ trừng mắt trách mắng: “Đừng đi lung tung, rơi vào hố không ai có thể cứu con đâu!”

Thẩm Ngự xua tay, “Đã biết, ba!”

Nhưng dưới chân vừa trượt, thân thể ngã về phía sau, đụng vào trên hàng rào, một bàn tay đột nhiên cầm lấy cánh tay cô, vớt cô vào trong ngực mình.

Trái tim đập bùm bùm, giọng nói bên tai tựa như biến mất, chỉ cảm thấy tiếng trái tim người nọ.

Cho đến khi giọng nói của Thẩm phụ lời cô trở về hiện thực.

“Con muốn dọa chết ba ba phải không? Tới gần đây! Xem ba ba có đánh chết con không!”

Thẩm Ngự hốc mắt đỏ một vòng, hít sâu một hơi, run giọng nói: “Cảm... Cảm ơn anh.”

Hà Nhất Trạch buông tay ra, buông cô ra, nhàn nhạt mở miệng, “Thúc thúc, trời sắp tối rồi.”

Lực chú ý của Thẩm phụ bị dời đi, vội không ngừng nói: “Đã 5 giờ, cần phải trở về, bằng không trời tối liền phải ngủ trên núi.”

Cánh tay Thẩm Ngự ôm trước ngực, nơi vừa bị ôm cảm thấy khác thường, truyền đến trái tim, nhìn người đi phía trước, khóe miệng không không chế

được cong lên.

Hóa ra cũng không phải không quan tâm cô a.

Trên đường trở về trời đã tối rồi, Thẩm phụ không còn cách nào, đành phải tìm một chỗ dựng lều.

Thẩm phụ và Hà mẫu liếc nhau, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt họ, họ khan vài tiếng nói: “Nếu muốn dựng lều, vậy hai đứa đi tìm ít củi để nhóm lửa, mang đèn pin đi, đừng đi quá xa, về sớm chút.”

Thẩm Ngự vừa nghe trước mắt sáng ngời, vừa muốn gật đầu đáp ứng, liền nghe thấy giọng nói của người đối diện, “Thúc thúc, mẹ, con đi xem địa hình gần đây, con đi trước.”

Mất thấy người sắp đi, Thẩm Ngự vội cầm đèn pin nói với họ: “Con cũng đi, tạm biệt.”

“Ai, chú ý an toàn!”

Rừng cây dày đặc, ánh trăng bị tầng tầng lá cây che khuất, tối tăm thấy không rõ đường, tiếng ếch kêu phập phồng, phảng phất ngày mùa hè, mặc áo bông dày nặng chẳng những nóng còn quái quái.

Thẩm Ngự cởi áo bông vắt trên tay, đèn pin chiếu sáng mặt đất, nghe động tĩnh.

Chỉ trong nháy mắt, Hà Nhất Trạch đã biến mất vô tung vô ảnh.

Rừng cây im ắng lộ ra một tia khủng bố, Thẩm Ngự trong lòng hoang mang rối loạn, tay cầm đèn pin đều hơi run rẩy.

“Nhất, Nhất Trạch?” Thẩm Ngự gọi một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Dưới chân bỗng nhiên dẫm phải một cái hố, bùm một tiếng ngã trên mặt đất, vừa sợ hãi vừa đau ngồi dậy, đèn pin cũng không biết lăn đến chỗ nào, Thẩm Ngự tuần tra bốn phía, nhìn đến một thấy ánh sáng bị chặn bởi thân cây.

Đèn pin.

Thẩm Ngự muốn đứng lên, nhưng cổ chân đau đớn, còn chưa đứng lên lại ngã xuống lần nữa.

Nhưng lần này lại không cảm thấy đau, thân thể chạm vào lòng ngực to lớn, hơi thở quen thuộc bay vào chíp mũi, trấn an sự sợ hãi của cô.

“Anh Nhất Trạch?” Thẩm Ngự duỗi tay gắt gao kéo góc áo trước ngực hắn, sợ hắn rời đi, “Là anh sao?”

Hà Nhất Trạch không trả lời câu hỏi của cô, giọng nói bình đạm, “Có thể đi không?”

Thẩm Ngự đau đến cắn răng, đầu lắc thành trống bỏi, “Không, không thể, đau quá, vịn tới rồi.”

Hà Nhất Trạch trầm mặc hồi lâu, đỡ cô ngồi xuống một thân cây, nói: “Tôi đi gọi thúc thúc tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (xong)

Vừa muốn đi, chân Hà Nhất Trạch đã bị người ôm lấy, người phía dưới vừa tức giận vừa buồn bã lên án, “Anh chán ghét em tới thế sao? Em đã làm gì, tại sao lại trốn tránh em?”

Thân hình Hà Nhất Trạch cứng đờ, đợi nửa ngày, giọng nói khàn khàn, “Không trốn tránh em.”

“Còn không trốn?” Thẩm Ngự có chút tức giận, bẻ ngón tay tính, “Ngày hôm qua hôm trước còn có trước trước trước hôm trước! Từ..... Từ saubhoom đi KTV, anh vẫn luôn trốn tránh em!”

Hà Nhất Trạch nghe được ba chữ KTB, đôi mắt trầm xuống, thu thu chân nói: “Buông ra.”

“Em không buông!” Thẩm Ngự gắt gao ôm lấy chân hắn, nhắm chặt mắt chơi xấu, “Bây giờ em mà buông ra thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nói chuyện với anh.”

Càng nói càng khổ sở, Thẩm Ngự duỗi tay véo chân Hà Nhất Trạch, thở phì phì nói: “Nhiều ngày trôi qua chỉ có một mình em khổ sở, em cũng muốn

anh khó chịu!”

Hà Nhất Trạch bị véo cũng không cảm thấy đau, nhưng trái tim lại đau đớn, thở dài nói: “Em buông ra trước, tôi cũng em về.”

“Thật vậy chẳng?” Thẩm Ngưng nghi ngờ.

“Thật sự.”

Nằm trên vai thiếu niên, Thẩm Ngưng chỉ cảm thấy bốn phía yên lặng, dường như trên thế giới chỉ còn hai người bọn họ, lấy xây xoa xoa cổ Hà Nhất Trạch, dựa vào bên tai tai hắn thở dài: “Em muốn đi xem đom đóm.”

Lỗ tai vừa nóng vừa ngứa, Hà Nhất Trạch khé miệng nhấp nhấp, không nói gì.

“Chúng ta đi xem đom đóm đi, nha!” Thẩm Ngưng xoa cổ hắn lác lác, làm nũng nói.

Hà Nhất Trạch nhăn mày lại, vỗ vào mông cô, giọng nói lạnh lùng: “An phận một chút.”

Mặt Thẩm Ngưng đỏ lên, lập tức an phận lại, không dám lại động động.

Mông cô..... Mông.....

Xuyên qua rừng cây, bọn họ đi tới một nơi khá trống trải, đom đóm xung quanh bay lên, xung quanh như có ánh sao lấp lánh lấp lánh, bầu trời rực rỡ lóa mắt, giống như dải ngân hà trong vũ trụ.

“Ngọa tào ngọa tào ngọa tào!” Thẩm Ngưng kích động không nói nên lời, ngón tay chạm vào đom đóm bay trước mặt mình, mở to hai mắt nhìn, “Đây..... Đây đom đóm thật đẹp.”

Hà Nhất Trạch đặt Thẩm Ngưng xuống mặt đất, đôi mắt lóe lóe rơi xuống trên người cô.

Khuôn mặt thanh lệ có vài vệt sáng, đỉnh đầu cũng có vài điểm sáng nhỏ của đom đóm chiếu xuống, đôi mắt lấp lờ tinh quang.

Khả năng đây là thích đi.

Hà Nhất Trạch từ nhỏ tiếp xúc sách vở, khi không có người làm bạn với sách vở, căn bản không hiểu cái gì là thích, khi phát hiện bản thân bắt đầu chú ý tới Thẩm Ngưng, đều cảm thấy kia chỉ là anh trai với em gái.

Nhưng nhìn thấy cô đi với nam sinh khác, trong lòng hắn vẫn luôn không hề gọn sóng thế nhưng lại bắt đầu âm u, hắn thế nhưng muốn khóa cô vĩnh viễn ở bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình hắn, trong mắt chỉ có thể có hắn.

KTC trúng thuốc, người Hà Nhất Trạch nghĩ tới cũng chỉ có cô, người vẫn luôn đi phía sau hắn, đáy lòng sinh ra dục vọng tới tắm bao phủ hắn, chỉ muốn cả cơ thể cô nhiễm hơi thở của hắn, đè cô xuống bàn, làm cô khóc.

Nhưng khi nhìn thấy cô khóc, trái tim bỗng nhiên đau nhói, dị thường thống khổ.

Hôm đó căn bản không phải hắn, người kia điên rồi, Hà Nhất Trạch không thể khống chế được bản thân, mắt thấy mình lại làm cô tổn thương, nhưng bất lực.

Hắn xuất hiện loại trạng thái này không phải lần đầu tiên, lần sau dài hơn lần trước, hắn sợ sẽ tổn thương cô, liền bắt đầu trốn tránh.

“Anh.....” Thẩm Ngưng bỗng nhiên quay đầu, đối diện với ánh mắt Hà Nhất Trạch, tình cảm trong ánh lộ ra bên ngoài, ngón tay buộc chặt, sự khẩn trương cũng không ngăn được những lời muốn nói, “Em thích anh.”

“Không phải tình cảm anh em..... Em muốn ở bên anh, muốn nói chuyện với anh, muốn đi học tan học cùng nhau, ăn cơm cùng nhau.....”

“Em sợ..... Em sợ không cơ hội nói, Hà Nhất Trạch, mặc kệ anh có thích em hay không, em sẽ vẫn luôn thích anh.”

Thẩm Ngưng lắp bắp nói xong một chuỗi dài, bàn tay nắm chặt, thời gian một giây một phút trôi qua, người bên cạnh vẫn không nói gì.

Cho tới khi cô sắp tuyệt vọng, Hà Nhất Trạch mới mở miệng, “Thẩm Ngưng, tôi.....”

“Anh không cần nói.” Thẩm Ngưng đột nhiên đứng lên, cô sợ hãi nghe được lời từ chồm, sợ hãi trải qua loại tuyệt vọng này, miễn cưỡng tươi cười nói: “Anh... Anh không cần phải nói, chúng ta trở về đi.”

Hà Nhất Trạch nhìn thấy sự bi thương trong mắt ckk, hít sâu một hơi, vừa muốn nói, lại nhìn thấy cô nhanh chóng đi về phía trước, lại quên cổ chân của mình bị thương, đột nhiên ngã về phía trước.

Hà Nhất Trạch phản ứng đúng lúc ôm Thẩm Ngưng vào trong lòng, khom người bế cô lên, liền nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt.

“Thực... Thực xin lỗi.” Thẩm Ngưng hốt hoảng thất thố lau nước mắt, giọng nói run rẩy, “Em chỉ là..... Chỉ là có chút khổ sở.”

Hà Nhất Trạch bắt đầu đi thờ dài, “Bé ngọc.”

【 Hà Nhất Trạch hào cảm độ tới 100, nhiệm vụ hoàn thành, ký chủ có muốn rời khỏi thế giới này không? 】

“Đi thôi.”

Ư Ư: Ngày mai sẽ là một thế giới mới *tung bông* hình như thế giới sau ngược (•• ๑ ••❀)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hoàng tử hai nhân cách (1)

【 Nhiệm vụ hoàn thành, chúc mừng ký chủ đạt được 2w thế giới tệ. 】

【 Kiểm tra cho thấy cảm xúc của ký chủ đang dao động không bình thường, có muốn thanh trừ ký ức và tình cảm không? 】

“..... Chờ một chút.” Trong giọng nói của Thẩm Ngưng lộ ra sự mệt mỏi, cô vừa thoát ly cơ thể, cả người dường như đều suy sụp, đặc biệt mệt.

“Lưu lại đi, ta muốn giữ lại.”

【 Ký chủ, cô xác định sao? 】

“Xác định.”

【 Có muốn rời khỏi khoang xuyên nhanh không? 】

“Rời khỏi.”

Rời khỏi khoang xuyên nhanh Thẩm Ngưng lâm vào ngủ say, ngủ bảy ngày cô mới tỉnh lại, tắm rửa một cái, Thẩm Ngưng uống một lọ dịch dinh dưỡng, liền gọi điện thoại cho Đa Đa.

Đa Đa lập tức chạy tới đây, nhìn dáng vẻ này của cô, hoảng sợ: “Tiểu Ngưng, cậu chỉ đi có hai thế giới, sao lại biến thành như vậy?”

Ánh mắt tiểu tụy không giống cô.

Thẩm Ngưng nằm trên ghế trúc phơi nắng, bình đạm nói: “Tớ gặp Giản Túc.”

Đa Đa vừa nghe, nhú mồm: “Tại sao hán ta lại ở cùng thế giới với cậu? Chuyện này không có khả năng.”

“Ài, tớ cũng không biết.” Thẩm Ngưng vô lực nhắm mắt lại: “Tớ muốn nghỉ ngơi một tháng lại đi thế giới sau, Đa Đa, cậu giúp tớ một chuyện, giúp tớ tìm một cái máy che chắn cao cấp.”

Máy che chắn cao cấp rất khó có được, nhưng lại có tác dụng hơn máy che chắn bình thường rất nhiều.

“Được.” Đa Đa đi đến bên cạnh cô, “Nhưng không phải chỉ đựng tới hán ta sao? Cậu lại có biểu tình sắp chết như này?”

Thẩm Ngưng vẫy vẫy tay: “Tớ không sao, cậu về đi, tớ muốn ngủ một chút.”

Đa Đa thờ dài: “Được rồi.” Nói xong vừa đi tới cửa mới dừng lại, xoay người nói với Thẩm Ngưng: “Tớ nói cho cậu một chuyện, Thánh Tử Thần Điện muốn tới bộ phận xuyên nhanh của chúng ta để rèn luyện, bây giờ những nhân viên nữ đều sắp điên rồi, tranh nhau hỏi thăm thế giới Thánh Tử xuyên tới đó.”

Thẩm Ngưng đều lười mở miệng, kéo kéo khóe miệng: “Thôi được rồi được rồi, đi nhanh đi.”

Đa Đa trừng mắt nhìn cô: “Cậu cứ như vậy, độc thân cả đời.”

“.....” Thẩm Ngưng không nói gì.

Nghe được nhẹ nhàng tiếng hít thở, Đa Đa thờ phào, cũng coi như là an toàn trở lại, nhưng trạng thái của Tiểu Ngưng thật sự làm cô ấy lo lắng.

*

Một tháng sau.

Thẩm Ngư ngủ đông một tháng, khi tỉnh lại, bồn hoa trong sân đều nở rộ.

Xử lý bồn hoa, cô uống một lọ dịch năng lượng, đi vào khoang.

【 Đã lâu không thấy, Thẩm Ngư ký chủ. 】

“Hệ thống, đã lâu không thấy, có chút nhớ ni.”

【 Tôi cũng nhớ cô, ký chủ, trước mắt hệ thống thu thập giá trị hắc hóa chưa sửa xong, mấy hệ thống phía dưới tùy cô chọn. 】

【 Hệ thống tẩy trắng, hệ thống ngược tra, hệ thống bạch liên hoa, hệ thống cứu vớt thế giới, hệ thống trưởng thành, hệ thống hình thú công lược, hệ thống công lược, hệ thống.....】

Nghe xong nửa ngày, Thẩm Ngư liền nghe được thấy bên trong có hệ thống hình thú công lược, vội nói: “Đừng chọn hệ thống hình thú công lược cho tôi!”

【 Chuyện này không phải tôi có thể không chế, ký chủ, bắt đầu ngẫu nhiên chọn lựa? 】

“Bắt đầu!”

【 Chúc cô may mắn! 】

【 Đinh ~ chúc mừng ký chủ, ngẫu nhiên chọn hệ thống công lược hành vi man rợ, có tiến vào thế giới sau không? 】

Thẩm Ngư vẻ mặt kinh ngạc, đây là lập falg trong truyền thuyết sao?

【 Có tiến vào thế giới sau không? 】

Thẩm Ngư dùng sức lắc đầu, “Không không không!”

【 Ký chủ lựa chọn không, trừ 100 vạn giới tệ lựa chọn hệ thống một lần nữa, ký chủ có xác định không? 】

“Một, một trăm vạn?” Thẩm Ngư tròn mắt há hốc mồm.

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

“Ta cự tuyệt! Tiến vào thế giới sau!” Một trăm vạn cô không có, nợ giới tệ của hệ thống tương đương vay nặng lãi, căn bản không có khả năng trả.

Khóc chít chít lau nước mắt, Thẩm Ngư lựa chọn bắt đầu thế giới sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoàng tử hai nhân cách (2)

Trước mắt bịt kín một mảnh sương trắng, một lát sau, Thẩm Ngư mở mắt nhìn thấy các loại động vật đang xoay tròn trước mặt mình.

【 Đang lựa chọn động vật xuyên qua, trâu, thỏ, hổ, mèo.....】

Mèo mèo mèo!!

【 Thành công lựa chọn rắn ~】

Ngọa tào!!!

Trước mắt lại tối sầm, khi Thẩm Ngư mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy một cây đại thụ che trời cùng với cỏ xanh cao hơn cả cơ thể cô.

Duỗi duỗi tay, không có tay để duỗi là điều đáng buồn nhất, đi về phía trước, Thẩm Ngư đi tới gần hồ nước, nhìn xem hình dạng của mình.

Thân mình màu trắng, vẩy bóng loáng lóe sáng dưới ánh mặt trời, trên đầu có hai hạt đậu màu đỏ, đó là đôi mắt của cô, chắc là một con rắn nhỏ.

Còn rất đáng yêu..... Đáng yêu cái rắm a, hoàn toàn làm cô sợ chết khiếp!!

【 Có muốn truyền cốt truyện tới chưa? 】

Thẩm Ngư ở trong lòng tức giận nói: “MI cố ý phải không!!”

【 Không phải, đều là ngẫu nhiên, không trách ta được. 】 Giọng nói của hệ thống mang theo ủy khuất.

“Thôi được rồi, truyền cốt truyện tới đây.” Thẩm Ngư hận không thể tự tử luôn, con rắn này thì công lực như thế nào, thế giới này có không sợ rắn sao?

【 Truyền thành công, ký chủ có thể xem. 】

Thẩm Ngư xem qua cốt truyện, đã hiểu đại khái.

Cô phải công lực vận mệnh chi tử của thế giới này Bạc Ngôn Thần, vận mệnh của hắn nhiều chông gai, sinh ra trong hoàng cung, là con trai Hoàng Hậu, nguyên bản cả đời hoàn mỹ làm người hâm mộ ghen ghét, nhưng ngày hắn sinh ra, quốc sư nói hắn là thiên sát cô tình ngàn năm có một, chú định hủy diệt toàn bộ quốc gia, mọi người đều muốn hắn chết, Hoàng Hậu phải giấu hắn đi nơi khác.

Hắn ở trong chùa cho đến năm 12 tuổi, bị người trong cung điều tra sự tồn tại của hắn, phái người đuổi giết thiếu chút nữa chết, gặp được người Hoàng Thượng phái tới dẫn hắn quay về kinh thành, tám năm sau, Hoàng Thượng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, sau đó Hoàng Hậu cũng đi theo, đẩy hắn tới đầu sông ngọn gió, quan viên trong triều đều muốn loại bỏ hắn, lại bị thế lực của Bạc Ngôn Thần giết toàn bộ, Mặc Li quốc thay đổi triều đại, tất cả đại thần phảng phất đều bị chém.

Hai quốc gia bên cạnh liên minh với nhau định xâm lược Mặc Li quốc, lại bị Bạc Ngôn Thần tự mình mang binh toàn bộ tiêu diệt, Mặc Li quốc trở thành quốc gia lớn mạnh nhất lúc đó, quốc dân lưu truyền Bạc Ngôn Thần tàn bạo vô tình, người bị tìm ra sẽ bị rút đầu lưỡi, chặt đầu treo lên cổng thành, về sau không ai dám nói gì về hắn.

Mà nữ chủ lại là người xuyên việt, cô ta chỉ là một người bình thường, xuyên vào một người trong thanh lâu, khí chất khác biệt làm Bạc Ngôn Thần có một tia hứng thú, mang về trong cung trở thành sủng phi, một loạt tình huống cung đấu và ngược luyến tình thâm, nhìn làm Thẩm Ngư đau gan.

Cuối cùng Bạc Ngôn Thần phân phát hậu cung, cùng nữ chủ hạnh phúc sống hết một đời.

“Bạc Ngôn Thần này đáng sợ như vậy sao?” Thẩm Ngư ghen hòng nhìn trần trời.

【 Vận mệnh chi tử cả đời nhấp nhô, đã trải qua quá nhiều chuyện, khó khăn hệ số cũng là SS, ký chủ có một cơ hội trọng sinh. 】

“..... Trọng sinh?” Thẩm Ngư kinh ngạc.

Còn nguy hiểm tới sinh mệnh.

【 Đúng vậy, gần vua như gần cọp, ký chủ nhất định phải cẩn thận, nên mua những đạo cụ có tính chất công kích và bảo vệ. 】

Thẩm Ngư: “.....”

【 Có việc hãy gọi tôi, ký chủ. 】

Thẩm Ngư nhìn nhìn nửa người dưới của mình, đã vận thành một cái nút thắt, không thể di chuyển, “Hệ thống a ~”

【 Hệ thống đang bận, ký chủ có việc hãy nhắn lại sau tiếng bíp~】

Thẩm Ngư: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hoàng tử hai nhân cách (3)

Khi Thẩm Ngư đang cân nhắc xem mình phải di chuyển như thế nào, giọng nói hệ thống lại vang lên 【 Nhắc nhở ký chủ, thế giới này tuyệt đối không thể OOC!! 】

“Vi sao?” Thảm Ngr vẫn là lần đầu tiên thấy hệ thống nghiêm túc như vậy.

【 Nam chủ thế giới này cấp SS, độ khó công lược cấp S, một khi nhiệm vụ thất bại ký chủ không chỉ bị trừ 5 vạn tới tệ, cho nên hy vọng ký chủ nhất định phải thành công. 】

【 Thế giới này có rất nhiều người đã thất bại, sau đó có cần tôi nói cho cô không? 】

Thảm Ngr ngốc: “Chuyện gì?”

【 Khi trở lại thế giới chi, tinh thần lực bị giáng hai cấp, thậm chí có người vẫn đang ngủ say không thể tỉnh lại. 】

Thảm Ngr không thể tin tưởng được, “Vậy người còn để cho ta tới thế giới này?”

【 Không phải ký chủ vẫn luôn nói muốn khiêu chiến sự khó khăn sak, dù sao tinh thần lực của ký chủ đã tới S cấp, giáng hai cấp cũng chỉ là B cấp, sẽ không nguy hiểm. 】

【 Hữu nghị nhắc nhở ký chủ, sau khi nhiệm vụ thành công, ký chủ sẽ có bàn tay vàng. 】

“Tôi muốn giới tệ.”

【 Thế giới này, ta sẽ không xuất hiện thường xuyên, nếu ký chủ có việc gấp, trực tiếp gọi. 】

Ngừ khí hệ thống ngưng trọng làm cô biết, nhiệm vụ lần này phải nghiêm túc.

“Đã biết.”

Thảm Ngr nhìn lại cốt truyện lần nữa, quan hệ của nguyên thân và nam chủ.

Hóa ra nguyên thân chẳng những là bạch nguyệt quang của Bạc Ngôn Thần, mà còn là điều thúc đẩy Bạc Ngôn Thần hắc hóa.

Nguyên thân chỉ là một con rắn nhỏ, bởi vì cảm chú trong rừng rậm, hấp thu linh khí trời đất, mới miễn cưỡng có thể biến thành hình người, tính tình hồn nhiên thiện lương.

Nhưng trong một lần tìm thức ăn gặp phải Bạch Hồ, thiếu chút nữa chết trong miệng hồ, được Bạc Ngôn Thần còn nhỏ cứu, muốn báo ân.

Bạc Ngôn Thần rất tốt với rắn nhỏ, thường xuyên mang đồ ăn cho nó, một lần ngoài ý muốn, rắn nhỏ hóa thành hình người cứu hắn, báo ân xong có thể rời đi, nhưng nó lại động tâm với nam chủ, lại không đi.

Ngày tháng trôi qua, Bạc Ngôn Thần mang nó về chùa, lại bị con gái của trụ trì nhìn thấy bọn họ thân thiết, Bạc Ngôn Thần vì nó mà xem nhẹ cô ta, làm cô ta ghen ghét, tìm mọi cách hại nó.

Khi người trong cung đuổi giết tứ đây, thiếu chết nó ở trong miếu, ngay cả người cha của cô ta cũng không buông tha.

Bạc Ngôn Thần bởi vì rắn nhỏ chết, trong lòng sinh ra ma, một nhân cách khác xuất hiện, tàn nhẫn độc ác, tàn bạo bất nhân.

【 Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chỉ cần không chết, hảo cảm của Bạc Ngôn Thần đạt tới 100 là được, không cần quan tâm những người khác. 】

Thảm Ngr: “..... Đơn, đơn giản?”

【】 Hệ thống lại giả chết không nói.

Tại sao nhiệm vụ lần này khó như vậy, vì sao nhiều người không hoàn thành nhiệm vụ, nguyên nhân là do không vào được trái tim Bạc Ngôn Thần.

Bạch nguyệt quang, là cái gì?

Là một tia sáng trong nội tâm âm u, ảm áp, có thể trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Bạc Ngôn Thần cấp bậc SS không dễ.

Cốt truyện thực dễ dàng, hiện thực lại đặc biệt khó.

Thảm Ngr biết nhiệm vụ lần này đặc biệt khó khăn, cho nên cô chỉ có thể phân liệt ra một tính cách khác, độc lập, dùng tình cảm thật lòng công lược Bạc Ngôn Thần.

Còn có một ngày là cốt truyện bắt đầu, Bạc Ngôn Thần đi vào rừng rậm, cứu rắn nhỏ.

Việc Thảm Ngr cần phải làm là ôm cây đợi thỏ, chờ đợi cốt truyện đến.

Nhưng bây giờ cô..... Nhìn nhìn đuôi rắn, đầu đầu nhìn trời, bây giờ không thể di chuyển, còn nói cái gì gặp được Bạc Ngôn Thần!

Chương 71: Hoàng tử hai nhân cách (4)

Đại lục Hách Thần chia làm ba quốc gia lớn, năm quốc gia nhỏ, Mặc Li quốc là quốc gia phồn hoa và cường đại nhất, các quốc gia dựa vào, chỉ có bộ lạc Hải Đông hàng năm sinh sự, Mặc Li quốc phải phái người trấn áp.

Trương Khánh năm thứ 5, hoàng hậu của hoàng đế Cần Đức sinh hạ Thái Tử, trời giáng dị tượng, bầu trời tối tăm, quốc sư tính ra người này là thiên sát cô tinh, chú định diệt quốc giết cha sát mẫu, Mặc Li quốc sẽ có kiếp nạn.

Đại thần trong triều sôi nổi trình tấu loại bỏ Thái Tử, Hoàng Đế không còn sự lựa chọn khác, cuối cùng giết chết Thái Tử, Hoàng Hậu cực kỳ bi thương, cắt tóc niệm Phật nhốt bản thân trong từ đường không ra ngoài nửa bước.

Việc này cũng không giải quyết được gì.

*

Ngôi chùa nhỏ ở Cửu Nam cốc, xây bằng gạch ngói, hai chiếc đèn lồng đu đưa theo gió, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua tầng mây bao phủ ngôi chùa nhỏ này, một giọng nữ thanh thúy vang lên, ngay sau đó là một nữ hầu đáng yêu chạy theo sau một nam hài, "A Ngôn ~"

Nam hài kia chỉ tầm 7, 8 tuổi, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, lại làm ra bộ dáng người lớn, có thể nhìn ra sau khi lớn lên hẳn có bao nhiêu khuynh thế, bình tĩnh cùng với xa cách, cả người toát ra vẻ đậm nhạt.

Nữ hài chạy đến trước mặt hắn, bộ dáng hoạt bát làm người thích: "Huynh đi từ từ thôi, muội cũng muốn vào trong núi hái thuốc."

Nam hài kia một thân quần áo mộc mạc, tay cầm giỏ tre: "Đừng đi theo ta, trụ trì sẽ không đồng ý."

"Muội không sao ~" nữ hài không thuận theo không buông tha.

Nam hài dừng bước, nhìn cô ta một cái: "Đừng đi theo ta!"

Nữ hài bị sắc mặt của hắn dọa thiếu chút nữa khóc lên, ủy khuất hừ một tiếng, "Muội muốn nói cho cha, huynh bắt nạt muội."

Nữ hài kia tên là Thích Y Nhu, là con gái của trụ trì, nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Nam hài kia không nói gì, nhanh chóng rời đi.

*

Trong rừng cây xanh um tươi tốt, giọt sương sớm vẫn còn đọng lại trên lá cây, đại thụ che trời, cậu bé đi hái thuốc trong đó, ống quần đã ướt đầm, tiếng chim hót xuyên qua rừng cây yên tĩnh, không khí trong lành làm tâm tình trở nên tốt hơn.

Trên đầu nam hài quấn khăn, che khuất cái trán, lông mi dài hơi cong, càng đi vào sâu bên trong, cây cối càng to lớn, âm thanh cũng càng thêm yên tĩnh.

Khu rừng này là khu rừng lớn nhất đại lục, chia làm ba nơi, rừng rậm, rừng đại thụ và nơi sâu nhất của rừng rậm.

Rừng rậm không có động vật nguy hiểm, chỉ có rừng đại thụ và nơi sâu nhất có động vật ăn thịt sinh sống, đặc biệt là nơi sâu nhất của rừng rậm, là địa phương mọi người đều chùn bước, là cấm địa của Cửu Nam cốc.

Nam hài đã đi vào rừng đại thụ, lại đi vào bên trong nữa chính là cấm địa.

Tiếng gầm của thú dữ cũng không ngăn cản được bước chân của cậu bé.

Lá cây to lớn che khuất ánh mặt trời, ánh sáng càng thêm âm đạm, cậu bé chỉ có thể dựa vào ánh sáng mỏng manh để đi tiếp.

Một tiếng động lớn vang lên bên cạnh, cậu còn chưa kịp né tránh, đã trực tiếp bị đụng vào trên cây, ngã xuống mặt đất.

Ngay sau đó là tiếng gào rống, vang vọng toàn bộ rừng rậm.

Nam hài che bụng, chống tay bò dậy, đỉnh đầu có một bóng ma, vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy bóng dáng thật lớn đứng cách đó không xa, khổng lồ không giống như động vật, càng giống cự thú.

Cự thú theo dõi một vật gì đó trên đại thụ, nhưng bởi vì độ cao, vẫn luôn xoay quanh, không biết làm thế nào để bắt được vật kia.

Ánh mắt nam hài sáng như đuốc, liếc mắt một cái đã thấy rõ vật kia, là một con rắn nhỏ màu trắng, treo ở trên nhánh cây, run rẩy không dám động, sợ bị cự thú bên dưới cắn chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hoàng tử hai nhân cách (5)

Cái đuôi của con rắn nhỏ quấn lấy nơi vừa lúc cao hơn đỉnh đầu cự thú, cự thú tuy tạm thời không làm gì được nó, nam hài cũng không muốn quản chuyện này, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ngay lúc hắn xoay người đi, hắn lại thấy con rắn nhỏ nhìn hắn, đôi mắt đầy nước mắt mang theo sự cầu xin, phảng phất đang cầu xin hắn cứu cứu nó.

Ngập nước, trong lòng nam hài phả lệ xuất hiện thương tiếc.

Cự thú vẫn chưa bắt được rắn nhỏ, tức giận rít gào, móng vuốt hung hãn cào cào mặt đất, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm con rắn nhỏ, muốn nhảy lên cắn đứt cành cây kia, làm rắn nhỏ rơi xuống dưới.

Cái đuôi vòng lấy thân cây bắt đầu run rẩy lay động, mặt đất bắt đầu chấn động, nam hài nắm tay, nhìn rừng cây cách đó không xa, nhấc chân định đi.

Nhưng tiếng gầm gừ phía sau càng lúc càng lớn, bước chân hắn chợt dừng lại, trong đầu không ngừng hiện lên đôi mắt của con rắn nhỏ.

Thời điểm nó bắt đầu tuyệt vọng, một giọng nói non nớt từ phía dưới vang lên: “Tiểu tử thú, nhìn nơi này!”

Giọng nói quá nhỏ yếu, cự thú căn bản nghe không thấy, thời điểm cự thú nhảy lên, một cục đá ném vào đuôi nó, không đau nhưng lại mang theo sự khiêu khích.

Cự thú không đơn giản chỉ là cái thân còn cái đầu lại đơn giản, nó cúi đầu nhìn thân thể yếu ớt của nam hài, cổ họng ầm ầm ầm gào rống lên, nước bọt như mưa làm hắn ướt đầm cả người.

Nam hài trong lòng sợ hãi, lại không hoảng hốt, đôi mắt nhìn bốn phía, cuối cùng đợi đến lúc cự thú nhảy tới trốn ra đằng sau một cây đại thụ, thân cây chấn động, lỗ tai đau đớn vì tiếng vang lớn.

Thân hình cự thú chấn động, lưng lay ngồi xuống đất, nhìn dáng vẻ này là không thể nhanh chóng bỏ chạy.

Nam hài thừa cơ đi đến dưới cây đại thụ, còn chưa ngẩng đầu, một vật đã bay vào trong lòng, không nhẹ không nặng, cái đuôi trắng vòng qua cánh tay hắn, đầu nhỏ thuận thế chui vào trong tay áo, thân thể run rẩy làm hắn biết cảm xúc bây giờ của con rắn nhỏ.

Nam hài không dừng lại, tiếp tục chạy vào trong rừng rậm, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, phía sau như đang xảy ra động đất.

Con cự thú kia đã khôi phục sức lực đuổi theo, khứu giác tuyệt luân, lập tức đuổi theo khí vị của nam hài, hai chân ngắn nhỏ của hắn sao có thể chạy thoát khỏi nó.

Nghe thấy tiếng nước càng ngày càng rõ ràng, nam hài quá mệt mỏi, dùng một tia sức lực cuối cùng chạy đến nhảy xuống sông.

Thân thể chìm vào dòng nước lạnh lẽo, âm thanh bên tai biến mất, theo đó là cái lạnh như băng đi vào trong thân thể hắn, ý thức dần dần biến mất, hắn dần dần chìm xuống.

Dường như xuất hiện ảo giác, trước mắt xuất hiện một bóng hình màu trắng, dần dần tới gần hắn, trên môi cũng dán lên một vật lạnh lẽo, độ khí cho hắn.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã nằm trên mặt đất đầy cỏ dại, ngực thiếu không khí mà đau đớn, cổ họng bỏng rát, chống người dậy, tay tìm kiếm bên trong người, đột nhiên chạm phải thứ gì đó lạnh lẽo.

Nam hài kinh hãi nuốt chút nữa ném ra, tay dừng ngừng ở giữa không trung, vừa nhìn, là con rắn nhỏ kia, mới thở phào.

Rắn nhỏ mềm mại treo trên tay hắn, nếu không phải cái đuôi kia vòng lấy cổ tay của hắn, nam hài còn tưởng rằng nó đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hoàng tử hai nhân cách (6)

Nhìn xung quanh bốn phía, nam hài duỗi tay sờ sờ môi, nhú mồm, không nhớ ra vừa nãy hẳn lên bờ bằng cách nào.

Chỉ nhớ mồm máng có một bóng trắng, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Không có thời gian nghĩ quá nhiều, nam hài lao đảo đứng lên, bỏ con rắn nhỏ đã ngất xỉu kia vào trong lòng, nghiêm túc nghe động tĩnh bốn phía, xác định cự thú không đuổi theo mới đi tới nơi ban đầu định tới.

Sắc trời đã gần hoàng hôn, ánh sáng trong rừng rậm âm đạm hơn so với bên ngoài, chỉ trong chốc lát đã như đến ban đêm, nam hài thật cẩn thận đi trong rừng cây, trên đường tưởng rằng sẽ đụng tới dã thú, nhưng đi tới nơi lại không gặp phải thứ gì.

Nam hài cũng không thiếu cảnh giác, càng thêm cảnh giác nghe động tĩnh bốn phía, quá kỳ quặc, trong rừng rậm sao có thể không có nguy hiểm, càng an tĩnh lại càng đáng sợ.

Núi cao hiểm trở, từ trên nhìn xuống không thấy đáy, cỏ dại mọc tràn lan, trong ánh mắt hẳn xuất hiện nôn nóng, đồ hẳn cần mọc trên vách núi, nếu hôm nay không lấy được sẽ thất bại trong gang tấc.

Đặt con rắn nhỏ còn chưa tỉnh trên mặt đá, nam hài đi đến bên cạnh vách núi nắm lấy dây mây bò lên trên, khăn vải trên đầu không biết tới ở đâu, lộ ra điểm đỏ trên trán, điểm đỏ dường như có sinh mệnh, lộ ra màu sắc quý dị, dây mây mà hẳn chạm vào bắt đầu khô héo, ngay cả cỏ dại dưới chân cũng bắt đầu ó vàng khô khốc không có sinh mệnh.

Nam hài hồn nhiên không biết, đôi mắt tuần tra xung quanh, rốt cuộc tìm được, nó lay động ở một tảng đá nhô lên, đang đưa theo gió dưới ánh chiều tà.

Nam hài trước mắt sáng ngời, nắm dây mây muốn mượn lực đi qua, dây mây dần dần khô héo, hẳn cũng không thấy, tay lôi kéo, rướn người về phía trước, dây mây phát ra âm thanh liên cắt thành hai nửa, thân thể nam hài rơi xuống dưới, đầu trống rỗng, chờ đợi hẳn cũng không phải đau nhức, mà là một trận gió, chậm rãi rơi trên mặt đất, không có một tia đau đớn.

Hẳn không biết ẩn nấp cách không xa đã tỉnh lại, nhìn chằm chằm nam hài, ngay sau đó nằm liệt trên mặt đất.

Bỗng nhiên, mặt đất bầu dục rung chuyển, ngay sau đó là tiếng gào quen thuộc càng ngày càng gần, nam hài vội vàng đứng lên, không kịp nghĩ lại vừa rồi hẳn bị làm sao, chạy đến chỗ rắn nhỏ, bỏ nó vào trong lòng ngực chạy đi, nhưng bên cạnh cũng không có hồ nước để tránh con cự thú này.

Cự thú nâng trào đập tới, nam hài bị đập bay tới thân cây đối diện, trực tiếp hôn mê trên mặt đất.

Cự thú một chương, dừng nói một người vạm vỡ, ngay cả người trưởng thành lực phủ ngũ tạng cũng bị vỡ nags, càng dừng nói một tiểu nam hài mới tám tuổi, ánh sáng tối tăm không thấy rõ khuôn mặt, quần áo trên người rách nát, thân thể nhỏ bé toàn những vết bầm tím, ngực không phập phồng, dường như đã chết.

Rắn nhỏ chui ra, suy yếu nhìn khuôn mặt của nam hài, đôi mắt ngập nước, thấp đầu cọ cọ cằm của nam hài, tê tê tê khóc.

Cự thú thừa cơ định dẫm bẹp nam hài, một chân đi xuống, mặt đất xung quanh đều sụt thành một cái hố to, khi cự thú cho rằng nam hài đã chết thành thịt khô, chân bỗng nhiên đau nhức, co rút định thu chân lại, lại ngã về phía sau.

Mà nam hài nguyên bản bị dẫm bẹp đã đứng lên, tóc rơi rụng trên vai, che khuất mặt, trên người tất cả là bụi và vết thương, đầu hơi hơi nâng lên, cái trán mọc những tia đỏ không biết từ đâu tới, phảng phất đóa hoa mạn đà la chạy tới sau tai, hiện ra đồ án kỳ dị.

Đồng tử màu đen lộ ra hồng quang, khóe miệng là ý cười điên cuồng thị huyết, từng bước một đi đến chỗ cự thú, mang theo khí thế cường đại hủy diệt.

Cự thú đối với loại hơi thở này thập phần miễn cảm, sợ hãi che trời lấp đất bao phủ nó, chỉ còn lại bản năng cuối cùng là chạy trốn, nhưng còn chưa đứng lên, bàn tay yếu của nam hài vỗ vỗ trên lưng nó, dừng lại chưa đến hai giây, cự thú đã bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa thể nhưng là màu xanh, không có nhiệt độ, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Năng lượng màu xanh theo ngón tay nam hài truyền đến toàn thân, nam hài thoải mái cười nhẹ, con người thâm thúy thay đổi thành người khác lạnh băng, nhìn quanh bốn phía, đi đến chỗ con rắn nhỏ, vuốt ve theo vảy trong suốt, chợt cúi đầu hôn hôn rắn nhỏ, trong mắt lúc này mới lộ ra nhu sắc nhẹ nhàng.

Mới nhích người đi ra khỏi khu rừng này

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hoàng tử hai nhân cách (7)

Một đường trở lại chùa, đã là nửa đêm, nam hài đi đến chỗ ở, trong phòng chỉ có một cái bàn và một cái ghế dựa, một gian khác cũng chỉ có một chiếc đèn dầu cùng một cái giường gỗ, một cái chăn, phá lệ đơn giản, chủ nhân cũng là người yêu sạch sẽ, trong góc phòng không có một chút rác rưởi nào.

Chùa này so với những ngôi chùa bên ngoài nhỏ hơn rất nhiều, ngoại trừ tượng phật ngoài sân, những địa phương khác đều đơn sơ hẻo lánh, những người tới chùa cung phụng thấp hương phần lớn đều là người trong thôn gần đó.

Nam hài ngồi xuống giường, mở cửa sổ ra, đặt rấn nhỏ lên trên bàn gỗ, nâng tay lên, ánh trăng chiếu rọi trên vảy của nó, sóng nước lỏng lẻo.

Bàn tay nam hài vỗ vỗ trên vảy của rấn nhỏ, nhắm mắt lại, lòng bàn tay chợt xuất hiện ánh sáng màu xanh, dừng mảnh đi vào thân thể nó, những nơi bị thương trên thân rấn bắt đầu khép lại, vảy trắng bạc càng thêm sáng ngời, con rấn nhỏ lúc này đẹp tới nỗi làm người ta muốn sờ vài cái.

Nam hài cũng không dồn nén ý muốn trong lòng, tay ôn nhu mà ** trên vảy.

*U'U: Cái đoạn này tác giả để ** nên cũng chịu luôn:))*

Sắc trời dần dần sáng, tia nắng ban mai vừa lộ ra, ánh rạng đông rơi xuống mặt đất, rấn nhỏ từ từ tỉnh lại, mắt rấn mở to mở to, khi nhìn thấy nam hài, sợ tới mức vảy đều cứng lại.

Ý thức dần dần tỉnh táo, ký ức hôm qua dần hiện lên, rấn nhỏ hoảng sợ nhìn xung quanh, phát hiện không có cự thú mới nhẹ nhàng thở ra, thân rấn giật giật, thân thể cũng không đau đớn, vết thương dường như đều biến mất.

Tất cả tựa như ảo giác, nếu không có nam hài trước mắt.

Rấn nhỏ tò mò nhìn nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại ở cuốn sách trên bàn, cái đuôi lắc lắc, phía trên toàn là những thứ cô nhìn không hiểu, không thú vị bỏ tiếp, theo án thư bò xuống, chậm rãi bò đến trên giường.

Nam hài ngủ rồi, tư thế ngồi càng ngày càng hạ xuống, mắt thấy sắp ngã xuống đất, rấn nhỏ vội cắn góc áo hần, sức lực sao có thể hơn cân nặng của nam hài, chỉ trong chốc lát, cả người cả rấn đều ngã xuống đất.

Rấn nhỏ còn tốt, có nam hài làm thịt lột, nhưng nam hài trực tiếp ngã tỉnh, mệnh môn mở to mắt, xoa xoa cánh tay đau đớn, còn chưa tỉnh ngủ, một cái đầu rấn đã xuất hiện trước mặt hần.

Sắc mặt nam hài trắng bệch, đối diện với đôi mắt của rấn nhỏ: “.....”

Rấn nhkr tự nhiên thấy được sự sợ hãi trong mắt hần, vội vàng từ trên người hần bò xuống, rừ đầu nhỏ cách hần rất xa.

Nam hài ý thức dần dần rõ ràng, cũng nhớ tới chuyện tối qua.

Không khí cứng đờ, ngay lúc nam hài không biết nói gì.

Rấn nhỏ thế nhưng xôn xao chảy nước mắt, lách cách lách cách tích trên mặt đất, nước mắt nhiều ngoài dự đoán.

Mắt thấy con rấn nhỏ dưới thân đáng thương khóc, nam hài hốt hoảng thất thố xoa tay, “Đừng... Đừng khóc, ta sẽ không... Sẽ không thương tổn ngươi.”

Rấn nhĩ nghe tiếng mới ngừng khóc, mắt rấn ngập nước nhìn chằm chằm nam hài, tựa như nói: Ngươi đừng sợ ta, ta cũng sẽ không thương tổn ngươi.

Nam hài kỳ tích nhìn hiểu, khóe miệng run rẩy.

Thật là gặp quý.

Vì thế mọi chuyện kể tiếp càng vượt quá sức tưởng tượng của nam hài, hần chỉ cần nhìn mắt của rấn nhỏ, là có thể đọc được suy nghĩ của nó.

Chậm rãi tiếp nhận rồi cái giả thiết này, nam hài hít sâu một hơi nói: “Ta tên là Bạc Ngôn Thần, địa phương này là chỗ ở của ta, nơi này là một ngôi chùa, ta có thể dẫn ngươi vào rừng rậm về nhà của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hoàng tử hai nhận cách

Trong mắt rắn nhỏ tràn đầy vui mừng, sau đó lại ưỡ oải, “Tên của ngươi thật là dễ nghe a, nhưng ta không có tên.”

“Ngươi có thể đặt tên cho ta không?”

Nam hài kinh ngạc, rắn nhỏ chẳng những có thể nói, còn hiểu tiếng người, nếu không phải nhìn thấy thân thể nó, hẳn còn tưởng rằng hắn đang nói chuyện với người.

“Tiểu Ngư.” Nam hài buột miệng thốt ra.

Đôi mắt rắn nhỏ hơi híp lại, giây lát lại trở lại bình thường, đây là cách thể hiện sự kích động của nó, đuôi rắn vung qua vung lại, nghĩ đến điều gì đó lại buồn bực, “Nhưng ta là một con rắn a, Ngư. Ngư là.”

Nam hài cũng nghĩ đến điểm này, gãi gãi cái ót, ngượng ngùng nói: “Ta cũng không biết, vừa thấy ngươi là nghĩ ra hai chữ này.”

Rắn nhỏ nâng đầu, “Vậy được, ta tên là Tiểu Ngư.”

“Vậy. Ta có thể gọi ngươi là A Ngôn không?”

“Có thể.”

“A Ngôn A Ngôn A Ngôn ~~~”

Nam hài nhìn thấy ánh sao trong đôi mắt nhỏ kia, vội vàng chuyển tầm mắt, nói: “Ngươi phải về rừng rậm sao?”

Đầu rắn nhỏ rũ xuống, nửa ngày mới ngẩng đầu, đôi mắt lung tròng nhìn hắn: “Ta có thể ở lại nơi này sao? Ta bảo đảm sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi, rừng rậm thật nguy hiểm, ta vừa tỉnh lại đã đụng phải con quái vật kia, nếu không phải ngươi, ta sẽ chết ở nơi đó.”

Nam hài mềm lòng, nhưng nghĩ đến trụ trì nói, không thể nuôi động vật trong chùa.

“Ta bảo đảm khi người khác tới, ta sẽ trốn đi, không để người khác nhìn thấy ta.” Rắn nhỏ nói tiếp, thân rắn nhanh nhẹn nhoáng lên trước mắt nam hài, trốn xuống phía dưới cái bàn không thấy bóng dáng.

Nam hài nhìn đôi mắt kia căn bản không thể nhẫn tâm đưa nó đi, thờ dãi nói: “Được rồi, khi nào ngươi muốn đi phải nói cho ta biết.”

“Được!”

Nam hài nhớ ra lại nói: “Ngươi biết chúng ta trở về bằng cách nào không?”

Làm cách nào để quay về hắn vẫn rất nghi ngờ, ký ức cuối cùng là lúc bị cự thú đạp dưới chân, nhưng vừa tỉnh đã trở về phòng, dường như tối hôm qua đều là ảo giác.

Chẳng lẽ là rắn nhỏ. Nhìn thân thể nhỏ xinh của nó, nam hài lập tức liền phủ định ý tưởng này, nhỏ như vậy làm sao có thể mang hắn rời rừng rậm.

Rắn nhỏ mơ màng nói: “Ta không biết.”

Nam hài che đi con ngươi thâm thúy, thôi, chuyện này vẫn đừng nghĩ, có thể là chính hắn trở về, chuyện trên đường có thể đã quên.

Nhưng thuốc của Liễu nương. Nguyên nhân nam hài đi vào rừng chính là để hái thanh linh thảo

*

Ở chùa, nhiệm vụ hàng ngày của nam hài là lên núi đốn củi, thu thập thảo dược.

Bởi vì hôm đó chưa hái được thanh linh thảo, nam hài chỉ có thể hái một ít thuốc làm giảm bệnh tình để nấu.

Hương vị khó ngửi cuộn cuộn bay ra từ ấm sắc thuốc, Tiểu Ngư là rắn cũng không ngửi được, lười rắn phun ra, bò lên bệ, nhìn nam hài: “Đây là cái gì a?”

Nam hài mở nắp ấm sắc thuốc lên, “Đây là canh thảo dược.”

Rắn nhỏ từ trước tới nay chưa từng nghe qua cái này, tò mò ngó trái ngó phải: “Có ích lợi gì sao?”

“.....” Nam hài dừng lại, “Bà vú của ta bị bệnh, ta đun thuốc cho bà ấy.”

Rắn nhỏ: “Bà vú là mẫu thân sao?”

“..... Xem như vậy.”

“Ta cũng có mẩu thân.” Cái đuôi của rắn nhỏ chậm rãi vung, “Nhưng hình như bà ấy bỏ lại ta đi rồi.”

Thân phận của rắn nhỏ nam hài một mực không biết, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy nó nói đến người nhà của mình, không khỏi hỏi: “Phụ thân của người đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Họa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hoàng tử hai nhận cách (9)

“Không biết.” Rắn nhỏ uể oải: “Đều đi rồi.”

Nam hài nhìn bộ dáng khổ sở của rắn nhỏ, bỗng nhiên nói: “Rắn ngọc, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi.”

Rắn nhỏ nhảy lên vai nam hài, khôi phục lại bộ dạng vui vẻ, “Ta không phải là rắn ngọc, ta tên là Tiểu Ngư.”

*

Đây là một ngôi nhà cách chùa hơi xa, nhà gỗ đơn sơ, nóc nhà làm từ cỏ tranh, hàng rào đơn sơ thoát nhìn rất yếu ớt, cảm giác đây là đồ, trong sân có một mảnh đất trồng rau, rau trồng cũng không cao bằng cỏ dại, hoang phế.

Bưng thuốc vào nhà, một cổ mùi mốc truyền tới, một chiếc giường gỗ ở góc tường, có người đang ngủ bên trên, đến cái chân cũng thập phần xưa cũ, tiếng ho khan làm người mệt mỏi.

Lại đi về phía trước, một phụ nhân gầy gò, sắc mặt xám trắng, nhắm chặt mắt, tóc bạc trắng nằm trên gối, nghe được thanh âm, hơi hơi mở đôi mắt vẫn đục, giọng nói khàn khàn tựa, “Là thiếu gia tới sao?”

Nam hài đặt thuốc lên mặt bàn, ngồi ở mép giường, đỡ phụ nhân lên, “Bà vú, ngày mai bà nhất định sẽ không sao, bà lại kiên trì một chút.”

Phụ nhân ngay cả muốn lắc đầu cũng không được, “Đừng làm chuyện vô dụng, nô tỳ biết thân thể của mình, thiếu gia a, đừng lẫm vào khu rừng đó nữa.”

Hốc mắt nam hài đỏ bừng, “Bà vú, ta chỉ còn lại có người, đừng đi.”

Rắn nhỏ nấp trong cổ áo nam hài, nghe tiếng thật cẩn thận dò đầubra, không rõ nguyên do nghe hai người đối thoại, không biết vì sao nó vừa nhìn thấy biểu tình bi thương của nam hài, trong lòng liền không thoải mái, từ cổ áo chui ra, nhảy lên bàn gỗ.

Nam hài là người thiện lương lại tốt bụng, rắn nhỏ nhìn phụ nhân trên giường, đây là bà vú của hắn sao?

Rắn nhỏ nhìn thấy một tảng lớn sưng đen từ trên đỉnh đầu phụ nhân, đây là dấu hiệu bà sắp chết.

Nghĩ đến thời điểm mẩu thân bỏ rơi nàng, nó cũng khổ sở như vậy.

Rắn nhỏ xà le le lưỡi, nhảy đến trước mặt nam hài, “Ta có biện pháp cứu bà vú của A Ngôn.”

Nam hài ngẩn ra, kinh hi hỏi: “Biện pháp gì?”

Rắn nhỏ nhớ lại quyển sách mình đọc trong rừng, “Muốn cứu một phạm nhân sắp chết, có thể dùng sinh mệnh của người khác để tặc mệnh.”

“Dùng ta.” Nam hài vội nói.

Rắn nhỏ lắc lắc đầu: “Cần phải dùng giới tìn, ta nhìn thấy ngôi chùa này có một nữ hài bằng tuổi người, có thể dùng nàng.”

“Không được!” Nam hài gợn găng dứt khoát phản đối, “Tuyệt đối không được!”

Rắn nhỏ hoang mang khó hiểu, đôi mắt thuần tịnh lại nói ra những lời tàn khốc: “Vì sao không được? A Ngôn không phải muốn cứu bà vú sao? Chỉ cần dùng một chút thọ mệnh của nữ hài kia, liền có thể làm bà vú sống.”

“Tiểu Ngư!” Sắc mặt nam hài trầm xuống như hồ sâu.

Phụ nhân trên người đã ngủ, nam hài dứt thuốc xong bụng chén ra ngoài, một cái tay khác cảm thân rắn của nó.

Một đường xóc nảy trở lại nhà ở, rắn nhỏ không chịu nổi cứ lắc lư như vậy, tránh né, “A Ngôn, như vậy ta thật là khó chịu, người đặt ta xuống.”

Cho đến khi bị ném xuống bàn gỗ, nhìn vào đôi mắt của nam hài, rấn nhỏ rứt rứt thân thể, thật cẩn thận hỏi: “A Ngôn, ngươi đang tức giận sao?”

Nam hài không nói chuyện.

“Vì sao?” Rấn nhỏ thập phần hoang mang, bà vú không phải rất quan trọng sao với nam hài sao?

Nam hài hít sâu một hơi bình phục tâm tình, ngay sau đó dọn ghế ngồi trước mặt nó, bình tĩnh hỏi: “Có phải trong lòng Tiểu Ngư những người khác đều không phải người hay không?”

Rấn nhỏ nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hắn, trong lòng càng thêm hoảng loạn, “Không phải, A Ngôn ở trong lòng ta quan trọng nhất quan trọng nhất.”

“Vậy những người khác thì sao?”

“Những người khác?” Rấn nhỏ vắt hết óc nghĩ nghĩ, “Bà vú rất quan trọng với A Ngôn, vậy cũng quan trọng với ta.”

Nghĩ đến cái gì lại nói thêm một câu: “Người A Ngôn cảm thấy quan trọng, Tiểu Ngư đều cảm thấy quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hoàng tử hai nhân cách (10)

Từ nhỏ nam hài được bà vú nuôi lớn, bà vú giản dị thiện lương, nam hài được bà nuôi lớn tự nhiên sẽ được ảnh hưởng, nhìn rấn nhỏ, nó căn bản không hiểu nhân gian thế sự.

“Sinh mệnh của mỗi người đều quan trọng, Tiểu Ngư, ở nơi này, ngươi không thể thương tổn bất luận một người nào.” Nam hài nói.

Về mặt rấn nhỏ mờ mịt, “Nếu người khác thương tổn chúng ta đâu?”

Sau đó, nam hài nói những chuyện mình hiểu cho nó.

Hắn vẫn còn nhỏ, cũng không hiểu nhiều chuyện như vậy, chỉ có thể nói những điều mình biết cho rấn nhỏ.

Rấn nhỏ nghe hắn nói xong, mới nói: “Chúng ta không thể bắt nạt người khác, nhưng nếu người khác bắt nạt chúng ta, thì khác.”

Nam hài gật đầu.

Rấn nhỏ miễn cưỡng tiêu hóa xong những lời này, nghĩ đến chuyện của hắn: “A Ngôn, ngươi đi rừng rậm hái loại thuốc gì a?”

Nam hài: “Thanh linh thảo.”

Đôi mắt rấn nhỏ sáng ngời, loại thuốc này không phải mọc ở vách núi sao, “Hóa ra hôm qua A Ngôn đi tìm loại thuốc này a, ta biết ở đâu, ta có thể giúp ngươi hái, ngươi chờ ta nha, A Ngôn.” Dứt lời, thân hình rấn nhỏ nhanh chóng biến mất trong phòng.

Nam hài vừa muốn nói chuyện, rấn nhỏ đã không thấy, đuổi theo chạy đến cửa chùa, cũng chưa thấy bóng dáng.

Con rấn nhỏ này, nói cái gì là cái gì, cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Sắc trời càng lúc âm đậm, mây đen nghìn nghịt bao phủ một tầng sương, đây là điềm báo trời sắp mưa, rừng rậm nguy hiểm như vậy, nếu nó đụng phải cự thú giống lần trước, làm sao bây giờ.

Nam hài có chút sốt ruột, vừa muốn nhắc chân đi vào trong rừng, Thận sư phụ mang theo đoàn người đi tới.

Thận sư phụ là người quản lý mọi chuyện trong chùa, không thích hắn và bà vú nhất, nhưng lại cố kỵ trụ trì, cũng không dám đối phó bọn họ rõ ràng, mà lặng lẽ cắt xén đồ dùng và đồ ăn của bọn họ.

“Bà vú đã không được, buổi tối ta hy vọng ngươi có thể đem liễu nương kéo ra chùa chôn.” Thận sư phụ không biết nghe được tiếng gió ở đâu, vừa nghe nói bà vú già kia sắp chết, đã mang theo người tới tìm nam hài.

Nam hài kìm nén sự tức giận, nói: “Thận sư phụ, bà vú không phải không được.”

“Phải không?” Thận sư phụ cười lạnh một tiếng, nâng nâng tay, vài người phía sau lập tức tiến lên, trói nam hài lại.

Hắn ta không muốn để nam hài đi vào trong rừng hái thuốc, làm tiện nhân kia sống lại. Tuy có hái được hay không là một vấn đề, Thận sư phụ sẽ không cho phép chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ cần bà ta chết, hắn ta sẽ trộm bắt thằng bé này đi, vị trí trụ trì cũng là của hắn ta.

Hắn ta biết trụ trì rất vừa lòng nam hài, muốn hứa hôn nữ nhi của mình cho hắn, tương lai của nam hài nhất định sẽ trở thành trụ trì, vậy không phải hỏng chuyện tốt của hắn ta.

Nam hài giãy giụa không có kết quả, quát: “Thận sư phụ, ông không sợ trụ trì biết sao?”

Thận sư phụ ôm ngực lộ ra nụ cười nhất định phải được, “Trụ trì hôm nay đến ngày mak đều ở sau núi bể quan, căn bản sẽ không quản được chuyện này, mày hết hy vọng đi.”

Dứt lời, bảo người kéo nam hài đi theo phía sau, nam hài tuyệt vọng nhìn về phía rừng rậm, rấn nhót phải làm sao bây giờ.....

*

Sắc trời đen ám, mưa càng lúc càng lớn, phảng phất chuỗi trân châu đứt đoạn, xôn xao rơi xuống lá cây, phát ra âm thanh bạch bạch bạch, trong rừng xuất hiện một bóng trắng, nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Chân trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm, ầm ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, rấn nhỏ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía chùa, mới tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hoàng tử hai nhân cách (11)

Chỉ cần nó cẩn thận, là có thể tránh thoát cự thú, bà vú của A Ngón cần loại thuốc kia, nó không muốn nhìn thấy A Ngón khổ sở, chỉ cần bà sống lại, nhất định A Ngón sẽ vui vẻ.

Càng nghĩ càng vui vẻ, thân hình rấn nhỏ càng thêm mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh đi xuống vực sâu, dựa vào tia chớp nhìn thấy thanh linh thảo.

Thanh linh thảo là một loại thảo dược đặc biệt, sau khi hái xuống phải làm thành thuốc trong một canh giờ, nếu không sẽ không có tác dụng.

Thời gian khẩn trương, rấn nhỏ không có dừng lại, thân thể nhảy trên vách đá chênh vênh, hạt mưa như những hòn đá nhỏ nện trên thân thể nó, rất đau.

Rấn nhỏ ngẩng đầu nhìn về phía cây thảo dược kia, từng bước từng bước nhảy lên, cuối cùng cũng nhảy đến tầng đá bên trên cây thảo dược, hé miệng cắn xuống, vừa muốn xoay người đi, từng khối đá cực lớn lăn xuống, cực kỳ nguy hiểm suýt qua nhau.

Rấn nhỏ nhanh chóng nhảy xuống, nhưng tốc độ lăn của đá còn nhanh hơn, còn chưa chờ nó nhảy xuống, một cục đá đã rơi xuống trên người nó, rấn nhót đau không kịp tự hỏi, đã bị cục đá ép xuống mặt đất.

Mưa không ngừng rơi, tiếng sấm đình tai nhức óc cùng với tia chớp xẹt qua chân trời đen nhánh, rấn nhỏ bị đè dưới cục đá đã lâm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, một thân ảnh nho nhỏ từ nơi không xa đi tới, mưa bụi che khuất bộ dáng của hắn, cho đến khi dừng lại trên người rấn nhỏ, bé lên, liền rời đi khu rừng yên tĩnh này.

*

“Hắn chạy? Sao lại chạy được?”

Thận sư phụ tức muốn học máu.

Hòa thượng canh giữ nam hài quý phía dưới, đầu đỏ mồ hôi đầm đìa, “Ta không để ý một lát, hắn đã không thấy tăm hơi.”

Thận sư phụ ném câu ly xuống mặt đất, tức giận mắng: “Một lát? Hắn là quý sao? Một tiểu hài tử nguoi cũng không giữ được, ta còn cần nguoi làm gì! Cút!”

Hòa thượng rời đi, Thận sư phụ tức giận thiếu chút nữa học máu, hắn ta không nghĩ tới một tiểu hài tử sẽ lợi hại như vậy, có thể chạy trốn dưới mí mắt hắn, tưởng tượng đến kế hoạch ngày mai phải ngâm nước nóng, hắn ta hận không thể bóp chết bà già kia.

Bóp chết?

Đúng vậy, chết như thế nào mà không phải chết, chỉ cần bà già kia chết, vậy vị trí trụ trì còn không phải dễ như trở bàn tay.

Thận sự phụ trước mắt sáng ngời, vừa định đứng dậy ra ngoài, ngọn đèn dầu trong phòng bỗng nhiên tắt, tia chớp xẹt qua cửa sổ, lộ ra một cái bóng dàn quỵ đi, chỉ đứng cách hần ta không xa.

Thận sự phụ sợ tới mức ngồi bệt xuống mặt đất, lui về phía sau quát, “Ai? Ai ở nơi đó giả thần giả quỷ?”

Không có người đáp lại hần ta, chỉ có tiếng mưa rơi róc rách ngoài cửa sổ, ngay sau đó lại là tia chớp, Thận sự phụ chỉ nhìn được bóng đen trước mặt, vây quanh hần ta, cảm giác thiêu đốt bao phủ toàn thân, đau đớn muốn chết lẫn lộn trên mặt đất, trong miệng lại không thể phát ra âm thanh.

*

Nhà gỗ nhỏ đơn sơ, tiếng sấm ngoài cửa sổ vẫn vang lên, nóc nhà có hơi dột, âm thanh lộc cộc đánh vỡ yên lặng.

Nam hải đặt rấn nhỏ lên bàn gỗ, lòng bàn tay có ánh sáng màu xanh nhạt bao bọc trên thân thể của rấn nhỏ, nhìn miệng vết thương chậm rãi khôi phục, sắc mặt hung ác nham hiểm của nam hải mới hòa hoãn một chút.

Tay vuốt ve trên vảy trơn bóng, rấn nhỏ tựa như phát hiện, mê man mở mắt, phun ra thanh linh thảo trong miệng: “A Ngôn, ta tìm được dược thảo, bà vú nhất định sẽ sống lại, người không cần khổ sở.”

Tay nam hải dừng lại, con ngươi ám trầm nhìn đôi mắt của rấn nhỏ hồi lâu, giọng nói khàn khàn không giống tuổi, “Được.”

Rấn nhỏ ngẩn người, trong lòng thế nhưng cảm thấy người trước mắt không phải A Ngôn của nó, nhưng bộ dáng của nam hải nói cho nó, người này là A Ngôn không sai a.

Rấn nhỏ một lần nữa chìm vào hôn mê trong sự nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Hoàng tử hai nhân cách (12)

Chỉ còn lại tay nam hải ôn nhu *** trên thân rấn, mưa ngoài cửa sổ dần dần ngừng lại, đêm khuya yên lặng lộ ra sắc thái khủng bố, chân trời đen nhánh không thấy một tia ánh sáng, cả khuôn mặt nam hải bị đêm tối bao phủ, chỉ có hoa văn đỏ tươi trên trán kéo dài đến đuôi mắt lộ ra ám sắc.

Nam hải ôm rấn nhỏ vào trong lòng, ngay sau đó ngồi trên giường, ngồi xếp bằng nhắm hai mắt lại, quanh thân bắt đầu tản ra ánh sáng xanh quý dị, giăng co suốt một đêm.

Cho đến buổi sáng ngày hôm sau, một tiếng thét chói tai truyền đến từ viện phía trước, xuyên thấu vách tường, đánh thức rấn nhỏ đang ngủ sâu.

Rấn nhỏ vận vẹo thân rấn, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy bộ dáng ngi say của nam hải, khăn vải trên trán cũng không biết đi đâu, nốt ruồi đỏ tươi đẹp ướt át, làm nó ngạc nhiên, vừa muốn đến gần nhìn, liền đối diện với đôi mắt vừa mở của nam hải.

“A Ngôn, người tỉnh rồi.” Rấn nhỏ không quần bách khi bị bắt quả tang nhìn trộm hần, mắt nhỏ chuyển từ nốt ruồi tới đôi mắt hần.

Ngón tay nam hải thói quen định xoa xoa đầu rấn nhỏ.

Rấn nhỏ từ hần trong ngực nhảy xuống, nhảy đến trước bàn gỗ, cầm thanh linh thảo: “A Ngôn, người xem, ta tìm được thanh linh thảo.”

Đôi mắt nam hải mở to, nhớ lại chuyện tối qua, một chút từ trên giường đi xuống, chạy về phía phòng của bà vú.

Rấn nhỏ vội nhảy lên trên người hần, chui vào cổ áo, trên đường xóc nảy, sợ tới mức nó dùng cái đuôi cuộn lấy cổ nam hải, sợ mình ngã xuống.

Một đường chạy vào trong phòng, khi nhìn thấy bà vú trên giường sắp chết đi, nam hải chạy đến mép giường, hét hoảng thất thố gọi: “Bà vú, người đừng ngủ, Ngôn Thần tới rồi, người nhìn ta.”

Trên mặt bà bịt kín một tầng u ám, ngay cả đôi mắt cũng không thể mở ra, càng đừng nói nói chuyện với nam hải.

Nam hải khóc đến đau đớn muốn chết, rấn nhỏ cầm thanh linh thảo thấy thế, nước mắt cũng rơi, bò đến bên cạnh nam hải, phun thanh linh thảo đến trán mặt hần, cắn cắn góc áo nam hải, “A Ngôn, đừng khóc.”

Nam hải đang đắm chìm trong sự bi thương, căn bản không thèm để ý chuyện xung quanh, rấn nhỏ rũ đầu, bình tĩnh nhìn thanh linh thảo, bỗng nhiên nghĩ

đến chuyện gì đó.

Ở cái hang động kia, nó nhớ rõ nhìn thấy một quyển sách, bên trong có đoạn nội dung, khi phạm nhân sắp chết, có thể dùng linh lực rót vào cơ thể phạm nhân, liền có thể duy trì chút thời gian.

Chút thời gian này cũng đủ ăn được thanh linh thảo.

Đôi mắt của rắn nhỏ tỏa sáng, lập tức nhảy đến trước mắt nam hài, đối diện với đôi mắt của hắn: “Tiểu Ngư có thể cứu sống bà vú.”

Nam hài sững sốt, nước mắt đình trệ ở hốc mắt, chờ đợi câu tiếp theo của rắn nhỏ.

“Trong chốc lát, khi ta nói được, ngươi đưa thanh linh thảo để bà vú ăn.”

Nam hài ngơ ngẩn gật đầu.

Ngay sau đó rắn nhỏ đưa linh lực không nhiều lắm của mình vào cơ thể Liễu nương, ánh sáng trắng nhàn nhạt lan tràn trong phòng, nam hài không kịp kinh ngạc, liền nhìn thấy rắn nhỏ ý bảo hắn nhanh lên.

Vội vàng cầm lấy thanh linh thảo trên đất, nam hài nâng cổ Liễu nương, một chút một chút để bà nuốt được thảo.

Thân rắn lay động vài cái, linh lực trong cơ thể mất hết, nếu nó đang ở hình người, chỉ sợ trên mặt không có huyết sắc, tùy thời muốn ngất xỉu.

Nam hài cũng nhìn thấy rắn nhỏ khác thường, nâng cơ thể nó, “Ngươi làm sao vậy?”

Đôi mắt rắn nhỏ chậm rãi rũ xuống, “Ta không có việc gì, một lát là tốt rồi.”

Nam hài ôm rắn nhỏ đã ngất đi, vừa muốn nói chuyện, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng vang, cửa gỗ lung lay sắp đổ rầm một tiếng rơi xuống mặt đất, vài người vọt vào.

U' U: Hôm trước đọc chương cuối cứ tưởng thể giới này ngược cơ mà méo phải T.T

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hoàng tử hai nhân cách (13)

Cầm đầu chính là..... Trụ trì đang bế quan sau núi, chỉ thấy trên khuôn mặt già nua của trụ trì che kín nếp nhăn, ông đã hơn tám mươi tuổi, tất cả mọi người đều biết Thích Y Nhu là nữ nhi ông thu dưỡng, nhưng vẫn sùng ái như con gái ruột.

“Trụ trì, hôm qua lúc con đi gánh nước, nhìn thấy hấn và Thận sư phụ tranh chấp.” Người mở miệng nói chuyện là hòa thượng đi theo sau Thận sư phụ ngày đó.

Nam hài không nghĩ tới hấn ta sẽ trả đũa.

Vừa muốn nói chuyện liền nghe thấy trụ trì nói: “Tiểu Ngôn, tối hôm qua con ở đâu?”

Nam hài nhìn sắc mặt đám người phía sau trụ trì đều là bi thống và thở dài, không rõ nguyên do, nhưng nghĩ đến tối hôm qua bị Thận sư phụ nhốt trong phòng củi, giận dữ nói: “Hồi trụ trì, tối hôm qua con vừa định đi thăm Liễu nương, đã bị Thận sư phụ và vị này nhốt vào phòng củi, không cho con đi ra ngoài.”

Trụ trì nhíu mày, đôi mắt nhìn lướt qua hòa thượng phía sau, hỏi: “Thật là như thế?”

Hòa thượng lập tức lộ ra niêu tình oan uổng, “Oan uổng a, hôm qua con gánh nước xong là đi đọc sách, căn bản không gặp qua hấn.”

Lúc này, Vọng sư phụ bên cạnh phụ họa nói: “Đúng vậy trụ trì, đọc sách cả buổi.”

Sắc mặt trụ trì xanh mét, nâng nâng tay, nói: “Đưa Ngôn Thần vào Phật đường, sao chép ba ngàn lần kinh Phật, chưa chép xong, không cho thả ra.”

Thân hình nam hài chấn động, hấn không nghĩ tới hai người này sẽ thông đồng nhau cùng nói dối, khó thở giữa giữa đẩy ra hai người định bắt mình, “Trụ trì, bọn họ đang nói dối! Thận sư phụ.....”

Trụ trì ngăn hấn nói, “Thận sư phụ chết không có khả năng là Ngôn Thần làm, hấn chỉ là một đứa bé, tất cả mọi người đều tan, buổi tối cùng niệm kinh Phật siêu độ cho Thận sư phụ.”

Nam hài chỉ nghe thấy ông nói, đã quên giấy giữa, kinh ngạc bị những người đó kéo đi.

Thận sư phụ..... Đã chết?

Chết như thế nào?

*

Thận sư phụ đã chết, chết ở trong phòng ông ta, toàn thân cháy thành than cốc, nếu không phải ngọc bội bên hông của ông ta, tất cả mọi người không thể tin được đây là Thận sư phụ.

Những hòa thượng theo ông ta sôi nổi phản, thiêu hủy hết tất cả những thứ liên quan tới ông ta, Thận sư phụ chết tuyệt đối không đơn giản như vậy, mấy hòa thượng hít hà một hơi, chỉ cảm thấy còn chưa tới mùa đông, cả người tựa như ngâm trong hầm băng.

Phật đường này không cho người vào, huân hương ở trong phòng mây khói lượn lờ, mấy bức tượng Phật đứng ở phía trước, mấy trăm ngọn nến lóe sáng, hai bên tất cả đều là kệ sách, bên trên đều là sách Phật cổ xưa.

Nam hài quỳ gối trên đệm hương bồ, trước mặt đặt một cái bàn gỗ nhỏ, bên trên có mực và bút.

Hắn đặt răn nhỏ trên bàn gỗ, nếu không phải thân thể còn hơi nhúc nhích, trái tim nam hài đều bị bóp nát.

Răn nhỏ chưa sống lâu với hắn, nam hài cũng đã coi nó như người thân.

Liều nương cũng không biết thế nào, nam hài tâm phiền ý loạn, làm sao có tâm tư chép kinh Phật.

Thời gian trôi qua, cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, răn nhỏ trên bàn cũng không tỉnh lại, nam hài càng ngày càng lo lắng, nhưng tia nắng cuối cùng biến mất ngoài cửa sổ, nốt ruồi đỏ trên trán nam hài bắt đầu tỏa sáng.

Nam hài đau đến ngã trên mặt đất, thân thể cuộn tròn, che lại cái trán thống khổ lẫn lộn.

Quá đau quá đau, giống như tới hôm qua, cái trán đặc biệt đau, cho đến khi ngất xỉu, lúc mở mắt đã ở một địa phương khác.

Khi nốt ruồi đỏ bắt đầu biến hóa, trở thành một bông hoa mạn đà la, nam hài trực tiếp hôn mê bất tỉnh, vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, nếu có người tiến vào sẽ phát hiện hắn đã không còn hô hấp, tim ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hoàng tử hai nhân cách (14)

Ánh sáng của ngọn nến bị con gió ngoài cửa sổ thổi lay động, ánh sáng lập loè chiếu trên tượng Phật uy nghiêm, bóng đen dưới mặt đất cũng lay động, nam hài giật giật, cho đến khi con người đó tươi mở ra, nhẹ nhàng ngồi dậy, khi nhìn thấy răn nhỏ đang hôn mê nằm trên bàn gỗ, sắc mặt lạnh lùng, ôm răn nhỏ vào trong ngực, ngón tay mềm nhẹ lướt qua vảy, phát hiện chỉ là hao hụt linh lực mới nhẹ nhàng thở ra.

Sự khẩn trương chưa từng xảy ra làm nam hài ngẩn người, loại cảm này xúc là lần đầu tiên xuất hiện, cũng không chán ghét.

Ánh sáng xanh nhạt bao phủ răn nhỏ, sau khi biến mất, nam hài đặt răn nhỏ lên đùi, con người huyết sắc tuần tra xung quanh, cuối cùng dừng trên tượng Phật cách đó không xa, khoe miệng nở nụ cười lãnh trào (lãnh đạm + trào phúng).

Thế giới này căn bản không có Phật, chỉ có tàn khốc, thế giới này là hắc ám, cầu xin những thứ không có thật như vậy, còn không bằng dựa vào chính mình.

Nam hài khoanh hai chân, nhắm mắt lại hấp thu những cảm xúc hắc ám trong không khí, sự tuyệt vọng, thống khổ, sợ hãi, oán hận đều là thứ hắn muốn, những cảm xúc đó bị hắn hấp thu, chẳng những có thể lớn mạnh năng lực của hắn, còn có thể làm hắn chiếm quyền chủ động của thân thể này.

Cái loại phế vật yếu đuối thánh phụ này, sao có thể dùng chung thân thể với hắn, ngay cả răn nhỏ cũng không bảo vệ được, phế vật không có tác dụng.

*

Tia nắng đầu tiên chiếu vào nhà, răn nhỏ thoải mái tỉnh lại, trên người khó chịu lại không thấy, nó kỳ quái chuyển thân răn, chẳng lẽ là bởi vì nó có năng lực tự khôi phục mà nó không biết?

Làm nó kinh hi chính là, linh lực chẳng những khôi phục, còn tăng trưởng không ít.

Rắn nhỏ vui vẻ không thời, nhảy lên vai nam hài đang ngồi khoanh chân, đầu nhỏ cọ cọ mặt nam hài, “A Ngôn ~ A Ngôn ~”

Nam hài bị rắn nhỏ cọ tỉnh, ý thức khôi phục, sau khi nhìn thấy rắn nhỏ tung tăng nhảy nhót, mừng rỡ như điên, “Ngươi không sao rồi?”

Rắn nhỏ ra dáng ra hình ngửa đầu, chỉ kém hai tay chống nạnh, “Tiểu Ngu đặc biệt lợi hại, đương nhiên không có việc gì nha.”

Nam hài như trút được gánh nặng, xoa xoa đầu rắn nhỏ, ngay sau đó mặt trầm xuống nói: “Về sau muốn làm gì phải có sự đồng ý của ta, Tiểu Ngu mới có thể làm.”

Hai lần trước đều là, nam hài nghĩ đến rắn nhỏ sẽ chết, trong lòng liền đặc biệt khó chịu, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cái đuôi rắn nhỏ đi tới đi lui dừng lại, gật gật đầu.

Nam hài: “Tiểu Ngu đừng để ta lo lắng được không?”

“Không, sẽ không.” Rắn nhỏ nâng nâng đầu, nghiêm túc gật đầu.

Nam hài lúc này mới yên tâm, nhưng nghĩ đến Liễu nương, biểu tình của hắn lại trầm xuống.

Rắn nhỏ dường như đã nhận ra, hoảng đầu nói: “Ta đi xem bà vú, A Ngôn.”

Sợ hắn lo lắng, rắn nhỏ thật cẩn thận nhìn hắn, “Có thể chứ?”

Nam hài suy nghĩ hồi lâu, nói: “Vẫn thôi đi.”

Nếu để người trong chùa nhìn thấy Tiểu Ngu, một khi bị bọn họ bắt được, hậu quả không dám tưởng tượng.

Thân ảnh rắn nhỏ nhanh chóng hiện lên trước mắt hắn, chỉ để lại một mặt bóng trắng, “Ngươi xem ngươi xem, ta sẽ không bị phát hiện, A Ngôn ngươi yên tâm.”

Nam hài vẫn không yên tâm, nhưng rắn nhỏ cắn góc áo hắn kéo kéo, “Ta thật sự sẽ không bị phát hiện, ngươi làm Tiểu Ngu đi thôi.”

Nam hài thở dài, “Gặp được người liền trốn đi, tuyệt đối không thể bị bọn họ thấy.”

“Được!” Rắn nhỏ tạm biệt nam hài, liền biến mất trong phòng.

Căn phòng trống rỗng lại khôi phục thành không khí yên lặng, nam hài cầm bút, ngón tay run rẩy, trước sau không viết được một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Hoàng tử hai nhân cách (15)

Một bóng trắng nhảy trên nóc nhà, không người phát hiện.

Rắn nhỏ rơi xuống căn phòng phía xa, chậm rãi bò đến trước cửa sổ, ngo đầu vào bên trong nhìn.

Liễu nương đang ngồi bên bàn gỗ, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, có thể đứng dậy thuyết minh thuốc có tác dụng.

Bà thường thường nhìn ngoài cửa, biểu tình nôn nóng.

Đôi mắt rắn nhỏ quét nhìn bốn phía, lộ ra vui mừng, thân rắn nhảy lên biến mất ở cửa sổ.

Vốn định trực tiếp về Phật đường, nhưng nghĩ đến từ tối hôm qua tới hôm nay A Ngôn đều không ăn cơm, liền nhảy lên nóc phòng bếp, lén lút bò vào trong phòng bếp, đỉnh đầu là một rổ bánh bao, rắn nhỏ vừa định dùng cái đuôi cuốn lấy hai cái rồi đi, lại nghe thấy hai hoà thượng đang đứng trong góc bếp nói nhỏ.

“Ngươi nhìn thấy thi thể của Thận sư phụ không? Quá thảm, tựa như bị thiêu chết, nhưng trong phòng lại không có dấu vết bị cháy.”

“Tối hôm qua mưa to, ta ở sát phòng với Thận sư phụ, nhưng không nghe thấy âm thanh gì, bị chết quá kỳ quái.”

“Ta nói cho ngươi nhưng ngươi không được nói với người khác. Ta nghe nói Ngôn Thần là người trong cung bị vút tới đây, là người mang điềm xấu a, ai tiếp xúc với hắn thì sẽ chết.”

“Trời ạ, không trách được Liễu nương kia hiện giờ đang bị bệnh đâu.”

Rắn nhỏ nghe nghe, trong con giận dữ, răng nanh ma xát bên nhau, hận không thể cắn chết hai hòa thượng trước mặt.

Các ngươi mới là người mang điềm xấu đâu, nó vẫn luôn ở bên cạnh A Ngôn sao không chết?

Nhớ tới A Ngôn nói không thể bị bọn họ nhìn thấy, rắn nhỏ chỉ có thể ghen cục tức lại, cuốn hai cái bánh bao liền nhảy lên nóc nhà, vừa muốn đi rắn nhỏ lại liếc mắt, cách không để bọn họ thấy lại có thể trả thù bọn họ rất nhiều a, sao lại có thể buông tha bọn họ.

Rắn nhỏ dùng linh thuật (pháp thuật được sử dụng bằng linh lực), ngay sau đó rời đi phòng bếp.

Hai hòa thượng thân thể bỗng nhiên đặc biệt ngứa, càng cào càng ngứa, ngăn cũng không ngăn được, cuối cùng ngứa nằm trên mặt đất ma xát, đau đớn muốn chết.

*

Phật đường, nam hải đi qua đi lại trong phòng, bàn tay gặt gao nắm tay.

Rắn nhỏ đã đi một canh giờ, sao còn chưa trở về, chẳng lẽ. Sẽ không sẽ không.

Không dám nghĩ tiếp nữa, khi nam hải định gõ cửa đi ra ngoài, ngoài cửa sở truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt, trước mắt xuất hiện một bóng trắng trong lòng ngực trầm xuống, con ngươi nam hải hạ xuống liền đối diện với đôi mắt ngập nước của rắn nhỏ.

“A.” Rắn nhỏ vừa muốn giơ cái đuôi cuốn bánh bao lên, thân thể lại bị nam hải bế lên, nghe tiếng tim đập cùng với hơi thở nặng nề của nam hải, rắn nhỏ sùng sột hồi lâu.

“Ngươi rốt cuộc đã trở lại.” Nửa ngày, nam hải mới chậm rãi buông nó ra, trên mặt nghiêm túc: “Không bị người phát hiện đi?”

“Không có a, A Ngôn, ta đi nhìn bà vú, bà vú đã không có việc gì, còn có thể đứng lên đi đường.” Rắn nhỏ nâng đầu, sau đó run rúm bánh bao trên đuôi: “Ta mang bánh bao về cho ngươi, A Ngôn, ngươi có đói bụng không a?”

Nam hải nhìn hai cái bánh bao kia chậm chạp không mở miệng, rắn nhỏ cho rằng hắn không thích ăn, vội vàng để bánh bao ra phía sau, “A Ngôn, ngươi thích ăn cái gì? Ta đi lấy cho ngươi.”

“Không có không thích.” Giọng nói nam hải run rẩy, nhận bánh bao, cười nói, “Ngươi đói bụng không?”

Trên thế giới này, ngoại trừ Liễu nương, chỉ có rắn nhỏ tốt với hắn như vậy.

Nam hải âm thầm thề, về sau nhất định sẽ làm rắn nhỏ và Liễu nương sống tốt.

Rắn nhỏ lắc đầu, “Ta không đói bụng, ta hai tháng không ăn gì cũng không đói bụng.”

Nó sắp tu luyện thành người, hai tháng không ăn cơm cũng sẽ không cảm thấy đói, đây là chỗ tốt của việc tu luyện.

Nam hải bán tín bán nghi, còn cho rằng rắn nhỏ đang lừa mình nhưng bộ dáng sinh long hoạt hổ của nó lại đánh mất ý niệm này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hoàng tử hai nhân cách (16)

Thời gian kế tiếp, nam hải ngồi trên đệm hương bồ chép kinh Phật, rắn nhỏ nhảy tới nhảy lui trong phòng, không an phận chút nào

“A Ngôn ~ A Ngôn ~ ngươi chép xong chưa?”

Sắp xong rồi.

“A Ngôn ~ ngươi xem cái cục đá kia nhìn chăm chăm vào chúng ta nha.”

Kia không phải cục đá! Là tượng Phật!

Nam hài mỗi lần chép xong một đoạn liền phải ngẩng đầu nhìn đôi mắt của rắn nhỏ, hẳn chỉ có thể từ trong ánh mắt nó nhìn được nó đang nói gì.

Lần này, nam hài ngay cả một nửa cũng chưa chép xong, nếu là trước kia, đã sớm chép xong hơn một nửa.

Nhưng hẳn cảm thấy bên cạnh có rắn nhỏ nói chuyện với hắn, một chút cũng không phiền, đặc biệt thú vị.

Cái đuôi của rắn nhỏ vòng trên xà nhà, vung tới vung đi, đối diện với đôi mắt nam hài rồi nói: “A Ngôn, ngươi xem ta, lợi hại đi ~”

Nam hài cười nhạt gật đầu, “Lợi hại.”

Tâm tính của rắn nhỏ giống như một đứa trẻ,, nam hài bỗng nhiên có điều nghi ngờ, buột miệng thốt ra: “Tiểu Ngư, ngươi là thư hay là hùng.....?”

(Thư = cái, hùng = đực)

Nhớ tới mấy ngày nay ở chung với rắn nhỏ, khuôn mặt nam hài đỏ lên, nếu là rắn nhỏ là giống cái, vậy không phải hắn còn chiếm tiện nghi của nó.

Tuy nói rắn nhỏ chỉ là động vật, nhưng mấy ngày nay nam hài đã coi nó như người mà đối xử.

Rắn nhỏ đang đưa trên xà nhà, mệnh mông chớp mắt, “Ta là thư a.”

Sắc mặt nam càng đỏ, tay bút hơi run rẩy, bút mực nhiễm đen nửa tờ giấy.

Rắn nhỏ thấy hắn khác thường, nhảy xuống, nhảy đến trước mặt hắn, để sát vào, “Sao vậy? A Ngôn.”

Nam hài vừa thấy nó tới gần, đối diện với đôi mắt kia, đầu quả tim đột nhiên run lên, thân thể chột lui lại, “Ta... Ta không sao.”

Đôi mắt rắn nhỏ lộ ra biểu tình bi thương, “Còn nói không sao, có phải A Ngôn chán ghét ta không?”

Nam hài dùng sức lắc đầu, “Không có!”

Rắn nhỏ nghi hoặc lắc lắc cái đuôi, “Vậy sao A Ngôn lại trốn tránh ta?”

Nam hài lập tức không nói gì, thật lâu sau mới bình phục tâm tính, thanh thanh giọng nói nói: “Tiểu Ngư là nữ hài, ta là nam hài, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nam hài thích đọc sách, tri thức trong sách làm hắn sớm biết nam nữ là không thể có da thịt chi thân, nếu xảy ra, vậy cũng là nam nhân chiếm tiện nghi, phải cưới nàng.

Rắn nhỏ càng thêm không rõ nguyên nhân, “Nam nữ thụ thụ bất thân là cái gì? Ta không thể ở bên A Ngôn sao?”

Nhìn đôi mắt của nàng, bên trong không hề có tạp chất, hoàn toàn không phát giác mình đang nói cái gì, trái tim nam hài rung động, mặt đỏ tim đập, “Tiểu Ngư về sau phải cùng người mình thích ở bên nhau.”

“Ta thích A Ngôn!” Đôi mắt rắn nhỏ tràn đầy vui sướng, sáng lấp lánh như ánh sao, rục rờ lấp lánh.

Nam hài chỉ nghe được trái tim không ngừng truyền đến tiếng bùm bùm, trước mắt không phải là rắn nhỏ, mà là một nữ hài tóc đen mắt đỏ da như ngưng chi, khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp hơn tất cả những người hắn đã nhìn qua, lông mi dài hơi cong, mắt như hồ thu, nhất tần nhất tiếu đều (một nụ cười một cái liếc mắt) làm người muốn đưa cho nàng những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Cho đến khi đôi mắt kia rũ xuống, trào ra những giọt nước mắt, đôi mắt nam hài đau đớn, bế rắn nhỏ lên ôn nhu nói: “Đừng khóc.”

Cũng không biết hóa ra rắn có thể khóc thành như vậy, làm người cực kỳ đau lòng.

Nốt ruồi đỏ giữa trán nam hài ần ần tỏa sáng, hẳn chỉ lo an ủi rắn nhỏ vẫn chưa phát giác.

Rắn nhỏ khóc lóc khóc lóc liền ngủ rồi, mềm oặt nằm trong lòng hắn, làm nam hài đỡ khóc đỡ cười, trong lòng lại thập phần khó chịu.

Mặc kệ rắn nhỏ là nam hay là nữ, nam hài đều muốn chiều cổ nàng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Hoàng tử hai nhâm cách (17)

Khi rấn nhỏ tỉnh ngủ đã là sau giờ ngo, mở to mắt nhìn nam hải còn đang sao chép kinh Phật, ánh chiều tà nhân nhạt chiếu vào trên người nam hải, biểu tình nghiêm túc chuyển chủ làm nó nhìn hồi lâu, đuổi đuổi người, rấn nhỏ cọ cọ góc áo nam hải.

Ánh mắt nam hải dò xuống, cười nói: “Người ngủ hai canh giờ.”

Đôi mắt rấn nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, “A Ngôn đói bụng không? Ta đi tìm đồ ăn cho người.”

Nam hải vừa định lắc đầu, bụng lại hợp thời vang lên làm hấn đỏ mặt.

Rấn nhỏ ngán người, nhảy lên đầu nam hải, nói: “Người rõ ràng đói bụng, còn nói dối.”

Nam hải sợ rấn nhỏ ra ngoài bị người phát hiện, đói bụng chuyện này cũng không phải một lần hai lần, trước kia hấn thường ăn không đủ no, đều là đọc sách cho hết thời gian.

Nhưng hấn không thể nói cho rấn nhỏ đành phải nói: “Không thể bị người khác phát hiện.”

Đôi mắt rấn nhỏ hiện lên một tia giao hoạt, không đối diện với nam hải, cái đuôi vung vung nhảy ra khỏi phòng.

Chỉ có nó muốn để bọn họ nhìn thấy, bọn họ mới nhìn thấy nó, liền tính thấy được, bọn họ cũng sẽ thực tâm.

Chuyện này rấn nhỏ không thể nói cho nam hải, bằng không nam hải sẽ chán ghét nó.

Bất quá lần này rấn nhỏ cũng không gặp được người nào, bên ngoài Phật đường truyền đến âm thanh niệm Phật kinh, làm nó phiền lòng, nhảy lên trên nóc nhà, nhìn xuống liền nhìn thấy một đám lửa trọc đang quỳ xung quanh một đồng than củi niệm kinh.

Rấn nhỏ không thích những con lửa trọc đó, nhân lúc đi ra tìm đồ ăn, nó nghe thấy rất nhiều con lửa trọc nghị luận, phần lớn đều là nói A Ngôn, không có lời nào hay.

Nếu không phải A Ngôn nói, sinh mệnh của mỗi người đều quý giá, nó đã sớm độc chết mấy con lửa trọc này, nhìn bọn họ đều phiền.

Thu hồi tâm mắt, rấn nhỏ hừ một tiếng, biến mất tại chỗ.

Trở lại Phật đường, sắc trời đã tối sẫm, tối hôm qua là ngày mưa, đêm nay bầu trời đầy sao trải rộng, ánh trăng cao cao, một đường trở về ánh trăng chiếu khắp nơi, phảng phất như ban ngày.

Ngọn nến trong Phật đường đã dùng cả một ngày, đã đốt hết, rấn nhỏ nhảy đến cửa sổ nhìn vào bên, đen tuyền, dựa vào ánh trăng mới thấy rõ nam hải ở đầu.

Nam hải ngồi trên đệm hương bồ như lúc nó đi, thân thể không nhúc nhích, ngồi quỳ biến thành ngồi xếp bằng, tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, không nhìn rõ là ngủ rồi hay là làm sao.

Rấn nhỏ cuốn màn thau nhảy đến trước mặt hấn, vừa lúc đối diện với ánh mắt nam hải, đôi mắt đỏ đậm che kín tơ máu, trên trán xuất hiện đồ án một bông hoa, rõ ràng là một khuôn mặt giống nhau lại làm rấn nhỏ sợ hãi.

Nam hải hé mở khóe môi, giọng nói khàn khàn dị thường, hàn ý tận xương thể nhưng có một tia ôn nhu, “Lại đây.”

Cực kỳ quý dị.

Rấn nhỏ càng sợ hãi, hoảng sợ lui về phía sau, đôi mắt bại lộ toàn bộ tâm tư, “Người là ai? Người không phải A Ngôn! A Ngôn đi đâu? Có phải người đã bắt A Ngôn lại? Người trả lại A Ngôn cho ta!”

Nam hải đứng lên, một bước, một bước đi tới chỗ rấn nhỏ, “Người lo lắng hấn ta như vậy?”

Rấn nhỏ không muốn thua khí thế, hung tợn trừng mắt nhìn hấn, nhanh đối diện với đôi mắt kia, lập tức tưng, “Người đừng tới đây! Ta..... Ta.....”

“Người cái gì?”

“Ta siêu hung!”

“Phụt.....”

Nghe thấy hấn cười, rấn nhỏ khó thở, nghe răng lộ ra hàm răng nhọn nhọt, “Người không được cười!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoàng tử hai nhân cách (18)

Nam hài khẽ nhếch cằm, vài sợi tóc rũ xuống vén ra sau tai, đồ án trên trán phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, “Còn muốn hấn xuất hiện không?”

“Nếu muốn thì ngoan một chút.”

Rắn nhỏ hơi sững sốt, nửa ngày mới nghe rõ người hấn nói là ai.

A Ngôn bị làm sao vậy? Tại sao người này và A Ngôn giống nhau như đúc?

Quá nhiều nghi vấn làm nó không nghĩ ra, tạm thời giả vờ ngoan ngoãn, rắn nhỏ tung ta tung tãng bò đến bên cạnh hấn, áp xuống sự sợ hãi trong đáy lòng, vừa định ngắt đầu, thân thể lại bị người bắt lấy.

Bay lên không trung, kinh hách đối diện với ánh mắt mỉm cười của nam hài, “Người làm gì vậy?”

Nam hài một tay nâng thân rắn, một tay khác đang vuốt ve vảy trên người nó.

Rắn nhỏ bị sờ cả người không thoải mái, nhìn xuống sự tê dại, nó vội nói: “A Ngôn ở đâu?”

Bàn tay nam hài dừng lại, con ngươi hiện lên một tia lạnh lẽo, vì sao rắn nhỏ lại để ý cái loại phế vật kia như vậy?

Đây là lần đầu tiên hấn chân chính không chế thân thể nói chuyện với rắn nhỏ, thế nhưng nói ba câu thì hai câu nói về phế vật kia.

Chuyện này làm hấn sao có thể không tức giận.

“Người nhắc đến hấn một câu nữa, thì sẽ không bao giờ được gặp lại hấn.”

Rắn nhỏ lập tức ngậm chặt miệng, lời người này nói là nghiêm túc.

A Ngôn yếu như vậy, căn bản không phải đối thủ của người này.

Rắn nhỏ rõ ràng biết người này có bao nhiêu lợi hại, hơi thở trên người hấn mang theo sự hủy diệt mà sắc bén, lợi hại hơn tất cả những cự thú mà nó từng thấy.

Nam hài thấy nó nghe lời, tức giận trong lòng mới bình ổn lại, ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, tay hoạt động trên vảy rắn, nhắm mắt lại hấp thu thiên địa hắc ám.

Rắn nhỏ không dám động đậy, tay người nọ sờ trên người nó, làm nó vừa thoải mái vừa sợ hãi, đột nhiên thấy xuất hiện ánh sáng xanh đi qua cơ thể nó.

Ánh sáng xanh kia không có chút bất lợi nào với nó, tiểu bạch xà thử hấp thu, phát hiện thể nhưng còn mãnh liệt hơn linh khí trong rừng rậm, nó kích động không thôi, linh lực tăng trưởng với một tốc độ nó chưa bao giờ nghĩ tới.

Mí mắt nam hài nhẹ nâng, tạm dừng trên người rắn nhỏ vài giây, mắt đỏ hơi ám.

Bao nhiêu người muốn ngốc ở bên cạnh hấn, nguyên nhân chính là như thế, nhưng bao nhiêu người nghe được tên của hấn đại kinh thất sắc, thấp thòm lo âu.

Đồ án hoa mạn đà la là tượng trưng cho người nào, thế gian này tam giới quỷ thần yêu ai không biết.

Chỉ có con rắn nhỏ ngu ngốc này không biết.

*

Rắn nhỏ bất tri bất giác ngủ say, cũng không biết là bị nam hài vuốt ngủ hay là bởi vì hấp thu nhiều linh lực.

Vừa mở mắt nhìn thấy lại là nam hài.

Nam hài cầm bút đang chép kinh Phật, một màn này làm nó hoảng hốt, tựa như mọi chuyện tối qua đều là ảo giác.

Nhưng thân thể tràn đầy linh lực nói cho nó, tối hôm qua không phải mơ.

Nam hài cảm thấy rắn nhỏ cử động, ngừng tay, rũ mắt, ôn nhu tựa như ánh nắng, “Tĩnh.”

Rắn nhỏ dùng sức chớp chớp mắt, đây là nam hài không sai, không có đồ án quỷ dị trên trán, không có đôi mắt khủng bố, đây là A Ngôn của nó!

“A Ngôn! A Ngôn!”

Nam hài cảm thấy rần nhỏ khác thường, nghi hoặc nói, “Làm sao vậy? Tối hôm qua gặp ác mộng?”

Đôi mắt rần nhỏ mang theo hơi nước, đầu gật gật, ủy khuất: “Ân ân! Mơ thấy ác mộng rất đáng sợ!” Mơ thấy A Ngôn biến hư, trở nên không bình thường!

Nam hài nhẹ nhàng xoa xoa vẩy rần nhỏ, an ủi: “Không sao đâu ~ không sao đâu ~”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hoàng tử hai nhân cách (19)

Nam hài an ủi hồi lâu, cho đến khi rần nhỏ không sợ nữa mới tiếp tục chép kinh Phật.

Rần nhỏ nâng mắt lạnh lẽo nhìn nam hài hồi lâu, không hề còn hơi thở khủng bố tối qua, bộ dạng giống nhau lại có tính cách hoàn toàn bất đồng.

Tối hôm qua người kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện ở đây, còn có khuôn mặt của A Ngôn, chẳng lẽ A Ngôn bị hấn đoạt xá?

Không có khả năng, nếu A Ngôn bị đoạt xá, bây giờ cũng sẽ không nói chuyện với nó, linh hồn đã sớm bị người kia cắn nuốt từ tối qua.

Vậy là vì sao?

Rần nhỏ nhìn nhiều sách như vậy, trước nay không thấy có loại chuyện cổ quái này.

Chờ một chút đi, nếu người kia còn xuất hiện.....

Nam hài cảm thấy rần nhỏ an tĩnh, không hoạt bát như ngày hôm qua, vẫn luôn an an phận phận nằm trên chân hấn, như thay đổi thành người khác.

Làm hấn nhin không được mà ngừng tay, hỏi: “Còn sợ hãi sao?”

Rần nhỏ quơ quơ đầu, đôi mắt khôi phục biểu tình dĩ vãng, “Không sợ hãi, A Ngôn, ngươi có đói bụng không? Ta lấy đồ ăn cho ngươi.”

Vài lần trước phản đối đều không ngăn được rần nhỏ, lần này nam hài cũng không nói gì nữa, làm nó cẩn thận một chút.

Rần nhỏ vừa đi, tốc độ tay của hấn càng nhanh hơn một chút, vẫn luôn ở trong Phật đường cũng không phải biện pháp, hấn còn có rất nhiều việc phải làm, Liễu nương cũng không biết như thế nào.

Mới vừa viết xong một tờ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở khóa.

Cửa được mở ra, nam hài vừa nhấc đầu liền nhìn thấy một nữ hài đi tới.

Là Thích Y Nhu, bảo bối nữ nhi của trụ trì.

Thích Y Nhu đã không xuất hiện trước mặt hấn rất lâu, lần này tới làm nam hài nhú nhú mày.

“A Ngôn!” Khuôn mặt Thích Y Nhu hồng nhuận, đôi mắt tl lộ ra vui sướng, là nữ hài làm người yêu mến.

Một tiếng A Ngôn này làm nam hài nghĩ tới rần nhỏ, nếu rần nhỏ là nữ hài, gọi tên của hấn có phải đặc biệt dễ nghe hay không.

Thích Y Nhu không phát hiện hấn xuất thần, hai tay đan chels, đôi mắt nhìn xung quanh vài vòng, trong mắt lộ ra sự ghét bỏ, “Địa phương tồi tàn như vậy sao có thể để người ở, hử, cha quá chán ghét.”

“Ta vừa mới nói với cha, cho người đi ra ngoài.”

Nam hài phục hồi tinh thần, lắc đầu nói: “Không cần, nơi này khá tốt, lời nói của trụ trì ta cũng muốn tuân thủ.”

Ba ngàn lần kinh Phật mà thôi.

Thích Y Nhu bất mãn bẹp miệng, “Chỗ nào tốt? Ngươi luôn như thế, thôi, dù sao ta cũng không có việc gì, cùng chép với ngươi đi.”

Nói xong ngồi đối diện nam hài, cầm lấy bút lông định viết.

Nam hài ngần nằng ta lain, nhũu mầy nói: “Không cần, ta chính mình có thể.”

Thích Y Nhu giận, “A Ngôn! Có phải ngươi chán ghét ta không?”

Nam hài chấp tay thi lễ, “Chép kinh Phật việc vốn là chuyện của ta, đâu ra chán ghét chi ý?”

Thích Y Nhu tuổi quá nhỏ, căn bản không thấy ra nam hài xa cách cùng đậm mực.

Nghe được lời này chỉ cho rằng không phải nam hài chán ghét mình, mà là không muốn mình chèo kinh Phật giúp mà thôi.

“Vậy được rồi, A Ngôn ngươi chép từ từ, ta nhìn ngươi được rồi đi.”

Nam hài nghĩ đến rắn nhỏ sắp về, lập tức buột miệng thốt ra, “Y Nhu muối muối vẫn là trở về đi, Ngôn Thần muốn một người ở chỗ này chép kinh Phật.”

Suy nghĩ một chút phát hiện ngữ khí của mình quá trắng ra, lại nói: “Ta quen ở một mình, ngươi không có việc gì, Ngôn Thần hy vọng ngươi có thể trở về nó cho trụ trì, hôm nay Ngôn Thần sẽ chép xong kinh Phật.”

Thích Y Nhu không tình nguyện đứng lên, “Đoàn rồi, vậy Y Nhu sẽ đi, A Ngôn ngươi ra rồi nhất định phải tới tìm ta.”

Nam hài dừng hồi lâu, mới đồng ý.

Người rời cuộc đã đi, nam hài mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hoàng tử hai nhân cách (20)

Ai ngờ cửa sổ hiện lên một bóng trắng, nam hài vừa thấy, liền nhìn thấy bộ dáng rắn nhỏ muốn nói lại thôi.

Vội nói: “Làm sao vậy? Trên đường gặp phải chuyện gì?”

Rắn nhỏ đặt bánh bao vào trong lòng hân, “Không có việc gì a.”

Nhưng nó đã quên nam hài chỉ cần nhìn đôi mắt nó là biết tâm tư của nó.

“Nàng là nữ hài lần trước A Ngôn không cho rút thọ mệnh, hóa ra bọn họ nhận thức, cho nên A Ngôn mới không cho nó rút thọ mệnh của nàng ta.”

“Không thích nàng ta.”

“Muốn cắn!”

Nam hài thấy thế dờ khóc dờ cười, ôm rắn nhỏ vào trong lòng nói: “Không phải bởi vì ta quen biết nàng ta mà ta mới làm như vậy, là bởi vì ta cảm thấy trên thế giới này sinh mệnh của mỗi người đều quý giá, chúng ta không thể tùy ý quyết định sinh tử của một người.”

Rắn nhỏ nâng đầu: “Thật vậy chăng?”

Nam hài gật đầu.

Rắn nhỏ lập tức cười, giơ bánh bao đến trước mặt hân, “Vậy A Ngôn ăn bánh bao! Đều còn nóng.”

“Ăn.”

Bọn họ không nhìn thấy, nguyên bản Thích Y Nhu đã đi lúc này đang đứng ở cửa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn thấy một màn này.

Khuôn mặt trắng nõn lúc này tức giận đến đỏ bừng, hai mắt trừng lớn thẳng tắp nhìn chăm chăm nam hài cùng rắn nhỏ.

Nam hài trên mặt ôn nhu và vui mừng từ trước đến nay nàng ta chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng biểu hiện trước mặt nàng ta.

Vì sao A Ngôn sẽ thân thiết với một con súc sinh như vậy? Còn nói chuyện ôn nhu với nó như vậy.

Hóa ra đuổi nàng ta đi là bởi vì con súc sinh kia!

Thích Y Nhu thẹn quá thành giận giận dữ rồi đi.

Trong phòng một người một rắn cũng không biết chuyện này.

*

Sau khi chép xong kinh Phật, đầu tiên nam hài đi vào thiên viện.

Liễu nương đang tưới rau, vừa thấy hần đi tới, vui mừng khôn xiết.

“Bà vú!” Nam hài nhìn khuôn mặt hồng nhuận của bà vú hồi lâu, rốt cuộc xác định bà thật sự không có việc gì mới thở phào.

Liễu nương kéo hần ngó trái ngó phải, lo lắng nói: “Thiếu gia ngươi không sao chứ?”

Nam hài lắc đầu, “Không có việc gì.”

“Không có việc gì là tốt không có việc gì là tốt, mau vào phòng, đói bụng rồi đúng không, ta nấu đồ ngon cho ngươi.”

Rắn nhỏ tránh ở chỗ tối nhìn bọn họ hồ động, vừa tò mò vừa khò sở.

Khi nó vừa sinh ra chỉ thấy mẫu thân vài lần, trong trí nhớ chỉ nhớ rõ mẫu thân ôm nó vào trong ngực, nói chuyện bên ngoài với nó.

Nếu có thể gặp mẫu thân một lần thì tốt rồi.

Mặt trời gần xuống núi, Liễu nương sớm đã đi nghỉ ngơi, nam hài từ trong phòng đi ra, nhìn xung quanh, nhỏ giọng kêu: “Tiểu Ngư... Tiểu Ngư.....”

Trong lòng ngực trầm xuống, nam hài xoa xoa đầu nó, “Hôm nay bà vú nói với ta rất nhiều, vẫn luôn không cơ hội tìm ngươi.”

Rắn nhỏ: “Không sao, ta đi chơi bên ngoài, không đợi ở chỗ này.”

Kỳ thật rắn nhỏ ở chỗ này một ngày, nhưng nó vội vàng cúi đầu không để nam hài nhìn thấy tâm tư của nó.

Nó sợ người kia lại xuất hiện, thương tôn A Ngôn, cho nên vẫn luôn ở bên ngoài nhìn xung quanh.

Nam hài không biết, hần vừa muốn nói chuyện, cái trán truyền đến đau đớn quen thuộc.

Tia hoàng hôn cuối cùng biến mất ở chân trời, nam hài kêu một tiếng, quỳ trên mặt đất, đau đớn từ trán tràn ngập toàn bộ thân thể, đặc biệt là ấn đường, đau xuyên tim.

Rắn nhỏ phát hiện hần khác thường, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy nốt ruồi trên trán nam hài càng thêm đỏ tươi, thậm chí bắt đầu phát sáng.

Rắn nhỏ nhảy ra khỏi ngực hần, con ngươi co chặt, một ý niệm không tốt hiện lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xim Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Hoàng tử hai nhân cách (21)

Bộ dáng nam hài thống khổ làm rắn nhỏ hoảng sợ, muốn dùng linh lực giảm bớt đau đớn cho hần, lại không làm được gì, càng đáng sợ chính là, nó đưa linh lực vào cơ thể nam hài, linh lực lại bị hấp thu tất cả, cơ thể nam hài phảng phất như hắc động hút toàn bộ linh lực của nó.

Rắn nhỏ dùng hết sức lực mới miễn cưỡng tách được linh lực đang đưa vào, thân thể lay động vài cái, đầu đầu biểu hiện linh lực đột nhiên hư không.

“A Ngôn!” Rắn nhỏ không rảnh lo cho mình, nam hài đã đau đến mức quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trên mặt không còn huyết sắc, nó vội nhảy đến gần nam hài, cọ cọ mặt hần, “A Ngôn, ngươi tỉnh tỉnh! Đừng ngủ được không?”

Đáp lại nó lại là bóng đêm yên tĩnh không tiếng động.

Ngay lúc rắn nhỏ muốn tiếp tục đưa linh lực vào cơ thể nam hài, một bàn tay cầm thân thể nó, ôm nó vào trong lòng.

Rắn nhỏ trong lòng vui vẻ, vừa muốn lên tiếng, đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói khàn khàn quen thuộc.

“Ngươi có biết ngươi lại đưa linh lực vào cơ thể hắn, toàn bộ linh lực của ngươi đều sẽ bị hút hết?” Nam hài vừa mở mắt đã cảm thấy linh lực dao động, nghĩ đến chuyện rắn nhỏ hết linh lực thiếu chút nữa mất mạng, sự tức giận bao phủ đôi mắt.

Rắn nhỏ chấn động, hoảng sợ lại không thể tin tưởng ngược mắt, xác định người này chính là A Ngôn vừa đau ngất xỉu.

“Ngươi..... Ngươi là A Ngôn?”

Nam hài không trả lời vấn đề của nó, mà là kiểm chế cổ rắn nhỏ, tới gần hai tròng mắt của hắn, trong mắt lạnh lẽo hóa thành thực chất, “Ngươi không quan tâm mạng sống của mình như vậy? Vì một cái phế vật?”

Rắn nhỏ sợ hãi run bần bật, sau khi nghe xong lời nói của hắn lại tức giận, “Mối, mối không phải! A Ngôn không phải phế vật! Ngươi..... Ngươi..... Hừ!” Nó thiếu chút nữa thì nói ngươi mới là phế vật, may mà lý trí tới kịp thời.

Ngón tay nam hài nhẹ nhàng vuốt ve đầu rắn nhỏ, lại nói những câu không hề cảm xúc, “Nếu ngươi lại vì phế vật này mà bị thương, ta sẽ cắn nuốt linh hồn của hắn.”

Đồ án yêu dị ẩn ẩn phát ra hồng quang trong đêm đen, rõ ràng là cùng khuôn mặt, nam hài lại phát ra hơi thở làm người sợ hãi, sinh vật trong vòng phạm vi tám trăm mét im như ve sâu mùa đông sục vào trong động run bần bật.

Rắn nhỏ cũng như thế, sợ tới mức nhắm chặt mắt, cảm thấy ngón tay trên đỉnh đầu tựa ngàn cân, hận không thể chạy trốn.

“Không, sẽ không, cũng không dám nữa.....” Hu hu hu thật là khủng khiếp.

Chỉ cần A Ngôn không có việc gì là được, không có việc gì là được.

Sắc mặt nam hài lúc này mới tốt hơn một chút, ôm rắn nhỏ nhảy lên nóc nhà, hai chân ngồi xếp bằng, đặt rắn nhỏ lên đùi, mới bắt đầu hấp thu thiên địa hắc ám.

Rắn nhỏ cũng không dám động, chỉ sợ đại ma đầu này không vui vặn gãy đầu nó, còn chẳng được bao lâu, từng trận linh lực mãnh liệt đi vào thân thể nó, dần dần bổ sung linh lực vừa bị hút hết, thoải mái đến nỗi làm nó nhắm mắt ghé vào trên đùi nam hài, tùy ý những linh lực đó tràn vào thân thể.

Kỳ thật, ở bên cạnh đại ma đầu cũng khá tốt, chỉ hai ngày, linh lực đặc tiến bộ vượt bậc, khả năng không lâu sau, là nó có thể hóa thành hình người.

Tương tượng đến khi hóa thành hình người là có thể chơi cùng A Ngôn, nó lại đặc biệt vui vẻ, thậm chí quên mất chính mình đang ở nơi nguy hiểm, ngốc hê hê cười.

Nam hài tự nhiên nhìn thấy bộ dạng ngớ ngẩn của rắn nhỏ, nhin xuống ý niệm muốn xoa xoa, lẳng lặng nhìn nó hồi lâu.

Hắn không giống phế vật kia phải nhìn đôi mắt mới biết được suy nghĩ của rắn nhỏ, chỉ cần vận dụng một tia hắc ám chi lực, là có thể dễ dàng biết được trong lòng rắn nhỏ nghĩ gì.

Một người một rắn ở trên nóc nhà lẳng lặng đợi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi trên người bọn họ, tốt đẹp không đành lòng phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Hoàng tử hai nhân cách (22)

Ư Ư: Hôm nay là ngày bạn edit cute đáng yêu chăm chỉ ra đời ư ư kimochi, bạo chương như đã hứa nhé ♥♥♥♥

Hai tuần sau, rắn nhỏ dần dần cúi cái đầu tôn quý của nó xuống dưới linh lực, đại ma đầu tuy rằng khủng bố, nhưng đối nó cũng khá tốt, quan trọng nhất chính là mới hai tuần, rắn nhỏ đã rõ ràng cảm giác được nó sắp hóa thành hình người.

Những con yêu khác đều phải vài trăm năm, tạo hóa tốt cũng phải một trăm năm mới được, nó một con rắn nhỏ còn chưa thành niên chỉ dùng mấy năm đã có thể hóa thành hình người, nó nằm mơ đều phải cười tỉnh.

Nam hài phát hiện chính mình dị thường, hai tuần này, lúc mặt trời xuống núi cái trán của hắn liền đau nhức vô cùng, lúc mở mắt tỉnh lại thân thể lại ở địa phương khác.

Chuyện này làm hắn sao có thể không nghi ngờ.

Hỏi rắn nhỏ, rắn nhỏ lại nói hắn không có việc gì.

Hắn phát hiện càng ngày càng nhìn không rõ tâm tư của rắn nhỏ, không biết là vì sao.

Chỉ có rắn nhỏ biết, linh lực càng cường đại, nó có thể che dấu tâm tư của mình, không cho nam hài biết.

Nó cũng không phải cố ý như thế, trong thân thể nam hài có một đại ma đầu, lợi hại như vậy, ngay cả khi nam hài biết, sẽ chỉ càng bất lợi.

Mấy ngày nay tâm tình của đại ma đầu tốt, cũng không công kích bất luận kẻ nào, ngay cả Liễu nương nói chuyện với hắn, hắn cũng sẽ có lệ hai câu.

*

Mới vừa bị phu tử giáo dục một trận Thích Y Nhu không dám tức giận, lão phu tử là chủ trì mời đến dạy nàng ta đọc sách, mấy ngày nay mắt hôn mắt vĩa, phu tử giao bài tập cũng không hoàn thành, lão phu tử tức giận đánh nàng ta mười roi, tay nóng rất đau.

Thích Y Nhu trên đường về phòng ngừng lại, nhớ tới một màn nhìn trong Phật đường, chỉ cảm thấy tay càng đau, vì sao một con súc sinh lại làm A Ngôn thích như vậy, chẳng lẽ là bị rút mê hồn canh.

Mấy ngày nay nàng ta đi tìm hắn đều bị cự chi ngoài cửa, lấy có việc làm lí do không gặp, Thích Y Nhu vừa tức vừa ghen ghét, tiếng cười đùa bên trong càng đồ thêm dầu vào lửa.

Tức giận rồi đi, trên đường Thích Y Nhu gặp mấy hòa thượng, mấy hòa thượng này đều có dã tâm, muốn trở thành trụ trì, vừa thấy Thích Y Nhu đi tới, lập tức gương mặt tươi cười đón chào, “Y Nhu muội muội.”

Thích Y Nhu chướng mắt bọn họ, lớn lên khó coi còn chưa tính, cả ngày còn công cha trộm đi ra ngoài uống rượu dạo hoa lâu, nhưng nghĩ đến cái gì, nhìn xuống trong lòng ghê tởm, nàng ta nói, “Tiểu ca ca, có thể giúp Y Nhu một chuyện không?”

Các hòa thượng dĩ vãng đều nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của nàng ta, đây vẫn là lần đầu tiên nói như vậy với bọn họ, nhìn nhau, hỏi: “Chuyện gì nha?”

“Giúp ta chuẩn bị một ít hùng hoàng và điểm tâm.”

Nghe người khác nói rắn sợ hùng hoàng nhất, nàng ta cũng không tin không trị được một con rắn.

Các hòa thượng vừa nghe sôi nổi phân công nhau ra cửa, không đến một canh giờ đã trở lại, trong tay đều là thứ Thích Y Nhu muốn.

Thích Y Nhu tự nhiên sẽ không quên cho bọn hắn một chút ngon ngọt, “Cảm ơn tiểu ca ca, ta sẽ nói tốt với trụ trì.”

Các hòa thượng cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Thích Y Nhu cầm theo đồ đi vào thiền viện, lúc này sắc trời đã sắp tối, ánh chiều tà chiếu vào khuôn mặt non nớt, nàng ta chỉ có bảy tuổi, tâm tư lại độc ác như thế, làm người kinh sợ.

Trong lòng đơn giản là khẩn trương hoảng loạn, lại còn có một chút kích thích, Thích Y Nhu rải hùng hoàng đến một góc, mặt trên đặt một tảng cỏ dại, bên trên cỏ dại là điểm tâm.

Thích Y Nhu dọn xong trốn ở góc phòng, tưởng tượng đến con rắn kia biến mất, A Ngôn sẽ ôn nhu như vậy với nàng ta, nàng ta liền đặc biệt vui vẻ.

Nhưng nàng ta lại thiên chân, ngay cả khi rắn nhỏ biến mất, nam hài cũng sẽ không ôn nhu với nàng ta.

Trên tường truyền đến động tĩnh, Thích Y Nhu ngừng thở, giương mắt vừa thấy, quả nhiên nhìn thấy con rắn nhỏ nhảy đến chỗ điểm tâm, Thích Y Nhu sợ phía dưới hùng hoàng không có tác dụng, cầm túi hùng hoàng trong tay rải xuống người rắn nhỏ, bột hùng hoàng rơi đầy đất, rắn nhỏ đột nhiên không kịp phòng ngừa, trực tiếp vụng tại chỗ.

Thích Y Nhu nhìn nhìn bốn phía, vội vàng ném rắn nhỏ bèo bọt tải chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Hoàng tử hai nhân cách (23)

Bốn phía tối đen, bên tai một mảnh yên tĩnh, Thẩm Ngưng tĩnh lại, cảm giác choáng váng không ngừng trào ra, nàng giật giật thân thể, lại cảm thấy vô lực.

【 Ký chủ, đêm nay người trong cung sẽ phái người tới bắt Bạc Ngôn Thần, cô cố ý bị Thích Y Nhu bắt đi, là vì sao? 】

Thẩm Ngư đã lâu không nói chuyện cùng hệ thống, nhất thời có chút mênh mông, sững sốt hồi lâu mới nói: “Chủ nhân cách Bạc Ngôn Thần tính cách quá mức thánh phụ, không cho hắn trải qua chuyện gì đó, về sau sẽ bị nhân cách thứ hai cắn nuốt.”

【 Ký chủ công lược nhân cách nào, nhiệm vụ đều sẽ thành công, hệ thống không rõ dụng ý khi cô làm như vậy. 】

Nó chết cũng sẽ không cho rằng Thẩm Ngư đáng thương chủ nhân cách, không muốn hắn biến mất.

“Ai da, người ta tưởng ném thử một chút cùng hai loại nhân cách lẫn giường, có cảm giác gì.” Thẩm Ngư vẻ mặt thẹn thùng.

Từ trước tới nay nàng còn chưa trải qua chuyện giường chiếu, hai nhân cách ở thể giới này đều rất vừa ý, ném thử một chút cũng không phải không thể.

Hệ thống khiếp sợ nói không ra lời, căn bản không thể tin được người nói những lời này là ký chủ thủ thân như ngọc của nó! 【.....】

Thẩm Ngư cảm thấy đều là do thân thể này, xà tính bốn dân, đang thay đổi một cách vô tri vô giác, nàng cảm thấy ném thử một chút cũng không phải không thể.

Sa đoạ.

Thẩm Ngư ở trong lòng yên lặng châm một cây nến.

Hệ thống sau khi khiếp sợ cũng không nói gì, nó sẽ không nói cho Thẩm Ngư biết thân thể kia có kỳ động dục, nếu chính nàng đều tiếp nhận rồi, nó còn nói cái gì.

“Cốc cốc cốc.....”

Tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân.

“Cha.....”

“Sao còn chưa ngủ?” Là giọng nói của trụ trì.

Thích Y Nhu lộ ra hoảng loạn, “Con..... Con đang đọc sách.”

Trụ trì nhìn thoáng qua, “Ta nghe phu tử nói mấy ngày nay con không chuyên tâm.”

Thích Y Nhu rũ mắt, lắp bắp nói: “Ân..... Cha, con... Mấy ngày nay không... Không ngủ được.....”

“Y Nhu sai rồi.”

Trụ trì giữa mày nhu hòa xuống, “Biết sai rồi là được, đi ngủ sớm một chút, về sau đừng để phu tử tức giận.”

“Ân ân! Cha cũng ngủ sớm một chút.”

Cửa khép lại, Thích Y Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía túi bao tải, một bước, một bước đi tới.

Thẩm Ngư rõ ràng cảm thấy có sát ý, a một tiếng, không nghĩ tới tâm tử của tiểu nữ hài này ác độc như vậy, một con rắn cũng không buông tha.

Còn chưa nghĩ xong, cái đuôi đã bị hung hăng đập xuống, từng trận đau đớn từ cái đuôi truyền đến, Thẩm Ngư nhe răng, rứt đuôi lại, thân thể giật giật, súc vào một góc trong bao tải.

Thích Y Nhu thấy thế cười, oán khí trong lòng cũng giảm hơn phân nửa, thoải mái rất nhiều, “Súc sinh! Ngươi làm gì với A Ngôn, làm hắn tốt với ngươi như vậy?”

Thẩm Ngư:.....

“A Ngôn là của ta! Là của ta!”

Thẩm Ngư: Là của ngươi, đại ma đầu buổi tối là của ngươi, ban ngày là của ta.

Thích Y Nhu lải nhải mắng, Thẩm Ngư bất đắc dĩ nghe.

Diễn hình nữ nhân khi yêu, khi còn nhỏ đều như vậy, khi trưởng thành, trong lòng đều vụn vụn.

Thẩm Ngư trong lúc bị dẫm mấy đá, còn cùng dùng đạo cụ tên mỗi thân kinh, không đến mức đau như vậy.

Bất quá nửa người dưới của nàng bị dẫm đứt, trong miệng phun máu làm ướt bao tải, khi ý thức của nàng dần dần mơ hồ, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cửa gỗ bị người đá văng ra thành hai đoạn.

Thích Y Nhu hoảng sợ, còn chưa kịp đi xem, trước mắt tối sầm, cổ đã bị người chế trụ, đau đớn, cảm giác thiếu dưỡng khí tràn ngập toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Hoàng tử hai nhân cách (24)

Người tới một tay bóp chặt cổ nàng ta nhấc lên trên, một tay mở bao tải.

Khi nhìn thấy tình trạng của rắn nhỏ trong bao tải, độ ẩm trong không khí nhảy mất giảm xuống, sát khí khủng bố làm người nhũn chân.

Thích Y Nhu mơ hồ đối diện với một đôi mắt đỏ tươi, khi nhìn thấy sát khí trong mắt người kia, quên luôn mình đang bị bóp cổ, trực tiếp dọa hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngự còn chưa ngất xỉu, nâng nửa người dưới không còn cảm giác đến bên cạnh nam hài, dùng hết sức lực toàn thân cắn cắn ống quần nam hài.

Đôi mắt một mảnh mơ hồ, tràn đầy ủy khuất và vui sướng, râm rì cọ cọ, dường như đang nói:

Mau ôm ta một cái, ta đau quá.

Nam hài giật mình buông tay, vội ngồi xổm xuống thật cẩn thận ôm rắn nhỏ vào trong ngực, ngón tay cũng không dám đụng vào vảy của nó.

Vảy ngấn nấp sáng trong lúc này đã không còn ánh sáng, ảm đạm giống như bông hoa khô héo.

Mãnh liệt phần nộ cùng đau lòng như ngàn vạn cây kim hung hăng đâm vào trái tim hắn.

Nam hài còn chưa kịp đưa linh lực vào trong cơ thể nó, đầu đã đau nhức, hoa văn trên trán bắt đầu ần ần tỏa sáng, dần dần biến mất, con ngươi biến thành màu đen.

Nam hài ôm đầu, gào rống nói: “Phế vật! Ngươi đến có ích lợi gì? Ngươi căn bản không cứu được nó, ta... Ta mới có thể cứu, ngươi để ta trở về!”

Nhưng nói như thế nào, cái trán vẫn đau đớn kịch liệt, đau đến nỗi hắn không chịu nổi, rắn nhỏ trong ngực rơi xuống mặt đất, nam hài hoảng loạn nhìn phía rắn nhỏ, muốn truyền linh lực cho nó lại bị đau đớn đánh gãy.

Rắn nhỏ đã ngất đi, nam hài bị đau đớn làm khuôn mặt trở nên dữ tợn, cảm thấy con buồn ngủ ùn ùn kéo đến, tràn ngập tức giận hóa thành tuyệt vọng.

Không thể! Không thể!!!

Hắn đi rồi, rắn nhỏ sẽ chết! Tuyệt đối không thể ngủ say!

Nhưng mí mắt tựa như một ngọn núi đè ở bên trên, làm sao cũng không mở ra được

Hoa văn trên trán nam hài chậm rãi biến mất, biến thành một nốt ruồi đỏ, quỳ rạp trên mặt đất nhắm hai mắt lại.

Lúc này ngoài cửa xuất hiện mười mấy người, mặc áo giáo bạc, hùng hổ khiêng nam hài lên, đi ra bên ngoài.

Nam hài mở hai mắt nặng nề, nhìn về phía rắn nhỏ nằm thoi thóp trên mặt đất, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, giãy giụa sức lực đều không có, ô ô phát ra tiếng kêu.

Cả ngôi chùa là một biển máu, thi thể trải rộng, mùi máu tươi nồng đậm hỗn tạp mùi nến, tiếng quạ đen ần ần bay qua trên không.

Khi Thích Y Nhu tỉnh lại, quanh thân một mảnh an tĩnh, trên cổ đau đớn đánh thức ký ức cuối cùng của nàng ta, sợ hãi thật sâu bao vây lấy nàng ta, ánh trăng chiếu sáng xung quanh.

Ý thức thu hồi, Thích Y Nhu dựa vào ánh trăng nhìn rắn nhỏ trên mặt đá, nếu không phải trên cổ đau đớn, nàng ta còn tưởng rằng kia chỉ là một giấc mộng.

Từng bước một ra khỏi phòng, ánh lửa đầy trời từ bên ngoài sáng lên, Thích Y Nhu nhìn thấy chính là một mảnh thi thể, trong đó quần áo trên người là của chùa, còn có một hình bóng quen thuộc.

Là cha nàng ta.

Thích Y Nhu chạy về phía trụ trì, đẩy đẩy thi thể đã lạnh băng kia, kinh hoàng thất thố gọi, nhưng giọng nói của nàng ta đã khàn khàn đến nỗi không phát

ra âm thanh, yết hầu vừa đau vừa khó chịu.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận đau đớn, Thích Y Nhu vừa định ngừng đầu, trong miệng đã trào ra máu loãng, một cây đao đâm qua thân thể nàng ta từ phía sau.

Thanh đao kia nhanh chóng rút ra, khi Thích Y Nhu ngã xuống, nhìn thấy một nữ hài mặc váy trắng, một đôi con ngươi như đá quý lạnh băng hóa thành thực chất, mị hoặc hút hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hoàng tử hai nhân cách (25)

Sắc trời biến đổi, tiếng sấm ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, như gần ở bên tai, rắn nhỏ còn chưa kịp ngừng đầu, thân thể mà nàng vừa mới hóa thành hình người đã bị sét đánh ngã rên rết đất, phía sau đau nhức đau đến nỗi nàng không thờ nổi.

Khi tia sét đánh xuống lần thứ hai, một thân ảnh đã chắn trước mặt nàng, mười mấy tia sét tiếp theo cũng bị người nọ chặn hộ.

Chờ đến không trung yên tĩnh, rắn nhỏ nghe thấy tiếng học máu của người che chở nàng, vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một lão nhân ăn mặc rách nát, khuôn mặt nhăn nheo gần trăm tuổi, cặp mắt vẫn đục không ánh sáng.

“Ngươi.” Rắn nhỏ không nghĩ tới sẽ là một lão nhân chặn thiên lôi giúp nàng, còn chỉ học máu, kia đều là thiên lôi a, bình thường chịu một kích liền sẽ hồn phách xuất khiếu.

Đôi mắt vẫn đục nhìn nàng, ngần ra hồi lâu mới nói: “Nếu ngươi muốn sống ở thế giới này, mỗi đêm đều sẽ trải qua một hồi lôi kiếp.”

“Yêu không thể giết chết phạm nhân, ngươi không biết sao?”

Rắn nhỏ tự nhiên biết, nhưng bị phạm nhân này làm bị thương nặng thành như vậy, nó không thể làm nàng ta sống sót, đầu bỗng nhiên nghĩ đến nam hài dạy dỗ, sắc mặt nàng trắng bệch, nam hài nói qua, thế giới này mỗi người đều quan trọng, không thể tùy ý đã thương người.

Nhưng nàng không khống chế được bản thân, nam hài bị bắt đi, nếu không phải phạm nhân này, sao nàng có thể để nam hài bị bắt đi.

Khi lão nhân nhìn thấy khuôn mặt hơi phiếm hồng của nàng, nhấn chặt mày nói, “Ngươi còn như vậy, nhất định sẽ sa vào ma đạo!”

Khuôn mặt khuyh thế của rắn nhỏ khẽ nhếch, lộ ra sự thuận tĩnh, “A Ngôn bị bắt đi, ta muốn đi tìm hắn.”

Lão nhân nắm chặt trượng gỗ trong tay, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, “Ngươi giết phạm nhân, thiên lôi sẽ đánh ngươi hồn phi phách tán.”

“Bất quá cũng không phải không có cách nào cứu.” Lão nhân nhìn thoáng qua đôi mắt nữ hài lộ ra vui mừng, nói tiếp: “Ngươi cần phải sống một đời thay một người, mới có thể làm thiên thân miễn lôi kiếp.”

“Hơn nữa cả đời kia, ngươi sẽ mất đi tất cả năng lực tất cả ký ức, trở thành một phạm nhân, ném hết chua ngọt đắng cay trong thế giới này.”

Rắn nhỏ mơ hồ run run cái đuôi, nhưng phát hiện nàng đã không có cái đuôi, không thích ứng nhú nhú mi, “Ta muốn thay ai sống cả đời?”

Lão nhân: “Một người vận mệnh thể thảm đã chết, ngươi phải thay đổi cả đời của nàng, làm cả đời này sống không hề thể thảm.”

Lão nhân không chịu lộ ra người nọ là ai, thân phận gì, rắn nhỏ nghĩ nghĩ, hỏi một vấn đề rất muốn biết: “Lão gia gia, vì sao ngươi lại giúp ta?”

Còn giúp nàng chắn lôi kiếp, rắn nhỏ sẽ không thiên chân cho rằng đây đều là duyên phận.

Lão nhân nhìn nàng hồi lâu, tựa như nhìn một người khác qua gương mặt của nàng, thờ dài, “Mẫu thân của ngươi có ân với ta, ta tới báo ân.”

“Mẫu thân?” Rắn nhỏ kinh ngạc, “Bà ở đâu?”

Lão nhân thu hồi ánh mắt, đôi mắt vẫn đục lộ ra mờ mịt, “Ta cũng không biết bà ấy ở đâu, ta đã tìm bà ấy thật lâu thật lâu.”

“Được rồi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?”

Rắn nhỏ có chút khần trương, nắm chặt nắm tay nhìn về phía lão nhân hỏi: “A Ngôn làm sao bây giờ, ta còn muốn đi tìm hắn.”

Lão nhân: “Vận mệnh của hắn tuy rằng nhiều khó khăn, nhưng còn chưa tới lúc thọ mệnh kết thúc, duyên phận của các ngươi rất sâu, sẽ gặp lại.”

Đôi mắt rắn nhỏ tỏa sáng, “Ta cùng A Ngôn còn sẽ gặp lại sao? Vậy quá tốt rồi.”

Lão nhân hé miệng, nhắm mắt lại niệm vài câu chú ngữ, vòng sáng màu trắng xuất hiện, trượng gỗ cắm trên đất, vòng sáng giống như xoáy nước hướng về phía rắn nhỏ.

Rắn nhỏ chỉ cảm thấy trước mắt sáng đến nỗi không mở ra được hai mắt, che đôi mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Hoàng tử hai nhân cách (26)

Kinh thành Mặc Li quốc phồn hoa thịnh thế, sau khi Càn Đức Hoàng Thượng lên ngôi mười lăm năm, Thái Tử Ngôn Thần đăng cơ vì thế, chúng thần liêu chết phản kháng, đều bị chém đầu tru di cửu tộc, bá tánh nghị luận sôi nổi, người nhiều sự đều bị loạn đao chém chết.

Đăng cơ chỉ hai năm, đã xử lý tất cả người có ý định mưu phản, quốc thái dân an không phải chê cười, gần mười năm không có chiến loạn, Mặc Li quốc thay đổi triều đại, quân chủ trở thành cấm kỵ mà người Mặc Li không dám nói tới, lại có uy vọng cao thượng kính nể.

Khu phố phồn hoa nhất kinh thành, Yên lâu là thanh lâu nổi danh nhất, tiếng nữ tử cười duyên, tiếng nhạc làm người ghé mắt, lầu gian đài các, vai ngọc nửa lộ, ả ả truyền đến vài tiếng cười ái muội.

Đạo hoa lâu đều biết hôm nay là đông đảo cô nương ** ngày, ngày thường những cô nương này đều chỉ có thể nhìn từ xa không dám dâm loạn, rất nhiều đại quan quý nhân mộ danh mà đến, lúc này lầu các náo nhiệt phi phàm.

*

Nước bắn lạnh băng dội toàn bộ thân thể, làn da đau đớn, còn chưa mở mắt, tóc đã bị người hung hăng kéo, khuôn mặt nhỏ trắng bệch bại lộ ở trong không khí, một bàn tay đẩy ra tóc ướt che khuất gương mặt nàng, vừa lòng nói: “Lớn lên không tôi.”

“..... Có non không?”

Tiếng cười nịnh nọt trả lời ngay, “Tự nhiên là non, tú bà nếu không yên tâm, có thể kiểm tra.” Nói xong định xóc cánh tay nữ hài lên, lại bị tú bà ngăn cản.

Sắc mặt tú bà không tốt, “Ngươi sao có thể nhìn, được rồi, đã biết, Linh Linh, đưa tiền.”

Sau khi đuổi nam nhân đi, tú bà vừa định đỡ nữ hài vào nhà, lại không nghĩ tới nữ hài lấy sức lực ở đâu ra, đẩy bà ta ra chạy ra bên ngoài.

Tú bà kêu mấy nam nhân ra, chế trụ nữ hài trên mặt đất, đen mặt định đánh.

“Đừng!” Một giọng nói truyền đến từ cửa lầu, gương mặt vừa thấy, là một nữ tử mặc váy xanh, mặt mày như họa, khí chất lại không giống như gương mặt, thấp phần không hợp, “Tú bà! Ngươi đừng đánh hồng mặt nàng, nàng lập tức phải gặp người, ngươi còn nghĩ kiếm tiền?”

Nữ tử vừa nói, tú bà vội vàng thu tay, mới vừa rồi bà ta tức điên người, nào biết nhiều như vậy, “Mục Tuyết nếu tới, liền mang nàng đi học tập học tập quy củ.”

Mục Tuyết cúi cúi người, kéo nữ hài đi.

Khi thân thể được ngâm trong nước ấm, ý thức của nữ hài mới khôi phục một chút, mở mắt đen, quanh thân làm nàng xa lạ, đây là nơi nào.

Mục Tuyết đứng ở thùng gỗ, thấy nàng tỉnh lại nói: “Đáng thương, nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã bị lão vu bà kia đánh chết.”

Nữ hài ngẩn người, không nghe hiểu lời nói của nàng ta, “Ngươi là ai?”

Còn nàng là ai?

Mục Tuyết để sát vào, nhìn đôi mắt vô tội đơn thuần của nữ hài hồi lâu, kinh ngạc nói: “Trời ạ, ngươi từ đâu tới, ngươi không biết nơi này là chỗ nào sao?”

Chẳng lẽ đây là người bị bắt từ nhà giàu? Hàng năm không ra cửa ở trong khuê phòng cũng không thể có ánh mắt như vậy.

Giống như tiểu bạch thỏ trong ngôn tình.

Chẳng lẽ là nữ chủ? Vừa vặn bị nàng đụng phải?

Nữ hài lắc lắc đầu, “Đây là nơi này?”

Mục Tuyết: “Thanh lâu.”

“Thanh lâu lại là cái gì?” Tiểu bạch thỏ chớp chớp đôi mắt tròn xoe: “Ta là ai?”

Mục Tuyết hoàn toàn không bình tĩnh, nhìn nữ hài như nhìn quái vật: “Ngươi là muội muội của ta, ta là tỷ tỷ ngươi, ta tên Mục Tuyết, ngươi tên Mục Vũ.”

“Ngư?” Con ngươi nữ hài hiện lên một tia dao động, tựa hồ rất miễn cưỡng với cái từ này.

Mục Tuyết lắc đầu, “Không phải, là vũ, yu, mưa gió vũ.”

Mục Vũ ghé vào thùng gỗ, kêu, “Tỷ tỷ.”

Mục Tuyết vừa lòng gật gật đầu, “Rất tốt, Tiểu Vũ a, yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ mang theo ngươi ở thế giới này, thông đồng tất cả soát ca trong thiên hạ! Trở thành người hạnh phúc nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hoàng tử hai nhân cách (27)

Mục Tuyết vừa mới dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, một giọng nói vội vàng vang lên: “Tuyệt tỷ tỷ, tú bà kêu các ngươi đi qua.”

Hôm nay là ngày vui, trước đài ngồi đầy quan to quý tộc, thậm chí có hoàng tử nước khác trình diện, chỉ cần được coi trọng mang về, về sau vinh hoa phú quý hưởng thụ bất tận.

Rất nhiều cô nương đều trang điểm hoa hòe lộ liễu, trang sức quý giá đều mang lên, chỉ muốn được đến vị đại quan nào ưu ái cùng chung tình.

Tú bà an bài biểu diễn tài nghệ, mọi người triển lộ tài nghệ của mình, cuối cùng cùng nhau nhảy một lần, mà người múa đầu vẫn chưa chọn, lần này tập luyện, chỉ sợ là muốn chọn lựa một người múa đầu.

Thấy nàng ta phát ngọc, Mục Vũ cảm giác nước ấm bắt đầu lạnh dần, nói: “Tỷ tỷ, ta tắm xong rồi.”

Mục Tuyết quay người lại, đỡ Mục Vũ từ thùng gỗ ra, nhìn thấy thân hình của nàng, tấm tắc nói: “Dáng người này của ngươi, sẽ làm bao nhiêu người vì ngươi mê muội.”

Mục Tuyết lại lần nữa tin người trước mắt là nữ chính của thế giới này, Mục Tuyết kỳ thật chỉ là người bình thường ở thế kỷ 21, ba mươi tuổi sinh nhật cũng không có một người bạn trai, tức giận chạy lên cầu uống rượu, uống uống rơi xuống, hai tháng trước mới đến đến thế giới này, thích ứng hồi lâu, thế giới này nàng ta là một nữ tử thanh lâu diện mạo lãnh diễm, may mắn trước đó chỉ bán nghệ không bán thân, đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không như vậy, Mục Tuyết vừa vui vẻ vừa hưng phấn.

Tiểu thuyết không đều là cái loại kịch bản này sao? Nếu trời cao để nàng ta đi vào thế giới này, vậy nàng ta tuyệt đối là nữ chủ không thể nghi ngờ. Tuy rằng mèo mù gặp chuột chết, vừa lúc đụng tới chính quy nữ chủ, vậy nàng ta chỉ có thể cướp đoạt tất cả, không có cách nào, nữ chủ là dân bản xứ, mà nàng chỉ là người xuyên việt, tuy rằng sẽ cướp đoạt tất cả của nữ chủ, bất quá nàng ta cũng để nữ chủ sống cuộc sống bình thường.

Mục Vũ nghe không hiểu lời của nàng ra, cầm quần áo không biết mặc như thế nào.

Mục Tuyết hiểu rõ, cầm quần áo, giúp nàng mặc vào.

Là một bộ váy lụa màu trắng, trên mặt không cần đánh phấn, tóc đen chảy xuống như thác nước, một đôi mắt ngây ngô, cái miệng nhỏ không tô mà đỏ.

Rõ ràng chỉ là tổ y, mặc trên người nàng lại giống như tiên tử mới xuống thế gian.

Mục Tuyết lại nhìn mình trong gương, kém cỏi rất nhiều, không khỏi cảm thấy bức bối, nếu đứng chung với Mục Vũ, vậy tầm mắt mọi người đều sẽ không ở trên người nàng ta, biến thành một nữ xứng làm nền.

Mục Vũ thấy nàng ta nhìn chằm chằm vào mình, nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ?”

Mục Tuyết rũ mắt che dấu thần sắc, cười nói: “Muội muội a, tỷ tỷ muốn nhờ ngươi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người có thể để tỷ tỷ trang điểm cho người không?”

“Trang điểm?”

Mục Tuyết đã quên đây là cổ đại, nghe không hiểu đây là có ý tứ gì, vì thế lại nói: “Chính là thi trang điểm phần.”

Mục Vũ kinh hỉ gật đầu, “Được nha.”

Cho đến khi làm xong, Mục Tuyết nhìn nữ hài trong gương, mày rậm điểm trang, vừa xấu vừa thô, nháy mắt kéo thấp cặp mắt động lòng người kia không ít, trong lòng thoải mái rất nhiều, “Được rồi.”

Mục Vũ chỉ nhìn lướt qua, hoang mang chớp mắt: “Đẹp lắm sao?”

Mục Tuyết gật đầu khẳng định nói, “Đương nhiên đẹp.”

Mục Vũ không lại rồi rầm, đứng lên, bộ dáng nghe lời.

Ra phòng, đi vào phòng khách riêng, đã đứng rất nhiều nữ tử, mỗi người thi phần trang, thân xuyên yên sa mỏng, ở hiện đại đều là nhất đẳng mỹ nữ.

Gương mặt của Mục Tuyết ở đây cũng chỉ coi như trung đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hoàng tử hai nhân cách (28)

Tú bà thấy người đều đến đông đủ, bắt đầu để các nàng múa thử.

Mục Tuyết chưa từng học múa, chỉ có thể dựa vào trí nhớ bản năng nhảy theo mọi người, nhưng Mục Vũ lại không được, nàng quên mất tất cả ký ức, đừng nói khiêu vũ?

Tú bà bất mãn đi tới, khi nhìn thấy khuôn mặt của Mục Vũ, hơi sững sốt, hỏi Mục Tuyết: “Đây là?”

Mục Tuyết hành lễ: “Đây là người tú bà bảo ta mang về học quy củ.”

Tú bà không thể tin được, sừu bát quái trước mặt là nữ hài lúc đi, không khỏi nhú mày lui về phía sau một bước nói: “Làm nàng đứng cuối cùng.”

Lời nói của tú bà có nghĩa đã từ bỏ nàng, dứt lời bà ta đi về phía trước lại nhìn nữ hài vài lần, thầm nghĩ chẳng lẽ là ánh sáng quá mờ, xem lóa mắt, coi sừu bát quái thành mỹ nữ, thật là lãng phí bạc, sớm biết như vậy, bà ta cũng sẽ không mua nàng.

Mục Tuyết áp xuống chút á náy trong lòng, nói với Mục Vũ về mặt mờ mịt: “Muội muội, người đừng nhảy, qua bên kia nghỉ ngơi đi.”

Dù sao nàng cũng là nữ chủ, kiểu gì về sau cũng sẽ sống tốt, nàng ta chỉ là cướp đoạt chút quang hoàn của nữ chủ mà thôi, nghĩ như vậy, trong lòng nàng ta cũng bình thường trở lại.

Mục Vũ đẩy mặt tín nhiệm gật đầu, nghe lời ngồi vào một bên.

【 Ký chủ, Bạc Ngôn Thần cũng tới đây. 】

Ngồi ở trong một góc Mục Vũ cũng chính là Thẩm Ngư rũ xuống mí mắt, mái tóc che khuất khuôn mặt nàng, cũng che khuất độ cong khóe miệng.

“Nữ chủ này cũng thực sự có ý tứ.”

【 Ký chủ muốn tư liệu nhân vật đã chuyển cho cô, cô có thể trực tiếp xem xét. 】

Thẩm Ngư theo tiếng, click mở tư liệu nhân vật Mục Vũ.

Lão nhân kia nói thê thảm thật không phải thê thảm bình thường.

Kỳ thật Mục Vũ cũng không phải tên là Mục Vũ, mà là Đoạn Hình, là con gái của tiểu thiếp sinh ra, chính thất ngang ngược bá đạo, lão gia không dám nạp thiếp, chỉ có thể lên ở bên ngoài, mẫu thân nàng lớn lên cực mỹ, vì lão gia sinh hạ nàng, vẫn luôn ở trong nhà không rời thế sự.

Nhưng sau lại này bị chính thất phát hiện, phái người tới bắt, cuối cùng mẫu thân nàng bị sống sờ sờ đánh chết, mà nàng bị bán vào thanh lâu.

Nàng bị bán tới đây, cũng gặp Mộc Tuyết, Mộc Tuyết là xuyên qua, tự nhiên sẽ không làm nữ hài đoạt ánh sáng của nàng ta.

Khi thi đấu tài nghệ, nàng không được quý nhân nào thích, mà là bị một biến thái mua, tra tấn đến chết.

Mộc Tuyết tuy rằng áy náy, nhưng tính tình của nàng ta được bị Bạc Ngôn Thần coi trọng, trực tiếp bị mang vào hậu cung, lúc sau đó là cốt truyện.

Cả đời Đoạn Hinh không thể dùng hai chữ thê thảm để hình dung, nàng chưa từng hãm hại người nào, khi không có ký ức coi Mộc Tuyết thành tỷ tỷ, chuyện gì cũng nghe nàng ta, nhưng cuối cùng được đến lại là tuyệt vọng và muốn sống không được muốn chết không xong.

Nữ chủ Mộc Tuyết tuy rằng là người của thế kỷ 21, nhưng vẫn coi mình trở thành nữ chủ, những dân bản xứ đó chết đều không liên quan tới nàng ta.

Thẩm Ngư thực chờ mong kế tiếp, nàng sẽ làm nàng ta chịu hết thống khổ Đoạn Hinh đã phải chịu.

Sau khi kết thúc tập luyện, tú bà đi tiếp đón khách, Mộc Tuyết đi đến bên cạnh nàng nói: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mộc Vũ ngẩng đầu, con ngươi lộ ra buồn ngủ, “Muốn ngủ.”

Mộc Tuyết vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Đừng ngủ a, sắp thi tài nghệ rồi, chúng ta sắp kết thúc những ngày khổ cực rồi.”

Mộc Vũ nhìn phía sau nàng ra, là một nữ tử dung mạo yêu diễm, hương bên này nhìn thoáng qua, ánh mắt bất thiện.

Mộc Tuyết cũng nhìn qua đi, cũng thấy nữ tử kia, kéo kéo khóe miệng, trợn trắng mắt nói: “Ngươi đừng quan tâm, nàng ta chính là ghen ghét chúng ta.”

Nữ tử kia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng ta, bộ dạng trong số nữ tử ở đây là thượng đẳng, nhảy một chi vũ càng là đế đô nhất tuyệt.

“Àn.” Mộc Vũ vỗ vỗ ghế dựa ý bảo nàng ta ngồi xuống, “Mệt mỏi thì ngồi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hoàng tử hai nhân cách (29)

Sau khi tập múa, sắc trời dần tối, ngôi lưu ly phản xạ ánh trắng, mái hiên treo đèn lồng chiếu sáng toàn bộ thanh lâu, màn lụa ẩn ẩn có thể thấy được cảnh tượng trong cửa sổ, người đi ngang qua dừng bước chân, hướng bên trong nhìn xung quanh.

Mộc Tuyết đòi một bộ váy lụa bảo thủ hơn so với người khác, váy màu lam nhạt nếp gấp như thái điệp xoay tròn, phát ra tiếng chuông thanh thúy, đây là đồn sát thủ của nàng ta, quá mức bại lộ sẽ chỉ làm người cảm thấy phóng đãng, mà tựa như tinh linh hoa như nàng ta, càng làm cho đôi mắt người khác sáng ngời.

Mộc Vũ chống đầu buồn ngủ, bị đánh thức nhìn thấy Mộc Tuyết họ sừng sốt, cảm thán?: “Tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp.”

Mộc Tuyết ngượng ngùng gãi gãi cái mũi, “Tiểu Vũ, tỷ tỷ đổi cho ngươi một bộ quần áo đẹp hơn.”

Mộc Vũ gật đầu.

Mộc Tuyết trong lòng có chút băn khoăn, kỳ thật nàng ta cũng không muốn như vậy, nhưng Mộc Vũ là nữ chủ, dù bây giờ có như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nhưng nàng ta không như vậy, nàng ta chỉ là một người từ ngoài đến, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cuối cùng lý trí chiếm thượng phong, Mộc Tuyết cũng không trang điểm lại cho nàng.

*

Đi theo đội ngũ vào chính sảnh, rất nhiều nữ tử duyên dáng yêu kiều đang đứng, từng người luyện tài nghệ của mình, muốn mượn lần này rồi đi thanh lâu, liền tính là làm thiếp, cả đời cũng không cần lo âm no, không cần hầu hạ đủ loại người.

Đây là ước mơ tha thiết của các nàng, cũng là cơ hội chỉ có một lần, tất cả mọi người sẽ không từ bỏ.

Tự nhiên cũng có nữ tử đã sớm tiếp khách, muốn trà trộn vào.

Bất quá có người đứng ở cửa, tiến vào cũng cần có thẻ bài.

Mục Vũ nhìn ngoài cửa ồn ào nhốn nháo, nhủ mày, hỏi Mục Tuyết, “Bọn họ làm sao vậy?”

Mục Tuyết thấy nhiều loại chuyện này, sớm đã quen, vội vàng nhớ lời kịch, có lệ nói: “Người mặc kệ bọn họ, lo cho bản thân, trong chốc lát còn muốn múa, người không biết nhảy cũng phải học một chút.”

Múa dẫn đầu là nữ tử diện mạo yêu diễm kia, trong dự kiến của Mục Tuyết, điệu múa của nữ tử đó, ở Mặc Li quốc cũng là cử thế vô song.

Mục Tuyết tự biết không thể so với nữ tử đó, bất quá ở một phương diện khác, nàng ta vẫn có thể.

Một bài thơ ở hiện đại tùy tiện đọc ở đây, cũng là trăm nghe khó gặp.

Từng bước từng bước lên đài, bên dưới ngời đầy người, lầu hai là chỗ ngồi của khách quý, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy phía dưới, chỉ có mười chỗ, rất quý giá, nhưng vẫn ngời đầy người.

Thanh lâu sẽ đấu giá trực tiếp nữ tử nào thuộc về ai, người đầu tiên lên sân khấu bắt đầu từ ba ngàn lượng hoàng kim, rồi sau đó người sau cao hơn người trước.

Cho đến khi Mục Tuyết lên sân khấu, cùng với tiếng chuông lục lạc, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, đôi mắt đuổi theo nữ tử che mặt, khí chất lãnh diễm lại thanh thuần làm rất nhiều người hết sức chăm chú, người dưới đài cũng không phải chưa thấy qua nữ nhân, nhưng nữ tử này lại có khí chất khác biệt.

Vũ bộ đơn giản, Mục Tuyết chỉ nhảy trong chốc lát, liền bắt đầu lên tiếng ngâm thơ, nàng ta nói bài thơ tên là niệm quân, ý vị thâm trường, câu nhân tim phôi.

Giá từ năm ngàn lượng hoàng kim vẫn luôn gọi đến ba vạn lượng, cuối cùng từ khách quý phòng số sáu lấy năm vạn lượng hoàng kim mang đi.

Này nơi nào là biểu diễn tài nghệ, quả thực chính là đấu giá hội.

Tú bà vui vẻ ra mặt, lại bị người kêu đi, đi vào phòng số sáu lầu hạ, ngăn cách màn là một giọng nói ngả ngón, “Mang nữ tử kia tới gặp ta.”

Tú bà khó xử, “Đại nhân, trong chốc lát còn có biểu diễn, nàng ta vẫn phải lên sân khấu.”

Nam nhân bên trong dừng một chút, để bà ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hoàng tử hai nhân cách (30)

Đứng ở hậu trường Mục Vũ cũng không biết phía trước có chuyện gì, nàng ghé vào trên bàn sắp ngủ, bỗng nhiên trước mũi truyền đến mùi u hương, hé mắt vừa thấy, liền nhìn đến một bóng dáng màu đỏ.

“A, về thành bộ dáng như quỷ này, còn coi tỷ tỷ kia của người như bảo bối? Nàng ta hại người người cũng không biết.”

Mục Vũ đứng lên, nữ tử trước mắt thập phần quen thuộc, lời nói cũng làm nàng hết sức khó hiểu.

“Người là ai a?”

Nữ tử một thân váy lụa đỏ, xứng với khuôn mặt yêu diễm kia, tựa như yêu tinh khuynh thành, “Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng người, chẳng lẽ người không muốn rời khỏi đây sao?”

Mục Vũ gật đầu, “Muốn rời đi.”

Nữ tử cong khóe môi, “Người như vậy không rời đi được.”

Mục Vũ: “Có thể rời đi, tỷ tỷ nói, rất đẹp.”

Nữ tử cười khúc khích, toàn là châm chọc, “Đẹp? Nhìn bản thân trong gương xem, người cảm thấy đẹp?”

Gương đồng trong tay nữ tử chiếu lại gương mặt của nàng, nùng trang diễm mạo, môi đỏ thắm, xấu không nổi nhìn thẳng.

Ngón tay Mộc Vũ lướt qua, con ngươi hơi lóe lướt qua một tia không thể tin tưởng, “Tỷ tỷ sẽ không như vậy đối ta.”

Nữ tử tới gần, “Ngươi cho rằng nàng ta là tỷ tỷ của ngươi?”

“Nàng ta đang lừa ngươi, ngươi bắt quá là bị người bán vào đây, vừa lúc gặp phải nàng ta, ngươi cho rằng nàng ta có ý tốt? Thật ngu ngốc.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Nữ tử dán bên tai nàng, giọng nói rung động lòng người, “Đi với ta.”

Mộc Vũ đi theo nữ tử ra hậu trường, đi vào một gian phòng không người, lại đi ra ngoài chính là phòng của khách quý, nơi này cũng không có người, đều là hạ nhân bưng trà đưa nước.

Nữ tử trang điểm lại cho nàng, lộ ra khuôn mặt trắng nõn của nữ hài, ánh mắt kinh diễm du tẩu trên khuôn mặt, nữ tử rút cuộc hiểu ra vì sao Mộc Tuyết lại làm nàng xấu như vậy.

Người như vậy, có được một đôi mắt đẹp và một khuôn mặt khuynh thế, làm ánh mắt đầu tiên liền ghen ghét.

Nhưng thế cục trên đài đã thành kết cục đã định, mình tuyệt đối không thể làm Mộc Tuyết đắc ý sung sướng, cướp đoạt tất cả phong cảnh.

Tú bà đã chọn lại người múa đầu, còn để Mộc Tuyết làm, mà mình trở thành trò cười của mọi người, không thể!

Nữ tử nhanh chóng rũ xuống đáy mắt lạnh lẽo, trang điểm nhẹ cho Mộc Vũ, trở lại hậu trường.

Khi Mộc Tuyết trở lại hậu trường nhìn thấy Mộc Vũ, hơi sững sốt, sau đó cau mày đi tới, “Tiểu Vũ! Tại sao ngươi lại lau sạch mặt?”

Ở trên đài vui sướng khi nhìn thấy Mộc Vũ, biến mất không thấy, chỉ còn lại có tức giận.

Nàng ta đã coi mình thành tỷ tỷ của Mộc Vũ.

Đầu ngón tay Mộc Vũ trắng bệch, rũ đầu nói: “Tỷ tỷ biết rõ như vậy vô cùng xấu xí, vì sao còn vẽ cho Mộc Vũ?”

Mộc Tuyết không nghĩ tới nàng sẽ tranh luận, kinh ngạc nhìn nữ tử yêu diễm lướt qua, trong đầu hiện lên một ý niệm, hỏi: “Có phải có người nói với ngươi?”

Mộc Vũ nơi nào sẽ nói dối, đơn giản không nói.

Mộc Tuyết lập tức nhìn ra, nhất định là nữ nhân kia nói với Mộc Vũ! Tuyệt đối không được, nếu để Mộc Vũ lên đài, vật tất cả mọi thứ nàng ta làm sẽ biến mất.

Mộc Tuyết trông mắt xoay chuyển, ngữ khí nhu hòa, nói: “Tiểu Vũ, tỷ tỷ có một thứ quên trong phòng, ngươi có thể giúp tỷ lấy lại đây không?”

Thực xin lỗi, ngươi không có cơ hội này, về sau còn có cơ hội, nhưng nàng ta không được, lần này tuyệt đối phải trở thành tiêu điểm của mọi người.

Mộc Vũ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Thứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hoàng tử hai nhân cách (31)

Đi qua một hành lang dài, bên tai im ắng, bất đồng với ngày thường, lúc này những người đó đều vội vàng đi xem biểu diễn và mỹ nữ, ần ần có thể nghe được tiếng đàn hát, khi Mộc Vũ tìm thấy đồ của Mộc Tuyết, bên kia đã sắp bắt đầu rồi.

Tú bà thấy nàng tới, vừa định tức giận, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của nàng, kinh ngạc sững sốt, hồi lâu đôi mắt tỏa sáng đi tới hỏi: “Ngươi là vị cô nương a nào?” Thoạt nhìn có chút quen thuộc, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Mộc Vũ nhìn xung quanh vài lần, sau khi không thấy Mộc Tuyết thì cúi thấp đầu xuống, điềm đạm đáng yêu nói: “Ta là Mộc Vũ.”

“Mộc Vũ?” Tên này tú bà một chút ấn tượng đều không có, nhưng liên tưởng đến tên của Mộc Tuyết, chẳng lẽ đây là muội muội của Mộc Tuyết? Còn chưa mở miệng hỏi, nữ hài trả lời nghi vấn của bà ta.

“Mục Tuyết tỷ tỷ ở đâu a?”

Tù bà thân thiết cầm tay nàng, nói: “Ồ trước đài đầu, còn không muộn còn không muộn, ngơoi đi nhanh.”

Sắc đẹp khuynh thành, ngay cả đệ nhất mỹ nhân đều hổ thẹn không bằng, không nghĩ tới Mục Tuyết này còn có muội muội, thật đúng là theo ý bà ta, nghe nói người trong cung đều tới đây, nếu có thể được hoàng tử thân vương coi trọng, vậy Yên lâu của bà ta chắc chắn sẽ bùng nổ sinh huy.

Mục Vũ bị đưa tới phía sau rèm trên đài, tiếng nhạc tiếng cười làm nàng có chút mờ mịt, còn chưa suy nghĩ, phía sau đã bị người đẩy, vừa thấy sắp đụng phải nữ tử đang múa phía trước, nàng vội vàng lui về phía sau.

Mười mấy nữ tử đang múa, eo thon thướt tha bay múa như bướm, Mục Vũ chỉ cảm thấy chớp mũi hít phải mùi phấn nồng nặc, nha hoàn phía sau vội vàng nhắc nhở nàng “Nhảy! Nhảy a!”

Mục Vũ cứng đờ đông đưa thân thể, đi theo sau những người đó, che dấu thân thể của mình.

Còn nhiều người tốt, nữ tử liễu mạng muốn thể hiện bản thân, đều đứng ở phía trước, Mục Vũ núp ở phía sau không ai nhìn thấy, ngay cả Mục Tuyết cũng không nhìn thấy nàng.

Thừa dịp này, Mục Vũ vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đám người đông nghìn nghịt ngồi dưới đài, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, tò mò lại hưng phấn nhìn đông nhìn tây.

Còn không chờ nàng tiếp tục nhìn, nữ tử trước mặt bỗng nhiên quỳ xuống, một tiếng quỳ làm âm thanh trong đại sảnh nháy mắt lặng ngắt như tờ, Mục Vũ cũng quỳ xuống, khẽ nâng đầu, tóc dài phía sau rũ xuống, lộ ra đôi mắt đẹp tỏa sáng lên lút nhìn phía trước, lông mi che khuất sự nháy nhót trong đáy mắt.

Tù bà cười nịnh chạy chậm đi tới, quỳ gối đằng trước, nói: “Cung nghênh khách quý tới.”

Sau khi đứng lên, nói tiếp: “Hôm nay là ngày vui của các cô nương Yên lâu, có thể có nhiều vị khách quý tới như vậy, tiểu lâu thập phần cảm tạ, các cô nương tùy quý khách chọn lựa, bất quá, tiểu lâu có một cô nương quốc sắc thiên hương mới tới, mọi người thích có thể giờ thể bài trong tay lên.”

Dứt lời, Mục Vũ đang quỳ trên mặt đất bị mấy nha hoàn nâng dậy, kéo đến phía trước, chịu đựng những ánh mắt nóng rực dưới đài

Mục Vũ bị cưỡng bách ngẩng đầu, ngay cả áo ngoài trên người cũng bị kéo xuống, lộ ra áo trong, tuy những nơi quan trọng đều bị che khuất, nhưng quần áo sa mỏng dưới ánh nến càng thêm dụ hoặc, làm mọi người đều ngừng thở

Mục Vũ hồn nhiên không biết, đôi mắt bị lạnh phiếm hơi nước, run rẩy, nghi hoặc khó hiểu nhìn tú bà, tựa như đang hỏi vì sao lại cởi quần áo của nàng

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hoàng tử hai nhân cách (32)

Tóc dài rũ xuống bờ vai, vài sợi tóc đen chảy dọc theo khuôn mặt, đôi mắt trong suốt tựa giấy trắng chưa nhiễm mực, thân thể linh lung gọi cảm, đánh sâu vào lòng mắt.

Giống như tiên tử rơi xuống nhân gian, lại tựa như yêu tinh mị hoặc nơi đáy vực.

Tiếng hút không khí vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, cho đến khi có một người vội vàng đánh gãy: “Ta ra năm vạn lượng hoàng kim!”

Vừa dứt lời, tú bà mở to hai mắt nhìn, tràn đầy mừng như điên kích động mà nói năng lộn xộn, “Năm vạn lượng! Còn có người ra giá sao?”

“Sáu vạn lượng!”

“Sáu vạn năm!”

Từng giọng nói lên xuống phập phồng, liên tục vang lên trong đại sảnh, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Nữ tử đang quỳ trên mặt đất đều sôi nổi nhìn một màn này, ánh mắt nhìn nàng có ghen ghét có hâm mộ.....

Sắc mặt Mục Tuyết càng thêm âm trầm, nàng ta không nghĩ tới làm thế nào mình cũng không thoát khỏi nàng, rõ ràng đã giấu đồ xuống dưới gầm giường, vì sao lại về sớm như vậy, còn bị tú bà gặp được.

Ánh mắt mọi người đều ở trên người nàng, mà nguyên bản hẳn là tiêu điểm Mục Tuyết, đứng ở bên cạnh nàng giống như bụi bặm không được nhìn thấy.

Không chỉ là nàng ta, tất cả những nữ tử đứng bên cạnh nàng đều như vậy.

Nàng chẳng những có một khuôn mặt khuynh thế, ngay cả khí chất cũng giống như tiên tử trong tranh, làm người không thể đuổi theo.

Giá càng ngày càng cao, tất cả mọi người như điên cuồng, người ra giá cao nhất là Kim lão gia Mặc Li quốc, bụng phê, người này chơi nữ nhân thập phần tàn nhẫn hung ác, những người bị ông ta mua về sống không quá ba ngày.

Mục Tuyết che dấu sự vui mừng và phức tạp, lại nói như thế nào nàng cũng theo nàng ta một ngày, tâm tư nàng đơn thuần, ngay cả ký ức cũng không có, nếu như bị lão nam nhân kia mang đi, sợ là thập phần thê thảm.

Nhưng..... Nhưng không có khả năng đi, nàng là nữ chủ, hẳn là sẽ không có loại kết cục này.

Thôi, những người này bất quá là cỏ nhân, đều không có quan hệ với nàng ta, đây chẳng qua một quyển sách, một thế giới hư cấu, đều không phải sự thật, nàng sống hay chết không liên quan tới nàng ta.

Khi Mục Tuyết đang suy nghĩ, lão nam nhân kia bỗng nhiên đi xuống lầu hai, vác cái bụng to từng bước một đi tới chỗ Mục Vũ, mắt chuột sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, đánh giá từ trên xuống dưới, cực kỳ vừa lòng.

Tú bà thấy ông ta như thấy kim nguyên bảo, áp xuống sự hưng phấn nói: “Còn có người ra giá cao hơn không? Nếu không cô nương này sẽ được Kim lão gia mang đi.”

Dưới đài hết sức an tĩnh, ầm ầm có vài tiếng tiếng thờ dặc, mười mấy đôi mắt tràn đầy bức bối cùng không cam lòng, nếu có tiền hơn lão bất tử này, nàng chính là của bọn họ.

Đáng tiếc, mỹ nhân cứ như vậy sắp chết.

Ánh mắt của những nữ tử đang quỹ cũng từ ghen ghét chuyển thành hồ hững, sôi nổi thu hồi ánh mắt, liên tính là thiếp cũng tốt hơn bị ngược chết.

Mục Vũ cũng không biết những chuyện này, nhìn lão nam nhân kia tới gần, trong lòng không thoải mái, mảy liễu nhãn lại, muốn lùi về phía sau nhưng bị mấy nha hoàn bên cạnh chế trụ, làm thế nào cũng không động đậy được.

Lão nam nhân đi đến bên cạnh nàng, nhắm mắt lại si mê ngửi ngửi mùi hương trong không khí, mặt đỏ tai hồng, hai chân bên dưới ma sát vài cái, đôi mắt mang theo dục vọng dừng lại trên khuôn mặt nàng, nâng bàn tay đầy mỡ định sờ soạng.

Mục Vũ bị ghê tởm buồn nôn, sắc mặt trắng bệch hướng lui về phía sau tránh thoát, nhưng không làm nên chuyện gì, trong lúc nàng tuyệt vọng, một tiếng thét chói tai vang lên, sợ tới mức làm nàng giật mình.

Trên mặt dính chất lỏng ấm áp, Mục Vũ mở mắt ra, đã nhìn thấy một màn máu tanh.

Lão nam nhân kia bị mổ bụng, bụng từ giữa cắt ra, máu tươi bắn khắp nơi, bùm một tiếng ngã xuống mặt đất, bàn tay định sờ Mục Vũ trực tiếp bị cắt đứt, đầu ngón tay còn đang động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Hoàng tử hai nhân cách (33)

Nháy mắt, người dưới đài nhìn thấu cũng hét lên, chen chúc chạy ra ngoài, đuốc trụ bình hoa trang trí bị đụng vào trên mặt đất, trường hợp hỗn loạn chỉ có người trên đài sợ tới mức không dám cử động, co thành một đoàn thét chói tai.

Mục Vũ đứng tại chỗ nhìn một màn này, máu ấm áp trên mặt chảy xuống sàn nhà, trước mắt xuất hiện một bóng đen, áo gấm đen hòa hợp với ánh đèn tối tăm, người kia đeo mặt nạ, làm người không dám nhìn thẳng, khí thế cường đại làm mọi người ở đây đều khó có thể thở nổi.

Người nọ đứng ở trước mặt nàng, Mục Vũ nhìn cặp mắt sâu thẳm kia, đầu đột nhiên đau đớn, giống như có một loại cảm giác quen thuộc, đã từng nhìn thấy đôi mắt này ở đâu đó, nhưng nàng càng muốn nhớ đầu lại càng đau.

Đau đến nằm liệt trên mặt đất, ngón tay che lại trán.

Mục Tuyết là người đầu tiên phản ứng lại, nhìn người nam nhân giết chết lão nam nhân kia, từng bước đi tới bên cạnh Mục Vũ, đồng tử co rút lại, mang theo mừng như điên và kích động nhìn người nọ hồi lâu, người này nhất định là nam chủ, thân phận tuyệt đối không bình thường, nếu có thể làm người nam nhân này yêu mình, vậy cuộc đời nàng ta sẽ hạnh phúc như trong tiểu thuyết.

Nàng ta suy nghĩ đặc biệt nhiều, ngay cả chuyện sinh con cùng người nam nhân này cũng đã nghĩ tới, áp xuống cảm xúc trong lòng. Mục Tuyết đứng lên trong đám người đang ngồi xỏm có vẻ đột ngột, thấy hành động của nàng ta, một nữ tử có quan hệ tốt nhờ tình cũ, giữ chặt cổ tay nàng ta lại, kinh nghi nói: “Tuyết Nhi, ngươi không muốn sống nữa sao? Người nọ chính là sát nhân ma! Ngươi qua đó làm gì?”

Mục Tuyết lúc này nơi nào lo lắng, dùng sức đẩy người kia ra, không quan tâm đi tới chỗ nam nhân kia.

Bên kia Mục Vũ cũng không nhìn thấy nam nhân tới gần, đầu đau đốn tựa kim đâm, bỗng nhiên trên đầu hơi nặng, đánh gãy nàng suy nghĩ.

Mục Vũ giật mình ngẩng đầu, trước mắt một mảnh đen nhánh.

Nam nhân cởi áo choàng khoác cho nàng, áo choàng to rộng che khuất toàn bộ thân thể của nàng.

Chỉ thấy nàng xốc mũi lên, đôi mắt nhìn thẳng hần, bên trong không có một chút sợ hãi, tràn đầy nghi hoặc, đầu ngón tay mướt mà nâng lên, chậm rãi tới gần mặt nạ của hần.

Nam nhân cả người cứng đờ, cho đến khi ngón tay kia dừng trên mặt nạ, chạm vào khoeo mắt hần.

Khoea môi nàng hé mở, “A.....”

Trái tim nam nhân ngừng đập, đồng tử mở to, nhìn cánh môi nàng mở ra lại đóng lại.

Lúc này, một người ngăn trước mặt bọn họ, nam nhân bị người xông tới đẩy ra, nàng cũng bị người nọ đẩy đến phía sau.

Sắc mặt Mục Tuyết tái nhợt, run rẩy cầm tay nàng, lấy hết can đảm quát to “Không, không cần thương tổn muối muối của ta, nàng cái gì cũng không biết, ta cầu xin người không cần thương tổn nàng”

Giọng nói run rẩy, hai mắt cứng cỏi che dấu sự sợ hãi, dùng cảm ứng mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân mày kiếm nhíu lại, bị đánh gãy phần nộ làm độ ẩm xung quanh giảm xuống, mắt đen trào ra sát ý giống như nhìn vật chết mà nhìn nàng ta.

Một loại nguy cơ nhẹ bị rần độc theo dõi bao phủ lấy Mục Tuyết, kinh hãi làm cả người nàng ta rét run, nàng ta không thấy được xung quanh, những sợi khí đen đang chậm rãi tới gần mình.

Mục Vũ lúc này bỗng nhiên ngã xuống đất, nam nhân thấy thể quanh thân lạnh lẽo tán loạn, thân hình chợt lóe, ôm nàng vào trong ngực, còn chưa bẻ lên, một cánh tay nhỏ kéo góc áo hần, giọng nói của nàng nhỏ như muỗi kêu: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ.....”

Tặng ZLY0102 vì đoán đúng nhà□

Ư Ư: Đố biết mai bạn Mục Vũ bị đưa đi đâu□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hoàng tử hai nhân cách (34)

【 Thành công trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Bạc Ngôn Thần, nhiệm vụ hoàn thành 50%. 】

Khi Thẩm Ngư tỉnh lại, giọng nói máy móc vừa vang vọng bên tai, giọng nói này làm nàng tỉnh lại từ nhân thiết của Mục Vũ, cảm giác rút linh hồn ra cũng không dễ chịu, nhưng nàng cần phải dùng tính cách của Mục Vũ và linh hồn chân chính đi vào cốt truyện.

Hệ thống kiểm tra thấy linh hồn của nàng mệt mỏi 【 Ký chủ, cô không sao chứ? 】

Thẩm Ngư nhìn xung quang sáng trưng, thân thể như là được người khác tắm rửa sạch sẽ, quần áo cũng đã thay đổi, tơ lụa mềm nhẵn, áo trong được mau bằng tơ tằm xa hoa trong cung, đông ấm hạ mát, không phải người bình thường có thể mặc, không nghĩ tới sẽ mặc trên người nàng.

“Không sao, nơi này là chỗ nào?”

【 Nơi này là tắm cung. 】

“Bạc Ngôn Thần đâu?”

【 Hần..... Hần tỉnh lại. 】

Hệ thống nói hần hẩn là chủ nhân cách, nam hài thánh phụ trong ấn tượng kia, đưa nàng tới nơi này là nhân cách thứ hai, nhân cách tàn bạo.

Thẩm Ngư chống tợ lưá gắm vóc ngồi dậy, vừa mới mặc quần áo đặt ở bên cạnh vào, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

“Công chúa, ngài đừng làm khó dễ nô tài, nơi này không thể vào, Hoàng Thượng phân phó không cho bất luận kẻ nào đi vào, công chúa!”

Đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi đến, dẫn đầu là một nữ tử ăn mặc hoa lệ, tư sắc yêu kiều, đôi mắt đẹp tựa dừng trên mặt Thẩm Ngư, kinh diễm đến chán ghét, “Ngươi là nữ nhân thanh lâu hoàng huynh mang về?”

Thẩm Ngư nhìn nàng ta một cái, đôi mắt buồn xuống, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, lại đẹp đến rung động lòng người, làm đắm hạ nhân phía sau mê muội.

Nữ tử thấy nàng không nói lời nào, càng thêm buồn bực, tiến lên định xé rách khuôn mặt nàng, chính là gương mặt này làm hoàng huynh mê đến thần hồn điên đảo đi, nếu gương mặt này không còn, xem nàng còn cầu dẫn hoàng huynh bằng cách nào.

Nghìn cân treo sợi tóc, Thẩm Ngư cực nhanh bắt lấy tay nàng ta, con ngươi đen nhánh thuần tịnh nhìn nàng ta chăm chú, “Ngươi muốn làm gì?”

Nữ tử nhìn đôi mắt của nàng mà quên luôn giấy giữa, sau khi hoàn hồn mới phát hiện bản thân thể nhưng đắm chìm trong sắc đẹp của nàng!

“Ngươi buông bỏn cung ra! Tiện tì, ngươi biết bỏn cung là ai không?” Nữ tử tròn mắt giận dữ nhìn.

Thẩm Ngư buông tay trong lúc nàng ta đang giấy giữa, tùy ý nàng ta đột nhiên ngã xuống mặt đất chặt vật.

Nữ tử giận không thể nén, quát đắm hạ nhân phía sau, “Bắt lấy nàng cho bỏn cung! Đều ngu ngốc đứng đây làm gì? Muốn chết phải không!”

Bọn hạ nhân sôi nổi hoàn hồn, vừa định tiến lên bắt nàng, một tiếng Hoàng Thượng giá lâm vang lên làm bọn họ sợ tới mức quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

Thẩm Ngư ngược mắt, nhìn thấy nam nhân đi tới một thân long bào, góc áo chiếu xạ ánh vàng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc tỉ mỉ, tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt đậm mạc nhìn một màn này, trước sau không liếc nhìn Thẩm Ngư một lần, con ngươi hẹp dài dừng lại trên người nữ tử kia, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sự phẫn nộ trên mặt nữ tử biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại ủy khuất, từ trên mặt đất đứng lên, chạy đến trước mặt nam nhân, “Hoàng huynh, nàng đẩy Ngọc nhi xuống đất, Ngọc nhi chỉ muốn hỏi nàng vì sao lại ở đây.”

Giữa mây kiếm lộ ra một tia mặt mũi, hồi lâu mới nói: “Nhốt nàng vào trong Đông viện đường, không có sự cho phép của trẫm không được đi ra không được gặp bất luận kẻ nào.”

Nhìn nàng bị kéo ra ngoài, nữ tử đắc ý dương dương mi, định kéo cánh tay nam nhân, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của nam nhân, thân thể cứng lại, “Hoàng huynh, đã rất lâu ngươi chưa tới thăm Ngọc nhi.”

Nam nhân nhíu mày, đầu ngón tay ấn trên nốt ruồi đỏ, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi: “Trẫm mệt mỏi, ngươi trở về đi.”

Ư Ư: Chị Ngư sợ nhất cái gì???□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hoàng tử hai nhân cách (35)

Mọi người lui ra, chỉ còn lại công công đi theo nam nhân đã lâu, lén lút nhìn nam nhân một cái, một lát sau mới gục đầu xuống che đi sự kinh ngạc nơi đáy mắt.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Hoàng Thượng có biểu tình như vậy, không khỏi nhiều lời một câu: “Hoàng Thượng, Đông Viện đường đã lâu không có người ở, bên trong mọc đầy cỏ dại, căn bản không thể ở được.”

Nam nhân nhàn nhạt nhìn ông một cái.

Đoạn công công vội quỳ xuống đất, mồ hôi lạnh ứa ra, “Nô tài lẩm miệng, Hoàng Thượng tha mạng.”

*

Đông Viện đường hoang phế đã lâu, bên ngoài cỏ dại mọc đầy đường, đoạn đường heo lánh, cách chính điện xa nhất, một đường đi tới, một phi tử cũng

chưa gặp được.

【 Bạc Ngôn Thần xử lý triều chính, không nạp phi, hậu cung trống vắng, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có. 】

“VẬY HẮN CÓ BAO NHIÊU TỊCH MỊCH A.....” Thẩm Ngự không thể tin tưởng, chửi thầm trong lòng.

【.....】

Thẩm Ngự nói tiếp: “Không phải hắN vẫn còn là xử nam ấ?”

【 Không, không rõ ràng lắm. 】Giọng nói máy móc của hệ thống đều không xong, càng làm Thẩm Ngự chấn động, ghen cườI cúi đầu không để hạ nhân kéo nàng tới đây nhìn thấy.

Hạ nhân kéo nàng đi thấy thân thể nàng rung rung, còn tưởng rằng nàng bị thương đang khóc thút thít, không khỏi thả chậm bước chân.

“Tôi cảm thấy hắN hắN là không được..... Một nam nhân chính trực tráng niên, huyết khí phương cương, một nữ nhân đều không có, hoàng đế a, phải có tất cả mỹ nhân trong thiên hạ!” Thẩm Ngự càng nói càng kích động, “HắN đi thanh lâu không phải là muốn thử xem mình có được hay không chứ?”

【 Không! Phải! Bạc Ngôn Thần đi thanh lâu để xử lý dư đảng. 】 Giọng nói máy móc của hệ thống đã mang theo một tia nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Ngự khẳng định, “Bạc Ngôn Thần này khẳng định là gay, hoặc là không được.”

“Thật đáng thương a, đẹp trai như vậy, không nghĩ tới, haiz ~”

Tiếng thở dài sâu kín mang theo đáng tiếc.

Hệ thống tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện, sau khi hết giận, vui sướng khi người gặp họa, tương lai cô sẽ phải khóc, chờ đấy!

Hai hạ nhân đẩy mạnh Thẩm Ngự vào, nhìn cũng không nhìn nàng ngã trên mặt đất, đóng cửa rồi đi.

Thẩm Ngự thấy không còn ai mới xoa xoa cái mông, toét miệng cười nói: “Không nhẹ không nặng, ta lại không phải hàng hóa.”

【 Ký chủ nên lo lắng đêm nay nghỉ ngơi như thế nào đi. 】 Hệ thống hôm nay nói có hơi nhiều.

Thẩm Ngự nhìn nhìn xung quanh, hoang vắng yên tĩnh, một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, như tiếng quỷ khóc.

Sau cơn lạnh lẽo, Thẩm Ngự xoa xoa cánh tay, không dám đi vào trong phòng.

“Hệ ca, người ở đâu?”

【.....】

“Hệ hệ.....”

【 Ký chủ sợ ma sao? 】

“Ta còn tưởng rằng người offline, ta không sợ a, sợ cái gì ma.” Thẩm Ngự không hề sợ hãi ngồi lên ghế dưới tầng gác, run rẩy hát linh tinh.

【 Nga. 】

“Người nga cái gì?” Thẩm Ngự có loại dự cảm xấu.

【 Không có gì, đột nhiên nghĩ đến thế giới thần quái cũng có trong lựa chọn. 】

“Có, có thì có, người nói ra làm gì!” Thẩm Ngự hừ một tiếng, tay chống trên bàn đá cẩm thạch, còn chưa kịp soái vài giây, lập tức túng, “Hệ hệ, ta sai rồi, ta sợ hãi, ta đặc biệt sợ hãi.”

【 Ký chủ sợ cái gì? 】

“Ma.....”

Thẩm Ngự xuyên qua nhiều thế giới như vậy, thế giới duy nhất không dám đi chính là thế giới thần quái, nguyên nhân là nàng sợ quỷ, đơn thuần sợ hãi.

【 Hừ. 】

“Hệ hệ, người còn yêu ta ấ?”

【 Không yêu. 】

“Nam nhân phụ lòng! Người ta đã đi qua bao nhiêu thế giới cùng người như vậy, còn nói không yêu!”

【 Ọe ọe ọe.....】

Nói mấy câu, Thẩm Ngự cảm thấy bớt sợ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hoàng tử hai nhân cách (36)

Thật sự không chịu nổi, Thẩm Ngự nghĩ tới hoàn thành 50% nhiệm vụ, đứng lên ngo trái ngo phải, cửa ngoài bị đóng chặt, căn bản không ra ngoài được, chỉ có thể treo lên tường để ra ngoài, theo nhân thiết, nàng không thể sử dụng bất luận đạo cụ gì, đành phải bê ghế tới, đứng lên trên, dựa vào nó leo lên.

May mắn bốn phía cũng không có những người khác, Thẩm Ngự vén váy, nhảy nhảy đến trên tường, ai biết ghế dựa kia đã cũ, không chịu được sức nặng, kêu kệt một tiếng gãy thành hai đoạn, Thẩm Ngự may mắn đã ghé vào trên tường, không ngã xuống.

Sợ hãi vỗ vỗ ngực, nàng đi xuống nhìn ra xa, rũ mắt đối diện với một đôi mắt thâm thúy, hoảng sợ.

Người nọ một thân long bào, tóc buộc lỏng ở sau đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, bộ dáng quen thuộc làm Mục Vũ mở to hai mắt nhìn.

Hắn..... Sao hắn lại tới đây?

Bạc Ngôn Thần cũng không nghĩ tới nàng sẽ to gan như vậy, treo tường ra ngoài, không hề có hình tượng vén làn váy, lộ ra quần bên trong, nhất thời không biết nói gì.

Thẩm Ngự vội bình ổn lại tâm tình, cười hi hi thu chân lại, giả ngu: “Ha ha ha, ta chỉ là cảm thấy nơi này ngắm phong cảnh rất tốt, người có muốn lên đây không?”

Bạc Ngôn Thần hơi kinh ngạc, nàng không hành lễ cũng thôi đi, còn vọng tưởng lừa gạt một đế vương như hắn, đẩy tay sau lưng, khóe miệng run rẩy vài cái, nói: “Xuống dưới.”

Thẩm Ngự hơi sững sốt, hắn..... Hắn đang kêu mình đi xuống? Chẳng lẽ là muốn giết nàng sau đó báo thù cho muội muội hắn? Không thể nào, nàng chẳng qua chỉ buông lỏng cánh tay định đánh nàng ra mà thôi, đã nhốt nàng vào địa phương quý quái này, vì sao còn chưa buông tha nàng.

“Ta còn có việc đi về trước, tạm biệt.” Thẩm Ngự lay ven tường, lùi chân lại định đi về chỗ cũ.

“Trẫm mệnh lệnh người xuống dưới!” Bạc Ngôn Thần lặp lại.

Thẩm Ngự vẻ mặt đưa đám, hận không thể chưa bao giờ đi lên, “Ta biết sai rồi, không bao giờ bò tường, không bao giờ làm như vậy với muội muội của người.”

Người này lợi hại như vậy, có thể tùy tiện nhốt người khác lại, nếu đắc tội hắn, cũng không biết làm thế nào để rời đi.

Bạc Ngôn Thần nhìn nàng như nhìn thấy rắn nhỏ vẫn luôn xuất hiện trong mơ, nhất thời hoảng thần, sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần, hơi rũ đầu, đầu ngón tay dề dề trên nốt ruồi, hắn lại xuất hiện ảo giác, lần này lại coi một nữ nhân như rắn nhỏ.

Bạc Ngôn Thần hết sức tức giận, xoay người định rời đi nơi này.

Nguyên bản muốn thả nữ hài người kia mang về ra ngoài cung, nhưng cảm xúc của hắn bắt đầu không ổn định, nếu làm người kia thừa cơ chiếm lấy thân thể, biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Thẩm Ngự không nghĩ tới hắn đi, cho rằng hắn muốn gọi người tới bắt nàng, vội kêu: “Ai, người đừng đi a, ta xuống dưới, ta xuống dưới còn chưa được sao?” Vừa nói, nàng nắm lấy một góc tường định trượt xuống, nhưng chỗ kia quá trơn, Thẩm Ngự chưa kịp nắm lấy, đã ngã xuống.

Đội nửa ngày vẫn không thấy đau, Thẩm Ngự mở mắt ra, đối diện với một đôi mắt màu đỏ, ánh mắt hướng lên trên, nhìn thấy hoa văn trên trán người nọ, hơi thờ hoàn toàn khác biệt.

Người nọ vẫn có một khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng hoa văn xuất hiện trên trán kết hợp với đôi mắt phượng, làm gương mặt kia yêu trí tà mị, đôi mắt không hề thanh lãnh xa lạ, lộ ra lưu luyến và nhớ nhung, giấu kín trong đáy mắt là dục vọng chiếm hữu.

Ngón tay của hắn lạnh băng, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Thẩm Ngự, mắt đỏ híp lại che dấu cảm xúc nóng cháy.

“Rắn nhỏ ngu ngốc, rốt cuộc ta cũng đã tìm thấy nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hoàng tử hai nhân cách (37)

Thẩm Ngư đẩy đẩy người nọ, ngượng ngừng thoát khỏi ngực hắn, miệng bức chớp chớp mắt, nói: “Cái kia. Cảm ơn người.”

Ngón tay Bạc Ngôn Thần vuốt ve, cảm nhận được độ ấm trên cơ thể nàng, linh hồn của nàng hóa thành tro hắn cũng có thể ngủ được, đó là mùi hương của rắn nhỏ, đã khắc vào trong xương cốt, vĩnh viễn cũng sẽ không nhận sai.

“Nàng có thể gọi ta A Ngôn.” Bạc Ngôn Thần nhìn nàng, phát hiện trong mắt nàng cũng không có cảm xúc vui sướng, tựa hồ thật sự quên mất hắn.

Thẩm Ngư mặt đỏ tai hồng, mới lần thứ hai gặp mặt đã gọi thân mật như vậy, không tốt lắm đâu.

“Quên mất sao.” Đôi mắt thâm thúy của Bạc Ngôn Thần hơi lóe, đáy mắt lướt qua tia sáng.

Hắn khẳng định nàng đã quên hắn.

Ở chùa, rắn nhỏ chỉ có tình cảm với phé vật ngu ngốc kia, vẫn luôn không thân cận hắn, sợ hắn.

Như vậy cũng tốt, phé vật kia cũng không biết nàng là rắn nhỏ, vậy hắn sẽ chậm rãi làm rắn nhỏ ý lại hắn, không hề sợ hãi hắn.

“Quên cái gì?” Thẩm Ngư nghe không hiểu hắn đang nói chuyện gì, nhớ đến chuyện gì đó, cúi đầu giống như đứa bé mắc lỗi, “Ta bảo đảm về sau không bao giờ treo tường, không bao giờ đẩy muối muối của người, xin người đừng nhốt ta lại.”

Bạc Ngôn Thần môi mòng hé mở, “Được.”

Thẩm Ngư không nghĩ tới hắn sẽ đồng ý nhanh như vậy, ngay ngắn cả người, nửa ngày mới được một tắc lại muốn tiến một thước nói tiếp: “Còn có. Tỷ tỷ của ta, cũng bị người nhốt lại sao?”

“Ài?”

Thẩm Ngư: “Chính là người ngày đó chắn trước mặt ta, tỷ tỷ của ta.”

Lông mày Bạc Ngôn Thần hơi nhăn lại, tựa ở nhớ lại người nàng nói tới, “Nàng ta là tỷ tỷ của nàng?”

Rắn nhỏ sống trong rừng rậm bao nhiêu năm, làm sao lại có tỷ tỷ? Trước kia cũng không thấy nàng nói đến.

Thẩm Ngư dùng sức gật đầu, “Ta mất đi ký ức người đầu tiên nhìn thấy chính là tỷ tỷ, tỷ tỷ nói ta tên Mộc Vũ, tỷ tỷ rất tốt với ta.”

Nghĩ đến cảnh tượng Mộc Tuyết che chở cho nàng, Thẩm Ngư cảm động hốc mắt đều đỏ.

Chỉ cần mấy câu, Bạc Ngôn Thần đã hiểu ra, rắn nhỏ ngu ngốc vẫn ngu ngốc như ngày nào, bị người lừa còn ngây ngốc tin tưởng, may mắn hắn chưa cắn nuốt linh hồn của phạm nhân kia, mà là nhốt nàng ta vào địa lao, bằng không rắn nhỏ lại sợ hắn.

Sau đó, Bạc Ngôn Thần để nàng ngủ ở phòng bên cạnh phòng hắn, cũng thả Mộc Tuyết ra.

Nguyên bản muốn để nàng ở cùng với hắn, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn không thể quá nóng nảy, từ từ tới.

Đoạn công công dẫn Thẩm Ngư vào phòng, bên cạnh là tấm cung của Hoàng Thượng, nơi này bài trí trang hoàng tráng lệ huy hoàng, cực kỳ xa hoa, to vàng cẩm tú, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ phòng, làm người thoải mái dễ chịu.

Đồ trang sức trên bàn trang điểm nhiều vô số, các loại đồ vật hiếm lại tùy ý bày biện trên bàn, Đoạn công công cũng không dám lộn xộn, sợ làm rơi vỡ, bồi thường cả cái mạng này cũng không đủ.

Thẩm Ngư bị một phòng đồ vật làm đau mắt, ngồi vào trên ghế hỏi Đoạn công công, “Đây là nơi ta ngủ?”

“Đúng vậy, nương nương.” Đoạn công công vội đáp, không dám có nửa điểm trì hoãn.

Đồ trong phòng này đều là Đoạn công công trang trí dựa theo ý chỉ của Hoàng Thượng, lúc vừa nghe thấy đã ghen hống nhìn trần trối, một nữ tử thanh

lâu thế nhưng làm Hoàng Thượng dùng tất cả những đồ vật giá trị liên thành trong quốc khố đưa tới, chỉ sợ nàng không thích.

Thấy vậy, ông cũng coi như hiểu rõ, nhan sắc của nàng một thái giám như ông cũng không thể dời mắt, càng đừng nói người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hoàng tử hai nhân cách (38)

Thẩm Ngự còn chưa kịp ngủ, đã bị Bạc Ngôn Thần dẫn đi đôi nam trang, ngồi trên xe ngựa ra ngoài.

Nhìn nam nhân mặc thường phục nhưng cũng không che được sự tuấn mỹ cùng với sự uy nghiêm của đế vương.

Thẩm Ngự kéo kéo ria mép, trên người mặc quần áo của gã sai vặt, đội cái mũ, kéo thấp chút, một thiếu niên mi thanh mục tú xuất hiện, đặc biệt là đôi mắt linh động trong suốt chột lóe chột lóe mang theo tò mò cùng hưng phấn.

“Chỗ này là chỗ nào?” Thẩm Ngự vén rèm che, phớt xá âm ỉ náo nhiệt và tiếng trẻ con cười đùa, không cái nào không hấp dẫn nàng.

Bạc Ngôn Thần có thể cảm giác được hắn không còn nhiều thời gian, một khi hắn thả lỏng, phế vật kia sẽ lại tỉnh dậy.

Cuối cùng hắn cũng tìm được nàng, hắn không thể rời đi nhanh như vậy.

Nàng mất đi ký ức, đây là cơ hội của hắn, làm nàng không sợ hãi hắn, cơ hội làm thế giới của nàng chỉ có hắn.

“Tháng 9 Trung Thu sẽ biểu diễn rất nhiều tiết mục, nàng muốn đi xem không?”

Thẩm Ngự ở trong xe ngựa nhìn đủ loại đèn màu sắc rạ rờ bên ngoài, “Tiết mục?”

“Ân.” Bạc Ngôn Thần nén lại xúc động muốn sờ đầu nàng, nói tiếp: “Ta dẫn nàng đi xem.”

Thẩm Ngự có chút ngượng ngùng nghiêng nghiêng đầu, “Vì sao người lại tốt với ta như vậy?”

Trong ấn tượng của nàng, chỉ có Mục Tuyết tỷ tỷ tốt với nàng nhất, sau đó là đại ca ca này.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Đại ca ca có phải có huynh đệ sinh đôi không a, rõ ràng lần trước không giống như bây giờ.

Trong đầu Bạc Ngôn Thần hiện lên cảnh tượng rần rỏ nằm trên đùi hắn, nói bảo vệ hắn, một màn một màn hiện lên, ký ức vẫn còn mới mẻ, hắn chưa từng quên.

Hắn và phế vật kia dùng chung ký ức, nhưng phế vật kia không có ký ức của hắn.

Nhưng thời gian hắn tỉnh lại không nhiều như phế vật kia, hắn chỉ xuất hiện lúc đêm tối hoặc là khi phế vật kia mất lý trí, cảm xúc kích động, hắn mới có thể phá tan lớp sương mù tỉnh lại.

Mười hai năm nay, thời gian hắn tỉnh lại rất ít, những thứ phế vật kia không quyết định được hắn sẽ giúp, ví dụ như những kẻ phản loạn hoặc những người muốn giết thân thể này.

Thân thể này là của hắn cũng là của phế vật kia, nếu thân thể này tử vong, vậy hắn cũng chỉ có thể biến mất, cho nên phải chờ tới khi hắn đủ cường đại, mới có thể chân chính khống chế thân thể này.

Tuy Bạc Ngôn Thần không muốn thừa nhận, nhưng phế vật kia kỳ thật chính là một sợi linh hồn của hắn, đơn giản mà nói, hắn chính là hắn.

Tốt với nàng, vì sao? Bạc Ngôn Thần cũng không biết, hắn chỉ muốn trôi rảnh ở bên cạnh mình, cần nuốt nàng để có thể hòa làm một với hãesn, nhưng hắn lại muốn nhìn thấy nụ cười của nàng, màn ảo thuật bắt mắt nhất ngôi sao lóa mắt nhất cũng không thể so sánh với đôi mắt đầy ý cười của nàng.

“Bởi vì..... Nàng đã cứu ta.”

“Khi nào, tại sao ta lại không nhớ?”

Khóe môi Bạc Ngôn Thần cong lên, ý cười chột lóe rồi biến mất, “Không phải nàng bị mất ký ức sao? Tất nhiên đã quên lúc nàng cứu ta.”

“Cho nên ta muốn báo ân a.” Thuận lý thành chương.

Thảm Ngư lúc đầu nói: “Không cần, ta đã quên, lại nói chuyện trước kia cũng đã qua, không cần ngại báo ân.”

Bạc Ngôn Thần lộ vẻ tự trách, “Không báo ân, ta sẽ không thể yên tâm.”

Thảm Ngư cứng họng, “Cái kia, ngại chừng như vậy, kỳ thật ta không sao cả.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hoàng tử hai nhân cách (39)

"Thôi được rồi, ngại muốn báo ân thì báo ân."

Nam nhân rũ đầu, giống như đứa bé mắc lỗi, đáng thương lại làm người không thể cự tuyệt.

Tìm Thảm Ngư mềm nhũn, đành phải tước vũ khí đầu hàng.

Chuyện trước kia nàng đã quên mất, nam nhân này thế nhưng canh cánh trong lòng muốn báo ân, đúng là người tốt a.

Được phát thẻ người tốt Bạc Ngôn Thần đang cúi đầu, khoe miệng cong lên như vừa thực hiện được ý đồ, mắt đen lập loè, rần rỏ vẫn dễ lừa như xưa.

Khu phố nhộn nhạo nhất trong kinh thành Mặc Li quốc, sắc trời tối sầm lại, đèn lồng màu sắc rực rỡ chiếu sáng toàn bộ đường phố, người qua đường chen chúc, xe ngựa càng thêm khó đi.

Bạc Ngôn Thần và Thảm Ngư xuống xe, không mang theo thị vệ, nhưng vẫn hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Nam nhân cao lớn tuấn lãng, khí chất phi phàm, thiếu niên thanh tú linh triệt, hấp dẫn đông đảo nữ tử.

Mặc Li quốc không bài xích đoạn tụ chi luyện, nhưng cũng không tôn sùng, trên đường có một đôi diện mạo đẹp đẽ khí chất bất phàm, tự nhiên hấp dẫn người.

Thảm Ngư hoàn toàn trầm mê trong sự mới lạ, căn bản không chú ý tới ánh mắt của người khác, đứng ở trước mặt người bán kẹo hồ lô, đôi mắt mong chờ nhìn ngó.

Trông thật ngon, nghĩ nghĩ móng vuốt của Thảm Ngư đã đuổi tới, cầm lấy một xâu ăn.

Người bán hàng vừa định phát giận, một thỏi vàng đã được ném vào trong lòng, giương mắt nhìn lên, là nam nhân đằng sau thiếu niên cho, lập tức vui vẻ ra mặt tiếp đón, "Vị khách quý này, xin hỏi ngài muốn ăn gì nữa không?"

Thảm Ngư liếm liếm hồ lô, lúc đầu nói, "Từ bỏ."

Nàng còn muốn để bụng ăn những thứ khác.

Sau khi đi khỏi chỗ bán kẹo hồ lô, Thảm Ngư đưa kẹo hồ lô tới trước mặt hắn, nhắm một mắt nói: "Ăn sao? Đại ca ca."

"Gọi ta A Ngôn." Bạc Ngôn Thần vẫn thích nàng gọi mình là A Ngôn, đại ca ca nghe quá xa lạ.

"A Ngôn, A Ngôn, ăn không?" Thảm Ngư ngựa đầu quá mệt mỏi, đành nhón chân, nhưng nhón chân cũng mệt mỏi, chiều cao chênh lệch quá lớn, Thảm Ngư chỉ cao tới ngực hắn.

Hiện thực quá tàn khốc.

Bạc Ngôn Thần như biết được suy nghĩ của nàng, cúi người cắn một miếng, quá ngọt, hắn lại không cảm thấy chán ngấy.

Thảm Ngư không hề có kỵ vũ vỗ đầu hắn, bất mãn nhíu mày, "Đại ca..... A Ngôn, ngại quá cao, mỗi lần nói chuyện với ngại đều phải ngửa đầu, mệt mỏi quá."

Bạc Ngôn Thần nhướn mày, ngồi xổm xuống, quay đầu lại nói, "Trèo lên."

Ánh mắt Thảm Ngư sáng lên, không khách khí bò lên trên, vòng lấy cổ hắn, khi Bạc Ngôn Thần đứng lên, nàng cảm thấy tầm mắt của mình rộng rãi rất nhiều.

Thẩm Ngư mở to hai mắt, kích động đá đá chân, "A Ngôn, người xem ta có thể với tới đèn lồng này!"

Bạc Ngôn Thần đề lại hai cẳng chân không an phận của nàng, nữ hài nhẹ như một tờ giấy, hần cồng cũng không tổn sức, xuyên thấu qua lớp vải cảm nhận được độ ấm trên làn da của nàng, không hề lạnh băng như vậy lúc trước, mà là có độ ấm truyền đến bàn tay hần rồi đi vào trong tim.

Nàng là rắn nhỏ, lại có cảm giác không giống nhau, Bạc Ngôn Thần nghe tiếng cười thanh thúy bên tai, một ý niệm hiện lên trong lòng, chỉ có một mình hần được nghe thấy tiếng cười của nàng, chỉ có một mình hần được nhìn thấy nụ cười của nàng.

Dục vọng chiếm hữu và sự cố chấp làm lý trí của hần dần dần biến mất, miếng vải đen che lại đồ án trên trán cũng ần ần phát sáng, ngay cả đôi mắt đỏ hần dùng phép thuật che dấu cũng lập lòe giữa đen và đỏ.

Nhưng lúc này, nàng bỗng nhiên vòng lấy cổ hần cúi đầu xuống, giọng nói tràn đầy kích động mà vui sướng, hơi thở phả vào sau tai, "A Ngôn, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy vui vẻ sau khi mất ký ức! Cảm ơn người!"

Âm thanh ầm ĩ xung quanh tựa như biến mất, Bạc Ngôn Thần chỉ nghe thấy tiếng trái tim hần đập bùm bùm, trái tim lạnh băng lại giống một mao đầu tiểu tử điên cuồng nhảy lên, giống như pháo hoa nổ tung.

Tất cả đều không quan trọng, với hần, nàng vui vẻ là điều quan trọng nhất.

Tặng user20649238 với câu trả lời nhanh nhất và chính xác nhất ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Hoàng tử hai nhân cách (40)

Hội đèn lồng đã tới giờ thả đèn, trên đài cẩm thạch giữa đường, đặt một chiếc đèn lớn nhất, được người thợ nổi tiếng nhất chế tạo, hình thức trang trí đều là dùng cây điệp mộc thượng đẳng, dùng nước mắt giao nhân trang trí, sau khi thắp sáng sẽ bay lên cao, tất cả dân chúng trong Mặc Li quốc đều có thể nhìn thấy, thăng nhập trời cao, thật lâu cũng không tắt.

Trong truyền thuyết, nếu thành kính hứa nguyện, thần tiên trên Thiên cung sẽ thực hiện nguyện vọng của người.

Thẩm Ngư nghe người bán đèn nói, cầm hoa đăng hình hoa sen kéo góc áo Bạc Ngôn Thần, "A Ngôn, người có hứa nguyện không?"

Bạc Ngôn Thần như nghe thấy chuyện cười, khoe miệng châm chọc chột lóe rồi biến mất, mấy lão nhân trên Thiên cung, sẽ thực hiện nguyện vọng của người? Bọn họ tu luyện còn không kịp đâu, đâu rảnh quản chuyện nhân gian.

Hơn nữa, nguyện vọng của Bạc Ngôn Thần hần cần người khác thực hiện? Không có thứ hần không chiếm được.

Nhưng.....

Bạc Ngôn Thần cúi đầu, nhìn đôi mắt mong chờ của nàng, hần đột nhiên hỏi: "Nàng muốn hứa nguyện điều gì?"

Thẩm Ngư nhấp nhấp miệng, ngẩng đầu cười nói, "Ta hy vọng có thể khôi phục ký ức a, có thể nhớ tới chuyện đã cứu A Ngôn."

A Ngôn tốt với nàng như vậy, sao nàng lại có thể quên chuyện trước kia.

Rõ ràng nên vui vẻ? Nhưng trong mắt A Ngôn nói cũng không phải nàng a, tựa như đang nhìn người khác, người kia là nàng khi có ký ức, không phải người đã quên A Ngôn.

Bạc Ngôn Thần ngậy người, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, đáy mắt cất giấu bi thương không muốn người khác nhìn thấy.

Một tiếng hoan hô làm đường phố càng thêm náo nhiệt, trần thiên đèn chậm rãi bay lên không trung, mọi người dần dần an tĩnh lại, chuyên chú nhìn chiếc đèn kia nhấp nháy lại, thành kính hứa nguyện, bầu trời đầy sao hóa thành một dải ngân hà, ngửa đầu nhìn, một cảnh đẹp rung động lòng người.

Nàng cũng nhắm hai mắt lại, ánh mắt Bạc Ngôn Thần dừng lại trên hàng mi dài của nàng, nhấp nháy nhấp nháy hấp dẫn hần đuổi tay đừng vào.

Thẩm Ngư hứa nguyện xong định mở mắt ra, đôi mắt lại nhắm, mở ra lại thấy một bàn tay to che lại hai mắt của nàng, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp: "Có muốn chạm vào trần thiên đèn không?"

Thẩm Ngư mở to hai mắt, ngăn lại cảm xúc kích động, "Muốn."

“Ôm chặt ta.”

Giọng nói khàn khàn giống như lông chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim Thẩm Ngư, mê hoặc mà vươn tay vòng qua hông người bên cạnh, bàn tay to che mắt nàng đã rời đi, nàng cũng không phát hiện.

Tiếng gió lướt qua tai, mang theo hơi lạnh, cơ thể hơi run rẩy làm Thẩm Ngư nhìn rõ ràng, sau khi thấy cảnh tượng xung quanh, thiếu chút nữa nhũn chân.

Nàng đang được Bạc Ngôn Thần ôm vào trong ngực, mà bên dưới là trần thiên đèn đang bay lên.

Điều ngạc nhiên chính là chiếc đèn có thể chịu được trọng lượng của bọn họ, không bị ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục bay lên, dường như có thể với tới ánh sao, mà mặt đất bên dưới càng ngày càng mờ hồ, cho đến khi bị sương mù che khuất chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn.

Thẩm Ngư giống như đang nằm mơ ngó trái ngó phải, khiếp sợ không khép được mắt.

Bạc Ngôn Thần ở một bên kéo nàng mới không ngã xuống, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, xoa xoa đầu nàng, nói: “Thế nào, có thấy vui không?”

Ư Ư: Ngư tỷ nghĩ A Ngôn là gì(là ai)???□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Hoàng tử hai nhân cách (41)

Thẩm Ngư chỉ kém ôm nam nhân kêu to quá lợi hại thật là đẹp mắt quá vui vẻ, mái tóc dài buộc sau đầu, khuôn mặt trắng nõn vì kích động mà hồng nhuận, hai mắt tỏa sáng nhìn xung quanh, run giọng hỏi: “A Ngôn, ngươi biết bay sao?”

“Ngươi có phải là thần tiên không nha?”

Bạc Ngôn Thần ghét bỏ cong khóe miệng, nhướn mày, “Thần tiên? A, bại tướng dưới tay mà thôi.”

Thẩm Ngư tròn mắt há mồm, “Vậy ngươi còn lợi hại hơn cả thần tiên sao?”

Bạc Ngôn Thần hơi cong môi: “Tất nhiên.” Lợi hại hơn nhiều.

Thẩm Ngư nắm chặt đôi tay, ngẩng đầu nuốt nước bọt mới hỏi: “Vậy ngươi có thể giúp ta khôi phục ký ức không?”

Bạc Ngôn Thần cứng lại rồi, nửa ngày vẫn chưa trả lời.

Thẩm Ngư thấy vậy, uể oải cúi đầu, “Ngay cả ngươi cũng không được sao.”

Bạc Ngôn Thần đã thử dùng hắc ám chi thuật đánh thức ký ức của nàng, nhưng làm người không thể tin tưởng chính là, thân thể của nàng không phải là rắn hóa thành hình người, mà là chân chân chính chính phạm nhân.

Một yêu tinh muốn biến thành phạm nhân là không có khả năng, trừ phi mượn ngoại lực, nhưng hắn không điều tra được một tia ngoại lực nào.

Ngoại trừ linh hồn là rắn nhỏ, thân thể lại thay đổi.

Khi hắn biến mất, rắn nhỏ đã phải trải qua chuyện gì?

Thẩm Ngư kéo góc áo hắn, đánh gãy suy nghĩ của hắn, “Thôi, không sao, dần dần ta sẽ nhớ ra, nhất định sẽ nhớ ra.”

Bạc Ngôn Thần rũ đầu, tóc đen rơi rụng trên vai, đầu ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, mắt đen đối diện với đôi mắt của nàng, “Không sao, dù là trước đây hay là hiện tại, mặc kệ có mất đi ký ức hay không, A Ngôn chỉ như vậy với nàng.”

“Tiểu Ngư sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh A Ngôn sao?”

Bên trong con ngươi nóng cháy kia chất chứa tình tố lộ ra áp lực cùng cố chấp khắc sâu, hóa thành đường cong nhẹ nhàng cuốn lấy trái tim nàng, rắn độc cắn không buông ra, làm người muốn lùi bước, Thẩm Ngư chỉ cảm thấy phía sau là vạn trượng huyền nhai căn bản không thể lùi bước, chỉ có thể bị người trước mắt gắt gao giam cầm, không có cơ hội lùi bước.

“Sẽ.”

“Không được dối ý nga.” Rắn nhỏ ngu ngốc, nếu nàng dối ý, vậy ta sẽ vĩnh viễn cầm tù nàng ở bên cạnh nga.

Thẩm Ngự thấy đầu ngón tay nâng cảm mình ấm áp nóng bỏng không thôi, gật gật đầu.

Không biết chỉ nói mấy câu sẽ trở thành gông xiềng không thể hối hận.

*

Khi xuống mặt đất, Thẩm Ngự vẫn hốt hoảng, cho đến khi có một vật lạnh băng dán trên môi, liếm liếm, lạnh lạnh dính dính, ngọt ngào.

Là kẹo hồ lô!

Nàng vui sướng cắn một ngậm, “A Ngôn, người mua kẹo hồ lô ở đâu vậy?”

Bạc Ngôn Thần dùng ngón cái xoa xoa khóe môi nàng, “Mới vừa rồi.”

Thẩm Ngự ăn xong một cái giờ kẹo hồ lô tới chỗ hắn, “Ăn không?”

Bạc Ngôn Thần lần này không hé miệng, “Nàng ăn.”

Đường hồi cung có hơi dài, Bạc Ngôn Thần lại không gọi xe ngựa, mà là đi bộ cùng nàng, chỉ còn vài người đi đường, các quán cũng đã đóng cửa, bóng đêm càng thêm âm đạm.

Thẩm Ngự vừa ăn kẹo hồ lô xong, đã được A Ngôn công trên lưng, nàng muốn nói không mệt, nhưng A Ngôn cũng không để ý, dựa vào tấm lưng rộng lớn kia, Thẩm Ngự vươn tay vòng lấy cổ hắn.

Đường phố yên tĩnh thường thường truyền đến vài tiếng chó sủa, Thẩm Ngự cũng nghịch ngợm kêu hai tiếng với nơi tiếng kêu lớn nhất.

Bạc Ngôn Thần buồn cười nghe nàng bắt chước chó nhỏ ven đường, giống như hai con chó nhỏ đang cãi nhau.

“Nó không dám sủa nữa.” Thẩm Ngự đắc ý hừ hừ hai tiếng, cẳng chân rung rung.

Bạc Ngôn Thần néo néo cẳng chân nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Thẩm Ngự an phận lại, còn chưa mở miệng, đã thấy mấy hắc y nhân nhảy từ trên mái nhag xuống, vây quanh bọn họ.

Tặng ChichiTrn1 với đáp án đúng nhất và chính xác nhất □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Hoàng tử hai nhân cách (42)

Người tới không có ý tốt.

Thẩm Ngự nhìn đao trong tay chúng, nhỏ giọng nói bên tai hắn, “A Ngôn, chúng ta mau bay lên, bọn họ có đao.”

Bạc Ngôn Thần biết những người này là ai phái tới, xử lý bọn họ dễ như trò bàn tay, nhưng hiện tại không được, thời gian hắn ở chung với nàng không nhiều lắm, không thể lãng phí thời gian với những người này.

Đầu ngón tay hơi cong, uy áp che trời lấp đất tỏa ra, hắc y nhân vây quanh bọn họ nháy mắt hóa thành một vùng máu loãng, khi Bạc Ngôn Thần đi về phía trước, máu loãng trên mặt đất thể nhưng chậm rãi ngưng tụ, hóa thành hình người.

Chen chúc hướng tới Bạc Ngôn Thần, đao quang kiếm ảnh, Bạc Ngôn Thần bảo vệ nàng trong ngực, giờ tay một chương, hắc y nhân lại hóa thành một vùng máu loãng.

Thẩm Ngự kinh hoàng ghé vào trong lòng ngực hắn, nhắm chặt hai mắt nghe tiếng động bên tai.

Bạc Ngôn Thần nhú mày lại, lạnh lùng nhìn vùng máu loãng trên mặt đất, mắt thấy chúng chậm rãi hóa thành hình người.

Đám hắc y nhân này căn bản không phải người, mà là hồn, không có tình cảm không có thân thể, nhưng vô hạn tái sinh, lấy giết người làm mất, vũ khí bí mật của một gia tộc.

Không nghĩ tới sẽ phải tới giết hắn.

Thật là dễ mất phé vật kia.

Bạc Ngôn Thần nâng tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng xanh, nhanh chóng hướng tới vũng máu trên mặt đất, giống như ném bột lửa vào dầu bùng cháy.

Ôm nàng trở lại tấm cung, còn chưa được bao lâu, đau đớn quen thuộc từ trán lan tới toàn thân, Bạc Ngôn Thần quỳ một gối xuống đất, che trán thờ dốc.

Thảm Ngu chạy đến bên cạnh hấn đỡ hấn lên, lại bị hấn ấn xuống mặt đất, Bạc Ngôn Thần một tay chống bên người nàng, đôi mắt đỏ đậm tới gần đôi mắt của nàng, kéo ra miếng vải đen trên trán, lộ ra đồ án yêu dị, “Nhớ kỹ đồ án này, ngày mai người kia nếu không có đồ án này, không phải ta.”

Thảm Ngu nghe thế mộng bức, ngây người, cảm giác ấm áp kề sát trán nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, trái tim dường như ngừng đập, nàng giữ chặt quần áo trước ngực hấn, nửa ngày sau, nam nhân mới ghé vào trên người nàng nặng nề ngủ.

Ngón tay Thảm Ngu chạm vào trán, cảm giác ấm áp tựa hồ còn tồn tại, vút đi không được làm trái tim không không chế được nhảy lên.

*

Ngày hôm sau.

Trong mật thất tối tăm, ngọn nến phản chiếu một bóng người.

“Người nói người kia mang nàng đi ngắm đèn?”

“Đúng vậy, chủ nhân.”

Nam nhân ngồi trên ghế chống cằm, giữa khuôn mặt lộ ra sự mệt mỏi và kinh ngạc, “Còn có chuyện gì?”

“Người kia đối nàng là nói gì nghe vậy, giống như.....”

“Giống như gì?”

“Giống như thê tử của mình.”

Đôi mắt hẹp dài của nam nhân nheo lại, nốt ruồi đỏ giữa mày cũng không ảnh hưởng tới khí chất thanh lãnh kia, đôi mắt không thể tin tưởng mà mở to, tựa như đang tiêu hóa lời người kia vừa nói.

Từ khi nào Bạc Ngôn Thần phát hiện trong thân thể hấn có một người khác tồn tại, sau khi mặt trời xuống núi, nốt ruồi đỏ giữa mày hấn đều sẽ kịch liệt đau đớn, ngày hôm sau tỉnh lại, hấn phát hiện hấn lại ở một nơi không biết.

Sau đó hấn bồi dưỡng một người giám sát hướng đi của người kia, lại phát hiện một tin động trời.

Có một linh hồn dùng chung thân thể với hấn, linh hồn kia thập phần tàn bạo, giết hại rất nhiều người, bao gồm người phản đối hấn đăng cơ, người có ý định giết hấn.

Ư Ư: Sáng hôm sau Ngu tử gặp những ai??? (2 người) ☐

P/s: Chỉ chấp nhận đáp án đầu tiên comt thôi nhá ☐

P/s: Ủng hộ hỏ mới của bạn edit dễ thương chăm chỉ nào, hôm nay post chương đầu tiên ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Hoàng tử hai nhân cách (43)

Nếu là trước kia, hấn nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, bởi vì hấn sợ người kia sẽ thương tổn rấn nhỏ.

Nhưng rấn nhỏ đã.....

Hấn đi tới ngôi chùa đó, cũng không tìm được rấn nhỏ, nhưng may mắn, hấn cũng không nhìn thấy thi thể của rấn nhỏ.

Có phải rắn nhỏ còn chưa chết, chỉ là vào rừng rậm, trở lại nơi trước kia mình sống.

Lời nói của người hầu làm hấn khiếp sợ, sao người kia lại đối xử với nữ tử đó như thê tử? Không phải người kia vẫn luôn lấy tàn bạo máu lạnh là chủ sao? Không nghĩ tới cũng sẽ thích một người, còn ôn nhu như vậy.

“Nữ tử kia hiện tại ở đâu?”

“Ở bên cạnh tấm cung.”

“Được rồi, người đi xuống đi.”

*

Thẩm Ngự tỉnh lại mặc quần áo ra cửa, tìm thật lâu cũng không tìm thấy A Ngôn.

Cho đến khi đi vào giữa rừng trúc, nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Gió nhẹ thổi qua, Thẩm Ngự từng bước một tới gần, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đạp trên lá trúc, đi tới bóng dáng quen thuộc kia.

Nam nhân một thân bạch sam đưa lưng về phía nàng, trước mặt là một bức tranh, vài sợi tóc theo gió bay lên, khuôn mặt hiện ra trước mắt, theo hấn ngừng đầu, con ngươi màu đen khẽ nâng, đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao thẳng dưới ánh chiều tà vẽ ra một người cong hoàn mỹ.

“A Ngôn!”

Thẩm Ngự vui sướng chạy đến trước mặt, nghiêng đầu gọi.

Nam nhân cứng người lại, đầu ông ông chấn động, mừng như điên ngừng đầu, mà khi nhìn thấy khuôn mặt nàng, đôi mắt vui mừng biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại có thất vọng cùng xa lạ xa cách, “Vì sao người lại ở đây?”

Thẩm Ngự nghi hoặc kéo kéo tay áo hấn, “A Ngôn, người làm sao vậy?”

Bạc Ngôn Thần hất tay nàng ra, đứng lên nói: “Trẫm là Hoàng Thượng, người gọi thẳng tên của trẫm đã phạm tội gì?”

Thẩm Ngự ngờ ngẩn nhìn bàn tay bị hấn hất đi, chậm rãi ngừng đầu, nhìn thẳng đôi mắt nam nhân, trong mắt thân mật cũng chậm rãi biến mất, học tư thế hành lễ của người trong cung, cung kính nói: “Hoàng Thượng vạn tuế, ta nhận nhầm người, người không phải A Ngôn.”

A Ngôn nói trên trán có đồ án mới là hấn.

Cái này đến lượt Bạc Ngôn Thần ngây ngẩn cả người, ngực không biết vì sao dâng lên một ngọn lửa, “Lui ra!”

Thẩm Ngự không dây dưa, xoay người rời đi rừng trúc.

Bạc Ngôn Thần đứng đó bình tĩnh nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, tay cầm bút chậm rãi buông ra, lòng bàn tay xuất hiện dấu vết rất sâu, không biết vì sao hấn lại thất thố như thế.

Trở lại chỗ ở Thẩm Ngự còn chưa ngồi bao lâu, muội muội của Hoàng Thượng lại tới gây sự.

“Pháo hôi quá chuyên nghiệp a.” Thẩm Ngự thờ dãi, một chút nhân rồi đều không có.

【 Ký chủ đã dừng lại trong thế giới này quá lâu. 】

“Ta cũng không muốn vậy.”

【 Có cần ta tăng tốc cốt truyện không? 】

Thẩm Ngự nghe ra một tia không có ý tốt, “Có lòng tốt như vậy?”

【 Chán ghét, người ta chỉ muốn giúp cô thôi mà. 】

“Đừng đừng đừng, tôi sợ hãi, hệ ca, bình thường chút đi, tôi thích hệ ca cao lãnh trước kia.”

【 Cút. 】

Cửa rầm một tiếng bị đá văng ra, Thẩm Ngự ôm ngực nhìn nàng ta đi tới, từ trên cao nhìn xuống.

Nữ tử trừng mắt nhìn Thẩm Ngự nghiêng răng nghiêng lợi, “Âm hồn không tan!”

Thẩm Ngự chống cằm, cốt truyện này quá cầu huyết đi, muội muội ngực to ngóc nghếch.

Nữ tử này là muội muội cùng mẫu với Bạc Ngôn Thần, tên Bạc Nhất Sanh, có dự vọng chiếm hữu với hoàng huynh của mình, có địch ý với tất cả nữ nhân tới gần Bạc Ngôn Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hoàng tử hai nhân cách (44)

Ba bảo bối trong cốt truyện, Bạc Nhất Sanh này là một trong số đó, Thẩm Ngự còn sầu cốt truyện quá chậm, vừa vận tốt, cốt truyện đưa tới cửa sao nàng có thể bỏ qua.

Bạc Nhất Sanh vốn định một mình dạy dỗ nữ nhân này, nhưng nhớ tới hôm đó mình bị đẩy ngã xuống đất, lập tức không dám, phất phất tay, ý bảo hạ nhân phía sau trời chặt nàng.

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, không biết có nên đi tới hay không, nhưng giọng nói tức giận của Bạc Nhất Sanh làm cho bọn họ toát mồ hôi, đắc tội ai cũng không thể đắc tội muội muội của Hoàng Thượng, đành phải căng da đầu tiến tới.

Thẩm Ngự nhẹ nhàng hóa giải, mấy hạ nhân ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Bạc Nhất Sanh bị Thẩm Ngự làm luống cuống tay chân, run rẩy lui về phía sau, nhìn Thẩm Ngự từng bước một tới gần, hung tợn cảnh cáo, “Bỏ cung nói cho người biết, nếu bỏ cung xảy ra chuyện gì, hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho người.”

Thẩm Ngự cười cười, nâng tay lên định tát xuống khuôn mặt như hoa như ngọc của nữ tử.

Bạc Nhất Sanh sợ tới mức nhắm mắt lại hét lên, hai chân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

“Không vui!” Thẩm Ngự xoa xoa ngón tay, liếc nhìn nàng ta một cái, cười nhạt nói: “Với chỉ số thông minh của người, tạm biệt cung đầu đi.”

Còn may hậu cung của Bạc Ngôn Thần không có phi tử, bằng không nữ tử này ngay cả tập đầu cũng không sống được.

Bạc Nhất Sanh lau nước mắt, “Người nói cái gì?”

Thẩm Ngự cúi người xuống toét miệng, “Ta nói người ngu ngốc.”

“Ô ô ô.....” Bạc Nhất Sanh chống sán nhà bò dậy, chỉ vào nàng khóc lớn, “Bỏ cung sẽ không bỏ qua người.”

Còn chưa đầy một nén nhang, Thẩm Ngự đã ở trong ngự thư phòng, mặt đối mặt với Bạc Ngôn Thần.

Trên bàn đặt một bức tranh, Thẩm Ngự phát hiện Hoàng Thượng ngoại trừ vẽ tranh chỉ còn vẽ tranh, mỗi ngày không làm việc đảng hoàng, căn bản không giống Hoàng Thượng.

Một thân long bào, khuôn mặt thanh lãnh khê nâng, con người thâm thúy ôn nhuận từ bức tranh chuyển qua khuôn mặt của nàng nói: “Sao người lại trêu chọc Nhất Sanh?”

Thẩm Ngự cũng không có hảo cảm với người nam nhân này, nhốt nàng vào nơi âm trầm kia, ngay cả khi có khuôn mặt giống A Ngôn cũng không thể làm nàng nén giận, “Ta không có.”

Ngữ khí của nàng không có chút quy củ nào, ở trước mặt Hoàng Thượng như hán cũng không coi ai ra gì, lại không làm hán không vui, đầu ngón tay Bạc Ngôn Thần gõ gõ mặt bàn, “Tới đây mài mực.”

“Nga.” Thẩm Ngự vẫn rất có hứng thú, tung ta tung tăng chạy tới, mài trong chốc lát nói, “Được chưa?”

“Tiếp tục.”

Bạc Ngôn Thần chấp bút tiếp tục vẽ tranh, Thẩm Ngự ngo đầu nhìn, trong tranh là một con rắn, cái đuôi quấn trên xà nhà, sinh động như thật, đặc biệt là đôi mắt kia, linh động giống như thật, làm nàng không nhịn được duỗi tay sờ.

Khi đầu ngón tay nàng sắp chạm vào bức tranh, cổ tay bị người hung hăng nắm chặt, đặc biệt đau, Thẩm Ngự cúi đầu đối diện với đôi mắt đen lạnh nhạt của Bạc Ngôn Thần, đau đến nhe răng, “Người... Người buông ra, đau quá.”

Bạc Ngôn Thần ném cổ tay nàng ra, cất bức tranh sang một bên, giọng nói lộ ra một tia lạnh lẽo, “Đừng chạm vào tranh của trẫm.”

Thẩm Ngự xoa xoa cổ tay bị nắm đỏ, kéo kéo khoe miệng, lẩm bẩm, “Một bức tranh chạm vào cũng không cho chạm vào.”

Bạc Ngôn Thần xoa xoa thái dương, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia bức bối, “Ngươi đi xuống đi.”

“Nó tài cáo lui.” Học thái giám tự xưng Thẩm Ngự cúi cúi người, rồi khỏi thư phòng.

Bạc Ngôn Thần nghĩ tới lời hạ nhân nói, nếu muốn diệt trừ người kia, chỉ có thể giữ người người kia để ý nhất ở bên cạnh.

Nhưng hình như, mỗi lần nàng đều ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Hoàng tử hai nhân cách (45)

Bóng đêm yên tĩnh, ngủ một buổi trưa Thẩm Ngự ngồi dậy, ngoài trời đã tối đen.

【 Cốt truyện sắp tới cảnh suối nước nóng của nam nữ chủ rồi. 】

“Suối nước nóng?” Thẩm Ngự kéo kéo khoe miệng, “Có phải có thể gọi đầu đùng không?”

Đêm khuya, ngoại trừ đói bụng, thì là tóc có hơi bết, mấy ngày chưa tắm rửa? Tính tính cũng có một tuần.

【 Ký chủ, tiến độ nhiệm vụ chỉ có 76%, cô để ý chút đi. 】

“Tôi rất để ý a.” Thẩm Ngự xóc chân đi ra ngoài, dọc theo đường đi không ít thị vệ, không trở ngại nàng tới Ôn Uyển Các.

Bây giờ thời tiết đang ở giữa mùa hè với mùa thu, được ngâm suối nước nóng thật là hạnh phúc a.

Trong cốt truyện nữ chủ Mục Tuyết vào nhằm Ôn Uyển Các, bị thị vệ đuổi bắt, nhảy xuống suối nước nóng tránh đi, cho đến khi Bạc Ngôn Thần bước vào suối nước nóng, không nhận thờ được rời khỏi mặt nước, đối diện với Bạc Ngôn Thần, không khí mờ ám theo sương mù và nhiệt độ tràn ngập dần dần thăng ôn.

Cũng là lúc ấy, Bạc Ngôn Thần có "tính" thú với Mục Tuyết.

Nhưng lần này tuy Mục Tuyết được Bạc Ngôn Thần thả ra, tới Ôn Uyển Các không biết có bị ảnh hưởng không.

Thẩm Ngự sẽ không quấy rầy cốt truyện, đối với nàng mà nói, chỉ cần thu phục một nhân cách của Bạc Ngôn Thần, là có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

Nhân cách ôn nhu này vẫn nên để lại cho Mục Tuyết đi, nàng chỉ muốn đến tắm.

Đi qua sân, Thẩm Ngự tránh thị vệ đi tới suối nước nóng bên cạnh suối nước nóng trong cốt truyện, cởi quần áo bước vào.

Bọn họ hoàn thành cốt truyện ở suối nước nóng lớn, mà Thẩm Ngự vui vui về về tới suối nước nóng nhỏ tắm rửa, tắm xong trở về ăn một bữa cơm, lại tiếp tục ngủ, thật là một ngày hoàn hảo a.

Thân thể này của Thẩm Ngự cực mỹ, nhưng so với dung mạo của rắn nhỏ khi hóa thành người vẫn kém ba phần, bờ vai mượt mà lúc ẩn lúc hiện, tựa như yêu tinh dưới nước đang dạo chơi.

Sương mù tràn ngập, cho đến khi nghe thấy ngoài cửa truyền đến âm thanh, Thẩm Ngự mới dừng lại, mua mang cá trong thương thành ngồi dưới đáy nước, có thể hô hấp trong nước.

Quả nhiên, một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện ở bên kia, nhìn nhìn xung quanh, mới bùm một tiếng lên vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi.

Thẩm Ngự có thể đi ra ngoài, nhưng mà nàng muốn lưu lại nhìn xem cảnh Bạc Ngôn Thần bị sắc đẹp dụ dỗ.

Bạc Ngôn Thần ôn nhu tính tình đậm bạc, mùi phần cấm dục, gương mặt của Thẩm Ngự ở trước mặt hắn cũng chỉ giống như người qua đường, nàng lại muốn nhìn nữ chủ Mục Tuyết này, làm cách nào để dụ Bạc Ngôn Thần.

【 Ký chủ, cô không lo lắng cho mình sao? 】

Thẩm Ngự không sao cả xua tay, “Sợ cái gì, tôi rất tin tưởng Bạc Tàn Bạc, biến thái coi trọng một con rắn còn có thể chân trong chân ngoài.”

【..... Không phải tôi có ý đó. 】

Thẩm Ngự phun bong bóng dưới đáy nước, “Có ý gì?”

【 Lát nữa cô sẽ hiểu. 】

“Hệ ca a, sao lại bắt đầu có bí mật giữa hai chúng ta vậy?”

【 Lăn con bê. 】

Thẩm Ngự đang lăn xả con bê, Bạc Ngôn Thần đã đẩy cửa đi vào.

Một người đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, quần áo dính nước dán sát vào cơ thể, phác họa ra thân thể gợi cảm mê người, ần ần xuyên thấu qua quần áo có thể nhìn thấy áo trong, con người mang theo hơi nước của Mực Tuyết hót hoảng thất thố nhìn Bạc Ngôn Thần, như thỏ con lui về phía sau, nói, “Hoàng..... Hoàng Thượng?”

Thẩm Ngự không nhìn thấy sắc mặt Bạc Ngôn Thần, bèn trôi lên mặt nước đến gần chút, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Bạc Ngôn Thần, “Người đâu!”

Hắn vừa lên tiếng, một đám thị vệ vọt vào, kéo Mực Tuyết ở suối nước nóng ra.

Sự tình phát sinh đột nhiên, Thẩm Ngự đều không đoán được, chỉ trong một lát, suối nước nóng cũng chỉ dư lại nàng và Bạc Ngôn Thần.

Yên tĩnh không tiếng động, ngoại trừ tiếng nước, yên tĩnh đến nỗi không nghe được tình huống bên kia, Thẩm Ngự nhìn còn không nhìn rõ, sương mù quá lớn, che lại mọi thứ ở cách vách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hoàng tử hai nhân cách (46)

Thẩm Ngự không nhìn được tình huống đối diện, đành phải phun bong bóng chui vào trong nước, đợi Bạc Ngôn Thần tắm xong, nàng trực tiếp đi ra ngoài là được.

Bạc Ôn Nhu thật tàn nhẫn a, một mỹ nữ ở trước mặt hắn đều không hề có phản ứng, chẳng lẽ thật là gay? Nếu không chính là không được?

Thẩm Ngự mặc danh đáng thương hắn, nếu thật là như vậy, Bạc Tàn Bạo khả năng cũng như thế.

“Sao Bạc Tàn Bạo còn chưa ra? Bây giờ không phải buổi tối sao?” Thẩm Ngự nghi hoặc hỏi hệ thống.

【 Bạc Tàn Bạo đang tu luyện chân thân, sắp dung hợp với Bạc Ôn Nhu, mấy ngày nay đều không ra được. 】

“Vậ nhiệm vụ lại phải chậm lại mấy ngày.” Thẩm Ngự nhảm chán phun bong bóng.

Nhưng mà nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ không còn Bạc Ôn Nhu, vẫn cảm thấy rất không nỡ, những ngày tháng làm rắn, Bạc Ôn Nhu cũng khá tốt với nàng.

Suy nghĩ còn chưa xong, Thẩm Ngự bỗng nhiên che ngực thờ dốc dưới đáy nước, sắc mặt đỏ ửng, từ trên cổ nhiễm hồng da thịt cả cơ thể, đôi mắt thanh liệt lúc này mê ly mang theo hơi nước, cảm giác kỳ lạ từ bụng nhỏ xuống bên dưới, hai chân nhũn ra chìm xuống đáy nước.

Lý trí làm nàng biết không nên phát ra tiếng động, lại nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hệ thống, “Sao lại thế này?”

【 Linh hồn của ký chủ là rắn, sau khi rắn thành niên sẽ có một giai đoạn động dục. 】

Thẩm Ngự tròn mắt há mồm, “Thân thể này rõ ràng là phạm nhân!!”

【 Nhưng linh hồn của ký chủ là rắn. 】

Rắn động dục còn đáng sợ hơn cả xuân dục, nếu không phải Thẩm Ngự đang cắn đầu lưỡi có lẽ đã không kiên trì được, click mở đạo cụ thương thành, “Có đạo cụ làm kỳ động dục này biến mất không?”

【..... Không có. 】

Không có thuốc giải.

Thẩm Ngự tuyệt vọng hận không thể đắm sần, đều do nàng tới cái gì suối nước nóng tắm rửa a, thật là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

【Đã quên nhắc nhở ký chủ, kỳ động dục quá mức mãnh liệt, trên người ký chủ sẽ phát ra mùi hương dụ hoặc, giống như xuân dược, câu dẫn người khác phạm tội.】

“.....” Thẩm Ngự dùng tia lý trí cuối cùng bò ra suối nước nóng, từng bước một đi về phía cửa.

Nhưng trước mặt bỗng nhiên xuất hiện xuất hiện một bóng người, trên người nặng hơn, được phủ thêm một chiếc áo choàng.

“Vi sao ngươi lại ở đây?” Bạc Ngôn Thần nhìn lướt qua thân thể của nàng, chuyển qua nơi khác, giọng nói mang theo ôn giận.

Nàng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, cả người trần trụi, nhìn hành động của nàng vừa rồi là muốn đi ra ngoài, đi ra ngoài, bên ngoài tất cả đều là thị vệ, bị bọn họ nhìn thấy.....

Một cổ tức giận nghẹn ở trước ngực không có cách nào xua tan, khiến cho sắc mặt hắn lạnh lẽo.

Bàn tay đặt trên cửa của Thẩm Ngự dùng sức nắm chặt, nàng trừng lớn đôi mắt phát hiện, vừa nghe thấy giọng nói của Bạc Ngôn Thần, thân thể của nàng giống như bị điện giật tê dại, thoải mái lại khát vọng muốn cọ xát với cơ thể hắn.

“Ngươi làm sao vậy?”

Thẩm Ngự cắn răng, đôi mắt đỏ bừng, ta xin ngươi đừng nói nữa, ta cầu xin ngươi! Buông tha ta đi.

Rất muốn ngủ hắn.

Lúc này, bàn tay của Bạc Ngôn Thần đã kéo cổ tay nàng, cưỡng chế kéo nàng lại, “Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hoàng tử hai nhân cách (47)

Bạc Ngôn Thần còn chưa nói xong, trước mắt trời đất quay cuồng, bị nàng đẩy ngã trên sàn nhà, hai vai bị bàn tay nóng như lửa đè lại, vừa ngẩng đầu, đã đối diện với đôi mắt bịt kín một tầng sương mù của nàng, làm trái tim hắn nóng lên.

“Mục... Mục Vũ! Ngươi làm gì?” Bạc Ngôn Thần nhăn mày, bị ánh mắt như sói như hổ của nàng nhìn, có loại dự cảm không tốt.

“Ta..... Ta.....” Hơi thở của Thẩm Ngự nặng nề, cái lưỡi dò ra ngoài môi, liếm liếm cánh môi, dụ hoặc đến cực điểm, “Ta muốn ngủ ngươi a, thật khó chịu, ngươi để ta ngủ ngươi một chút có được không?”

Dứt lời, hai chân đè trên người hắn kẹp chặt, hạ thân không có quần áo cọ cọ bụng dưới của hắn.

Bạc Ngôn Thần chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bụng dưới lan ra toàn thân, nghĩ đến nàng không mặc quần áo, đầu hắn giống như nổ tung, cứng đờ không dám cử động.

“Mục Vũ, ngươi đi xuống cho trẫm!” Bạc Ngôn Thần kinh ngạc thể nhưng mình lại có phản ứng, thẹn quá thành giận quát.

Thẩm Ngự không biết đây là hiện thực hay đang ở thế giới xuyên qua, đầu ngón tay đặt trên môi mỏng của hắn, cúi xuống hôn lên trán hắn, cảm nhận sự tê dại khi làn da chạm vào nhau, thoải mái làm nàng rên rỉ, cười nhẹ ra tiếng: “Gọi ta là Thẩm Ngự, người ta không phải Mục Vũ, người ta là Thẩm Ngự, nghe thấy không?” Nói xong, duỗi tay vỗ vỗ khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân.

Muốn bịt miệng Thẩm Ngự lại đầu tiên chính là hệ thống, mẹ nó không còn lý trí sao? Sắp bại lộ tất cả rồi?

【Cảnh cáo! Cảnh cáo! Nhân thiết bị phá vỡ một cách nghiêm trọng!!】

Gân xanh trên trán Bạc Ngôn Thần nhảy lên, cầm lấy cổ tay của nàng, muốn ném ra “Ngươi điên rồi sao?”

Thẩm Ngự như rắn cuộn lấy thân thể của nam nhân, làm thế nào cũng không cảm thấy thoải mái, chỉ có thể dựa vào bản năng cọ tới cọ đi, bộ ngực tuyết trắng, hai điểm đỏ thắm lại đong đưa trước mặt Bạc Ngôn Thần, kích thích như vậy, nốt ruồi đỏ giữa trán Bạc Ngôn Thần phát ra ánh sáng, đau đớn quen thuộc xuất hiện.

Thẩm Ngu không hề phát giác, vẫn cọ cọ trên người nam nhân, mùi hương nhân nhật từ thân thể lan tràn bốn phía, chậm rãi bay ra ngoài, bay đến nơi thị vệ canh gác bên ngoài.

Mấy thị vệ tựa như bị thôi miên, hai mắt đỏ đậm, chậm rãi đi vào bên trong, muốn một nữ nhân để phát tiết.

Cửa bị đẩy ra, bọn thị vệ còn chưa nhìn thấy trong phòng có chuyện gì, trước mắt đã tối sầm, nháy mắt hóa thành một vũng máu.

Một người đi đến trước cửa, đóng cửa lại, giơ tay tạo một tầng kết giới trong phòng.

Nam nhân làm xong, mới khom người ôm người trên mặt đất lên, bước vào suối nước nóng.

Thẩm Ngu ngâm trong nước ấm, mệnh môn mở hai mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một khuôn mặt.

Tóc đen của Bạc Ngôn Thần rơi rụng trên vai, hoa văn trên trán yêu mị dị thường, một đôi mắt phượng hip lại bên trong giấu kín con thú hoang sắp tỉnh dậy, môi mỏng hơi nhấp, vót nàng vào trong ngực, ngón tay thon dài vỗ về tấm lưng thon thả của nàng, dò xét tình huống trong cơ thể.

Phát hiện chỉ là kỳ động dục tới mới thu tay, ngón tay hơi hơi siết chặt, ngăn chặn sự tức giận bạo nộ trong lòng.

Phế vật kia! Nàng thiếu chút nữa đã bị hấn.....

Nghĩ tới đây, Bạc Ngôn Thần đã không khống chế được muốn cắn nuốt linh hồn của phế vật kia, nhưng thân thể này còn cần hấn, hấn chưa thể chết được.

Thẩm Ngu nóng nảy, tay vòng trên cổ nam nhân, hai chân triển lên, thân thể nóng như lửa cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Bạc Ngôn Thần lại không động thì chắc là Liễu Hạ Huệ, một bàn tay to nâng hông nàng, một bàn tay khác nâng cằm, cúi người ngậm lấy đôi môi hơi mở ra kia, không mất chút sức lực nào đã luồn vào bên trong, liếm láp mọi nơi trong khoang miệng, hung hăng dùng sức liếm mát cái lưỡi mềm mại kia, Thẩm Ngu chỉ cảm thấy linh hồn của nàng đều bị nam nhân kia hút ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hoàng tử hai nhân cách (48)

Sáng sớm dậy, Thẩm Ngu chỉ cảm thấy eo đau lưng đau, giống như bị xe tải nghiền qua, trước ngực còn treo một cánh tay, đầu cũng gối lên một cánh tay, tư vị này nhắc nhở Thẩm Ngu, lần đầu tiên đã nói tạm biệt với người.

Thẩm Ngu mất cả chết cố gắng đẩy cánh tay kia ra, lại bị nam nhân ôm vào trong ngực, giọng nói mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu, “Tĩnh.”

“Không tĩnh, người buông ta ra.” Thẩm Ngu cũng không phải tài xế già, lúc này mặt đỏ tai hồng, không muốn nhìn thấy người nam nhân này.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Không muốn ngủ.”

Đầu ngón tay của Bạc Ngôn Thần đi xuống, “Nếu không muốn ngủ, có phải muốn làm chuyện có ý nghĩa không?”

Thẩm Ngu mở to hai mắt nhìn, một vật cứng nóng bỏng dán lên đùi, sợ tới mức nàng động cũng không dám động, “.....”

Cái này..... Người nam nhân này, sao lại biến thái như vậy, buổi sáng chơi lưu manh!

“Ta..... Ta muốn đi ngủ!” Thẩm Ngu trực tiếp dúi đầu vào trong chăn, bộ dáng run rẩy làm người yêu thương.

Bạc Ngôn Thần hôn lên trán nàng, đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Đề lại Thẩm Ngu nhìn chằm chằm tiến độ nhiệm vụ bay lên ma phát ngốc.

【 Một đêm đã tăng 18%, ký chủ, cô... Nếu không cô làm thêm vài lần. 】

Thẩm Ngu lực bất tòng tâm, đỡ cái eo già, “Người làm được người tới.”

Bạc Ngôn Thần căn bản không phải người, cả đêm giống như không sao, xuân phong đắc ý, rõ ràng nàng triển hấn ít nhất có năm sáu lần, nếu không phải nàng không kiên trì được nữa, đêm qua cũng sẽ không dừng lại!

Một đêm bảy lần sao? Thảm Ngu sắp có bóng ma tâm lý.

【 Ký chủ thấy thoải mái không? 】

“Thoải mái..... Cái đầu nguoi!” Thảm Ngu đỏ mặt, đừng nói nữa, nàng cũng rất thoải mái.

Buổi tối vừa dùng bữa xong, Thảm Ngu đã nghe thấy mấy tỷ nữ ríu rít nói chuyện.

Sử dụng đôi tai ngàn dặm nghe, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Bên trong vị kia lập tức là Hoàng Hậu nương nương, chúng ta sẽ là thượng đẳng tỷ nữ, thật tốt.”

“Nhưng ta nghe nói Trầm Nguyệt Các sôi nổi dăng tấu, nói nàng là yêu nữ họa quốc đâu.”

“Bây giờ yêu nghiệt tung hoành, nếu để một yêu nghiệt làm Hoàng Hậu, đất nước đều phải thay đổi.”

“Hoàng Thượng si mê cô nương đó, chắc không bị rút mê hồn canh chứ?”

“Thật là đáng sợ.”

Nhìn mấy tỷ nữ tiến vào, ánh mắt nhìn nàng đều thay đổi.

Thảm Ngu cong môi cười cười, còn yêu nữ họa quốc, kỳ ba làm người buồn cười.

Cốt truyện tiến triển quá chậm, Thảm Ngu muốn tăng tốc cốt truyện, click mở thương thành mua một lọ thuốc, uống sạch.

【 Ký chủ, cô..... đang làm gì? 】

Thảm Ngu liếm liếm môi, quá ngọt, “Tăng tốc cốt truyện a.”

【.....】 Lọ thuốc kia chính là thuốc độc, trong một tháng thân thể sẽ dần dần suy yếu, càng lúc càng gầy ốm, chậm rãi gầy thành da bọc xương, sau đó chết.

Tăng tốc cốt truyện cũng không cần loại thuốc này đi.

“Đây là nhanh nhất.” Thảm Ngu nằm trên ghế quý phi nhắm mắt lại, nhàn nhã ngủ.

Mấy ngày sau, Bạc Ôn Nhu vẫn không xuất hiện, Thảm Ngu trầm mê không thể tự kèm chế, Bạc Ngôn Thần muốn nàng mang thai nên mỗi lần đều làm Thảm Ngu không xuống giường được.

Thảm Ngu sẽ không mang thai, nàng là người xuyên qua các thế giới, chỉ có mua đạo cụ trong thương thành mới có thể mang thai, bằng không làm thế nào cũng không thể.

Ánh trăng chiếu xuống, xuyên qua màn chiếu xuống vai nàng, làn da mịn màng có đầy dấu hồng hồng, đi xuống phần cổ, con nguoi tối tắm dùng trên khuôn mặt nàng, đầy mắt lóc lên nhu tình và dục vọng chiếm hữu, hoa văn ả ả sáng lên, “Tiểu yêu tinh.”

Thảm Ngu ngủ đến mơ hồ, rụt rụt cổ, ní non: “Đừng lộn xộn.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Hoàng tử hai nhân cách (49)

Nàng càng ngày càng thích ngủ, dính giường lập tức ngủ, khi Bạc Ngôn Thần phát hiện nàng khác thường, nàng đã ngủ hơn nửa ngày.

Bạc Ngôn Thần gọi người tới, mới biết được mấy ngày nay người kia hoang đường cỡ nào, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng dưới ánh nến, nhìn chăm chăm người nằm trên giường.

Làn da của nàng đều bị người kia hút để lại vết đỏ, tuyên bố dục vọng chiếm hữu của hắn, khuôn mặt nhỏ tái nhợt thoát nhìn làm người đau lòng, chờ Bạc Ngôn Thần phát hiện ra, ngón tay hắn đã chạm vào gương mặt nàng.

Giật mình rút tay về, hắn làm sao vậy, vì sao hắn lại đau lòng.

“Hoàng Thượng, thái y tới.” Ngoài cửa Đoạn công công thấp giọng nói.

Bạc Ngôn Thần vừa định mở miệng, ánh mắt lướt qua bà vai trần trụi của nàng, mày nhăn lại, giờ tay kéo chăn lên, mới để thái y đi vào.

Thái y bắt mạch, sắc mặt u ám quỳ xuống đất, “Bẩm Hoàng Thượng, thần chưa từng thấy loại bệnh nào như vậy.”

Bạc Ngôn Thần ngừng thở, “Nàng có nguy hiểm đến mạng sống không?”

Thái y dập đầu, “Hồi Hoàng Thượng, nương nương chỉ sống được hai tuần.”

Chỉ nghe tiếng chén sứ rơi xuống đất, thái y quỳ trên mặt đất đỏ mồ hôi đầm đìa, không dám động đậy.

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Bạc Ngôn Thần nhìn người nằm trên giường, thật lâu không dời mắt, người kia biết tình huống của nàng sao? Nàng đã như vậy, còn làm chuyện không bằng cảm thú đó với nàng, đúng là.

Bạc Ngôn Thần luôn ôn nhu lần đầu tiên cảm thấy nén giận đến khó thở.

*

Trong miệng đắng chát, khi Thẩm Ngự tỉnh lại, đã nhìn thấy Bạc Ngôn Thần đang đút thuốc cho nàng, hừ hừ lắc đầu, không muốn uống.

Bạc Ngôn Thần thấy nàng tỉnh, ngừng lại: “Uống thuốc đi.”

Thẩm Ngự dùng sức lắc đầu, đôi mắt mang hơi nước, “Không uống, quá đắng.”

Bạc Ngôn Thần đặt chén thuốc lên bàn, trầm giọng nói, “Uống hết, ta mua kẹo hồ lô cho nàng.”

“Thật vậy chẳng? A Ngôn!” Thẩm Ngự nhìn lướt qua trán hắn, vui sướng trong mắt tất cả rút đi, gần từng chữ một: “Ngươi không phải A Ngôn.”

Bạc Ngôn Thần hít sâu một hơi, một ngọn lửa không biết tên dâng lên, “A Ngôn, A Ngôn, hắn đối với nàng như vậy, nàng còn.”

Thẩm Ngự ngồi dậy, lạnh lùng nhìn hắn, “Hắn rất tốt, A Ngôn tốt nhất!”

“A Ngôn? Hắn bảo nàng gọi hắn là A Ngôn?”

“Đúng vậy.”

Bạc Ngôn Thần che mặt cười khế, “A Ngôn, ha ha, chỉ có nó mới có thể gọi chúng ta là A Ngôn, hắn chỉ coi nàng là rắn nhỏ, nàng quá ngốc.”

Thẩm Ngự giật mình hỏi: “Rắn nhỏ?”

“.....” Sắc mặt Bạc Ngôn Thần ảm đạm, bao nhiêu năm qua, hắn vẫn luôn trốn tránh, nhưng vẫn luôn mơ một giấc mơ, rắn nhỏ nằm cách hắn không xa, trong mắt gọi tên của hắn, kêu hắn cứu nó.

Nàng hỏi, làm Bạc Ngôn Thần đau lòng cùng với hồi hận,

Bạc Ngôn Thần đi ra ngoài, nhưng Thẩm Ngự vẫn ngồi trên giường, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của nàng và A Ngôn khi ở chung với nhau.

Vì sao hắn lại cứu mình? Vì sao hắn gọi mình là rắn nhỏ ngu ngốc? Vì sao hắn lại tốt với mình như vậy?

Gọi một tỷ nữ tới, Thẩm Ngự ngồi trên giường, hỏi chuyện năm đó.

Tỷ nữ run rẩy quỳ trên mặt đất nói chuyện năm đó cho nàng nghe, chỉ là đại khái, lại làm Thẩm Ngự hiểu hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Hoàng tử hai nhân cách (xong)

Hóa ra hắn nói báo ân là giả, là rắn nhỏ được hắn cứu, không phải rắn nhỏ cứu hắn.

Tốt với nàng như vậy, hóa ra cũng là vì con rắn kia.

Khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Ngư càng lúc càng trong suốt, trên người vô lực và đau nhức làm cô nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

【 Đùng có diễn a, tiến độ đã đến 94%, lập tức kết thúc! 】

"Ta cảm thấy mệt mỏi quá....."

【 Ai bảo cô uống loại thuốc đó, khó chịu chưa. 】

"....."

Thời gian trôi nhanh, ngày Thẩm Ngư sắp chết, Bạc Tàn Nhẫn vẫn chưa xuất hiện, Bạc Ngôn Thần ngồi trên đầu giường, nhìn nàng nhưng mình lại bất lực.

Có phải người kia tới, nàng mới không chết?

Ngón tay Bạc Ngôn Thần ấn trên nốt ruồi, "Xuất hiện đi, ta đưa thân thể cho ngươi, ngươi mau ra đây."

Vô luận làm cách nào cũng không thấy có phản ứng, Bạc Ngôn Thần thấy nàng nhắm mắt lại, hơi thở mỏng manh, khủng hoảng từ đáy lòng trào ra.

Không thể chết được.

"Mục Vũ, đừng ngủ, nàng không thể ngủ!"

Cánh môi Thẩm Ngư khẽ nhúc nhích, suy yếu gọi, "A Ngôn, A Ngôn tới sao?"

Bạc Ngôn Thần run rẩy, "Hắn tới, nàng đừng ngủ."

Gương mặt của Thẩm Ngư gầy yếu, hốc mắt hãm sâu, không còn xinh đẹp như trước.

"A Ngôn, ta rất nhớ ngươi."

Bạc Ngôn Thần cứng đờ nhìn khuôn mặt nàng dán lên bàn tay hắn, nhìn nàng coi hắn thành người kia.

"Ta..... Ta không phải....."

"A Ngôn, Tiểu Ngư rất nhớ ngươi a, vì sao ngươi lại không nhận ra Tiểu Ngư?" Thẩm Ngư gắt gao nhìn nam nhân, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, "Tiểu Ngư thật sự rất nhớ ngươi....."

Trên người nàng bắt đầu xuất hiện vảy, thân hình dần dần thu nhỏ lại, từ một người biến thành một con rắn nhỏ.

Bạc Ngôn Thần khiếp sợ nhìn biến cố này, nhưng rắn nhỏ trên giường đã không còn hô hấp.

Thất hồn lạc phách vươn tay, đầu ngón tay chạm vào lạnh băng nói cho hắn đây không phải là mơ, rắn nhỏ của hắn đã quay về, nhưng..... Hắn lại không nhận ra.

Nghĩ đến cảnh tượng trước kia hắn đối xử với nàng, trái tim giống bị lưỡi dao hung hăng đâm vào, đau đến nỗi hắn không thể thở nổi.

Lúc này, cái trán lại đau đớn, Bạc Ngôn Thần một tay che lại cái trán đau nhức, một tay khác thật cẩn thận chạm vào thân rắn, thờ đốc gọi, "Tiểu Ngư..... Tiểu..... Ngư....."

"A a a --" Bạc Ngôn Thần ngửa mặt lên trời hét dài, lại không cách nào ức chế được sự thống khổ và chua xót.

Khi hoa văn tràn đầy trán, con ngươi đỏ tươi của Bạc Ngôn Thần bỗng nhiên mị lên, khóe miệng cong lên, ôm rắn nhỏ vào trong ngực, "Em không thể thoát khỏi tôi, Thẩm Ngư, tôi sẽ đi tìm em, em là của tôi, là của một mình tôi."

Giọng nói quý dị hưng phấn vang vọng trong phòng, Thẩm Ngư đang trong không gian cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

【 Tiến độ hoàn thành 100%, bởi vì ký chủ làm nam chủ hủy diệt thế giới, Chủ Thần trừng phạt, thế giới sau ký chủ sẽ không có hệ thống giúp đỡ, một mình hoàn thành nhiệm vụ thế giới kia. 】

"Gi?" Thẩm Ngư nghe thấy tin dữ, "Tôi chết, nam chủ hủy diệt thế giới? Sao có thể?"

【 Bạc Ngôn Thần là tôn chủ ở vực sâu, năng lực của hắn làm tam giới rung chuyển, lao lực ngàn năm mới đưa hắn đầu thai chuyển thế, lại không nghĩ tới gặp phải cô, làm hắn thức tỉnh. 】

【 Ký chủ vừa chết, Bạc Ngôn Thần hoàn toàn mất lý trí, hủy diệt thế giới. 】

"Vậy đâu có liên quan gì tới ta a....."

【...】

"Quá phận!" Sắc mặt Thẩm Ngự trắng bệch, cuối cùng thỏa hiệp, "Được rồi được rồi, không có hệ thống thì không có hệ thống, bắt đầu đi, thế giới sao, bình thường một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chó săn nhỏ (1)

【 Có muốn xóa tình cảm không.....】

"....." Thẩm Ngự mệt mỏi mua một lọ nước năng lượng, sau khi uống xong, hơi thở mới vững vàng lại: "Xóa đi."

Dứt lời, Thẩm Ngự cảm thấy nội tâm dần bình tĩnh lại, không có cảm xúc áp lực đó, thoải mái làm cô thở phào.

【 Có đồng ý lựa chọn thế giới ngẫu nhiên không.....】

"Đồng ý."

【 Đang lựa chọn thế giới..... Thế giới trọng sinh.....】

【 Có lựa chọn hệ thống ngẫu nhiên không? 】

"Chọn nhanh lên!" Lần nào cũng hỏi, Thẩm Ngự thấy rất phiền, giống như chờ chết, tư vị kia khó chịu nói không nên lời.

【..... Thành công lựa chọn hệ thống tâm nguyện. 】

【 Đang truyền tống cốt truyện.....】

Trước mắt thoáng qua rất nhiều hình ảnh, giống như đang đọc tiểu thuyết.

Thời đại xuyên gia là hư cấu, nông thôn những năm 90, tư tưởng lạc hậu, văn hóa phong kiến.

Gia đình nữ chính Cố Nhan Tuyết bản cùng, cha mẹ làm ruộng để cô ấy và em trai đi học, nhưng khi cô ấy không thi đỗ cao trung, cha mẹ lại muốn cô ấy về nhà giúp đỡ, Cố Nhan Tuyết mềm yếu tự ti, sơ trung thích một nam sinh, lại bị nam sinh kia đưa tới quán bar, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện cô ấy đang nằm trong lòng nam sinh kia, hai người toàn thân trần trụi.

Việc này bị cả thôn phát hiện, cha mẹ tức giận đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy, đuổi ra khỏi nhà, Cố Nhan Tuyết cùng đường, xin nam sinh kia giúp đỡ, lại bị nam sinh kia cười nhạo cô ấy tự mình đa tình.

Cố Nhan Tuyết đi đến hồ nước ngoài thôn, cô ấy trực tiếp nhảy xuống sông, chết đuối.

Tỉnh lại lần nữa, Cố Nhan Tuyết trọng sinh về lúc 13 tuổi, sửa lại tính tình yếu đuối, nỗ lực đọc sách, giống như có được bàn tay vàng đứng đầu tỉnh trong cuộc thi vào cao trung, mà khi nam sinh cô ấy yêu thầm tỏ tình, bị Cố Nhan Tuyết lạnh nhạt cự tuyệt.

Mà Thẩm Ngự xuyên qua một người còn không được tính là pháo hôi, gia đình còn bi thảm hơn nữ chính.

Vừa mới bắt đầu còn tốt, cha mẹ nguyên thân là chủ một nhà máy, mua được vài căn nhà trong trấn, làm người trong thôn đặc biệt hâm mộ, chỉ muốn vào nhà máy làm việc.

Nhưng thời đại biến hóa, nhà máy càng ngày càng kém, công nhân thất nghiệp cũng từ mấy trăm người đến mấy ngàn người, cuối cùng hoàn toàn phá sản, cha mẹ nguyên thân nợ nần chồng chất.

Cho đến khi cha nguyên thân xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ nguyên thân cực kỳ bi thương, dùng tiền bảo hiểm của chồng mới trả hết nợ, cuối cùng quay về thôn, làm công trong một nhà máy, duy trì cuộc sống.

Nguyên thân tính tình lương bạc, ngày cha cô chết ngay cả một chút bi thương cũng không có, làm mẹ cô sợ tới mức đưa cô tới bệnh viện, bác sĩ nói cô là tình cảm đậm bạc.

Bởi vì tình cảm đậm bạc, nguyên thân bị người trong thôn và học sinh trong trường bắt nạt, về nhà cũng không nói với mẹ, cho đến khi mẹ nguyên thân

trên đường đi làm về, bị người tiền dân hậu sát.

Nguyên thân chỉ còn một mình, bị đưa đến cô nhi viện, trên đường đi xảy ra tai nạn xe cộ, năm ấy 14 tuổi.

Nơi nguyên thân liên quan tới nữ chính Cố Nhan Tuyết, là ở trường học, hai người học cùng lớp.

Sơ trung, nam chính cũng không xuất hiện, nam chính học ở trường trung học quý tộc, khi thi đỗ trường cao trung trọng điểm, mới gặp gỡ nữ chính.

Mà ở thôn này, cốt truyện lại chiếm hơn một nửa, trong đó phần lớn đều viết Cố Nhan Tuyết làm cách nào để thành tích bay vọt, xử lý người thân cực phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chó săn nhỏ (2)

【 Đang truyền tống thể giới.....】

【 Đã đổi hệ thống tâm nguyện..... Nhiệm vụ ở thể giới này là: Hoàn thành tâm nguyện của nguyên thân. 】

"Tâm nguyện gì?"

【 Tâm nguyện của nguyên thân: Tôi không biết cái gì là vui vẻ, cái gì là khổ sở, ngay cả tư vị của hạnh phúc cũng không biết, tôi muốn có cảm xúc như người bình thường, sống giống người bình thường. 】

【 Còn có, mẹ tôi, tôi không muốn bà chết. 】

Thẩm Ngư nghe không phải là âm thanh lạnh băng của máy móc, mà là giọng nói non nớt mềm mại của một cô gái, giọng nói không có cảm tình, không phải lạnh nhạt, mà là bình tĩnh.

【 Truyền tống thể giới thành công..... Thể giới này tôi sẽ không xuất hiện, ký chủ phải tự giải quyết mọi chuyện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ đi đón cô. 】

【 Ký chủ, gấp lại sau. 】

Thẩm Ngư nhắm mắt lại, giọng nói bên tai càng ngày càng nhẹ, cho đến khi biến mất, còn chưa tỉnh lại, thân thể đã bị xóc nảy, đột nhiên mở mắt ra, bốn phía ngồi đầy người.

Đây là xe buýt công cộng, trên xe ngồi đầy người, tiếng cấn hạt dưa cũng tiếng ngáy ồn ào không ngủ được, mùa hè nóng bức đồ mồ hôi đầy người, ghé sau lưng cũng dính mồ hôi.

Chóp mũi có mùi lạ, mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi phân gà, làm đầu choáng mắt hoa, hàng ghế cuối bên trái sát cửa sổ có một cô bé đang ngồi, bên cạnh là một người phụ nữ, người phụ nữ đã ngủ, đầu đặt trên hàng ghế trước, xóc nảy theo đường đi.

Cô bé che miệng, giờ tay đẩy đẩy người phụ nữ bên cạnh, dạ dày quay cuồng, cổ họng trào ra rất nhiều nước bọt, đây là sắp nôn.

Người phụ nữ tỉnh dậy, vừa nhìn thấy, đã vội vàng lấy túi nilon ra, mở ra đưa tới bên miệng cô bé.

Cô bé lập tức nôn ra, đôi mắt trắng dã, nước mắt sinh lý tràn ra, người phụ nữ thấy thể cực kỳ đau lòng, duỗi tay vỗ vỗ lưng cô, nói: "Tiểu Ngư, từ từ, đừng để bị sặc."

Không biết nôn bao lâu, cổ họng vừa đau vừa chua, đỡ ghế đứng lên, đặt túi bóng xuống dưới chân, mới nghiêm túc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Người phụ nữ này là Hà Phương, cô tên Lý Tiểu Ngư.

Hà Phương và chồng mình mở một nhà máy, khoảng thời gian trước phá sản, ngày đêm bồn ba, bất hạnh xảy ra tai nạn xe cộ, phải bán nhà trong trấn trên, mới trả hết nợ.

Hà Phương không có cách nào, mới dẫn con gái mình về thôn, trong thôn bà và chồng có một căn nhà hai tầng, là nơi đặt chân duy nhất.

Sở khám bệnh buổi sáng đi bệnh viện kiểm tra bởi vì xóc nảy mà bị rơi xuống dưới chân, Hà Phương cúi người định nhặt, cô nhanh chóng cúi người nhặt trước, đưa cho mẹ, "Mẹ."

Bàn tay Hà Phương run rẩy cầm lấy, nhấp chặt môi, đặt tay lên đầu gối, cúi người hỏi: "Tiểu Ngư chuyển trường, muốn tới trường mới, con có sợ không?"

Lý Tiểu Ngư nghĩ nghĩ lắc đầu nói, "Không sợ hãi, có mẹ."

"Nhưng nếu mẹ không ở thì sao?"

"Vậy con cũng không sợ, con đã lớn rồi, có thể bảo vệ mẹ."

Xe không ngừng xóc nảy, phong cảnh ngoài cửa sổ xẹt qua, trên mặt kính là hình ảnh ánh mắt đau lòng của Hà Phương, "Bảo bối của mẹ, mẹ xin lỗi con."

Con bé nguyên bản có thể sống trong căn nhà ấm áp, hưởng thụ sự vui vẻ ở tuổi này, nhưng vì bọn họ, từ một đại tiểu thư trở thành người nông thôn.

Về sau khổ như vậy, một mình bà khổ thì thôi, vì sao lại liên lụy tới con gái bảo bối của bà.

Lý Tiểu Ngư ngoan ngoãn, "Mẹ không có lỗi gì a, Tiểu Ngư ở đâu cũng vui về."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chó săn nhỏ (3)

Hà Phương đã ba bốn năm chưa về thôn, các gia đình đi ngang qua đều thấy xa lạ, người dân trong thôn cũng không biết bà, nhìn chăm chăm bà và Lý Tiểu Ngư hồi lâu, nhìn thấy bà và cô vào ngôi nhà hàng năm đề không mới biết là ai.

Chỉ qua buổi trưa, toàn bộ người trong đều biết gia đình Lý Khang (chồng của Hà Phương) đã trở lại, nhà máy trên trần đóng cửa, lời ra tiếng vào đều đang nói về nhà Lý Khang.

Hà Phương đang quét tước nhà cửa, Lý Tiểu Ngư được Hà Phương bảo ngồi trên ghế nhỏ trước cửa, trong miệng ăn kẹo, hai má phình phình, nhìn mấy đứa trẻ chạy ngang qua.

Lý Tiểu Ngư đã 13 tuổi, học sơ nhị, thành tích khá tốt, tính tình bình bình tĩnh tĩnh, không thích chơi đùa, người khác đang chơi, cô chỉ ngồi một bên nhìn người khác chơi.

Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt giống Hà Phương, vừa to vừa tròn, hàng mi vừa dài vừa cong, ngồi trên ghế nhỏ, giống như búp bê, tinh xảo đáng yêu.

Những đứa trẻ chạy qua đều nhìn trộm cô, lại không dám tới gần, có một người lớn mặt chạy đến trước mặt cô, hỏi cô là ai.

Trong miệng Lý Tiểu Ngư đầy kẹo, nói chuyện hàm hàm hồ hồ, "Lôi tôm bùn....."

Đứa bé kia không nghe rõ, "Lôi cái gì?"

Lý Tiểu Ngư cắn cắn, mới đọc rõ ràng tên của mình, cô lớn lên ở thành phố, tiếng nói cũng là tiếng phổ thông: "Lý Tiểu Ngư."

Nói xong, cô móc kẹo đưa cho mấy đứa bé đó, mấy đứa trẻ mừng như điên cầm lấy, vây quanh một vòng nghe cô kể chuyện.

Lý Tiểu Ngư kể truyện cổ tích, chuyện cổ Grimm hay xem trên TV cho bọn họ nghe.

Mấy đứa bé mê mẩn nghe truyện, ngay cả tiếng cha mẹ gọi về ăn cơm cũng không nghe thấy, khi người lớn tới gần, nhìn thấy bọn họ nói chuyện với cô, vội vàng lôi bọn họ vào trong nhà, kẹo cũng bị ném xuống đất, "Không được cầm đồ của người khác, về sau cũng đừng tới đây chơi."

"Vì sao vậy mẹ?"

"Người trong gia đình kia không may mắn, dính xui xẻo!"

"Nga....."

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, Lý Tiểu Ngư ngồi trên ghế nhỏ lại nghe rõ ràng, kẹo trong miệng đột nhiên không còn hương vị, đứng lên nhặt những viên kẹo bị ném xuống mặt đất lên, cầm ghế nhỏ đi vào trong nhà.

Trường học ở phía Nam của thôn, đi mất hơn 10 phút, Lý Tiểu Ngư muốn tự tới trường, Hà Phương lại không yên tâm, nhất định phải đi cùng Lý Tiểu Ngư.

Trên đường phải đi qua một ruộng lúa mạch, giữa mùa hè, bông lúa ngoài ruộng xanh mượt, đi trên đường nhỏ có hơi trơn, Hà Phương vẫn luôn nhắc nhở cô phải cẩn thận một chút.

Khi tới trường đã quá giờ, Hà Phương và Lý Tiểu Ngư đi vào văn phòng của chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp vừa đứng lên định đi tới lớp thì gặp hai mẹ con.

Nói tình huống, Lý Tiểu Ngư chào Hà Phương, vào lớp với giáo viên chủ nhiệm.

Phòng học rất âm ỉ, đều là mấy người trong thôn, vừa thấy giáo viên chủ nhiệm, lập tức không dám nói tiếp, ngồi nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm bảng đen.

Chủ nhiệm lớp giới thiệu Lý Tiểu Ngư với mọi người, bảo cô ngồi ở bàn thứ hai tính từ dưới lên trên trong tổ 1, ngồi cùng bàn là một cô bé khá bụ bẫm, bện tóc hai bên, đặc biệt nhiệt tình, nếu không phải có giáo viên chủ nhiệm trong lớp, sợ là muốn nói chuyện với Lý Tiểu Ngư ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chó săn nhỏ (4)

Khai giảng đã hai tháng, sơ nhị học tập khản trương, nhưng khác với sơ tam, sơ nhị là năm quan trọng nhất, sơ nhất có thể không học giỏi, nhưng nếu sơ nhị không giỏi thì thật sự không thể giỏi.

Bạn ngồi cùng bàn với Lý Tiểu Ngư tên Dương Nhị Nữ, đặc biệt thích ăn, đi học ăn hết tiết ăn, ngay cả đi WC, trong miệng vẫn nhai.

Trong ngăn bàn toàn là đậu (đậu trong hoặc đậu xanh) cùng bánh quai chèo, lúc cho Lý Tiểu Ngư cũng không keo kiệt, Lý Tiểu Ngư không thích ăn mấy thứ này, lắc lắc đầu từ chối.

Sau khi tan học, Nhị Nữ kéo cô đi WC, Lý Tiểu Ngư đi WC xong thiếu chút nữa đụng vào một người, người kia nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, đi vào WC đóng cửa lại.

Nhị Nữ kéo cô đi rửa tay, nhỏ giọng nói tới người thiếu chút nữa đụng phải cô, “Cậu ta là Cố Nhan Tuyết, học cùng lớp với chúng ta, cũng không biết vì sao, học kỳ trước thành tích đứng thứ nhất từ dưới lên trên, học kỳ này đã đứng thứ 10, cậu nói có phải cậu ta đi học thêm không?”

“Không đúng không đúng, nhà cậu ta nghèo như vậy, sao có thể có tiền đi học thêm.”

Nhị Nữ buồn rầu vò đầu.

Lý Tiểu Ngư thích ăn kẹo, lấy kẹo ra bóc vỏ cho vào miệng, đưa cho Nhị Nữ một cái, nói: “Chuông vào lớp sắp kêu rồi, đi thôi.”

Hết tiết 2, tất cả học sinh phải ra sân trường tập thể dục, nam sinh nữ sinh đứng hai hàng, Lý Tiểu Ngư không cao bằng Nhị Nữ, đứng ở phía trước, Nhị Nữ đứng ở phía sau, hai người cách nhau khoảng 5, 6 người.

Mặt trời chói chang, đỉnh đầu bị ánh nắng chiếu xuống, loa lại không tốt lắm, đợi nửa ngày mới bắt đầu tập thể dục.

Thể chất của Lý Tiểu Ngư không tốt, chỉ một lát đã bắt đầu choáng, ngã xuống đất ngất đi, vẫn là Nhị Nữ công cô vào văn phòng nghỉ ngơi.

Trường học không có phòng y tế, trừ bỏ một khu dạy học, cái gì cũng không có.

Khi Lý Tiểu Ngư tỉnh lại, Nhị Nữ đã tới phòng học, một mình cô nằm trên ghế trong văn phòng, trên đỉnh đầu có quạt điện đang quay.

Chủ nhiệm lớp đi vào, vừa thấy cô tỉnh lại, nói: “Em về nhà đi, bảo mẹ dẫn đi bệnh viện khám xem, cảm nắng không phải chuyện nhỏ.”

Lý Tiểu Ngư đeo cặp sách ra cổng trường, dọc theo đường đi trống không, yên tĩnh giống như toàn thể giới đều yên lặng.

Đi qua ruộng lúa, một mình Lý Tiểu Ngư, đeo cặp sách, chậm rãi đi tới, ngửi mùi hương nhàn nhạt, ở phía xa xuất hiện một bóng dáng màu đen, rất xa lại rất rõ ràng.

Mặc một bộ quần áo bệnh nhân, tóc đen rất dài rất dài rũ tới bên hông, khuôn mặt toàn vết bầm không thể nhìn rõ.

Không biết kẻ điên từ đâu tới.

Lý Tiểu Ngư bước nhanh hơn, khi về đến nhà, Hà Phương còn chưa về nhà, trong nhà chỉ có một mình cô.

Tới khi mặt trời gần xuống núi, Hà Phương mới về đến nhà, phong trần mệt mỏi, trong tay xách theo đồ ăn, nói với Tiểu Ngư nói: “Bài tập làm xong rồi sao?”

Lý Tiểu Ngư gật đầu, “Làm xong rồi.”

Hà Phương lắc lắc đồ ăn trong tay nói với cô: “Vậy vặt rau giúp mẹ, được không?”

“Được ạ!”

“Ở trường học thế nào?” Hà Phương vừa rửa rau vừa hỏi cô, trong mắt tràn đầy khăn trương, bà sợ cô không thích ứng được, trường học kia điều kiện không tốt, so với trường trong trấn, một cái ở trên trời một cái ở dưới đất.

Lý Tiểu Ngư cũng không nói chuyện mình bị ngắt cho Hà Phương, mà là nói khá tốt.

“Được rồi, mẹ cũng tìm được việc rồi, trong nhà máy cách đây không xa, về sau Tiểu Ngư về nhà trực tiếp ăn cơm, không cần chờ mẹ.”

Ư Ư: Ngư tỷ làm chức vụ gì trong lớp??? □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chó săn nhỏ (5)

Ở trường học khá thuận lợi, Lý Tiểu Ngư không thích nói chuyện, một tuần cũng chỉ có một người bạn là Nhị Nữ.

Nhị Nữ ở thôn bên cạnh, đi đến nhà cô cũng mất mười mấy phút, thứ 7 trong nhà không có ai, Nhị Nữ bèn đi tới nhà Lý Tiểu Ngư chơi.

Đây là lần đầu tiên Nhị Nữ tới nhà Lý Tiểu Ngư, nhà hai tầng, câu đối ngoài cửa đã hơi rách, căn phòng đơn giản, trên tường không dán gì cả, sạch sẽ lại có chút đơn điệu.

Lý Tiểu Ngư bật TV, xé một gói hạt dưa, đặt trên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh Nhị Nữ, “Ăn đi.”

Nhị Nữ đặt thùng rác xuống dưới chân, đôi mắt tuần tra bốn phía, hỏi: “Mấy giờ mẹ cậu về?”

Lý Tiểu Ngư không thích cắn hạt dưa, nhét kẹo vào trong miệng, mới nói: “Buổi tối 7, 8 giờ.”

“Như vậy a, quá tốt rồi.” Nhị Nữ thả lỏng, ánh mắt bị TV hấp dẫn, TV nhà Nhị Nữ là loại đen trắng, đây là lần đầu tiên nhìn TV có màu, vui vẻ ới: “TV có màu a, Tiểu Ngư, nhà cậu thật có tiền.”

Lý Tiểu Ngư đang nhai kẹo hơi dừng lại, qua một lúc lâu mới nói: “Nếu có tiền, ba sẽ không.”

Giọng nói bao phủ trong tiếng của TV, Nhị Nữ cũng không nghe thấy.

“8 tháng 10, 4 giờ sáng, trấn Vân An hẻm phía Bắc phát sinh một vụ nổ mạnh lớn, sau khi kiểm tra, phát hiện có một viện nghiên cứu bí mật, phát hiện có mười mấy thí thể động vật thí nghiệm, đều đã tử vong, hơn hai mươi người bị thương nghiêm trọng, hiện đã đưa đến bệnh viện.”

Nhị Nữ nhai hạt dưa trong miệng, hỏi Lý Tiểu Ngư: “Trấn Vân An còn không phải là trấn của chúng ta sao? Viện nghiên cứu bí mật là cái gì a?”

Lý Tiểu Ngư lắc lắc đầu, “Tớ không biết.”

Dứt lời, ấn điều khiển từ xa đổi sang kênh khác, đang chiếu phim hoạt hình, Nhị Nữ rất thích xem

Sắc trời bên ngoài tối đen, Nhị Nữ mới đi, Lý Tiểu Ngư đưa Nhị Nữ về đến nhà xong, Hà Phương đã trở lại, đứng ở cửa nhà chờ cô, vừa thấy cô đã kéo vào nhà.

“Mẹ nhìn thấy trên bàn có hạt dưa, có phải có người nào tới không?” Hà Phương biết con gái không thích ăn hạt dưa, không khỏi có chút nghi hoặc.

Lý Tiểu Ngư nói chuyện Nhị Nữ tới cho bà, Hà Phương vui mừng khôn xiết, con gái từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên dẫn bạn học về nhà.

“Về sau hãy gọi bạn đến chơi thường xuyên hơn, mẹ phải đi làm, con ở nhà một mình cũng cô đơn, có người chơi cùng rất tốt.”

“Vâng.”

*

Thời gian đi học đối với Lý Tiểu Ngư mà nói là rất lâu, người trong lớp càng ngày càng không thích cô, đơn giản là cảm thấy cô không hợp, người hay gây sự mắc lỗi ghét cô nhất lớp.

Tuy Lý Tiểu Ngư không hòa hợp với mọi người, nhưng mấy giáo viên rất thích cô, làm lớp phó kỷ luật, ai đến muộn hay ăn quà trong lớp, đều bị Lý Tiểu Ngư ghi vào một quyển sổ, đây cũng là nguyên nhân nhiều người ghét cô.

Muốn làm bạn tốt với cô cũng khó, chỉ cần vi phạm kỷ luật, lập tức bị ghi vào trong sổ, ngày hôm sau bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, thậm chí nghiêm trọng còn phải gọi phụ huynh.

Nhị Nữu cũng khuyên cô, làm cô mở một con mắt nhắm một con mắt, nói tóm lại cô chỉ là học sinh, làm việc cho chủ nhiệm lớp, khi bị bắt nạt, chủ nhiệm lớp còn có thể tới cứu a.

Lý Tiểu Ngư lại cứng nhắc, làm lớp phó kỷ luật, quan trọng nhất là phải làm mọi người không vi phạm kỷ luật.

Tiết đầu tiên, một nam sinh thành tích không tốt hay vi phạm kỷ luật đã bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, ngày mai còn phải gọi phụ huynh, nguyên nhân là buổi chiều ngày hôm qua trốn học, đi tiệm net chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Chó săn nhỏ (6)

Nam sinh kia tên Nghiêm Viêm, ở lớp học không ai dám đắc tội, tên tuổi vang vọng toàn bộ trường, đánh người rất tàn nhẫn, người lớp lớn hơn cũng không dám đắc tội.

Bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, một chút mặt mũi cũng không còn, đôi mắt hung ác đảo qua Lý Tiểu Ngư, tựa hồ muốn nói chò đấy.

Nhị Nữu cảm giác được ánh mắt âm lãnh kia, rụt rụt cổ, nói khẽ với Lý Tiểu Ngư: “Cậu chết chắc rồi, Tiểu Ngư, tớ đã nói cậu đừng nói chuyện Nghiêm Viêm trốn cho chủ nhiệm lớp biết.”

Lý Tiểu Ngư nhàn nhạt nhìn Nhị Nữu.

Nhị Nữu lập tức ngậm miệng.

Hiện tại đang đi học, Lý Tiểu Ngư là lớp phó kỷ luật, ngay cả khi Nhị Nữu là bạn ngồi cùng bàn với cô, cũng không thể nói chuyện.

Tối khi tan học, cửa sau loảng xoảng vang lên, các loại ánh mắt dừng trên người Lý Tiểu Ngư, vui sướng khi người gặp họa.

Nhị Nữu hơi run rẩy, hoảng loạn nói: “Tiểu Ngư a Tiểu Ngư, cậu muốn chết, Nghiêm Viêm đánh người đặc biệt đáng sợ, cậu còn dám chọc hắn.”

Lý Tiểu Ngư lật sách, “Trốn học rất nghiêm trọng, tớ không thể đầu điểm.”

Nhị Nữu nghe thế đôi mắt đều trừng thẳng, đang muốn bỏ đầu Lý Tiểu Ngư ra nhìn xem bên trong có cái gì, sao lại cứng đầu như vậy.

Nhị Nữu không yên tâm Lý Tiểu Ngư về nhà, muốn đưa cô về, bị Lý Tiểu Ngư từ chối.

“Tớ không sợ, cậu về nhà đi.”

“.....” Nhị Nữu còn muốn nói gì nữa, Lý Tiểu Ngư lại đi trước một bước xua xua tay.

Dọc theo đường đi cũng không xảy ra phát sinh chuyện gì, vẫn là đường nhỏ đi qua bờ ruộng, ánh nắng chiều chiếu xuống, kỳ thật Lý Tiểu Ngư không sợ chút nào, cô cũng không sợ bị đánh, nói đúng ra, cô không có cảm giác gì cả.

Khi cô đi qua bờ ruộng, nhìn thoáng qua phía xa, một người cũng không có, dường như hôm đó là ảo giác.

Thu hồi tầm mắt, Lý Tiểu Ngư tiếp tục đi về nhà.

Ngày hôm sau tới trường, Nhị Nữu vây quanh cô kiểm tra một phen, xác định cô không bị đánh, vô cùng kinh ngạc.

Nghiêm Viêm thế nhưng không trả thù Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư rút tay ta, “Tớ không sao.”

Nhị Nữ nhẹ nhàng thở ra, “Không sao thì tốt không sao thì tốt.” Tối hôm qua cũng không ngủ ngon, chỉ sợ Lý Tiểu Ngư bị đánh.

Chuyện ngày hôm qua bị vớt ra sau đầu, hai người nói sang chuyện khác.

*

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hà Phương dậy nấu cơm nhìn thấy Nhị Nữ tới, Nhị Nữ không phải mới tới một lần, Hà Phương cũng biết là bạn của con gái mình, gương mặt tươi cười đón chào nói với Lý Tiểu Ngư vừa đi xuống: “Bạn con tối này, mau tới đây.”

Hôm nay thứ bảy, Lý Tiểu Ngư dậy sớm muốn đi mua đồ ăn với Hà Phương, nhìn thấy Nhị Nữ nghi hoặc hỏi: “Nhị Nữ, sao cậu lại tới đây?”

Nhị Nữ kích động nói với Lý Tiểu Ngư: “Ngày mai chủ nhật, ba tớ muốn đi trấn trên, tớ xin đã lâu, mới xin ba tớ cho lên trấn trên chơi, cậu muốn đi không?”

Lý Tiểu Ngư nghĩ nghĩ nói: “Không đi, ngày mai mẹ tớ được nghỉ ở nhà.”

“Như vậy a, thôi vậy.” Nhị Nữ biết Lý Tiểu Ngư không có ba, chỉ có mẹ, Lý Tiểu Ngư lại hiếu thuận, cái gì cũng nghe lời mẹ, Nhị Nữ không cưỡng cầu.

Hà Phương ở bên cạnh lại nhìn Lý Tiểu Ngư, nói: “Mẹ nghĩ cái gì a, hôm nay mẹ còn phải sang nhà dì, cũng không biết khi nào trở về đâu.”

“Con đi chơi với bạn đi.”

Khi ngồi trên chiếc xe của ba Nhị Nữ, xe đi rất nhanh, khi gió thổi qua mang đi không ít nhiệt độ, mát mẻ rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chó săn nhỏ (7)

Ba của Nhị Nữ một người đàn ông thành thật, mẹ thì lại hơi hung hãn, hai người ở ly trong thôn không xa trên đường mua đồ ăn nuôi sống độ nhật.

Xuống xe dạo dò Nhị Nữ giữa trưa thì tới đây để đi về, cho Nhị Nữ một nguyên tiền, những năm này một nguyên tiền đã rất nhiều, có thể mua hai cân kẹo, ba cân hạt dưa.

Đây là tiền riêng của ba, không dám để cho mẹ Nhị Nữ biết.

Sau khi tách ra, Nhị Nữ muốn mua kẹo cho Lý Tiểu Ngư, lại bị Lý Tiểu Ngư từ chối, từ trong túi móc ra một tờ năm nguyên, tím lấp lánh, làm Nhị Nữ đôi mắt sáng ngời.

“Tiểu Ngư cậu thật giàu a.” Nhị Nữ lại một lần cảm thán.

Tờ năm nguyên trong tay Lý Tiểu Ngư là Hà Phương cứng rắn nhét vào tay cô, nói để cô và Nhị Nữ chơi vui vẻ, mua đồ ăn ngon.

Hai người mua một túi đồ ăn vặt trên đường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Nhị Nữ muốn đi hẻm Bắc nhìn xem, vì có ấn tượng rất sâu với tin tức hôm trước trên TV.

Sau khi đi vào hẻm Bắc, ở đây ban đầu là một nhà xưởng vứt đi, không ai nghĩ tới ở đây sẽ có phòng thí nghiệm bí mật, bây giờ ở đây bị vây quanh một vòng, nói rõ không cho người đi vào.

Nhị Nữ nhìn đông nhìn tây, kéo Lý Tiểu Ngư trộm vào.

Trên đường gồ ghề lồi lõm, đều là những miếng gạch nứt vỡ, cây thép bị biến dạng, phía trước còn vó một chồng sắt vụn.

Nhị Nữ nhỏ vỏ hạt dưa, kinh ngạc không khép miệng được: “Đều nổ thành như vậy.”

Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên nhú nhú mày, đôi mắt nhìn về một phía, hỏi Nhị Nữ: “Cậu nghe thấy tiếng gì không?”

Nhị Nữ ngày hôm qua nghe truyện ma bà kể, lòng tơ lập tức dựng lên: “Tiểu Ngư, cậu đừng làm tớ sợ.”

Lý Tiểu Ngư nhắc chân đi tới một chỗ, ngồi xổm xuống nhặt một thứ giống như viên trân châu lên, nâng lên nhìn nhìn, hạt trân châu trong suốt, như một viên đá quý tỏa sáng.

“Đây là cái gì?” Nhị Nữ cũng đi tới, nhìn chăm chăm hạt trân châu kia kinh diễm nói: “Thật đẹp a.”

Lý Tiểu Ngư đặt nó lên tai nghe, không có tiếng động gì, nhưng vừa nãy cô rõ ràng nghe thấy tiếng động.

“Cậu làm gì vậy?”

“Không có gì.”

Nhị Nữ không quá thoải mái với nơi này, bả vai run lên nói: “Chúng ta về đi, Tiểu Ngư.”

“Được.”

Trên đường trở về, Lý Tiểu Ngư đã ngủ, trong mộng mơ thấy một mảnh sương trắng, sương trắng vẫn luôn có một giọng nói.

Lại không nghe rõ hẳn đang nói gì.

Mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng dáng, có chút quen thuộc, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

“Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!”

Lý Tiểu Ngư bị Nhị Nữ gọi tỉnh, vừa mở mắt xung quanh là bờ ruộng xanh mướt, sau khi tạm biệt Nhị Nữ, về đến nhà.

Ăn xong cơm chiều ngồi xuống bàn, Lý Tiểu Ngư móc ra hạt trân châu kia, đặt xuống ánh đèn nhìn nhìn, cuối cùng bỏ vào trong hộp.

*

Sau khi trả bài kiểm tra, Cố Nhan Tuyết thể nhưng đứng thứ nhất, nghe chủ nhiệm lớp khen ngợi, học sinh trong lớp cũng không dám tin tưởng, thành tích này lại là của người không bằng bọn họ.

Nhị Nữ nhìn 60 điểm trên bài kiểm tra của mình, thả lỏng lại, mang theo sự may mắn nói: “Đạt tiêu chuẩn đạt tiêu chuẩn, quá tốt rồi.”

Lại nhìn nhìn Lý Tiểu Ngư 92 điểm, chỉ kém Cố Nhan Tuyết hai điểm, còn chưa kinh hô, đã nghe thấy chủ nhiệm lớp nói: “Lần này không chỉ có Cố Nhan Tuyết tiến bộ, còn có vài bạn thành tích cũng rất tốt, ví dụ như bạn học Lý Tiểu Ngư, tiến bộ hơn ba mươi điểm, xếp thứ hai.”

Mọi người nhìn hai người, lại nhìn nhìn thành tích của mình, để lại giọt nước mắt hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chó săn nhỏ (8)

Sau khi tan học về nhà, Nhị Nữ muốn tới nhà Lý Tiểu Ngư xem TV, khi hai người đi qua đường nhỏ, nhìn thấy vài người đang vây quanh bắt nạt một người.

Trong đó có ác bá trong lớp Nghiêm Viêm.

Mà người bị bắt nạt kia hình như là nữ sinh, tóc dài che khuất gương mặt.

Nhị Nữ vội kéo Lý Tiểu Ngư đi, còn tưởng rằng Nghiêm Viêm không bắt nạt nữ sinh, không nghĩ tới a, Lý Tiểu Ngư ngày đó đắc tội hẳn, nếu như bị hẳn nhìn thấy, vậy Tiểu Ngư sợ là cũng muốn bị bắt nạt như vậy.

Lý Tiểu Ngư cũng không muốn quản, nhưng những người đó đều là người trong lớp, mà cô là lớp phó kỷ luật, nhìn thấy loại chuyện này không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đẩy tay Nhị Nữ ra, cô cầm cổ tay Nghiêm Viêm, nói: “Bạn học Nghiêm Viêm, cậu không thể bắt nạt người khác.”

“Cậu mẹ nó có bệnh đúng không?” Nghiêm Viêm nhìn thấy khuôn mặt cô là tức giận, nhớ tới ngày đó bị ông già kia dạy dỗ, trở về nhà lại bị đánh một trận, đều là do nữ sinh này, nếu không phải cô là nữ sinh, hẳn đã sớm đá đi.

Lý Tiểu Ngư cũng không bị ánh mắt hung dữ của hán dọa đến, mà tiếp tục nói: “Các cậu có thể tiếp tục đánh, nhưng mà ngày mai tôi sẽ nói với thầy chủ nhiệm.”

“Cậu tìm chết?” Nghiêm Viêm nâng tay lên định đánh, nhưng lại dừng lại, hừ một tiếng bực bội rút tay về, nói với người bên cạnh: “Đi đi đi, thật xui xẻo.”

Con mẹ nó, đi trên đường đã bị thứ không nam không nữ này đụng phải, không nói xin lỗi thì thôi, còn không rên một tiếng coi hán là không khí.

Khi nào hán bị như vậy, mới ra tay dạy dỗ nó.

Không nghĩ tới sẽ bị nữ sinh này bắt gặp.

Đoàn người vừa đi, Nhị Nữ sợ hãi đi tới nói: “Trời ạ, cậu đúng là không muốn sống nữa.

Lý Tiểu Ngư cũng không thèm nhìn người trên mặt đất, Nhị Nữ vội vàng đuổi kịp.

“Cậu mặc kệ hán?” Nhị Nữ hỏi.

Lý Tiểu Ngư: “Chỉ cần không thấy người trong lớp đánh nhau là được.”

Ý bên ngoài, không liên quan đến kỷ luật, đều không phải chuyện của cô.

Nhị Nữ nói không ra lời.

Bọn họ không nhìn thấy, người quỳ trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, gât gao nhìn chăm chăm bóng dáng Lý Tiểu Ngư, đôi mắt trống rỗng kia bỗng nhiên lóe sáng, cái mũi ngửi ngửi hương vị trên người cô.

Mùi hương của con mồi~ hạt châu kia ở trên người cô.

*

Nghỉ giữa giờ, người trong lớp đều chạy vào WC và quán bán quà vặt, chỉ một lát mùi que cay đã bao phủ phòng học.

Nhị Nữ cũng thích ăn que cay, nhưng không có tiền mua, chỉ có thể gặm đậu chống đói.

Cửa bị người đá, cả lớp im lặng, đồng thời nhìn về phía cửa, chỉ nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Nghiêm Viêm.

Đánh nhau với người khác, khẳng định khó chịu, Nhị Nữ rụt rụt cổ, Lý Tiểu Ngư còn đắc tội hán đâu, đừng phát tiết lên Tiểu Ngư là được.

Khi Nghiêm Viêm đi tới, Lý Tiểu Ngư còn đang làm bài tập, trên bàn có một chồng sách, tới gần lối đi nhỏ, cái bàn bị người dùng sức va chạm, tất cả sách rơi hết xuống đất, phát ra tiếng lộp bộp.

Lý Tiểu Ngư vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng, trong mắt toàn là đắc ý, nếu xem nhẹ vết bầm nơi khoe mắt, là một gương mặt rất đẹp trai.

Hán cố ý, trả thù ngày hôm qua cô xen vào việc người khác.

Lý Tiểu Ngư không nói gì, cúi người nhặt sách lên, trên mặt không có tia giận dữ nào, dường như mấy quyển sách kia là tự rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chó săn nhỏ (9)

Nghiêm Viêm vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cô tức giận, nhưng ngồi vào chỗ cũng không thấy cô gọi tên hán, mà là nhặt sách lên tiếp tục làm bài.

Cái này làm cho hán có cảm giác đâm vào bông, bực bội đá đá cái ghế bên trên.

Ngồi phía trên là một nam sinh, ngày thường cũng hay bị Nghiêm Viêm bắt nạt, lúc này ghế ngã xuống đất, cũng không dám tức giận.

Người ngồi cùng bàn với Nghiêm Viêm vừa thấy sắc mặt của hán, thò tới nói: “Muốn tao tìm mấy người dạy dỗ con bé kia không?”

Nghiêm Viêm nhú mày đẩy hán ta ra, nói: “Dạy dỗ cái gì, nữ sinh, cút cút cút.”

Nam sinh ngồi cùng bàn là Mẫn Thụy, còn hỗn xược hơn cả Nghiêm Viêm, làm người cà lơ phất phơ, cả ngày không đi tiệm net thì đi đánh nhau.

Nghiêm Viêm đi tiệm net chơi cũng chỉ là bởi vì nhàm chán, đánh nhau cũng là vì người khác chọc hấn, mà Mẫn Thụy hoàn toàn là tự tìm việc.

Người hấn ta hận nhất là Lý Tiểu Ngư, hận không thể tìm một cơ hội làm cô biết được sự lợi hại của hấn ta.

Tan học, Lý Tiểu Ngư và Nhị Nữ ở lại trực nhật, thời tiết oi bức oi bức, người trong phòng nhoáng cái đã đi hơn một nửa, lưu lại cũng đang thu thập sách vở.

Nắng hoàng hôn chiếu xuống mặt bàn, rõ ràng có thể nhìn thấy bụi trong không khí, ánh nắng chói tới nam sinh ngồi bàn cuối cùng, đầu dính ghé vào bàn, làn da màu đồng cùng đồng phục hơi bẩn, an an tĩnh tĩnh ngủ trên mặt bàn.

“Nghiêm Viêm còn đang ngủ, tớ cũng không dám quét tổ này.” Nhị Nữ cầm chổi run bần bật, thật sự sợ hãi Nghiêm Viêm.

Lý Tiểu Ngư: “Tớ quét, cậu quét hai tổ kia.”

“Nếu không dừng quét.....” Nhị Nữ không dám nói ra miệng, Lý Tiểu Ngư sẽ không làm vậy.

Nơi quét qua, bụi bay lên, Lý Tiểu Ngư bưng chậu nước vẩy nước ra, làm bụi không bay lên nữa, một đường quét đến bàn cuối cùng, cô cúi đầu nhìn nhìn rác dưới gầm ghế, phần lớn là của Mẫn Thụy, đều là hạt dưa và giấy, mà phía chân ghế Nghiêm Viêm không có gì.

Lý Tiểu Ngư cầm chổi quét sạch sẽ, quét xong cũng không đụng vào Nghiêm Viêm, cầm chổi rời đi.

Mà khi đã quét xong, Nghiêm Viêm vẫn không tỉnh, Nhị Nữ nhìn nhìn cửa sổ, nói với Lý Tiểu Ngư: “Tớ lau bên này, Tiểu Ngư cậu cẩn thận một chút.”

Lý Tiểu Ngư không cao bằng không Nhị Nữ, lau cửa sổ chỉ có thể nhón chân.

Tuy rằng không cần lau bên ngoài, nhưng cửa sổ rất lớn, cửa sổ mở rộng ra, rất nguy hiểm.

Lý Tiểu Ngư rất cẩn thận, nhưng cô quá lùn, khi lau kính quá tron, không cẩn thận ngã ra bên ngoài, cô phản ứng đúng lúc, tay phải nắm lấy tường, ngã về phía sau.

Chuyện phát sinh đột nhiên, khi Lý Tiểu Ngư sắp ngã xuống, eo được người ôm lấy, cánh tay người nọ rất có lực, vòng lấy eo cô, ôm xuống dưới.

“Cảm ơn!” Lý Tiểu Ngư tim đập nhanh thở phào, mặt cô chạm vào ngực người nọ, chớp mũi người được mùi thuốc lá nhàn nhạt, người nọ rất gần mình.

Lùi về phía sau một bước, ngửi khí người kia châm chọc: “Lùn như vậy còn đi lau cửa sổ, ngã một cái là nát người.”

Lý Tiểu Ngư ngược mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Nghiêm Viêm, xem nhẹ lời nói của hấn, cô thành khẩn lại nói cảm ơn “Vừa rồi cảm ơn cậu.”

“Ngốc B.” Nghiêm Viêm không biết vì sao mình sẽ làm vậy, đưa ngốc này ngã xuống đáng lẽ hấn phải vui mừng, về sau sẽ không bị mách leo nữa.

Đút tay vào túi bọc bột nhăn nhăn mảy, xoay người rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chó săn nhỏ (10)

Nhị Nữ thấy vậy đi tới nói: “Tiểu Ngư, cậu không sao a? Sao lại đắc tội tổ tông kia?”

Nhị Nữ cũng không nhìn thấy Lý Tiểu Ngư thiếu chút nữa ngã xuống, lau cửa sổ xong đã nghe thấy Nghiêm Viêm mắng Tiểu Ngư, không khỏi lo lắng đề phòng, chỉ sợ Nghiêm Viêm đánh Tiểu Ngư, nếu là như vậy, mình và Tiểu Ngư đều không phải là đối thủ của Nghiêm Viêm.

Lý Tiểu Ngư vất giẻ lau, nói: “Tớ thiếu chút nữa thì ngã, là hấn đã cứu tớ.”

Nhị Nữ nghe xong sững sốt, “Cậu xác định là Nghiêm Viêm cứu cậu?” Sao có thể! Nghiêm Viêm ước gì Lý Tiểu Ngư chết vài lần, sao lại cứu.

Lý Tiểu Ngư gật đầu, nói sang chuyện khác: “Cậu lau xong rồi sao?”

“Lau xong rồi.”

*

Hà Phương càng ngày càng vội, có đôi khi cơm sáng cũng không kịp làm, bèn mua bánh quẩy bánh bao, khi Lý Tiểu Ngư dậy Hà Phương đã ra cửa.

Căn nhà trống rỗng Lý Tiểu Ngư cũng không muốn ở lâu, cầm bánh bao trên bàn rồi đi ra ngoài.

Đi tới bờ ruộng quen thuộc, nhìn thấy vài người đang đi phía trước, rất nhiều học sinh đều phải đi qua bờ ruộng này, bởi vì đây là đường gần nhất.

Sáng sớm, không như những ngày khác, mang theo tia lạnh lẽo, mặc quần áo ngắn tay Lý Tiểu Ngư có hơi lạnh, bánh bao để lâu đã hơi lạnh, cắn một miếng phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động, thân thể bị đè xuống đất, bánh bao trong tay thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Người đè trên người cô có mái tóc dài, vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của người nọ, dơ hề hề lại trắng nõn, con ngươi màu xám, trống rỗng không ánh sáng, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Tiểu Ngư.

Người nọ rất đẹp, gần như vậy, Lý Tiểu Ngư phát hiện hán cũng không phải nữ, mà là nam, khuôn mặt sắc bén, lông mày như vẽ, rõ ràng, cũng là màu xám.

Lý Tiểu Ngư không nhúc nhích, hán cũng không nhúc nhích.

Nhưng mà cổ họng phát ra tiếng ngao ô khàn khàn, đáy mắt xẹt qua một tia máu, đó là ánh mắt khi nhìn thấy đồ ăn.

Bàn tay Lý Tiểu Ngư cầm bánh bao giật giật, đưa bánh bao tới trước mặt hán, “Ăn đi.”

Dù sao cô đã ăn no.

Bàn tay hán đánh bay bánh bao trong tay cô, cúi đầu cắn vào cổ Lý Tiểu Ngư, gào rống giống như muốn nuốt xuống một miếng thịt.

Hán đã một tháng không ăn, người này là đồ ăn, là đồ ăn của hán.

Nhặt được hạt châu đều là đồ ăn của hán.

Cổ Lý Tiểu Ngư rất đau, đẩy đẩy người kia: “Cậu không thích ăn bánh bao, tôi mua cái khác, cậu đừng cắn tôi.”

“Đau.”

Ban đầu quyết tâm muốn cắn chết cô đột nhiên ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô, bỗng nhiên không muốn ăn nữa.

Không, không ăn sẽ đói chết.

“Đôi mắt của cậu thật là đẹp.” Lý Tiểu Ngư hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm, đầu ngón tay cách mắt hán rất gần, lẳng lặng nhìn hồi lâu, nói: “Nhưng tôi phải đi học, cậu có thể đứng lên không?”

Hán đứng lên, tóc dài rũ đến vai, nhìn từ xa, giống như mỹ nhân trong tranh.

Lý Tiểu Ngư có chút luyến tiếc rồi đi, cô muốn làm bạn với hán đôi mắt đẹp làm cô muốn nhìn nhiều hơn, trước nay cô chưa từng thấy đôi mắt nào như vậy.

“Giữa trưa tan học tôi sẽ tới tìm cậu, dẫn cậu đi ăn ngon.” Lý Tiểu Ngư nói.

Hán không nói gì, cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì.

Lý Tiểu Ngư cho rằng bọn họ đã thống nhất rồi, còn nhìn hán một lần trước khi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Chó săn nhỏ (11)

Lý Tiểu Ngư không nhớ được lâu, chỉ trong buổi sáng. Lý Tiểu Ngư đã quên mất chuyện buổi sáng, nếu không phải Nhị Nữ gọi cô đi ăn cơm, cô có thể ngồi trong phòng học cả ngày.

Nhị Nữ phát hiện Lý Tiểu Ngư trầm mê đọc sách không thể tự kềm chế, nhìn chăm chăm một quyển sách có thể chăm chăm cả buổi sáng, sánh vai với Lý Tiểu Ngư còn có Cố Nhan Tuyết.

Mỗi khi tan học muộn nhất là hai người bạn họ, Lý Tiểu Ngư còn có thể nói được, Cố Nhan Tuyết là thế nào nha? Giống như biến thành người khác, cũng không nói chuyện hay đi ra ngoài chơi, chỉ ngồi đọc sách, tính tình cũng càng ngày càng quái gở.

ghét nhất chính là, Cố Nhan Tuyết luôn dùng một loại thái độ mọi người đang say chỉ mình tôi tỉnh mà nhìn người khác.

"Ăn cơm, Tiểu Ngư!" Nhị Nữ hơi béo, hết tiết hai đã thấy hơi đói bụng, mãi cho đến hiện tại, bụng đã sớm kêu vang.

Lý Tiểu Ngư xoa xoa đôi mắt, gấp sách lại ra ngoài ăn cơm với Nhị Nữ.

Buổi chiều có hai tiết Ngữ Văn, giáo viên lại có việc, nên biến thành tự học, tiếng chuông vào học vang lên, Lý Tiểu Ngư mở sổ bắt đầu ghi lại những người trốn học.

Quả nhiên, qua nửa tiết Nghiêm Viêm cũng chưa đến.

Lý Tiểu Ngư đứng lên định đi ra ngoài, Nhị Nữ giữ chặt tay cô hỏi: "Tiểu Ngư, cậu đi đâu vậy?"

"Tớ đi tiệm net xem." Dứt lời, Lý Tiểu Ngư ra khỏi phòng học.

Nhị Nữ vẻ mặt mộng bức chớp chớp mắt, đang mơ sao? Tiểu Ngư đi tiệm net làm gì a?

Quán net gần trường nhất cũng hẻo lánh nhất ở ngay ngõ nhỏ gần đó, ngõ nhỏ quanh co vòng vèo, vòng vài lần mới nhìn thấy một tấm biển nhỏ, quán net.

Đi vào nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mấy chục chiếc máy tính chia làm hai bên, ngồi đầy người, phần lớn đều là học sinh trường họ, đầu ngón tay bay múa, nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt.

Một người đi qua Lý Tiểu Ngư, quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi vào quán.

Ngoại hình của Lý Tiểu Ngư thuộc loại em gái trong sáng, đôi mắt to tròn, bình tĩnh lại đậm nhiên, giống như người quen đi vào quán net, tìm thấy bóng dáng quen thuộc đi tới.

Nghiêm Viêm đang chơi một game đang nổi tiếng nhất, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím.

Bà vai bị người vỗ vỗ, không muốn phản ứng, nhưng người nọ càng ngày càng hăng say, bức bối xoay người, định chửi ầm lên nhưng nghẹn lại, sau khi nhìn thấy Lý Tiểu Ngư mặt đen hơn một nửa, đen đuôi chạch một tiếng, nói: "Cậu tới đây làm gì?"

Lý Tiểu Ngư không thích ngửi mùi vị ở đây, mùi thuốc lá và mùi mồ hôi trộn lẫn với nhau, ngửi vào chỉ thấy choáng đầu, nhần nhần mày mới nói: "Trở về đi học."

"Cút!" Nghiêm Viêm hơi hơi hé miệng, con ngươi âm trầm, quanh thân phát ra không khí khủng bố.

Về mặt Lý Tiểu Ngư vẫn bình đạm, bàn tay kéo góc áo hần vẫn không buông ra, "Đi về."

Nghiêm Viêm đứng lên, cơ thể cao hơn Lý Tiểu Ngư gần một nửa, "Tôi nói cậu cút, không nghe thấy sao?"

"Đi về."

Lý Tiểu Ngư đầu muối không ăn, không sợ chết không buông hần ra, hoàn toàn không thèm nhìn sắc mặt của hần, Nghiêm Viêm cũng tức đến buồn cười.

Người từ đâu ra không biết?

"Nha, anh Viêm, có bạn gái cũng không nói với em." Một nam sinh đầu tím trong miệng ngâm điệu thuốc lắc lư đi tới, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lý Tiểu Ngư, trong mắt lộ ra kinh diễm, "Anh Viêm, bạn gái của anh cũng thật đáng yêu."

Khóe mắt Nghiêm Viêm thoáng liếc qua, sự lạnh lẽo trong mắt làm nam sinh đầu tím ngâm miệng, xoay người xám xịt rồi đi.

"Được rồi, mẹ nó coi như tôi sợ cậu!" Nghiêm Viêm đá văng ghế, đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư đi theo phía sau hần, ra quán net, vừa thoải mái một chút, thả lỏng người, còn chưa hoàn hồn, cánh tay đã bị người dùng sức lôi kéo, một con gió lướt qua bên tai, ngay sau đó là tiếng chửi.

"Mẹ nó!" Nghiêm Viêm liếm liếm răng, đôi mắt híp lại, "Đi cái xe rác rưởi gì, mắt bị....." Cậu nói tiếp theo dừng lại, cũng không biết mình trúng gió hay làm sao, không muốn nói những câu thô tục trước mặt cô.

Lý Tiểu Ngư người chạm vào ngực hần, mùi thuốc lá càng thêm nồng đậm, bay vào chớp mũi cô, cánh tay cầm tay cô dùng lực rất lớn, có hơi đau.

"Cảm ơn cậu, bạn học Nghiêm Viêm."

"Đi đường phải quan sát xung quanh, đọc sách nhiều quá đầu đều ngu đi." Nghiêm Viêm cảm thấy sự ảm áp trước ngực đi vào cơ thể, nóng bỏng nóng bỏng, buống lỏng tay ra, lùi về phía sau vài bước, cảm giác quái dị không ngừng truyền tới trái tim.

Lý Tiểu Ngư chỉnh lại quần áo, nghiêm túc gật đầu nói: "Tớ sẽ làm vậy cảm ơn bạn học Nghiêm Viêm."

"Chắc!" Nghiêm Viêm nhìn lướt qua đỉnh đầu của cô, không thú vị nhìn về phía phía trước, cơ thể lại không tự giác đi sang bên phải, để cô đi vào bên trong.

Đọc theo đường đi không nói gì, khi về lớp tiếng chuông vào tiết thứ hai đã vang lên.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: @Bng701 đoán đúng ý Trầm, thưởng một chương

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Chó săn nhỏ (12)

Lý Tiểu Ngư và Nghiêm Viêm cùng đi vào phòng học, làm tất cả học sinh trong lớp đều nhìn qua, ánh mắt khác nhau.

Người khiếp sợ nhất là Nhị Nữ, những người khác còn không biết tình hình thực tế, chỉ có Nhị Nữ suy đoán ra, Tiểu Ngư đi tiệm net gọi Nghiêm Viêm đi học.

Thật không nghĩ tới, Tiểu Ngư lại lợi hại như vậy, còn có thể gọi ác bá Nghiêm Viêm đi về học.

Tan học đi trên đường, Nhị Nữ lải nhải hỏi Tiểu Ngư làm cách nào để gọi Nghiêm Viêm về đi học.

Lý Tiểu Ngư lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện buổi sáng, vội vàng nói với Nhị Nữ: "Tớ có việc đi trước, ngày mai nói chuyện với cậu sau."

Chỉ trong nháy mắt, Nhị Nữ đã nhìn thấy Lý Tiểu Ngư chạy mất, móc đầu từ trong túi ra ném vào trong miệng, cắn cắn mới xoay người về nhà.

Bờ ruộng mênh mông vô bờ, một biển lúa xanh, Lý Tiểu Ngư thở hổn hển đi tới nơi, lại không thấy người kia.

Ai, sao cô lại có thể quên mất chứ.

Rõ ràng đã đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, chủ nhiệm lớp đi vào trong lớp, khi học sinh dần dần ngồi vào chỗ, đã cảm thấy không khí không bình thường trong lớp học.

Nhị Nữ nhảy bén ngồi nghiêm chỉnh nhất, chủ nhiệm lớp tới sớm như vậy, sợ là trong lớp lại có người bị phạt.

Thật đúng là bị Nhị Nữ đoán đúng, tiếng chuông vào lớp vang lên, chủ nhiệm lớp đứng lên đập vào bàn, đôi mắt sắc bén quét qua từng người trong lớp, cuối cùng dừng ở trên người Nghiêm Viêm ngồi bàn cuối cùng.

"Nghiêm Viêm! Buổi chiều hôm qua em đi đâu?"

Tiếng nói roi xuống, ánh mắt cả lớp đều dừng lại trên người Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm còn đang ghé vào trên bàn ngủ, bị hét như vậy, chậm rì rì đứng lên, ngáp một cái nhìn chủ nhiệm lớp nói: "Ồ lớp học."

"Lớp học?" Chủ nhiệm lớp không thích Nghiêm Viêm nhất trong lớp, suốt ngày ngoại trừ ngủ thì đi đánh nhau, không có điều gì làm người thích.

Tiếp tục nói: "Tại sao hôm qua tôi nghe nói em đi tiệm net?"

Nghiêm Viêm nghe vậy, đầu tiên nhìn về phía Lý Tiểu Ngư đang cúi đầu đọc sách, khóe miệng gọi lên một tia châm chọc, ngày hôm qua chắc hẳn rơi nào, mới đi về cùng đứa ngốc kia, bây giờ tốt rồi, không được chơi game, còn bị tội.

"Có đi hay không?" Chủ nhiệm lớp thấy hắn chậm chạp không nói gì càng thêm tức giận, hét lớn: "Nghiêm Viêm!"

"Không đi." Nghiêm Viêm lạnh mặt, cái trán khẽ nâng, lộ ra khí thế.

"Được rồi, tôi sẽ gọi ba mẹ em tới, bây giờ đi xuống cuối....."

Còn chưa nói xong, một giọng nữ đã chen ngang: "Thưa thầy, bạn học Nghiêm Viêm không tới quán net, buổi chiều hôm qua em đi tìm cậu ấy, thấy cậu

ấy ngủ trên sân thể dục."

Chủ nhiệm lớp và mọi người đều nhìn về phía có giọng nói, sau khi thấy là Lý Tiểu Ngư sau, mở to hai mắt nhìn.

Chủ nhiệm lớp bình tĩnh lại, đen mặt, "Tiểu Ngư, em không phải nói dối cho cậu ta."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, sống lưng thẳng tắp, không hề lùi bước: "Em không nói dối, thưa thầy, ngày hôm qua bạn học Nghiêm Viêm thật sự không tới quán net."

"Được được được, các cô cậu càng ngày càng giỏi! Tiết đầu tự học, giáo viên Ngữ Văn còn chưa về trường! Về sau lại để tôi phát hiện có người trốn học, sẽ xử phạt nặng, các cô cậu tự xem lại bản thân đi." Chủ nhiệm lớp không nói gì nữa đi ra ngoài.

Không khí trong phòng học trở lại nhẹ nhàng, Lý Tiểu Ngư ngồi xuống, tiếp tục đọc sách, nếu xem nhẹ ánh mắt phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chó săn nhỏ (13)

Khi tiếng chuông hết tiết vang lên, phía sau vang lên tiếng bàn ghế ngã xuống rầm rầm, dọa đến người ngồi gần đó.

Mọi người xoay người, đã thấy Nghiêm Viêm đá bàn của hắn, mấy quyển sách trong ngăn bàn rơi xuống đất, cả người phát ra khí đen làm mọi người phải cúi đầu, không dám nhìn thẳng khuôn mặt hắn.

Vừa rồi nhận được tin nhắn của một người, Nghiêm Viêm mới biết được là ai mách lẻo, mẹ nó, thằng đó gan cũng lớn, dám mách lẻo cho thầy chủ nhiệm.

Vừa định đi ra ngoài, cánh tay đã bị người giữ chặt, Nghiêm Viêm không kiên nhẫn quay đầu, muốn nhìn xem là đứa nào không muốn sống kéo tay hắn.

Lại nhìn thấy một khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt như những vì sao trên trời nhìn hắn, rõ ràng hai người không phải là người cùng thế giới, thế nhưng Nghiêm Viêm muốn kéo cô vào thế giới của hắn, muốn để đôi mắt không gọn sóng của cô thay đổi vì hắn.

Ý tưởng này tới rất đột nhiên, trái tim Nghiêm Viêm đập một cách không bình thường, bỗng truyền tới sau tai làm tai hắn nóng lên.

"Tớ không nói cho thầy chủ nhiệm biết." Lý Tiểu Ngư thu tay, mí mắt hơi rũ, hàng mi dài tạo thành bóng đen nho nhỏ trên khuôn mặt, ánh mắt chuyển qua sách vở trên mặt đất, cúi người nhặt lên.

Nghiêm Viêm lãnh đạm nga một tiếng.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ giải thích chuyện này với hắn, là sợ hắn hiểu lầm sao? Là..... Để ý hắn?

Khi suy nghĩ này xuất hiện, hắn lập tức áp xuống, cô có để ý hắn hay không thì liên quan gì tới hắn

Cái bàn trở về nguyên dạng, Lý Tiểu Ngư về chỗ.

Mọi người nhìn Nghiêm Viêm ban đầu tức giận ngập trời lúc này lại thành thật ngồi trên ghế, đầu gác trên cánh tay, dường như đang ngủ.

Không khỏi kinh ngạc cảm thán lớp phó kỷ luật đúng là không phải người thường a.

Chỉ có Mẫn Thụy nhìn thấy Nghiêm Viêm đang bấm di động, trả lời tin nhắn.

Nghiêm Viêm: Giữa trưa tao sẽ tới dạy dỗ thằng đó.

xx: Anh Viêm, lúc này thằng đó nhất định đang ở quán quà vặt, không đánh sao? Có phải ông thầy kia lại kéo dài thời gian?

Nghiêm Viêm: Không phải, có chút việc, giữa trưa đi.

Bởi vì buổi chiều tan học bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng, khi về nhà sắc trời đã hơi tối.

Ra cổng trường chẳng còn ai, ánh hoàng hôn chiếu xuống đường, rẽ một lần đã đi tới bờ ruộng.

Chỗ rẽ rất tối, Lý Tiểu Ngư còn chưa đi vào, đã nhìn thấy mấy điểm hồng hồng, lấp lờ trong ngõ nhỏ đen nhánh.

Loáng thoáng nhìn thấy vài người dựa vào tường, đồng thời cũng nhìn thấy cô, dầm tắt tàn thuốc, chậm rãi đi tới.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy mấy người kia không có ý tốt, lui về phía sau vài bước, đôi mắt nhìn xung quanh.

"Lý Tiểu Ngư, cuối cùng cũng bị tao bắt được!" Người nói chuyện là Mẫn Thụy, đặc ý cong cong khóe miệng, gập tay kêu tách tách, ánh mắt hiện lên một tia lệ khí.

Gã muốn dạy dỗ con bé này rất lâu rồi, bởi vì nó, Mẫn Thụy không thể đi quán net, chỉ sợ bị báo cáo, lại bị ông già kia phê bình, đáng sợ nhất chính là gọi ba gã tới, bị ăn đòn không sao, nhưng không có tiền tiêu vặt trong một tuần.

Lý Tiểu Ngư không cử động, nhìn mấy nam sinh vây quanh cô, sắc mặt bình tĩnh, "Cậu là bạn cùng bàn của Nghiêm Viêm?"

"Đúng vậy, anh Viêm cũng nhìn mày không vừa mắt." Mẫn Thụy nói tiếp: "Không muốn bị bọn tao bắt nạt, thì sau này không được báo cáo với chủ nhiệm."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu: "Các cậu không vi phạm kỷ luật, tôi sẽ không báo cáo với thầy."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chó săn nhỏ (14)

"Mẹ nó, đồ chó má, tao thấy mày rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Mẫn Thụy kéo một cánh tay Lý Tiểu Ngư, người bên cạnh cũng kéo cánh tay còn lại.

Lý Tiểu Ngư căn bản không phải đối thủ của bọn họ, giãy giụa vài cái, nói: "Mẫn Thụy, nếu để thầy chủ nhiệm biết chuyện hôm nay, cậu biết hậu quả không?"

"Vậy thì sao? Tao không dạy dỗ cho đến khi mày sợ, tao không phải họ Mẫn!"

Hai người xách Lý Tiểu Ngư đến bờ ruộng, liếc mắt nhìn xung quanh, không có ai, trống rỗng, sắc trời cũng càng lúc tối, lộ ra sự tuyệt vọng.

Mẫn Thụy ném Lý Tiểu Ngư xuống một cái hố, bên trong nước chảy, khi ném xuống, lập tức làm Lý Tiểu Ngư bị dính bùn và nước.

May mà thời tiết còn ẩm áp, nhưng lại là chạng vạng, Lý Tiểu Ngư chỉ mặc áo ngắn vẫn cảm thấy lạnh lẽo, bùn dưới chân rất trơn, căn bản không thể đứng dậy.

Cái hố này rất sâu, ban đầu là một dòng sông nhỏ, nhưng bởi vì thời tiết nóng bức, đáy hố toàn bùn.

"Bây giờ không có ai tới đây đâu, tao khuyên mày nhận sai, tao sẽ tha cho mày." Mẫn Thụy ôm ngực, nhìn Lý Tiểu Ngư chật vật phía dưới, cười hả giận.

Lý Tiểu Ngư không nói gì, lau bùn trên mặt, bùn dính vào mắt có hơi đau, nghe tiếng cười nhạo bên trên, nội tâm thờ ơ, không sợ hãi hay dao động.

Đội nửa ngày cũng không thấy cô sợ hãi, Mẫn Thụy không còn kiên nhẫn, đá đá bùn dưới chân, nói: "Lý Tiểu Ngư, mày không sợ chết đúng không?"

"Được rồi! Tao..... A!" Mẫn Thụy còn chưa kịp nói xong, cả người đã bị ép xuống đất, cổ bị bóp chặt, sức lực của người kia vô cùng lớn, thiếu đường khí làm hai chân gã đá lung tung, hai mắt trắng dã.

Mấy nam sinh bên cạnh gã thấy thế phục hồi tinh thần lại, vội vàng kéo người đang bóp cổ Mẫn Thụy ra.

Người nọ không biết là nam hay là nữ, tóc dài che đi khuôn mặt, cổ họng găm nhẹ như như sỏi như hổ, nhưng bọn họ làm cách nào cũng không kéo được người nọ ra, giống như một cục sắt, dính vào Mẫn Thụy.

Thấy Mẫn Thụy thiếu đường khí sắp chết, mấy người kia đâm đá vào trên người người nọ cũng không làm được gì, tư thế kia chính là muốn bóp chết Mẫn Thụy.

Người nọ bóp cổ Mẫn Thụy, dùng sức ném ra, cơ thể bị vứt ra một khoảng xa, đôi mắt tối tăm liếc mấy người kia, há miệng thở dốc, liếm khóe miệng.

Sao lại có thể động tới đồ ăn của hắn, ăn bọn họ, ăn hết.

Mấy người kia bị cặp mắt kia nhìn thẳng, giống như bị dã thú theo dõi, thân thể run rẩy, té ngã lộn nhào kéo Mẫn Thụy chạy.

Lý Tiểu Ngư đang trong hố cũng không nhìn thấy, cô đang cố gắng bò dậy, thật vất vả bò ra, vài sợi tóc chạm vào cổ, ngứa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy

khuôn mặt của hắn.

"Là cậu" Lý Tiểu Ngư vốn tưởng rằng mình sẽ không thể gặp lại hắn.

Hắn phát ra vài tiếng hừ hừ, đôi mắt xám lướt qua gương mặt dính đầy bùn của cô, nhú nhú mày, nâng tay lên lau bùn trên mặt cô.

Đồ ăn của hắn bị bẩn.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy trên mặt bị thô lỗ chà lau, có hơi đau, muốn lùi về phía sau, cánh tay lại bị hắn cầm, không cho cô rời đi.

Trước mắt đóng đũa, khóe mắt Lý Tiểu Ngư xẹt qua một vệt đỏ, ở trên cổ hắn, rất dài rất dài đi xuống cổ áo, Lý Tiểu Ngư vươn tay, muốn chạm vào vệt đỏ đó, lại bị hắn né tránh.

Sự đề phòng và cảnh giác trong mắt hắn hóa thành một tia lạnh lẽo, chột lóe lướt qua.

"Cậu có đau không?" Cái vệt đỏ kia thoát nhìn rất dữ tợn, vừa nhìn là biết mới có, giống bị thứ đó cào, hắn lại làm như không sao.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vệt đỏ, lắc đầu, rống rống đáp lại.

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt nhìn nhìn xung quanh, một người cũng không có, những người đó đi đâu? Chẳng lẽ bị hắn đuổi đi? Không thể nào, hắn yếu đuối mong manh như vậy làm sao có thể đuổi bọn họ đi, chẳng lẽ là Mẫn Thụy thấy có người đến nên chạy đi?

Không nghĩ nhiều, Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên nói với hắn: "Nhà cậu ở đâu?"

Hắn không nói gì, đôi mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Tiểu Ngư.

"Cậu về nhà tôi được không? Vết thương của cậu không xử lý sẽ nhiễm trùng." Lý Tiểu Ngư vươn tay.

Hắn nhìn bàn tay cô chăm chú một lúc lâu, mắt xám tối tăm, nâng bàn tay dơ bẩn lên, cẩn thận đặt lên bàn tay cô.

Đồ ăn đang mời hắn ăn sao?

Bàn tay vừa chạm vào đã thu lại.

Không được, cô còn quá nhỏ, còn chưa đủ hắn nhét kẽ răng.

Phụng thiên thừa vận, Quảng Thượng chiếu viết: Điền vào chỗ trống

"Không phải anh cũng ghét con bé Lý Tiểu Ngư sao? Em đang giúp anh."

"Một nữ sinh, mẹ nó mày còn có mặt mũi bắt nạt người ta, không phải tao đã nói với mày rồi sao? Đừng có..."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chó săn nhỏ (15)

Khi về đến nhà, Hà Phương còn chưa về, đồng hồ trên tường đã chỉ đến số 8, bật đèn, phòng khách sáng ngời.

Lý Tiểu Ngư kéo hắn vào phòng, sợ hắn ngại, trấn an nói: "Đừng sợ, ở đây chỉ có tớ và mẹ tớ, mẹ tớ rất tốt, cậu đừng sợ."

Đôi mắt hắn nhìn xung quanh, mũi ngửi ngửi, hơi nhú mày.

Trong phòng này toàn là mùi của đồ ăn, không khó ngửi, ngửi rồi còn muốn ngửi tiếp.

Lý Tiểu Ngư không để ý người mình đang bẩn, tìm đồ khắp nơi.

Trong nhà không có nhiều thuốc, chỉ tìm được một chút thuốc hạ sốt, Lý Tiểu Ngư xé quần áo không cần nữa ra, muốn băng bó cho hắn.

Đi vào phòng cô, bảo hắn ngồi lên ghế, cởi quần áo của hắn ra.

Cơ thể hắn run lên, thần kinh căng chặt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang chạm vào ngực mình, nhu nhược tình tứ, gập một cái là gãy, mà khi bàn tay kia chạm vào làn da hắn, tê tê đại đại rất thoải mái.

Nhưng cái tay kia bỗng nhiên dừng lại, Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn vết thương trên ngực hắn dần dần biến mất.

"Này....." Lý Tiểu Ngư dùng sức xoa xoa mắt, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, không nhận được duỗi tay sờ sờ.

Hắn cầm lấy bàn tay đang sờ lung tung kia, mạnh mẽ giữ lại.

Lý Tiểu Ngư cúi đầu là đối diện với đôi mắt xám kia, u ám lan tràn.

"Làm sao vậy?" Cô không hiểu hỏi.

Còn chưa kịp nói câu tiếp theo, hắn đột nhiên buông tay cô ra, nhanh chóng từ cửa sổ nhảy ra ngoài, biến mất.

Đột nhiên chỉ còn lại một mình Lý Tiểu Ngư hơi ngây người, không gian yên tĩnh thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gà gáy và vài tiếng có sủa, bàn tay đang nâng lên vẫn còn ở giữa không trung, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác.

Chạy chậm đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tối tăm chỉ nhìn thấy vài ánh đèn, đó là ánh đèn trong phòng nhà người khác, mặt trăng treo trên cao, bị mây đen che khuất.

Lý Tiểu Ngư gọi vài tiếng: "Này, này ~"

Đáp lại cô là bóng đêm tĩnh mịch.

*

Đi học như ngày thường, nhưng Lý Tiểu Ngư không nói chuyện tới qua cho Nhị Nữ biết, cô sợ Nhị Nữ lo lắng, mà nói cho thầy chủ nhiệm biết.

Đêm đó bị bắt nạt thành như vậy, Lý Tiểu Ngư cũng không phải người nhận được, huống chi cô còn là lớp phó kỷ luật.

Chuông vào lớp còn chưa vang lên chủ nhiệm lớp đã tức giận đi vào phòng học, phê bình Mẫn Thụy một trận.

Vô cùng đau đớn nói với gã: "Bạn học Mẫn Thụy, em cũng dám bắt nạt bạn học cùng lớp, em có biết điều quan trọng nhất trong một lớp là gì không? Là đoàn kết! Là hữu ái!"

"Tôi sẽ phê bình em trước toàn trường, gọi điện thoại cho phụ huynh của em, để bọn họ nhìn xem, em đã làm những chuyện gì!"

Dứt lời, cả lớp sôi nổi quay đầu nhìn Mẫn Thụy, ánh mắt đều mang theo kinh ngạc và không hiểu.

Người bị bắt nạt là ai?

Tuy rằng chủ nhiệm lớp chưa nói, có vài người cũng biết, ai không biết người Mẫn Thụy ghét nhất là ai, có thể bị hắn dạy dỗ, người kia còn có thể nói với chủ nhiệm lớp, chỉ có một.

Đó chính là, Lý Tiểu Ngư.

Nhưng Mẫn Thụy ngồi cuối cùng ban đầu cũng không cảm thấy khẩn trương hay sợ hãi, nhưng cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như dao từ người ngồi bên cạnh, lại như đang ngồi trên đồng lửa.

Kết thúc tiết đầu tiên, giáo viên vừa đi ra ngoài, cổ áo Mẫn Thụy đã bị người ta nhấc lên, một đường kéo tới WC, bị ném xuống sàn nhà lạnh băng.

Tặng @ZLY0102 với đáp án nhanh nhứt và chính xác nhứt!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Chó săn nhỏ (16)

"Mẫn Thụy! Mẹ nó tối qua mày bắt nạt ai?" Trên đỉnh đầu là giọng nói nén giận, làm Mẫn Thụy sợ tới nỗi giật mình một cái.

"Em....." Mẫn Thụy rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Không phải anh cũng ghét con bé Lý Tiểu Ngư sao? Em đang giúp anh."

Nghiêm Viêm chỉ vào gã chửi ầm lên: "Một nữ sinh, mẹ nó mày còn có mặt mũi bắt nạt người ta, không phải tao đã nói với mày rồi sao? Đừng có động vào cô ấy!"

Mẫn Thụy càng nghe trong lòng càng hụt hẫng, nói như thế nào gã và Nghiêm Viêm cũng là anh em lớn lên từ nhỏ, sao lại có thể vì Lý Tiểu Ngư, mà đối xử với gã như vậy, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Anh Viêm, không phải anh thích con bé Lý Tiểu Ngư kia chứ?"

Dứt lời, không khí ngừng trôi vài giây, Nghiêm Viêm một chân đá vào lưng Mẫn Thụy, về mặt tối tăm, nếu xem nhẹ sau tai đỏ bừng, "Muốn chết sao?"

Mẫn Thụy vừa thấy sắc mặt này của Nghiêm Viêm, vội vàng nói: "Anh Viêm đừng giận, em không biết, em cũng không làm gì nó, không tin anh xem nó có bị thương không."

Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng: "Nói toàn bộ chuyện tối qua cho tao, nếu không nói hết đề tao phát hiện ra, mày nhất định phải chết."

Mẫn Thụy đứng lên, móc một gói thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Nghiêm Viêm một cây, mới kể lại mọi chuyện.

Cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Mẫn Thụy mới được dừng lại, vuốt vuốt cái cổ tím bầm, đau khổ bức: "Anh nhìn cổ em này, chính là bị kẻ điên kia bóp, quá tàn nhẫn, em cảm thấy hôm qua mình sẽ chết ở đó luôn."

Nghiêm Viêm nhíu mày, nhìn lướt qua cổ gã, gõ gõ điều thuốc, hút một ngụm mới đi xuống đất, nói: "Mày nói kẻ điên kia cứu Lý Tiểu Ngư?"

Mẫn Thụy gật đầu: "Em cảm thấy Lý Tiểu Ngư quen kẻ điên đó."

"Được rồi được rồi, đi đi học, giữa trưa lại nói." Nghiêm Viêm bước về phía trước một bước, dùng chân liếc nhìn Mẫn Thụy, trong mắt lạnh băng đến tận xương, "Đừng có động vào cô ấy!"

Mẫn Thụy gật đầu như đảo tời: "Không dám không dám"

Nhìn bóng dáng Nghiêm Viêm đi xa, Mẫn Thụy mới vội vàng bước ra, suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi xẹt qua.

Gã chưa từng thấy Nghiêm Viêm quan tâm nữ sinh nào như vậy, biểu tình kia giống như Mẫn Thụy đã phạm phải tội ác tày trời, không phải thích thì còn là gì?

Nhưng mà cũng không đúng a, Lý Tiểu Ngư làm vậy với bọn họ, làm người căm ghét như vậy, sao Nghiêm Viêm có thể thích nó.

Thật là làm người khó hiểu.

Giữa trưa tan học, Lý Tiểu Ngư và Nhị Nữ ăn trưa xong đi tới quầy bán quà vặt, Nhị Nữ muốn mua que cay, hôm nay ba trộm cho một nguyên, không dám nói cho mẹ biết.

Chỉ muốn ăn que cay một lần.

Lý Tiểu Ngư không quá thích que cay, cô thích ăn kẹo, đặc biệt là kẹo cứng vị trái cây, ngọt ngào rất ngon.

Mà Nhị Nữ luôn nhắc nhở cô, ăn nhiều kẹo sẽ bị sâu răng, Tiểu hoa gần nhà cũng thích ăn kẹo, bây giờ bị sâu răng, buổi tối sẽ đau, rất nhiều lần Nhị Nữ nghe thấy, không thể ngủ yên.

Lý Tiểu Ngư liếm liếm răng hàm, không có cảm giác gì, tiếp tục ăn kẹo của mình.

Đi vào quầy bán quà vặt, nhìn thấy mấy nam sinh đang ngồi xôm hút thuốc, mây khói lượn lờ, đôi mắt nhìn những nữ sinh đi ngang qua.

Một người đi ra, kia mấy nam sinh vội vàng đứng lên, cười nịnh kêu: "Anh Viêm"

Có vài nữ sinh đi ngang qua đều nhìn trộm Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm thuộc loại đẹp trai tà mị, một đôi mắt hẹp dài nheo lại có thể mê hoặc làm người thần hồn điên đảo, còn nhỏ tuổi mà khí thế trên người lại kiêu ngạo, khi đánh nhau càng đáng sợ, trong trường không ai dám bắt nạt hắn.

Cha Nghiêm Viêm làm nghề gì/là ai???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chó săn nhỏ (17)

Nhị Nữ vừa thấy sợ tới mức muốn co người thành một cục, sao đi mua que cay cũng gặp Nghiêm Viêm, quá xui xẻo.

Lý Tiểu Ngư thấy Nhị Nữ chậm chạp không đi, nhìn theo ánh mắt Nhị Nữ, đã nhìn thấy đám người đang nói chuyện với Nghiêm Viêm.

"Tiểu Ngư, nếu không lần sau chúng ta đi mua....." Nhị Nữ run rẩy nói.

"Được rồi." Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, đang định quay về với Nhị Nữ, đã nghe thấy tiếng gọi phía sau.

"Lý Tiểu Ngư!"

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại, nhìn thấy Nghiêm Viêm đang đi tới bên này.

Ánh mắt Nghiêm Viêm cẩn thận nhìn Lý Tiểu Ngư, sau đó mới lười nhác nói: "Không có việc gì, cậu đi đi."

Lý Tiểu Ngư ngẩn ngơ, cuối cùng về lớp với Nhị Nữ.

Trở lại phòng học, Nhị Nữ còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong sự kinh ngạc.

"Vừa nãy..... Tiểu Ngư, từ lúc nào mà cậu thân với Nghiêm Viêm như vậy?"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu: "Không thân a."

Cầm Nhị Nữ đều sắp rơi xuống đất, như này mà còn không thân? Ai không biết Nghiêm Viêm không nói chuyện với nữ sinh, cho dù có nữ sinh theo đuổi hắn, hắn cũng quyết đoán cự tuyệt, người không biết còn tưởng hắn là gay.

Mới nãy mình tận mắt nhìn thấy Nghiêm Viêm đến gần Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư nghĩ tới người tới qua, quay đầu hỏi Nhị Nữ: "Cậu thử nói xem có ai bị thương mà vết thương lập tức lành lại không?"

Nhị Nữ: "Không thể nào, làm gì có ai có thể lập tức lành miệng vết thương?"

Lý Tiểu Ngư nỗ lực nhớ lại, rõ ràng cô nhìn thấy vết cào rất sâu a, vì sao đảo mắt đã lành lại a, chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?

Hắn đi đâu rồi? Về nhà sao?

"Tiểu Ngư, cậu nghĩ gì vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Không có chuyện gì."

-

Buổi sáng, Lý Tiểu Ngư rửa mặt xong xuống tầng nhìn thấy Hà Phương đang ngồi trên bàn cơm, khuôn mặt hoang mang.

Lý Tiểu Ngư đi qua, hỏi: "Mẹ ơi, làm sao vậy?"

Hà Phương múc cho cô bát cháo, nói: "Hôm nay mẹ mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đầy gà rừng vịt hoang, còn có mấy con lợn rừng, đều còn sống."

Lý Tiểu Ngư đang húp cháo ngừng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Hà Phương tiếp tục nói: "Mẹ tưởng người trong thôn để đó, hỏi tất cả mọi nhà, đều không phải, đám động vật kia giống như đột nhiên xuất hiện."

"Ha ha, mẹ đều cảm thấy câu chuyện ôm cây đợi thỏ là có thật."

"....." Lý Tiểu Ngư cúi đầu tiếp tục uống cháo, đôi mắt xuất thần.

Sau ngày hôm đó, cửa nhà Lý Tiểu Ngư mỗi ngày đều sẽ có một đám động vật, trong nhà mỗi ngày ăn thịt, Hà Phương sợ ăn nhiều nóng quá bèn mang một ít cho bạn bè, hoặc là làm thịt khô.

Hà Phương nghi ngờ có người đặt ở cửa, cố ý dậy sớm, nhìn từ trên tầng xuống, xem có ai tới không, nhưng quan sát thật lâu, cho đến khi mở cửa, nhìn ngoài cửa đầy động vật, bà cảm thấy đúng là gặp ma.

Mà Lý Tiểu Ngư lại không để ở trong lòng, buổi tối về nhà, tắm rửa xong đi ra, lau lau tóc, ngồi xuống bàn bên cửa sổ, đốt một ngọn nến.

Chống cằm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong bóng đêm xuất hiện ánh trắng, chiếu sáng những nơi bị bao phủ trong bóng tối.

Gió nhẹ hôn lướt qua khuôn mặt, thổi lạnh mái tóc ướt.

Điện thoại Nokia trên bàn hơi rung, Lý Tiểu Ngư cầm lấy nhìn, là Hà Phương nhắn, nói sẽ về nhà muộn.

Lý Tiểu Ngư buông di động xuống, đóng cửa sổ, nằm xuống giường đắp chăn, nhắm mắt lại chỉ một lát đã ngủ say.

Lúc này, cửa sổ đã đóng lại bị mở ra, một bóng dáng nhảy tới mép giường, tóc đen rũ xuống mặt đất, người nọ ngồi xổm ở đầu giường, con người u ám nhìn chăm chăm người đang ngủ trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chó săn nhỏ (18)

Khóe miệng hắn tạo nên một độ cong hưng phấn, hai tròng mắt sáng quắc, cổ họng kêu hừ hừ, nhưng mà âm thanh rất nhỏ, không đánh thức người con gái đang nằm trên giường.

Đồ ăn của hắn được ăn ngon, càng ngày càng đẹp, khuôn mặt hồng hồng tròn hơn nhiều, quan trọng nhất là, càng thêm ngon miệng.

Thật sự muốn nuốt vào trong bụng.

Đầu ngón tay của hắn đặt ở mép giường mọc ra móng vuốt, lấp lánh dưới ánh nến nhàn nhạt, bị hắn thu hồi, làm chân của cô rách một vết nhỏ.

Hắn tức giận gãi gãi tay, bàn tay bị móng vuốt làm bị thương cũng không thèm để ý, cho đến khi móng vuốt thu lại, mới thả lỏng.

Cô lật người, bị nóng xóc chân lên, lộ ra vòng eo trắng mềm, da thịt hồng hồng mang theo lớp mỡ hôi mỏng, làm hắn nhìn chăm chăm không rời mắt.

Nhìn lên trên, cô nằm nghiêng đối mặt với hắn, một bên gương mặt bị ép xuống, hàng mi dài run rẩy, khóe môi còn có nước dãi, không biết mơ thấy gì, khóe miệng cong lên thỏa mãn.

Hắn không thể nhìn được cúi người xuống tới gần khuôn mặt của cô, chỉ còn năm centimet lại dừng lại, hầu kết giật giật, con ngươi màu xám rụt rụt, hơi thở vàng vàng mang theo mùi sữa phả lên mặt hắn, gân xanh trên cổ nổi lên, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có một mầm cây trời lên, bị hơi thở của cô làm trời lên.

Trong giấc mơ của Lý Tiểu Ngư toàn là kẹo, cô đi vào một gian phòng làm bằng kẹo, bên trong có rất nhiều kẹo không thể đếm, cô kích động vun kẹo thành một cây cột, dùng sức liếm liếm.

Mà bên này, hắn bị cô đột nhiên kéo lên trên giường, cô ôm chặt hắn, cổ truyền đến cảm giác ẩm áp, ướt át là hắn hơi sững sốt.

Mùi sữa tràn ngập trong chớp mũi, không cảm thấy chán ghét, lại làm hắn yêu thích.

Bỗng nhiên có cảm giác không muốn ăn đồ ăn, nếu ăn rồi có phải sau này sẽ không được gặp cô nữa đúng không

-

Lý Tiểu Ngư cảm thấy không thoải mái, giống như bị bóng đè, xoa xoa mắt đi vào WC, nhìn chăm chăm bản thân trong gương, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, trên cổ cô có một sợi dây, thứ được treo trên dây không phải hạt châu kia sao?

Vội vàng rửa mặt, Lý Tiểu Ngư chạy tới bàn, mở hộp ra, cũng không nhìn thấy hạt châu kia, rõ ràng tối hôm qua cô còn mở ra xem, ở đây a.

Chẳng lẽ là mình mộng du, đeo hạt châu lên cổ?

-

Trong phòng học, Nhị Nữ nhìn Lý Tiểu Ngư đang ghé vào bàn ngủ, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Ngư a, cậu không sao chứ?"

Đầu Lý Tiểu Ngư đặc biệt đau, động một chút là đau, không muốn đọc sách không muốn nghe giảng, hơi thở mong manh: "Tớ không sao."

Bởi vì tối qua gội đầu xong tóc chưa khô đã đi ngủ, lúc mới dậy còn bình thường, lúc đi học đầu đã bắt đầu đau, đến bây giờ đã rất đau.

"Có muốn xin nghỉ không a, cậu về nhà nghỉ ngơi đi." Như vậy sao có thể đi học a, Nhị Nữ rất lo lắng cho cô.

Lý Tiểu Ngư cũng không muốn cử động, lắc đầu nói: "Không cần, tớ nằm một lát."

Tiết đầu và tiết thứ hai đều là Mỹ thuật, giáo viên có việc không có tới, biến thành tự học.

Tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, một nữ sinh hưng phấn chạy về chỗ nói với bạn: "Trời a, tớ vừa đi WC nhìn thấy Nghiêm Viêm đánh nhau với người sơ tam, một người đánh ba người, đẹp trai chết mất."

"Ở đâu ở đâu?"

"Ở phía sau bờ ruộng, thật nhiều người đang xem, cũng không biết giáo viên có biết không, nếu chủ nhiệm lớp biết thì Nghiêm Viêm thâm rồi."

Nhị Nữ nhìn Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên đứng lên, nào có bộ dáng hơi thở thoi thóp như lúc nãy, vội vàng hỏi: "Cậu đi đâu vậy? Tiểu Ngư."

"Tớ đi xem." Cô là lớp phó kỷ luật, loại chuyện này không thể mặc kệ.

Nhị Nữ nóng nảy: "Cậu đi làm gì a, đừng đi quấy vào vũng nước đục kia, Tiểu Ngư."

Thân hình Lý Tiểu Ngư hơi lay động, đẩy tay Nhị Nữ ra chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Chó săn nhỏ (19)

Bờ ruộng sau trường có mười mấy người đang đứng, hai bên đối lập, khí thế tương đương nhau, không bên nào nhường bên nào.

"Nghiêm Viêm, không phải tao chỉ nói sự thật sao? Sao mày có thể làm vậy? Còn gọi nhiều người như vậy." Nam sinh lên tiếng rất cao, ít nhất có 1 mét 86, gầy gầy, giống như gậy trúc.

Nghiêm Viêm nhăn mày lại, không muốn nói mấy câu vô nghĩa, đi về phía trước.

Nam sinh gậy trúc kia muốn lùi về phía sau, ai không biết Nghiêm Viêm, nhưng hắn ta cũng gọi người tới, chẳng lẽ còn sợ hắn, nghĩ tới chuyện gì đó, bỗng nhiên nói: "Tao nghe nói lúc mẹ mày đẻ mày ra còn chưa kết hôn với ba mày, nói đến cùng mày cũng chỉ là con riêng, Nghiêm Viêm a Nghiêm Viêm, bây giờ ba mày đã nhận mày về nhà chưa?"

Nghiêm Viêm bỗng dừng bước, gân xanh trên thái dương nổi lên, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nam sinh kia, hai tay nắm chặt.

Nhìn thấy hắn như vậy, nam sinh kia càng đắc ý, trước kia bị hắn đạp dưới lòng bàn chân, còn tưởng rằng hắn lợi hại lắm, nhưng cũng chỉ như vậy.

"Làm sao vậy? Tức giận sao? Người mẹ hồ ly tinh của mày bây giờ thế nào? Làm người thứ ba rất thoải mái phải không, tao khuyên mày vẫn nên, nếu không..... A....." Hắn ta còn chưa nói xong, má phải đã bị đám một quyền, cả người ngã xuống đất, cảm giác đau đớn từ trên mặt truyền đến, người nọ đè trên người hắn ta, bàn tay không ngừng đâm vào trên người.

Mọi người nhìn Nghiêm Viêm ngồi trên người nam sinh kia, một quyền một quyền đâm hắn ta, tư thế như muốn đâm chết người.

Mấy nam sinh là người của hắn ta vội chạy tới, kéo Nghiêm Viêm lên.

Vẫn là người của Nghiêm Viêm giúp mấy người kia kéo Nghiêm Viêm ra, ngăn lại hành vi cuồng bạo của hắn.

Mẫn Thụy nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Nghiêm Viêm, âm thầm kinh hãi, gã vẫn luôn biết mẹ Nghiêm là một cây gai trong lòng Nghiêm Viêm, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy.

Nam sinh bị đánh miệng phun máu tươi, răng cửa còn bị gãy một chiếc, hai bên mặt sưng phù, ngã trên mặt đất còn không thể bò dậy.

Hai bên chạm vào là nổ ngay, đánh lên, vũ khí cũng chỉ là mấy cây gậy.

Người của nam sinh kia nhiều hơn, nhiều hơn bên Nghiêm Viêm năm sáu người, lại vẫn không đánh được Nghiêm Viêm, không bao lâu đã bị đánh bỏ trên mặt đất.

Khi dừng lại, Nghiêm Viêm từng bước từng bước đi tới bên cạnh hắn ta, ngồi xổm nắm tóc hắn ta ấn xuống vũng bùn, hơi thở lạnh lẽo, "Lại để tao nghe thấy mấy câu như vậy, sẽ không thoải mái như bây giờ đâu."

Lời nói bên tai giống như bàn tay của một con quỷ dưới địa ngục nắm lấy trái tim hắn ta, hơi thở khủng bố kia bao phủ toàn bộ thân thể hắn ta/

"Nghiêm Viêm!" Lúc này cách đó không xa truyền tới một giọng nói hỗn hển, lúc này hắn ta mới được giải thoát từ trong tay tên ác ma Nghiêm Viêm kia.

Mọi người đồng thời nhìn lại, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh.

Cô chạy chậm đi tới, chạy đến bên cạnh Nghiêm Viêm, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng, "Đi về."

Thân thể Nghiêm Viêm hơi cứng đờ, khi giọng nói của cô truyền tới bên tai, cảm xúc phẫn nộ kia lập tức biến mất chỉ còn lại sự bức bối.

Nhiều chắt mảy, nói: "Đi về, đây không phải nơi cậu nên tới."

Lý Tiểu Ngư bởi vì chạy tới mà càng thêm đau đầu, gục đầu xuống nhắm chặt mắt, chờ tới khi cơn đau biến mất, hồi lâu mới nói: "Quay về đi, chủ nhiệm lớp sắp tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Chó săn nhỏ (20)

Nghiêm Viêm nhận thấy cô khác thường, cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và vẻ mặt đau đớn của cô.

Dừng một chút hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Đầu Lý Tiểu Ngư cũng không đau như lúc này, mới ngẩng đầu nói: "Tớ không....." Lời còn chưa nói xong, cô mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm người xông tới đằng sau Nghiêm Viêm, lấy tia sức lực cuối cùng đẩy Nghiêm Viêm ra, dùng bản thân để chắn.

Sự đau đớn truyền tới từ sau đầu, trước mắt mờ hồ và choáng váng.

Nghiêm Viêm ngạc nhiên nhìn cô ngã xuống trước mặt hắn.

"Lý Tiểu Ngư!"

Một tiếng hô truyền khắp bờ ruộng.

Mọi người chỉ thấy Nghiêm Viêm vẫn luôn khinh thường mọi thứ không để ý đến điều gì bé người kia lên, chạy ra khỏi tầm mắt.

Mà đầu sỏ gây tội nắm chặt gậy trong tay, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt lộ ra sự hoảng sợ và hoảng loạn.

Vừa nãy khi Nghiêm Viêm rời đi, nhìn hắn ta một cái, ánh mắt kia giống như nhìn vật đã chết, nam sinh quý rạp xuống mặt đất, nghĩ tới ánh mắt kia, toàn thân giống như bị nhốt vào hầm băng, trời đang nóng mà chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

-

Bệnh viện trong trấn không lớn như trong thành phố, nhưng so với phòng khám trong thôn coi như đầy đủ các loại thiết bị, ánh sáng nhân nhật chiếu xuống đệm trắng, mùi thuốc sát trùng có hơi gay mũi, Lý Tiểu Ngư trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại vài lần, đều không thể mở mắt, lại có thể nghe thấy tiếng nói của người bên cạnh.

Lần đầu tiên là giọng nói của Nghiêm Viêm, mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy, hắn ngồi gần mép giường cô, lời nói Lý Tiểu Ngư chỉ nhớ mang máng đại khái.

"Thật xin lỗi..... Đồ ngốc, cậu tỉnh lại đi, nếu cậu tỉnh lại tôi sẽ không bao giờ sẽ làm cậu phiền lòng..... Tôi cảm thấy hình như tôi đã..... Nhưng mà cậu tốt đẹp như vậy, còn ngốc như vậy, đi theo tôi..... Không....."

"Đồ ngốc..... Tôi phải đi rồi..... Có thể sẽ không..... Gặp được cậu nữa....."

-

Lý Tiểu Ngư nằm trên giường ngủ một tuần, khi mở mắt bên ngoài trời đã tối, mà Hà Phương đang nằm bên mép giường.

Hà Phương nghe thấy tiếng động đột nhiên đứng dậy, khi nhìn thấy Lý Tiểu Ngư tỉnh lại, vui mừng bật khóc, "Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Con tỉnh rồi?"

Lý Tiểu Ngư không có sức lực, hơi hơi hé miệng cũng không thể nói lên lời.

Sau khi Hà Phương gọi bác sĩ tới kiểm tra: "Tỉnh lại là tốt rồi....."

Lát sau Lý Tiểu Ngư lại ngủ tiếp, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Hà Phương đút cháo cho cco, Lý Tiểu Ngư mới có sức để nói chuyện.

"Mẹ, con làm sao vậy?" Mái tóc dài của Lý Tiểu Ngư xoa qua vai, mu bàn tay tái nhợt, rõ ràng có thể nhìn thấy mạch máu.

Hà Phương cầm tay cô, trách cứ nói: "Con có biết con ngủ bao lâu rồi không, bảy ngày, làm mẹ rất lo lắng có biết không?"

"Bây..... Bây ngày?"

"Đúng vậy, mẹ nghe thầy nói, con bị người đánh, may mà có bạn học cùng con đi ba kilomet mới tìm được xe ba bánh đi lên trấn trên, khi mẹ tới không thấy ai, thật muốn cảm ơn người bạn kia của con."

"Người đánh con, mẹ đã nói với giáo viên chủ nhiệm, tuyệt đối không thể tha, tuổi còn trẻ đã tàn nhẫn như vậy, tức chết mẹ."

Lý Tiểu Ngư muốn nhớ lại nhưng lại đau đầu, chẳng lẽ là Nghiêm Viêm công cô tới đây sao? Hấn..... Ở đâu?

Hà Phương thấy thế, vội nói: "Đừng nghĩ đừng nghĩ, ngủ tiếp một lúc nữa đi, mẹ xin nghỉ, hôm nay chăm sóc con."

Ngày hôm sau Hà Phương phải đi làm, nhưng mà may là thứ bảy, Nhị Nữ ngồi xe của ba lên trấn trên, vừa lúc có thể tới chơi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chó săn nhỏ (21)

Khi Nhị Nữ tới, Lý Tiểu Ngư đang ngồi trên giường nhìn bên ngoài cửa sổ, sầm mặt tái nhợt được ánh nắng chiếu xuống càng thêm nhu hòa, rõ ràng rất gần cô, lại cảm thấy rất xa.

"Tiểu Ngư!" Nhị Nữ dùng sức chớp mắt, bỏ qua ý tưởng hoang đường vừa xuất hiện, sao lại rất xa, Tiểu Ngư đang ở trước mặt mình mà.

Lý Tiểu Ngư cười cười, vỗ vỗ giường, ý bảo Nhị Nữ tới đây ngồi.

Nhị Nữ cầm theo một túi hoa quả, đều là ba bảo mua, ba biết mình lên trấn trên thăm bạn, cũng biết là Tiểu Ngư, bèn bảo mua một túi trái cây.

Lúc này trái cây cũng rất đắt, Nhị Nữ lớn như vậy cũng chỉ ăn qua hai ba lần, ấn tượng của ba với Tiểu Ngư rất tốt, cô bé tốt như vậy lại bị thương, còn ở một mình trong bệnh viện, ba bảo Nhị Nữ nên ở lâu với Tiểu Ngư hơn.

"Nhị Nữ, sao cậu lại tới đây?" Lý Tiểu Ngư hỏi.

Nhị Nữ cười nói: "Tớ đi xe của ba tới."

sau khi hai người nói chuyện phiếm một lúc, Lý Tiểu Ngư hỏi Nhị Nữ: "Tớ làm cách nào để tới bệnh viện cậu biết không?"

Nụ cười trên mặt Nhị Nữ thu lại trở nên do dự, "Tiểu Ngư, bây giờ cậu phải tỉnh dương, đừng nghĩ tới những chuyện khác."

Khi tới, ba đã nói với mình, không nên để Tiểu Ngư chịu kích thích.

Lý Tiểu Ngư vẫn muốn biết chuyện sau khi mình ngất, mẹ không biết, nơi này cũng không có ai nói cho cô biết.

"Cậu nói cho tớ biết đi, đầu của tớ không đau nữa rồi."

"..... Được rồi." Nhị Nữ gãi gãi đầu mới nói: "Tớ nghe những người đó nói, là Nghiêm Viêm công cậu ra ngoài, cậu không nhìn thấy hấn sao?"

"Không thấy." Sau khi Lý Tiểu Ngư ngất thì không biết những chuyện sau đó nữa.

Nhị Nữ: "Nghiêm Viêm không đi học một tuần rồi, nghe mọi người nói, hình như là ba hấn đón hấn đi rồi, cũng không biết khi nào có thể quay lại."

"Nhưng mà Tiểu Ngư, hà giận nhất là người đánh cậu đã bị đuổi học."

"Đuổi học?" Lý Tiểu Ngư nhớ tới nam sinh kia, kỳ thật cũng không phải cô thánh mẫu, nhưng cũng không bị thương nặng, tới trường học đọc sách rất khó, đều là người trong thôn, trong nhà khó khăn, nếu bị đuổi học, có thể sau này cũng không thể đi học.

Nhị Nữ vỗ vỗ tay cô nói: "Cậu cũng đừng quan tâm nhiều như vậy, phải tỉnh dương, tớ còn muốn đi học với cậu, lâu như vậy, một mình tớ rất cô đơn."

-

Tỉnh dương đại khái một tuần, Lý Tiểu Ngư xuất viện, Hà Phương muốn cô ở lại thêm vài ngày, là Lý Tiểu Ngư không muốn ở lại, viện phí trong bệnh viện rất đắt, trụ một ngày là nửa tháng tiền của một gia đình bình thường, Hà Phương mới đi làm mấy tháng, tiền lương còn chưa đủ để cô nằm viện.

Về đến nhà, vì Hà Phương phải đi làm, vội vàng nấu cơm trưa cho cô rồi đi, bảo cô ở nhà nghỉ ngơi.

Lý Tiểu Ngư cầm ghế nhỏ ra ngoài cửa, phơi nắng.

Trước mắt nhoáng lên, một khuôn mặt đột nhiên xuất hiện, Lý Tiểu Ngư sợ tới mức suýt nữa sặc kẹo mà chết.

Mái tóc hần bị gió thổi, lướt qua khuôn mặt Lý Tiểu Ngư, ngửa, "Cậu....."

Mấy ngày nay không nhìn thấy cô, hần đi ra ngoài tìm rất lâu cũng không thấy, hần còn tưởng rằng cô đã biến mất.

Hần nâng tay nhéo nhéo mặt cô, cau mày, gầy.

Lúc trước vẫn tròn tròn, rất nhiều thịt, chỉ mấy ngày đã gầy thành như vậy.

Lý Tiểu Ngư đối diện với đôi mắt u ám của hần, ngăn người nói: "Cậu làm sao vậy?"

Hần không nói gì, từ lần gặp đầu tiên cũng đã không nói một câu, chẳng lẽ là người câm?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chó săn nhỏ (22)

"Nhà cậu ở đâu?" Lý Tiểu Ngư làm lơ bàn tay đang nhéo mặt cô, nhỏ giọng hỏi.

Hần rỗng rỗng rỗng thu tay lại, đôi mắt nhìn chằm chằm đôi môi lúc đóng lúc mở của cô, một tia mê mang lướt qua

Lý Tiểu Ngư kinh ngạc, là người câm sao? Vậy người nhà của hần đâu? Nhìn khuôn mặt dơ bẩn và mái tóc dài của hần, chẳng lẽ hần vẫn luôn sống bên ngoài, không có người nhà cũng không có chỗ ở sao?

"Tớ còn chưa nói tên của tớ đúng không, tớ là Lý Tiểu Ngư, mộc tử Lý(*), Ngư trong cá chép." Lý Tiểu Ngư giới thiệu tên của mình, đứng lên hỏi hần: "Cậu tên là gì vậy?"

(*)木子(Mộc Tử) ghép lại thành 李(Lý)

Sâu trong đôi mắt hần xuất hiện một tia sáng, chợt lóe rồi biến mất, hơi hơi hé miệng, cổ họng giống như từ trước tới nay chưa từng nói chuyện, khăn khăn giống như giấy ráp, "Ngư....."

Lý Tiểu Ngư vui mừng gật đầu, tới gần một bước hỏi lại: "Vậy cậu tên là gì?"

"Số 986."

Giọng nói rõ ràng mà lạnh băng vang lên bên tai, còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, hần đã biến mất trước mặt cô giống như siêu nhân trong phim TV vậy.

Lý Tiểu Ngư chớp chớp mắt, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, tâm tình lại không có cách nào bình tĩnh.

Đến cùng hần là người hay ma, lần trước cũng không phải là ảo giác của cô đúng không, vết thương trên người hần lành lại trong một thời gian ngắn, đó có phải bởi vì hần không phải là con người không?

Không phải con người thì là gì?

"Số 986?" Lý Tiểu Ngư nhỏ giọng lắm bầm, hoang mang nói nhỏ: "Đây là tên sao?"

-

Hà Phương bê đồ ăn đi tới nhìn thấy bộ dạng mặt hồn mất vía của cô, "Con đang nghĩ gì vậy?"

Lý Tiểu Ngư xúc một thìa cơm, nhìn thật lâu mới hỏi: "Mẹ, trên thế giới này có phải có những sinh vật khác không phải con người, nhìn như con người, lại có phép thuật giỏi hơn con người rất nhiều."

Hà Phương cười cười: "Có phải con xem nhiều phim quá rồi không, đó đều là giả, đừng nghĩ nữa, mau ăn cơm đi."

Lý Tiểu Ngư nhut chỉ vâng một tiếng, trong miệng nói thầm, đó không phải giả, cô tận mắt nhìn thấy.

Trong mắt Hà Phương hiện lên điều gì đó, gấp đồ ăn vào trong bát cô, giả vờ không thèm để ý hỏi: "Tiểu Ngư a, nếu mẹ tìm một người ba có thể chăm sóc chúng ta, con có đồng ý không?"

"Ba ba?" Lý Tiểu Ngư hơi dừng lại, ngẩng đầu hỏi: "Mẹ, con còn có thể có ba ba sao?"

Câu nói của cô làm Hà Phương đỏ hốc mắt, nuốt miếng cơm đắng chát trong miệng, mới nói: "Tiểu Ngư có muốn có ba ba không?"

Lý Tiểu Ngư ngoan đến nỗi làm người đau lòng: "Nếu có thể làm mẹ không vất vả như trước, con muốn có ba ba, chăm sóc mẹ."

Nước mắt Hà Phương lướt qua hốc mắt, rơi vào trong bát, hít hít mũi, cười cười vỗ đầu cô, "Mẹ không vất vả, ăn cơm đi."

-

Hôm sau thức dậy, Lý Tiểu Ngư phải tới trường đi học, vừa xuống tầng đã nhìn thấy trong tay Hà Phương cầm bốn, năm con gà rừng, đều còn sống, bên trong còn có mấy con cá trích béo.

Hà Phương bỏ vào trong chậu, vừa nhìn thấy cô xuống bèn nói: "Buổi sáng hôm nay ngoài cửa lại có một đám động vật, còn nhiều hơn lúc trước, đều còn sống, quá tốt rồi, mẹ còn chưa biết mua đồ gì để tắm bổ con con, tối nay hầm canh gà cho con uống, con nhớ gọi Nhị Nữ tới, cùng nhau ăn."

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng vâng một tiếng, lúc đi qua mấy con gà rừng đó, nhìn thoáng qua.

Đi trên bờ ruộng, bỗng nhiên nghĩ đến người kia, chẳng lẽ là đám động vật đó đều là do hấn để ở trước cửa nhà cô?

Không phải suy nghĩ của Lý Tiểu Ngư kỳ lạ, trải qua chuyện này hôm qua, cô cảm thấy trên thế giới này điều gì cũng có thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chó săn nhỏ (23)

Sắp kết thúc học kỳ, thời tiết bắt đầu lạnh hơn, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào làm người lạnh lẽo, không ít người chỉ mặc áo khoác mỏng lạnh run lên.

Cách đó không xa vang lên tiếng sấm làm nhiều người buồn rầu, "Trời sắp mưa a, còn không mang ô."

Cuối cùng Nhị Nữ cũng được ngồi học với Lý Tiểu Ngư, cực kỳ vui vẻ, "Cậu không biết mấy ngày nay không có ai nói chuyện với tớ rất nhàm chán a."

Tuy rằng có đôi khi Tiểu Ngư là hủ nút, cũng không hay nói chuyện phiếm với Nhị Nữ, nhưng còn hơn là không có ai a.

Bên cạnh toàn là nam sinh, Nhị Nữ cũng không thể nói chuyện với bọn họ, bọn họ toàn gọi Nhị Nữ là béo, mà Nhị Nữ lại không thích người khác gọi mình là béo.

Mặc dù Nhị Nữ thật sự béo.

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại nhìn thoáng qua vị trí trống rỗng kia, mím môi xoay người, nói: "Nhị Nữ, cậu biết hoàn cảnh gia đình Nghiêm Viêm không?"

Nhị Nữ nghĩ nghĩ nói: "Tớ nghe mọi người nói, gia đình Nghiêm Viêm hình như khá đặc biệt, mẹ Nghiêm chưa kết hôn đã sinh Nghiêm Viêm, sau đó bị đuổi ra khỏi nhà, cắt đứt quan hệ, bên kia rất cô hủ, sau đó mẹ Nghiêm một mình nuôi Nghiêm Viêm lớn lên, nhưng mà bây giờ hình như được ba Nghiêm đón đi rồi, ba hấn tớ cũng không biết là ai, nhưng mà nghe nói mẹ Nghiêm bị bệnh nặng."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới khi nhìn thấy Nghiêm Viêm, hấn cô độc một mình, đi học vênh vênh ghé vào trên bàn ngủ, khi đánh nhau giống như không muốn sống, lạnh nhạt không kiên nhẫn với bất cứ chuyện gì, ngay cả khi họ phụ huynh hấn cũng không tham gia.

Nhưng mấy ngày nay ở chung, cô phát hiện hấn cũng không phải là người không tốt, ngay cả khi ghét cô, khi cô gặp nguy hiểm hấn vẫn sẽ cứu, ngay cả khi lời nói của hấn rất hung ác, nhưng cũng không làm chuyện gì không tốt với cô.

Trường học cách trấn trên xa như vậy, hấn cũng cô đi bao lâu, mới được xe chở vào trong bệnh viện.

Lý Tiểu Ngư cắn môi, đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Nhị Nữ nhìn thấy, vội hỏi: "Không phải cậu muốn đi tìm hấn chứ?"

Lý Tiểu Ngư gật đầu, "Hấn sẽ quay lại đi học, nhất định sẽ quay lại."

Bóng dáng cô rời đi giống như một cục đá rơi xuống đầu Nhị Nữ, tiết sau là tiết Văn a, tiết Lý Tiểu Ngư thích nhất, sao cậu ấy có thể trốn học chưa? Còn là vì Nghiêm Viêm.

Suy nghĩ đan chéo vào nhau làm Nhị Nữ mở to hai mắt nhìn.

Tiểu Ngư thích Nghiêm Viêm sao?

-

Vài giọt mưa rơi xuống, gió lướt qua khuôn mặt, mang đến cảm giác lạnh lẽo, con đường cũng không phải rải đá rồi nghiền cho bằng phẳng, mà được làm bằng bùn, mỗi bước đi đều nhào nhào dính dính trơn trượt.

Đây là đường nhất định phải đi qua nếu muốn tới nhà Nghiêm Viêm, ban đầu Lý Tiểu Ngư cũng không biết, là do trước đó cô nhìn thấy trong sổ của chủ nhiệm viết địa chỉ của học sinh trong lớp, bao gồm Nghiêm Viêm.

Đi qua một bờ ruộng, xa xa có thể nhìn thấy mấy căn phòng.

Mưa càng lúc càng lớn, Lý Tiểu Ngư không mang ô, đành phải chạy tới một căn nhà có mái hiên, nhà ở nông thôn đều chỉ có một tầng, một cụ già trong sân đang làm rau, an tĩnh hài hòa, đối lập với cơn mưa lớn ngoài kia.

Lý Tiểu Ngư đi vào, lễ phép hỏi: "Bà ơi, bà biết nhà của Nghiêm Viêm ở đâu không ạ?"

Bà lão nghe tiếng ngừng đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn, "Nhà Nghiêm Viêm a, là căn nhà phía trước."

Lý Tiểu Ngư cảm ơn bà cụ rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chó săn nhỏ (24)

Mưa càng ngày càng lớn, Lý Tiểu Ngư chạy đến ngôi nhà phía trước, vừa định đi vào, đã nhìn thấy một thiếu niên đang cúi đầu ngồi trên ghế nhỏ trước cửa nhà, thân ảnh cô đơn như ngăn cách với thế giới bên ngoài, mưa rơi xuống, ướt đẫm cả người cũng hoàn toàn không để ý.

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng bước qua, gọi: "Nghiêm Viêm."

Thân thể thiếu niên giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy cô, hai mắt đầy tơ máu hơi giật mình, trong đôi mắt đó tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

Lý Tiểu Ngư còn định nói thêm điều gì đó, đã thấy thiếu niên đột nhiên đứng dậy, chạy vào trong phòng, cửa gỗ rầm một tiếng đóng lại, dường như cả căn nhà đều đang rung động.

"Nghiêm Viêm....." Lý Tiểu Ngư chạy đến trước cửa, đập đập cửa, nói: "Cậu làm sao vậy?"

Giọng nói của Nghiêm Viêm truyền đến từ sau cánh cửa, khàn khàn và hơi run rẩy, "Cậu về đi." Cậu còn chưa khỏi bệnh, không thể bị ướt.

Lý Tiểu Ngư: "Tớ muốn ở cạnh cậu."

"Tôi bảo cậu về đi cậu không nghe thấy sao? Lý Tiểu Ngư!" Tiếng quát mang theo sự tức giận truyền vào trong tai Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư lau nước mưa trên mặt, giọng nói bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi lời nói của hắn, "Tớ không nghe thấy, tớ chỉ nghe thấy cậu bảo tớ ở lại."

Dứt lời, hai người đều không có nói chuyện, an an tĩnh tĩnh, nghe tiếng mưa rơi róc rách bên tai, một lúc sau, cửa được mở ra.

Nghiêm Viêm kéo cô vào nhà, Lý Tiểu Ngư còn chưa phản ứng lại, một cái khăn lông đã bao phủ đầu cô.

Tóc bị người thô lỗ chà lau, Lý Tiểu Ngư nhe răng, "Đau."

Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng, "Đau thì quay về, không có việc gì tới đây làm gì, cũng không biết mang ô." Tuy nói như thế, động tác của hắn lại nhẹ nhàng không ít.

Lý Tiểu Ngư ngồi trên ghế, nhìn xung quanh căn nhà, rất đơn sơ, ngoại trừ bàn ghế thì không có gì cả, trên tường dán một tấm ảnh, cô ngồi nên không

nhìn được.

"Nghiêm Viêm, cậu làm sao vậy?" Lý Tiểu Ngư vẫn không nhìn được muốn hỏi, cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt đỏ của hắn, nhìn thấy làm người đau lòng.

Nghiêm Viêm hơi dừng lại, ngữ khí bình tĩnh đến đáng sợ, giống như nói đến chuyện không quan trọng: "Mẹ tôi đã chết, hôm trước, ở trong một phòng khám, khi tôi tới, người cha kia của tôi còn không thèm an táng mà tìm một khối đất chôn xuống."

Lý Tiểu Ngư nghe thấy vậy, đột ngột cầm lấy tay hắn, nâng mắt đối diện với đôi mắt chưa kịp thu hồi sự bi thương của hắn, nói: "Di nhất định đang ở trên trời, bầu trời rất hạnh phúc, ba của tớ cũng ở trên trời, mẹ tớ nói ba tớ rất hạnh phúc."

Hốc mắt Nghiêm Viêm bỗng nhiên đỏ bừng, bàn tay kia mềm mại, nhưng lại có sức mạnh, dễ dàng trấn an trái tim lạnh băng được giấu kín của hắn.

"Nghiêm Viêm, tớ muốn tắm, lạnh quá." Lý Tiểu Ngư hơi run, hít hít mũi nói.

Lời này đánh gãy suy nghĩ của Nghiêm Viêm, thu tay lại, trầm giọng nói: "Muốn tắm thì về nhà tắm."

Lý Tiểu Ngư hất xì một cái, xoa xoa mũi nói: "Nhưng mà tớ rất lạnh."

Hắn cũng không phải là người tốt, trong nhà chỉ có hai người, Nghiêm Viêm quay đầu hừ lạnh: "Cậu không sợ tôi sẽ....."

"Cậu đi nấu nước nhanh đi, tớ thật sự rất lạnh." Lý Tiểu Ngư lạnh đến nổi kiên nhẫn, đẩy đẩy hắn lớn tiếng nói.

Nghiêm Viêm bị đẩy sững sốt, đây là lần đầu tiên có người dám làm thế với hắn, đồ ngốc này đúng là tìm chết!

Nhìn Nghiêm Viêm không tình nguyện đi vào Wc, Lý Tiểu Ngư cảm khăn lông trên đầu, khoe miệng cong cong, cười nhẹ ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chó săn nhỏ (25)

Phòng tắm cũng không to, bên trong không có gì ngoại trừ một thùng nước, Nghiêm Viêm mang thùng gỗ đi vào, bên trong nước nóng hằm hập, theo bước đi của hắn, nước nóng sóng sánh bắn vào trên mu bàn tay hắn, chỉ một lát đã xuất hiện mấy vết hồng hồng.

Buồng thùng nước xuống, hắn lại đi ra ngoài, một lúc lâu sau cầm một bộ quần áo đi ra, đôi mắt chuyển qua nơi khác, nói: "Bộ quần áo này do mẹ tôi may, mặc được một lần do quá nhỏ nên không thể mặc được nữa, cậu tạm chấp nhận."

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư từ khuôn mặt hắn chuyển qua bàn tay đang cầm quần áo kia, hắn giống như không cảm thấy đau đớn, mu bàn tay đã nổi mụn nước né tránh tầm mắt của cô, không muốn cô nhìn thấy.

"Ừm." Lý Tiểu Ngư thu mắt, cầm lấy bộ quần áo kia.

Nghiêm Viêm xoay người định đi, nhưng lại dừng lại, giọng nói trầm xuống, "Không nên tùy tiện tắm ở trong nhà nam sinh khác, không an toàn."

Lý Tiểu Ngư vừa định trả lời, Nghiêm Viêm đã đóng cửa lại đi ra.

Không gian chật chội chỉ còn mình cô, hơi nước bịt kín hai mắt, Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên che ngực, trái tim khác với bình thường cô chưa bao giờ cảm nhận được, đó là cảm xúc.

Hình như đó là vui vẻ.

Tắm rửa xong đi ra, mặc bộ quần áo cũ kỹ, nhưng người may dễ tâm, áo thun, to rộng rắn chắc, mặc trên người cô dài đến tận đầu gối, bên dưới còn có quần dài.

Phòng khách không có ai, Lý Tiểu Ngư đi vào trong một căn phòng, cửa cũng không đóng, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy thiếu niên đang nhắm mắt dựa vào mép giường, lông mày nhíu lại.

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, ánh mắt tinh tế miêu tả hình dáng khuôn mặt hắn, tiểu tụy một mồi đến mức tận cùng mới có thể dựa vào mép giường là ngủ.

Mấy ngày nay hắn đã trải qua những chuyện không nên trải qua ở tuổi này, mẹ qua đời còn cha thì máu lạnh, còn có những lời bàn tán trong thôn.

Dù hấn cứng cỏi như thế nào, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mới lớn mà thôi.

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư lại dừng trên mu bàn tay của hấn, đứng lên đi ra ngoài, khi trở về trong tay cầm một bát thuốc.

Đây là phương pháp dân gian trong thôn, dùng để chữa bong, thuốc rất dễ tìm, dưới mái hiên cũng có một vài cây.

Tìm được một cái khăn lông, cô đặt bát thuốc sang một bên, lấy một ít bôi lên trên mu bàn tay hấn.

Làn da của hấn rất đen, có lẽ là do phơi nắng nhiều, trên ngón tay cũng có nhiều vết chai.

Không biết bôi trong bao lâu, cuối cùng cũng bôi xong hai tay, Lý Tiểu Ngư cúi xuống đang thổi thổi, sau đó từng bước từng bước quấn khăn lông lên.

Sau khi làm xong tất cả, ngẩng đầu lên, Lý Tiểu Ngư đã đối diện với một đôi mắt u ám như đầm lầy làm người ta sa vào trong đó.

Hoảng sợ, vừa muốn lùi về phía sau, cổ tay đã bị người ta cầm lấy, giọng nói người nọ có chút khàn khàn, "Đồ ngốc, đây là lựa chọn của cậu." Tôi sẽ không buông cậu ra, ngay cả khi tôi và cậu không phải là người cùng một thế giới, tôi cũng sẽ giữ cậu vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.

Lý Tiểu Ngư về mặt mộng bức, cổ tay bị nắm có hơi đau, tránh cũng không tránh được, "Nghiêm Viêm?"

Nghiêm Viêm buông tay ra, che dấu cảm xúc dưới đáy mắt, chỉ còn lại sự bình tĩnh, "Tắm xong rồi? Tôi đi giặt quần áo."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chó săn nhỏ (26)

Thân ảnh thiếu niên biến mất trước mặt cô, sự rung động trong trái tim lại không biến mất, Lý Tiểu Ngư nhớ lại ánh mắt vừa nãy mình nhìn thấy, bên trong có quá nhiều cảm xúc cô không hiểu, lại làm cô muốn lùi bước.

Lắc lắc đầu, mình nghĩ gì vậy.

Lý Tiểu Ngư đứng lên, nhìn xung quanh căn phòng, đây chắc là phòng của Nghiêm Viêm, ngoại trừ một cái bàn một cái giường và mấy túi đựng quần áo thì không còn gì cả.

Đi đến trước bàn, bên trên đặt mấy quyển sách, cũng không phải sách giáo khoa, mà là sách về sinh vật, đều là lĩnh vực đại học mới nói tới, cô đọc không hiểu chút nào, không nghĩ rằng Nghiêm Viêm sẽ đọc loại sách này.

Tùy tiện lật vài tờ, khi Lý Tiểu Ngư lật đến tờ cuối cùng thì dừng lại, bên trong có một bức ảnh, người trong ảnh không phải người xa lạ, chính là Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư rút ảnh ra nhìn, bức ảnh này lần trước chủ nhiệm lớp bảo cả lớp nộp, ban đầu mỗi người hai tấm, ngày hôm sau cô muốn nộp lại chỉ thấy còn một tấm, may mà chủ nhiệm lớp cũng chỉ cần một tấm, nếu không phải đi chụp lại.

Không nghĩ tới tấm ảnh bị mất kia lại ở đây, còn kẹp trong sách của Nghiêm Viêm.

Chẳng lẽ là hấn nhặt được? Vậy vì sao không trả cho cô.....

Lý Tiểu Ngư định cầm đi, nhưng nghĩ nghĩ vẫn thôi, bức ảnh này cô cũng không dùng được, nếu đã ở đây thì thôi.

Đợi mười mấy phút, Nghiêm Viêm mới trở về, cả người đều mang theo hơi nóng, có thể nhìn thấy cả cơ bắp, cơ thể cao gầy thoải mái lười biếng, khuôn mặt mang theo hơi nước càng thêm quyến rũ, đôi mắt sâu thẳm hơi mờ mịt.

Ý muốn lùi bước của Lý Tiểu Ngư càng thêm mạnh mẽ, thiếu niên cách cô càng ngày càng gần, cho đến khi lướt qua cô cầm khăn lông trên bàn, hơi thở mạnh mẽ kia bao phủ toàn thân, chậm chạp không biến mất.

"Tớ....." Lý Tiểu Ngư muốn chạy, nhưng nhớ tới hình ảnh thiếu niên gục đầu trong mưa lại không nỡ.

Nghiêm Viêm xoa xoa tóc, ừ một tiếng, ngồi xuống giường nói: "Tớ ngủ một lát, nếu cậu đi nhớ đóng cửa lại."

Giọng nói của hấn tràn đầy sự mệt mỏi, Lý Tiểu Ngư vừa quay đầu lại đã thấy hấn nằm xuống nhắm mắt lại, lát sau đã nghe thấy tiếng hít thở có quy luật.

Hấn thật sự quá mệt nhọc, dựa vào ý thức kiên trì lâu như vậy, hiện tại thật vất vả mới có thể thả lỏng, làm sao sẽ không ngủ được.

Lý Tiểu Ngư đi đến mép giường ngồi xuống, chống cằm nhìn hán một lát, đứng dậy ngồi vào bên cạnh bàn, lật lật sách trên bàn bắt đầu đọc.

Kỳ thật sách nói về sinh vật rất buồn chán, lúc mới đọc còn tốt, phía sau càng ngày càng khó hiểu, đặc biệt là quyển trên bàn, trong sách chỉ có chữ mà không có hình ảnh minh họa, Lý Tiểu Ngư không hiểu, lại lấy quyển sách khác ra.

Đó là một quyển sách về di truyền học, giải thích rất đơn giản, dễ hiểu hơn quyển trước rất nhiều.

Buổi trưa, giọt mưa ngoài cửa sổ rơi trên lá cây, tiếng mưa rơi và gió thổi làm cho căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, thiếu niên ngủ say trên giường và cô bé ngồi đọc sách, hài hòa làm người không muốn phá vỡ hình ảnh này.

-

Khi Nghiêm Viêm dậy sắc trời đã đen, căn phòng tối lờ mờ sự cô độc, chuyện này đã sớm thành thói quen, sao hán lại buồn bã như vậy.

Xốc chăn xuống giường, bật đèn lên, nhưng lại không sáng, ánh sáng ngoài cửa sổ lập lòe chiếu sáng căn phòng, chớp mắt rồi biến mất, đầu Nghiêm Viêm có hơi đau vì ngủ nhiều, đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy mười mấy cây nến đang được đốt trong phòng khách, ngăn người, dọc theo ngọn nến đi về phía trước, vào phòng bếp, nhìn thấy một thân ảnh đang trộm nấu mì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chó săn nhỏ (27)

Hán bước tới gần, người con gái đang cho củi vào bếp dừng lại động tác, chậm rãi quay đầu lại, lúc này một tia chớp xẹt qua ngoài cửa sổ, chiếu sáng phòng bếp, cùng với khuôn mặt của thiếu niên.

Lý Tiểu Ngư lộ vẻ hoảng sợ, lùi về phía sau một bước, che đầu lại ngồi xổm xuống.

Nghiêm Viêm vội chạy tới, đặt hai tay lên vai cô, "Lý Tiểu Ngư, cậu làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư nghe thấy tiếng nói mới từ từ ngẩng đầu, thật cẩn thận nhìn nhìn Nghiêm Viêm, phát hiện ra hán không phải ma mới thả lỏng.

"Tớ không sao." Cô đứng lên, nghĩ đến mì trong nồi, vội vàng mở nắp nồi ra, quấy quấy.

Nghiêm Viêm nhăn mày, sao lại không có chuyện gì, khuôn mặt cô hoảng sợ như vậy, sợ hán sao? Nghiêm Viêm cũng không biết làm sao, sự bức bối và buồn bức nghẹn dưới đáy lòng.

Giọng nói của Lý Tiểu Ngư truyền đến, bình tĩnh không gọn sóng mang theo xin lỗi, "Từ nhỏ tớ đã rất sợ ma, buổi tối mất điện, tớ tìm rất lâu mới thấy nến, nhưng lại đốt hết, xin lỗi....."

"Hóa ra là như vậy." Sự bức bối của Nghiêm Viêm biến mất, vài tia vui sướng hiện lên trong đôi mắt đen của hán, ánh mắt hán đảo qua nồi mì hắc ám trên bếp, ghét bỏ lại nhủ thầm: "Cậu đang nấu cái gì?"

"Mì a!" Lý Tiểu Ngư vui vẻ quấy mì, kích động vì lần đầu tiên nấu được nồi mì ngon, nhắm mắt lại ngửi mùi hương nhàn nhạt trong không khí, nói: "Chắc cậu chưa ăn cơm, tớ không thấy gạo, nhưng mà trên bàn có mì, bèn nấu một ít."

"Mì?" Cái thứ đen sì trong nồi, mì dính dưới đáy nồi đen sì, để sát vào ngửi thử, cái mùi gay mũi này chắc là cho nửa thùng muối vào.

Nghiêm Viêm bị kích thích lùi về sau hai bước, trừng mắt nhìn nồi hỏi cô: "Cậu chắc chắn cậu đang nấu mì?"

Lý Tiểu Ngư ngơ ngẩn, nhìn khuôn mặt hán đen sì, biểu tình vui sướng trên mặt dần dần biến mất, giống như một đóa hoa héo, nhận sai nói: "Thật xin lỗi, đây là lần đầu tiên tớ nấu mì, không biết nấu, lãng phí mì của cậu."

Đồ ăn trong nhà hán vốn đã ít, cái này hán là thứ cuối cùng còn sót lại, lại bị cô làm lãng phí.....

Nghiêm Viêm hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh cô, đẩy cô ra bên cạnh, múc một bát mì, đi đến bàn trong phòng khách ngồi xuống.

"Cậu đừng ăn." Lý Tiểu Ngư thở dài nói: "Nấu hỏng rồi, ăn vào sẽ không tốt cho cơ thể."

Nghiêm Viêm trừng mắt liếc nhìn clk, "Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm, cậu muốn tôi đói chết?"

"Thật xin lỗi....."

"Hừ." Nghiêm Viêm không nói chuyện nữa, kẹp một sợi mì nhét vào trong miệng, vị mặn chát từ đầu lưỡi đi xuống cổ họng, trong sợi mì còn rất nhiều muối chưa tan, nuốt một đũa, mặn đến nỗi muốn ngất.

Lý Tiểu Ngư vừa chờ mong vừa khần trương, lần đầu tiên nấu mì, cô chưa ăn, mà người ăn lại là Nghiêm Viêm, càng thêm khần trương.

"Thế nào?"

Nghiêm Viêm mặt không đổi sắc nuốt mì, lại gấp thêm một đũa, từng miếng từng miếng nuốt vào, nếu xem nhẹ bàn tay đang run rẩy kia.

Thiếu niên ăn, Lý Tiểu Ngư thấy thế cũng rất muốn ăn thử, tâm tình trở nên vui vẻ hơn nhiều, hẳn là ăn rất ngon, ăn nhanh như vậy.

"Trong nồi còn có, cậu ăn từ từ." Lý Tiểu Ngư sẵn sàng rót cho hắn một cốc nước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Chó săn nhỏ (28)

Nghiêm Viêm trừng mắt nhìn cốc nước kia, giống như cứu tinh, cầm cốc nước uống, này... Bát mì này..... Thật không phải người bình thường có thể ăn.

"Còn ăn nữa không?" Thấy bát mì đã sắp hết, Lý Tiểu Ngư lại sẵn sàng hỏi.

Nghiêm Viêm mặt không biểu tình lắc đầu, nói: "Tôi đi rửa bát."

"Để tớ rửa cho, tớ còn chưa ăn, ăn xong thì rửa luôn." Lý Tiểu Ngư đứng lên định cầm bát trong tay Nghiêm Viêm, lại bị Nghiêm Viêm ngăn lại.

"Tôi vẫn đói, cậu đừng ăn." Nghiêm Viêm cầm bát đi vào bếp, để lại Lý Tiểu Ngư sững sờ tại chỗ.

Mì..... Mì của cô ngon như vậy sao? Thật sự quá tốt!

Đôi mắt Lý Tiểu Ngư sáng lên, khoe miệng cong lên, ngón tay không nhịn được gõ mặt bàn, khe khẽ hát một ca khúc phổ biến trên TV.

-

Nghiêm Viêm đi vào bếp ôm bụng, chặn lại cảm giác buồn nôn, thở dốc, từng bước một đi đến nồi mì, nhìn đám mì đen sì, giờ tay che mặt nở nụ cười.

Có lẽ đây là cảm giác thích một người, giống như một đũa ngọc, thế nhưng hắn muốn ăn hết số mì trong nồi, lần đầu tiên cô nấu mì, vì hắn mà xuống bếp.

Ngay cả có khó ăn hơn nữa, hắn vẫn muốn ăn hết.

-

Lý Tiểu Ngư ngồi ở phòng khách cầm điện thoại Nokia nhắn tin cho Hà Phương, sang nhà bạn chơi, để bà đừng lo lắng.

Hà Phương không hỏi quá nhiều, chỉ dặn cô buổi tối đi ngủ sớm, không nên thức đêm.

Thả di động xuống, một mùi hương làm người muốn ăn bay vào chóp mũi, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu, một bát mì nóng hằm hập bên trên có thêm rau xanh, sắc hương vị đều đầy đủ.

Theo bát mì nhìn lên trên, khuôn mặt biệt nữ của thiếu niên xuất hiện trước mặt.

"Chỗ mì đó tôi ăn hết rồi, nấu cho cậu bát mới."

Lý Tiểu Ngư kinh ngạc: "Còn mì sao? Tớ chỉ nhìn thấy một ít."

Nghiêm Viêm ngồi đối diện cô, ôm ngực cười lạnh: "Do cậu ngốc, mì để bên ngoài đã bị chuột gặm, không thể ăn, mì ăn được đều cất trong tủ."

Lý Tiểu Ngư không thể tin tưởng mở to hai mắt, đứng lên vội nói: "Vậy

... vậy cậu còn ăn, ăn đồ bị chuột gặm sẽ bị bệnh đó, như vậy không tốt, chúng ta đi bệnh viện khám."

Nghiêm Viêm cười nhạo: "Lừa cậu thôi, đồ ngốc."

"Mau ăn mì đi."

Lý Tiểu Ngư nga một tiếng ngồi xuống, cầm bát mì ăn, âm thầm liếc nhìn hấn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bát mì này... Thật sự siêu ngon!

Vừa định nói gì đó, câu nói kia lại nghẹn trong cổ họng không nói ra, hấn và mẹ hấn ở đây, có thể nấu mì ngon như vậy, nhất định là thường xuyên tự nấu com.....

Nghiêm Viêm hơi nhú mày: "Làm sao vậy? Ăn ngon không?"

Lý Tiểu Ngư gạt đầu như đảo tỏi, trong miệng nhét đầy mì, hàm hàm hồ hồ nói: "Thật ngon! Xào gà thật ngon!"

"Câm miệng!" Nghiêm Viêm nhú mày: "Nuốt mì rồi nói."

Lỡ như bị sặc, hấn còn phải đi bệnh viện với cô.

Khi Lý Tiểu Ngư ăn mì, bên ngoài cũng sắp tạnh mưa, nhưng vẫn chưa có điện, ánh sáng nhân nhật chiếu vào khuôn mặt hấn, phá lệ đẹp.

Lý Tiểu Ngư mới phát hiện Nghiêm Viêm thật sự rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt nhắm lại tà mị, môi mỏng, mũi cao thẳng, có thể so sánh với người nổi tiếng trong TV.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Ăn đi!" Nghiêm Viêm nâng nâng cằm, hai tai đỏ bừng biến mất trong đêm tối.

Bạn tóc dài cho Ngư tỷ một viên kẹo... Hỏi viên kẹo đó hình gì??? ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Chó săn nhỏ (29)

Lý Tiểu Ngư ăn no căng còn chưa kịp cầm bát lên, đã bị thiếu niên cướp đi, sau khi đứng ở phòng bếp nhìn hấn rửa bát, hỏi: "Buổi tối tớ ngủ ở đâu?"

Bàn tay cầm bát của Nghiêm Viêm run lên, thiếu chút nữa rơi xuống đất, "Cậu không về nhà?"

Lý Tiểu Ngư gạt đầu, mắt nhìn chăm chăm mặt đất, "Tớ đã nhắn tin cho mẹ nói không về nhà."

"Cậu thường xuyên qua đêm trong nhà nam sinh sao?"

Lý Tiểu Ngư nghe câu nói của hấn có chút quái dị, lại không biết kỳ quái ở đâu, lắc đầu nói: "Không a, đây là lần đầu tiên."

Nghiêm Viêm không nóng không lạnh ừ một tiếng, cất bát đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ có hai phòng ngủ, ngoại trừ phòng của mẹ Nghiêm, chỉ còn phòng của Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm ôm chần vào phòng mẹ Nghiêm, nói: "Cậu ngủ ở đây."

Lý Tiểu Ngư ngồi xuống, đốt một ngọn nến trên đầu giường, ngẩng đầu nhìn hấn xoa tay: "Ngủ ngon ~"

Nghiêm Viêm nhìn cô một lúc lâu, đóng cửa lại mới đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư cời áo khoác nằm xuống, đôi mắt nhìn đông nhìn tây, ngoài cửa sổ tối om, tiếng nước và tiếng gió rít qua cửa sổ làm người không thể bình tĩnh.

Cô rụt rụt cổ, nằm vào trong chăn, cuộn tròn người lại.

Không nghĩ sẽ không sợ hãi, không nghĩ nữa, ngủ đi, ngủ đi.

Mơ mơ màng màng, cô lặn lộn đến tận khuya mới ngủ.

Đồng tử đan xen, cửa sổ bị nước mưa đập xuống phát ra tiếng rào rào, một tia sáng hiện lên ngoài cửa sổ, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm, đình tai nhức óc.

Lý Tiểu Ngư bị tiếng sấm đánh thức, vừa mở mắt đã nhìn thấy tia chớp, ầm một tiếng làm cô sợ tới mức giật mình.

Ôm đầu trùm chăn lại, cũng không thể áp chế được sự sợ hãi trong nội tâm, cô không sợ sét đánh, nhưng cô sợ ma, khi ngủ đều mở đèn, nhưng lần này mất điện, căn phòng tối đen, còn có sét đánh, cô không khống chế được mà nghĩ tới những thứ kinh dị.

Lại là một tiếng sấm, ầm một tiếng giống như đánh xuống đỉnh đầu, sợ tới mức Lý Tiểu Ngư ôm chăn chạy xuống giường, mở cửa ra đi đến cửa phòng Nghiêm Viêm, gõ gõ.

Nghiêm Viêm vốn dĩ không ngủ, ban ngày ngủ nhiều rồi, cũng không buồn ngủ, quan trọng nhất là, Lý Tiểu Ngư ngủ ở phòng bên cạnh.

Khi nghe thấy tiếng đập cửa, hần không có một tia tạm dừng mà đi xuống giường mở cửa, nhìn thấy cô khoác chăn, chỉ lộ ra một cái đầu và khuôn mặt sợ hãi.

Bên eo đột nhiên hơi nặng, Nghiêm Viêm nhìn cái đầu lông xù xù trước ngực, cảm nhận được hơi thở của cô, trong lòng chấn động, bàn tay không biết đặt ở đâu.

"Lý Tiểu Ngư, cậu....."

Nghiêm Viêm còn chưa nói xong, đã bị giọng nói rầu rĩ của Lý Tiểu Ngư đánh gãy: "Tớ sợ, Nghiêm Viêm, cậu để tớ ôm một lát."

Con người Nghiêm Viêm co rút lại, dây thần kinh tên là lý trí trong đầu đứt gãy.

Không biết qua bao lâu, Nghiêm Viêm nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của người trong ngực, vừa định cúi đầu nhìn, đã cảm thấy cơ thể của cô sắp ngã xuống đất, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy eo cô, vòng qua chặn bề người lên.

Khuôn mặt ngủ say của cô theo tia chớp chợt hiện ra trước mắt, khuôn mặt trắng nõn, bên trên cái mũi nhỏ là hàng mi dài, khẽ run run làm hần muốn duỗi tay sờ.

Nghiêm Viêm nhìn chằm chằm đôi môi của cô, hơi hơi mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy cái lưỡi mềm mại bên trong.

Một trận tê dại từ đỉnh đầu lan ra toàn thân, mang đến cảm giác nóng rực.

Nóng vào tận trong trái tim

Lý trí quay lại, Nghiêm Viêm ôm cô đến mép giường, chậm rãi thả xuống, sau khi đắp chăn cho cô, ra phòng, đi tới WC.

Tặng @modungtulan với câu trả lời đúng này!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Chó săn nhỏ (30)

Khi Thẩm Ngư về nhà đã là buổi chiều ngày hôm sau, Hà Phương còn chưa về nhà, nhưng chủ nhiệm lớp trực tiếp gọi điện thoại cho Hà Phương.

Hà Phương nghe chủ nhiệm lớp nói Thẩm Ngư trốn học, căn bản không thể tin được, nói sẽ hỏi lại con gái mình.

Bà xin nghỉ rồi nhanh chóng chạy về nhà, nhìn thấy Lý Tiểu Ngư đang ngồi đọc sách trên bàn.

Khi Lý Tiểu Ngư nhìn thấy Hà Phương cũng có chút kinh ngạc, "Mẹ, không phải mẹ đi làm sao?"

Hà Phương đặt túi xuống, ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ giọng ừ một tiếng, trên mặt cũng không có chút vẩn và tức giận.

Bà biết tính cách của con gái mình, từ nhỏ đã đặc biệt nghe lời, không để bà phải lo lắng, chẳng lẽ là trưởng thành, tới kỳ phản nghịch sao?

"Tiểu Ngư, ngày hôm qua con không đi học sao?" Hà Phương nghiêm túc nhìn cô, quan sát biểu tình của cô.

Lý Tiểu Ngư nói thật, "Lớp học có một bạn không tới, con bèn đi tìm bạn ấy....."

"Nam sinh hay là nữ sinh?"

"..... Nữ sinh." Lý Tiểu Ngư nói.

Trên mặt con bé cũng không có sự hoảng hốt, cô cũng không sẽ nói dối, là sự thật.

Hà Phương nhẹ nhàng thở ra, giờ tay xoa xoa đầu cô, "Về sau phải nói trước với thầy cô, chủ nhiệm lớp rất lo lắng cho con."

Lý Tiểu Ngư gật đầu trả lời: "Vâng."

Chuyện này xem như bỏ qua.

Hà Phương càng ngày càng bận, có đôi khi mười mấy giờ tối cũng chưa về nhà, Lý Tiểu Ngư cả ngày không thấy Hà Phương, muốn gặp mặt cũng khó.

Hôm nay thứ bảy khá tốt, Hà Phương nghỉ ngơi.

Nhưng trong nhà có khách tới, Hà Phương dậy sớm làm vịt, ngay cả hai con cá nuôi trong lu cũng làm món kho.

Người tới là em gái Hà Phương, cũng chính là dì của Lý Tiểu Ngư.

Hà Lan, mở một xưởng quần áo trong trấn, Hà Phương làm ở đó, Lý Tiểu Ngư cũng không có quá nhiều ấn tượng với người dì này, ấn tượng suy nhất là trong lễ tang của ba ba, Hà Lan ăn mặc quý phái nói chuyện gây dựng sự nghiệp với mẹ.

Lần này tới cũng là vì gây dựng sự nghiệp, Lý Tiểu Ngư ngồi ngoài sân phơi nắng, nghe tiếng cười của mẹ và dì truyền ra.

Lý Tiểu Ngư dọn ghế nhỏ đi đến cửa phòng bếp, vừa định đi vào lại nghe thấy Hà Lan nói nhỏ với mẹ cô.

"Chị, anh rể đã đi lâu như vậy, chị nhìn lại mình đi, trước kia như nào, bây giờ đều thành bà thím già, chẳng những phải làm việc mệt mỏi còn phải nuôi con, chị thật là." Hà Lan không quen nhìn bộ dáng do dự của chị gái mình.

Nụ cười của Hà Phương hơi cứng lại, "Tiểu Ngư đã lớn, chị không mệt."

Hà Lan cắn chặt răng nói: "Chị! Nghe lời em đi, đưa Tiểu Ngư cho mẹ nuôi, chúng ta đi nơi khác, chị có đầu óc kinh doanh, chúng ta nhất định sẽ làm nên chuyện."

Hà Phương rừ mắt, lắc đầu nói: "Đừng nói nữa, Tiểu Lan."

"Chị nghiêm túc suy nghĩ đi, chờ chị kiếm được tiền, có thể làm Tiểu Ngư sống tốt hơn a, chị xem Tiểu Ngư mặc quần áo gì, con bé trước kia là công chúa được đặt trong lòng bàn tay, bây giờ thì sao? Quần áo thô sơ, sống khổ sở."

"Chị nghĩ lại....." Hà Phương giống như bị người đánh một gậy, bàn tay xào rau cũng hơi run rẩy.

Mà Lý Tiểu Ngư đứng ngoài cửa nghe thấy tất cả, nắm chặt ghế nhỏ trong tay, cô biết Hà Phương dao động, Hà Phương rất có hứng thú với việc kinh doanh, vấn đề trong xưởng cũng do bà giải quyết.

Bà muốn gây dựng sự nghiệp, không dựa vào bất luận kẻ nào, Hà Phương chú định có thể trở thành một người phụ nữ tài giỏi.

Nhưng điều cần phải buông tay, đó là Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư không biết bị làm sao, ngực đau đớn, hốc mắt cũng chưa xốt, đây là cảm giác cô chưa bao giờ trải qua.

Đỉnh đầu bỗng nhiên hơi nặng, một bàn tay xuyên qua mái tóc, ầm áp thân mật xoa xoa.

Lý Tiểu Ngư quay đầu nhìn lại, đối diện với một đôi mắt xám.

Hắn hừ hừ thu tay lại, một bàn tay duỗi đến trước mặt Lý Tiểu Ngư, mở ra, bên trong là một viên kẹo, đó là kẹo sữa thỏ Lý Tiểu Ngư thích ăn nhất.

Lý Tiểu Ngư bóc vỏ, nhét vào trong miệng, hương vị ngọt ngào dễ dàng trấn an trái tim.

Con người màu xám của hắn tỏa sáng, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, cổ họng gật gật.

Đồ ăn của hắn nhìn rất đau lòng, ngẫu nhiên dứt đồ ăn, làm đồ ăn thả lỏng cảnh giác, về sau không sợ đồ ăn chạy trốn~

Chương sau Nghiêm Viêm và chị Ngư nhìn thấy thứ gì??

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chó săn nhỏ (31)

Hà Lan ngậy người một buổi trưa mới đi, Hà Phương đi tiễn, khi trở về trên mặt đã khôi phục tươi cười, bụng trái cây đi vào phòng Lý Tiểu Ngư, lần này không rời đi, mà là ngồi một lát.

Lý Tiểu Ngư dừng làm bài, nói: "Mẹ."

Hà Phương vội vàng xoa xoa khoeo mắt, nâng đầu cười hỏi: "Sao, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, con chỉ gọi một chút." Lý Tiểu Ngư nhỏ giọng nói, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

"Tiểu Ngư, nếu mẹ đi xa một đoạn thời gian, con có trách mẹ không?" Giọng nói của Hà Phương mang theo thấp thỏm và khẩn trương.

Lý Tiểu Ngư im lặng thật lâu, mới nói: "Sẽ không, mẹ có chuyện mẹ muốn làm, Tiểu Ngư đều hiểu."

Hà Phương lại roi nước mắt, dúi mắt nói: "Đi ngủ sớm một chút, mẹ đi ngủ đây."

"Vâng, mẹ ngủ ngon."

"Ngủ ngon ~"

-

Thời tiết càng ngày càng lạnh, không khí cũng càng thêm khô hanh, các bạn học cười đối phương tóc tĩnh điện bay qua đỉnh đầu, cũng mặc áo lông thật dày.

Thân cây ngoài cửa sổ được tô một đoạn vôi màu trắng, lá cây khô héo theo gió bay xuống đến cửa sổ, sân thể dục trống rỗng phủ đầy lá khô.

Ba mươi phút tiết thứ hai, chủ nhiệm lớp gọi tất cả mọi người ra sân thể dục quét lá cây, lục tục đi xuống cầu thang, Nhị Nữ bọc một thân áo bông, màu đỏ rực, ở trong đám người cực kỳ bắt mắt.

Lý Tiểu Ngư đưa cho Nhị Nữ một viên kẹo, mình cũng bóc một viên.

Nhị Nữ cũng không hỏi cô chuyện xảy ra ngày hôm đó, chỉ hỏi có phải cô thích Nghiêm Viêm không.

Lý Tiểu Ngư không nghĩ tới Nhị Nữ sẽ hỏi chuyện này, nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không thích."

Cô biết mình từ nhỏ đến lớn thiếu hụt tình cảm, căn bản sẽ không có loại cảm giác thích này, mà vì sao cô lại làm những chuyện khác thường như vậy, chính cô cũng không biết.

Nhị Nữ cảm chổi quét đến bên cạnh cô, nhìn xung quanh vài lần mới nói: "Cậu có phát hiện vài người trong lớp chúng ta đã mấy ngày không đi học không?"

Lý Tiểu Ngư cũng phát hiện, cô là lớp phó kỷ luật, tất cả mọi người trong lớp đều được cô nhớ kỹ, hôm nay lớp học ít nhất có năm sáu người không tới, cô đã nói với chủ nhiệm, chủ nhiệm chỉ bảo cô đừng nói cho người khác, không giải quyết được gì.

Nhị Nữ kỳ quái dừng động tác, nói: "Ba của tớ nói, mấy ngày nay trấn trên không yên ổn, mất tích rất nhiều người, phải thật nhiều cảnh sát đi tìm cũng không tìm được, cũng không biết làm sao."

"Cậu nói xem mấy bạn lớp mình có thể cũng bị mất tích không? "

Lý Tiểu Ngư đẩy đẩy Nhị Nữ, đôi mắt ý bảo nhìn phía sau.

Nhị Nữ quay đầu nhìn lại, đã thấy lớp phó vệ sinh nhìn về phía bên này, vội vàng dừng lại, chuyên tâm quét rác.

Trường học chỉ có một khu nhà, nhưng sân thể dục lại rất lớn, lớp học hơn bốn mươi người quét đến khi chuông tan học tiết thứ tư vang lên, mới miễn cưỡng xong.

Tất cả mọi người đều thn thờ, nhức tay đau eo trở lại phòng học sắp xếp sách vở đi ăn cơm.

Lý Tiểu Ngư nhìn thoáng qua vị trí trống rỗng cuối lớp, hôm nay Nghiêm Viêm không tới.

Buổi chiều tan học, Nhị Nữ bảo cô cẩn thận một chút, gần đây luôn có người mất tích, bây giờ đã từ trấn trên kéo đến trong thôn, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lý Tiểu Ngư tạm biệt Nhị Nữ rồi đi về nhà, nhưng ở một chỗ ngoặt, cô lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Sau đó, bóng dáng kia đã chạy tới bờ ruộng.

Bóng dáng kia... nếu cô không nhìn nhầm là..... Nghiêm Viêm?

Lý Tiểu Ngư vội chạy qua, bờ ruộng rất nhiều chông rom rạ, sắc trời tối sẫm, chông rom rạ rất nhiều, chặn tầm mắt của cô.

Hôm qua không có người trả lời đúng nên có 1 chương thoải nhé!!!

Chị Ngư và anh nhà gặp phải thứ gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chó săn nhỏ (32)

Vừa định kêu một tiếng, miệng đã bị người che lại, Lý Tiểu Ngư vừa định giãy giụa, hơi thở của người nọ lại phả vào cổ cô, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, "Đừng lên tiếng."

Lý Tiểu Ngư dùng giãy giụa, an phận dựa vào trong ngực Nghiêm Viêm, đôi mắt không khổng chế được nhìn về phía sau, thấy Nghiêm Viêm căng thẳng, nhìn phía trước hai người.

Theo tầm mắt hần nhìn lại, Lý Tiểu Ngư nhìn thấy một bóng đen, giống như sói, hình thể rất lớn, cao hơn ba mét, cẩn thận nghe, có thể nghe thấy tiếng rống làm người ta sợ hãi, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào bọn họ, cái loại cảm giác bị dã thú theo dõi giống như dùng đá lạnh lướt qua toàn bộ lỗ chân lông, mang đến từng cơn run rẩy.

Lý Tiểu Ngư đều hoài nghi mình đang nằm mơ, sao có thể có con sói nào to như vậy?

Có thể cảm giác được phía sau Nghiêm Viêm căng thẳng, Lý Tiểu Ngư không dám cử động, nhìn con sói kia từng bước đi về phía bọn họ.

Lúc này, Nghiêm Viêm thấp giọng nói bên tai cô: "Tôi nói ba hai một thì cậu chạy đi!"

"3.....2.....1.....! Chạy!"

Lý Tiểu Ngư bị hần đẩy, nhấc chân dùng sức lực toàn thân chạy về phía trước, gió thổi qua bên tai, tiếng thở dốc khác thường trong bóng đêm yên tĩnh, không biết chạy bao lâu, chỉ cảm thấy phổi sắp nứt ra, cô mới dừng lại, vừa quay đầu lại, phía sau không có một bóng người.

Cô tròn to mắt, nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy Nghiêm Viêm.

Người khác đâu? Không phải chạy với mình sao?

Chẳng lẽ..... Hần để cô chạy trước, còn mình dụ con sói kia đi sao?

Lý Tiểu Ngư không dám nghĩ tiếp, nhấc chân quay lại, lúc này bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nói máy móc lạnh băng, rút linh hồn của cô ra.

【 Ký chủ, cô mau đi đến đầu phố, cứu Hà Phương!! 】

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy toàn thân không có một tia sức lực, xụi lơ ngồi dưới đất, tay chống trên mặt đất, một lúc sau mới nói: "Hệ ca, sao lại tới đây? Không phải nói thế giới này không có hệ thống sao?"

【 Không còn thời gian nữa đâu, cốt truyện của Hà Phương xảy ra trong đêm nay, ký chủ nhất định phải đi tới trước 8 giờ, nếu không tất cả nhiệm vụ sẽ thất bại. 】

"Vậy Nghiêm Viêm phải làm sao? Nếu hần chết, thế giới này....."

【 Hần sẽ không chết! 】 Hệ thống đánh gãy lời nói của cô, dồn dập nói.

【 Hần là vận mệnh chi tử trong thế giới này, cốt truyện này hần bắt buộc phải trải qua, hần sẽ không chết, ký chủ, cô mau đi..... Tích tích tích tích.....】

"Hệ ca? Hệ thống! Hệ thống!" Thẩm Ngư gọi rất nhiều lần, lại không có ai trả lời.

Thẩm Ngự đứng lên nhìn thoáng qua phương hướng của Nghiêm Viêm.

Trên mặt lộ ra sự do dự và rối rắm.

Thế giới này thật sự ngoài dự đoán của cô, ban đầu chỉ là thế giới trọng sinh xây dựng sự nghiệp, đột nhiên thay đổi thành một thế giới khoa học viễn tưởng.

Cầm lấy di động nhìn thời gian, Thẩm Ngự xoay người rời khỏi bờ ruộng, chạy tới khu phố Hà Phương xảy ra chuyện.

Hà Phương tuyệt đối không thể chết được, nếu không tất cả đều thất bại trong gang tấc.

-

Chạy từ thôn đến nơi đó cũng mất tầm mười năm phút, sắc trời trở tối, cửa hàng trên đường đều đóng cửa, đèn đường mỏng manh không thể chiếu sáng con đường phía trước, Hà Phương cầm đèn pin, từng bước một đi về phía trước.

Con đường có chút gồ ghề lồi lõm, lực chú ý của Hà Phương đều ở trên đường, căn bản không nhìn thấy mấy tên lưu manh du côn trên đường.

Đèn pin trong tay Hà Phương rất sáng, làm người ta có thể nhìn thấy từ xa, còn chưa ngẩng đầu, đèn pin trên tay đã bị cướp đi, hai người chế trụ cánh tay, một người bịt miệng, kéo vào trong một góc.

Chị Ngự và ai cứu Hà Phương???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chó săn nhỏ (33)

Cô căn bản không cứu được Hà Phương, thân thể này bệnh tật ốm yếu, thể chất cực kém, chạy hai bước đều sẽ thở dốc, đừng nói chống lại mấy tên rác rưởi đó.

Thẩm Ngự vừa chạy vừa nghĩ, cổ họng đau rát, một đường chạy tới, với tốc độ này, đừng nói cứu Hà Phương, có thể còn chết ngay trên đường đi.

Làm sao bây giờ?

Không có hệ thống, không có đạo cụ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng cô không có năng lực.

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt, Thẩm Ngự dừng bước, đôi mắt sáng ngời.

Chó săn nhỏ.

Hắn có thể.

"Số 986! Cậu ở đâu?" Thẩm Ngự hét to.

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người đã vọt đến trước mặt cô, Thẩm Ngự vừa định nhìn lại, gương mặt đã bị người nắm, người nọ néo néo, mang đến từng trận đau đớn.

"Ngự....." Hắn cúi người xuống, khuôn mặt đột nhiên tới gần Thẩm Ngự, cặp mắt màu xám trắng tập nhìn chăm chú đôi mắt cô.

Thẩm Ngự sợ tới mức lùi về phía sau một bước, nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng, không quan tâm sự đau đớn trên mặt, kéo hắn chạy.

Hắn giật mình, mơ màng bị kéo chạy về phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt vì chạy nhanh của cô, dừng lại, tay kéo một chút, không phí nhiều sức đã làm cô dừng lại, khom người bế lên.

Thẩm Ngự vội vàng không ngừng đẩy đẩy ngực hắn, gấp đến độ mắt, "Hà Phương..... Mẹ, mẹ tớ đang xảy ra chuyện, cậu có thể đưa tớ tới một chỗ không?"

Dứt lời, Thẩm Ngự nhụt chí, hắn nghe không hiểu cô đang nói gì, hắn ở trong phòng thí nghiệm hàng năm, sao có thể nghe hiểu tiếng người, làm sao bây giờ..... Chẳng lẽ nhiệm vụ thất bại như vậy sao.

Hắn lại néo néo gương mặt cô, hơi hơi hé miệng, giọng nói khàn khàn phát ra từ trong miệng: "Ồ..... Ở đâu?"

"....." Thẩm Ngự kinh ngạc, mở to mắt nhìn hán vội nói: "Tớ chỉ đường cho cậu."

Vừa mới nói xong, Thẩm Ngự đã cảm thấy hình như mình đang bay lên.

Giống như thế giới tu tiên, Thẩm Ngự nhìn trời cao, gió lùa vào ống tay áo, lạnh buốt lại cực kỳ khiếp sợ.

Hán không phải là yêu quái chứ?

-

Hà Phương kinh hãi đứng sực giữa giữa, lại không thảng nổi ba người, bị kéo trên mặt đất, cọ xát cõ đại bùn đất, cho tới khi bị kéo vào một căn phòng hoang vắng, một người đá văng cửa gỗ, kéo Hà Phương vào.

Con đường này buổi tối căn bản không có người, ngay cả kêu to cũng không ai nghe thấy, trăng bị mây đen che một nửa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng bộ dáng ba tên du côn kia, đều hơn ba mươi tuổi, diện mạo đáng khinh, hai mắt hưng phấn nhìn chằm chằm thân thể Hà Phương.

Những người này không có vợ, ham ăn biếng làm, dựa vào trộm cắp sống qua ngày, đêm nay định đi ăn cắp, vừa lúc gặp Hà Phương, bèn nổi lên sắc tâm.

Hà Phương mới ba mươi lăm, diện mạo tú lệ dịu dàng, hàng năm làm bà chủ, rất có khí chất.

Ba tên du côn hí hí mắt dường như có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo của Hà Phương, hô hấp dồn dập, nửa dưới cứng rắn, không nhịn được sờ soạng cơ thể Hà Phương.

Hà Phương tuyệt vọng, cổ họng không nhịn được mà nôn ra.

Hà Phương ăn một tát, lời nói thoả mạ nói: "Tiện nhân, hôm nay ông đây chẳng những muốn sờ mày, còn muốn làm chết mày!"

Miệng Hà Phương bị ngón tay bản thủ nhét vào, giữa thân thể như thế nào cũng không thể trốn thoát, trong lòng chỉ còn lại hận ý và tuyệt vọng.

Con gái của bà phải làm sao? Nếu hôm nay bị bọn cầm thú này..... Tiểu Ngự làm sao bây giờ? Tiểu Ngự của bà a.....

Thân tặng @Neconagi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chó săn nhỏ (34)

Mấy tên côn đồ thấy Hà Phương khóc sụt sùi, quát một tiếng, đầu Hà Phương đập vào hòn đá đằng sau, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Mẹ này, dùng lực lớn như vậy làm gì? Ngất đi rồi còn chơi cái gì? Giống như chơi người chết vậy."

"Có chơi là được rồi, lần lần lần, tao muốn là người đầu tiên, bọn này cút sang một bên đi."

Khi tên du côn kia vừa cởi quần Hà Phương ra, tay sắp chạm vào quần lót, chỉ nghe phụt một tiếng, động tác của gã dừng lại.

Hai gã du côn kia cảm thấy trên mặt nóng nóng, từng giọt chảy xuống, hơi sùng sốt, nhìn nhau, đột nhiên thấy dòng máu đỏ tươi trên mặt đối phương.

Chưa kịp nhìn về phía sau, sau lưng đã cảm thấy đau đớn, chết không nhắm mắt ngã xuống.

Mà phía sau chúng xuất hiện hai người.

Thẩm Ngự còn có thể chấp nhận cảnh tượng máu me này, cũng không cảm thấy ghê tởm, nhưng cái tay che mắt cô vẫn không bỏ xuống, cô đẩy đẩy hán, nhỏ giọng nói: "Bỏ xuống đi, tớ không sao."

Đôi mắt xám âm trầm nhìn chằm chằm ba người đàn ông trên mặt đất, móng vuốt trên tay không dừng lại, ném bọn họ ra thật xa mới bỏ tay xuống.

Sau khi Thẩm Ngự nhìn thấy Hà Phương, hô hấp đều trầm trọng rất nhiều, đây là Lý Tiểu Ngự xuất hiện, nội tâm tràn ngập đau đớn và giận dữ, hai mắt mơ hồ.

Đi đến bên cạnh Hà Phương, khi Thẩm Ngự mặc quần áo lại cho bà, lại nhìn thấy sau cổ Hà Phương không ngừng chảy máu, trên cục đá có một cái

đỉnh, Hà Phương không chỉ là bị ngắt, cái đỉnh kia còn đâm vào mạch máu sau cổ.

Tuy không phải động mạch chủ, nhưng với tốc độ chảy máu như vậy, chưa đến một tiếng, Hà Phương sẽ chết ở đây.

Nhưng vào lúc này, người phía sau Thẩm Ngư bỗng nhiên kêu một tiếng ngã xuống đất, gào rống lẫn lộn, khuôn mặt đầy đau đớn.

Sao, sao lại thế này?

Thẩm Ngư vội chạy đến bên cạnh hắn, cũng không phát hiện miệng vết thương trên người hắn, nhưng vẻ mặt hắn cực kỳ đau đớn, còn nôn ra máu, sắc mặt trắng bệch.

"Cậu làm sao vậy?" Thẩm Ngư đẩy đẩy thân thể hắn.

Chẳng lẽ là trước đó hắn bị thương bên trong sao? Không thể nào, năng lực tự lành của hắn mạnh mẽ như vậy, sao có thể bị thương nặng như vậy?

Không kịp tự hỏi, bên kia Hà Phương gấp gấp, chỉ chậm trễ một chút thôi là mất mạng.

Nếu nhiệm vụ thất bại.....

Thẩm Ngư đứng lên, nâng Hà Phương lên, lại không thể kéo người đi, làm sao bây giờ, trời muốn diệt cô à!

"Bàn tay vàng đầu à! Có loại nào tăng sức lực không? Đây là....." lần đầu tiên tôi bất lực như vậy.

Bỗng nhiên lúc này, một dòng chữ hiện lên trước mặt nàng.

【Số 986 sẽ không sao, ký chủ mau mang Hà Phương đi bệnh viện, thuốc tăng lực chỉ có tác dụng trong mười phút.】

Sau khi dòng chữ kia biến mất, Thẩm Ngư lập tức cảm thấy tràn ngập sức mạnh.

Hệ ca..... Sao lại tốt với tôi như vậy? Ở bên ngoài còn nhớ đến tôi.....

Thẩm Ngư cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, công Hà Phương, bước chân hơi dừng lại, đôi mắt nhìn người đang lẫn lộn trên mặt đất, vừa lúc đối diện với đôi mắt xám u ám của hắn, trong đó chỉ có bóng dáng của cô.

"Ngư..... Ngư....."

Rõ ràng đã đau nửa chết nửa sống, còn cố gắng gọi tên cô, Thẩm Ngư cắn chặt răng, huyết Thái Dương ồ ồ đau.

Hắn sẽ không sao, Lý Tiểu Ngư này đang làm gì? Hà Phương sắp chết rồi!

Nhắm mắt lại, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, không dừng lại xoay người rồi đi.

Cô không nhìn thấy người nằm trên mặt đất phía sau, trong mắt lộ ra bi thương, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng cô, trong cổ họng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Sau nhiều năm gặp lại Nghiêm Viêm làm nghề gì??

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chó săn nhỏ (35)

Bệnh viện gần nhất, bác sĩ còn đang viết báo cáo, lại nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm, vội dừng lại ra mở cửa, nhìn thấy một cô bé cùng một người phụ nữ lớn hơn mình rất nhiều đi vào, máu nhỏ giọt trên sàn nhà, cô bé hét hoảng thất thố nhìn ông, lớn tiếng nói: "Cứu mẹ cháu, cứu bà ấy đi bác sĩ!"

Bác sĩ lấy lại tinh thần, vội vàng bế người phụ nữ kia nâng vào phòng cấp cứu.

Bệnh viện không lớn, hành lang trống rỗng, ánh đèn sáng ngời chiếu sáng hành lang, thời tiết lạnh dần, từng cơn gió lạnh thổi vào người, Lý Tiểu Ngư không cảm giác được một tia lạnh lẽo, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nâng tay lên che mặt, thờ dãi.

Làm sao bây giờ, nếu mẹ xảy ra chuyện không hay, cô nên làm gì?

Trái tim đau đớn làm cô không thể ngồi thẳng, giống như trên lưng có một cục đá nặng nghìn cân, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Thời gian thong thả trôi qua, khi Lý Tiểu Ngự cảm thấy đã qua một thế kỷ, cửa phòng giải phẫu mới từ từ mở ra, một đám người đi ra, Lý Tiểu Ngự ngo ngắc nhìn, chậm chạp không đứng lên.

Trước mắt giống như ảo giác, nếu không phải một bác sĩ đi tới nói chuyện với cô, cô còn đang đắm chìm trong kinh ngạc.

"Cháu có quan hệ gì với người bệnh?" Một bác sĩ cầm giấy đi tới bên cạnh cô hỏi thăm.

Lý Tiểu Ngự hơi hơi hé miệng, cổ họng khô khốc nói, "Bà ấy..... Bà ấy là mẹ cháu."

Bác sĩ là người mổ chính lần này, ngoại trừ vết thương sau cổ, trên người cũng có nhiều chỗ bị người cắn véo loại dấu vết này nếu ông không đoán sai thì là..... Chỉ xuất hiện khi quan hệ tình dục.

Nhưng đây là sự riêng tư của người bệnh, ông không có quyền hỏi.

Cô bé nhìn qua cực kỳ mệt mỏi, hai mắt trống rỗng, giống như thi thể không có linh hồn, làm người đau lòng.

"Mẹ cháu đã không sao, cháu sang bên kia làm thủ tục nhập viện, còn viện phí, có thể chờ mẹ cháu tỉnh lại rồi nộp." Bác sĩ tận tình tận nghĩa.

Lý Tiểu Ngự nghe vậy, nửa ngày sau mới thở ra một hơi, gật đầu nói cảm ơn: "Cảm ơn bác sĩ."

"Bác sĩ, cháu còn có vài chuyện phải làm, bác có thể chăm sóc mẹ cháu một lát được không, cháu bảo đảm buổi sáng ngày mai sẽ quay lại!"

"Này....." Bác sĩ hơi do dự, cũng không phải chưa từng thấy có người để bệnh nhân ở một mình trong bệnh viện, còn mình thì chạy trốn.

Lý Tiểu Ngự cúi đầu, giọng nói run rẩy yếu ớt: "Cháu có hai người bạn cũng đang gặp nguy hiểm, cháu muốn đi xem thế nào."

"Cháu..... Thôi, cháu đi đi, nhưng..... Nếu trước 7 giờ sáng mai cháu không quay lại, tôi chỉ có thể giao mẹ cháu cho cảnh sát."

"Vâng ạ! Cảm ơn bác sĩ!"

-

Khi đi vào căn nhà hoang phế kia, Lý Tiểu Ngự không thấy ai, trong lòng chấn động.

Tìm rất lâu cũng không tìm thấy hân, ngay cả ba tên lưu manh kia cũng biến mất.

"Số 986!" Lý Tiểu Ngự hét to, mười mấy phút sau, cũng không có động tĩnh.

Nhiều chát mày lại, bàn tay nắm chặt khế buông ra, rũ mắt lăm bầm tự nói: "Cậu ở đâu....."

Đêm đã khuya, sương đen bao phủ, che khuất nửa vầng trăng, từng cơn gió lạnh lướt qua bờ ruộng, một cô bé đang chạy, không biết bị ngã bao nhiêu lần, vẫn đứng lên, tiếp tục đi về phía trước.

"Nghiêm Viêm!"

Hai anh chị gặp lại nhau ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chó săn nhỏ (36)

Lý Tiểu Ngự hô hấp dồn dập, đầu đau đốn choáng váng, cơ thể quá yếu ớt, cơ thể này của cô không thể chạy bộ, nhưng đi tới nơi Nghiêm Viêm và cô tách ra, lại không nhìn thấy một người.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ về nhà sao?

Lý Tiểu Ngự nghĩ vậy, xoay người chạy về nhà của Nghiêm Viêm.

Sắc trời bắt đầu sáng hơn, Lý Tiểu Ngự mới chạy tới nhà Nghiêm Viêm.

Trên cửa gỗ có một cái khóa sắt, cửa sổ đóng chặt.

Không ai.....

"Nghiêm Viêm! Cậu ở đâu?" Lý Tiểu Ngư đi đến cửa sổ nhìn vào bên trong, trả lời cô là sự yên tĩnh.

-

Mà bên kia trong một gian phòng bí mật dưới lòng đất, mười mấy người đàn ông mặc đồ trắng đi lại xung quanh hai cái giường, trên hai chiếc giường kia nằm hai người, một người là Nghiêm Viêm, một người tóc dài.

Ngoài cửa kính trong suốt, một người đàn ông tóc bạc khoanh tay trước ngực, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm máy theo dõi.

"Thưa thầy, chỉ số của Nghiêm Viêm đã khôi phục bình thường, nhưng số 986....." Người đàn ông đứng bên cạnh người tóc bạc chậm chạp không dám nói ra câu cuối cùng.

Người đàn ông tóc bạc là Nghiêm Duệ, là người đứng đầu căn phòng bí mật này, cũng là cha Nghiêm Viêm, hai mắt ông ta hiện lên một tia cuồng nhiệt, nâng ngón tay run rẩy vỗ vỗ trên cửa kính, "Dụng cụ có xuất hiện điều gì khác thường không?"

"Không ạ, tất cả đều bình thường."

Khóe miệng Nghiêm Duệ cong lên, "Vây được rồi."

"Nhưng mà....." Ngự khí của người đàn ông đeo kính mang theo đáng tiếc: "Số 986 không phải vật thí nghiệm thành công nhất của chúng ta sao? Hẳn có được năng lực vượt xa con người, chúng ta tốn bao nhiêu tâm huyết bao nhiêu nhân lực mới thành công, cứ mất đi như vậy, giáo sư, sao thầy nỡ từ bỏ."

Chỉ vì Nghiêm Viêm mà dung hợp cơ thể của 986 với hắn, không phải giáo sư để ý số 986 nhất sao.....

"Tôi vẫn chưa nói với em." Giáo sư Nghiêm nói nhưng vẫn nhìn tình hình bên trong, "Tế bào của 986 được lấy từ cơ thể Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm là con trai tôi, DNA của hắn là đối tượng nghiên cứu hoàn mỹ nhất, số 986 có thể dung hợp với Nghiêm Viêm là bởi vì bọn họ là một, bây giờ dung hợp, con trai của tôi, quá hoàn mỹ~"

"Ngã ~ có thể thấy hình ảnh này khi còn sống, thật sự quá thỏa mãn ~" Ánh mắt Nghiêm Duệ nóng bỏng lập loè, bình tĩnh nhìn Nghiêm Viêm bị đám người vây quanh.

Người đàn ông đeo kính biết Nghiêm Duệ là người điên, có thể vì hạng mục nghiên cứu "Thần thoại" không từ thủ đoạn, không tiếc bất luận thứ gì, ngay cả khi một mối đến chết cũng sẽ không làm ông ta dừng lại.

Hạng mục "Thần thoại" là hạng mục được bí mật nghiên cứu hơn hai mươi năm qua, viện nghiên cứu bị nổ mạnh trên trần chỉ là một trong những phòng nghiên cứu mà thôi, hơn mười người chết mà bọn họ không sao là do quốc gia, quốc gia bảo vệ và tôn sùng nghiên cứu của bọn họ, Nghiêm Duệ là thiên tài nghiên cứu khoa học, trong những năm thiếu thốn nhân tài này, quốc gia có thể vì ông tiếp tục nghiên cứu, mà dấu điểm sự thật mở một mắt nhắm một mắt.

Hạng mục "Thần thoại" này dùng sói làm mục thí nghiệm, mà số 986 là vật thí nghiệm thứ 986, phôi thai là được lấy từ tế bào của Nghiêm Viêm tạo thành, những vật thí nghiệm trước hoàn thành thất bại, chỉ có số 986 sống sót, điều này làm cho những nhân viên ở đây đều vô cùng kích động.

Trong quá trình thực nghiệm, máu me tàn nhẫn và lặp lại, thể chất của số 986 làm bọn họ kinh ngạc, nhân viên dùng các loại phát điện nhiệt điện, ngay cả khi chém đứt đầu, chưa đến nửa tiếng, thân thể hắn đã khôi phục bình thường.

Bọn họ không kích động sao được.

Nhưng lại không còn, người đàn ông đeo kính tiếc nuối thu mất, một lần nữa nhìn về phía Nghiêm Viêm, số 986 đã dung hợp với hắn, nếu hắn tỉnh lại, sẽ biến hóa như thế nào?

Trong ngày hợp lớp chị Ngư làm mất thứ gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chó săn nhỏ (37)

Thời gian dung hợp mất mười ngày, mọi người kinh ngạc cảm thán nhìn xác suất thành công 99%, cũng chứng kiến hình ảnh không thể tưởng tượng, nếu

dùng trong nghiên cứu y học, sẽ là bước nhảy vọt không thể hiểu hết.

Trong tám kính trong suốt, thiếu niên cả người trần trụi, làn da màu đồng do phơi nắng, đi xuống là đôi chân thẳng tắp thon dài, nhìn lên là khuôn mặt tuấn lãng.

Lồng ngực phập phồng, ngón tay khẽ run, đều nói lên hắn còn tồn tại.

Người đàn ông đeo kính nhìn vào bên trong, kính ngạc lên tiếng: "Đúng là kỳ tích."

Nghiêm Duệ vẫn luôn phái người theo dõi Nghiêm Viêm, cũng kiểm tra thể chất của hắn, ngày đó ông ta đuổi theo Nghiêm Viêm, lại không cẩn thận mất dấu, khi tìm thấy hắn, lại phát hiện hắn giết chết số 1023, ông ta vĩnh viễn không thể quên hình ảnh ngày hôm đó.

Nghiêm Viêm cười trên người 1023, dùng gậy cắm vào trong mắt số 1023, nhân lúc số 1023 đau đớn nhảy lên cắm xuyên qua bụng số 1023.

Máu bắn khắp nơi, máu bắn lên khuôn mặt hắn, đôi mắt đen nhánh mang theo lạnh lẽo và thô bạo không thể xuất hiện ở một thiếu niên mười mấy tuổi.

Tuy số 1023 là sản phẩm thất bại, nhưng lực công kích mạnh hơn một người đàn ông trưởng thành rất nhiều, làm sao sẽ bị thiếu niên giết chết dễ dàng như vậy, sức lực của ông ta cũng không đủ để cắm xuyên bụng số 1023 a.

Thân hình số 1023 cao lớn, tuy bụng không cứng rắn bằng phần lưng, nhưng so sánh với con người, đó là còn cứng hơn đá, sao có thể.....

Bây giờ mới biết được, có thể phân liệt thành quái vật như số 986, sao có thể là người thường.

Người đàn ông đeo kính đẩy đẩy gọng kính, vừa muốn rời đi, lại nghe thấy giọng nói ní non bên trong.

Dựa gần, cúi người xuống đã nghe thấy hắn nói trong mơ hồ.

"Ngư..... Ngư..... Đừng bỏ lại tớ....."

Người đàn ông đeo kính mở to mắt, không phải bây giờ đang trong thời gian chữa trị sao? Sao có thể nói mơ?

Đúng là gặp ma..... Người đàn ông đeo kính hoảng hốt chạy tới phòng thí nghiệm của Nghiêm Duệ.

Đây là một phát hiện quan trọng, thời gian chữa trị thể nhưng còn có thể nói chuyện!

-

Mười năm sau.

Trong một căn phòng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, tới bàn đu dây trên ban công, nhìn lên trên, váy lụa màu xanh bị làn gió nhẹ nhàng thổi, tạp chí đặt trên mặt bệ một tiếng rơi xuống đất, khuôn mặt nhỏ của một cô gái lộ ra.

Khuôn mặt thanh tú, là một khuôn mặt của người phía Nam, hai mươi lăm tuổi, lại nhìn giống như chưa hai mươi tuổi, càng giống vị thành niên hơn.

Cánh môi hơi mím, bên tai vang lên tiếng chuông khiến cô mở to mắt, đôi mắt mang theo một tia vui vẻ, cầm di động, nhận cuộc gọi đến.

"Tiểu Ngư! Hẹn lớp tới nay cậu không được quên nha!"

Cô gái cũng chính là Lý Tiểu Ngư ngáp một cái, đồng ý.

Đầu bên kia là Nhị Nữ, gần đây năm, Lý Tiểu Ngư theo Hà Phương tới thành phố H, từ một quán nhỏ phát triển trở thành công ty, Lý Tiểu Ngư từ nghèo trở thành giàu có, đối với cô mà nói không thay đổi chút nào, chỉ là rời khỏi thôn, rời khỏi ngôi trường kia.

Gia đình Nhị Nữ năm năm trước xảy ra chuyện, trong nhà càng thêm nghèo khó, sau khi Hà Phương biết, bèn gọi bọn họ đến công ty của bà làm việc.

Thân tặng @Tea_nht

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chó săn nhỏ (38)

Mười năm trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hà Phương ở bệnh viện không có người chăm sóc, em gái Hà Phương Hà Lan cũng không tới, vẫn luôn

dùng lý do có việc thoái thác, Lý Tiểu Ngư vốn định tạm nghỉ học đi bệnh viện chăm sóc Hà Phương, lại bị Nhị Nữ biết, sau đó mẹ Nhị Nữ xin nghỉ trong nhà máy, tới bệnh viện chăm sóc Hà Phương.

Đề Lý Tiểu Ngư yên tâm đi học không cần phải lo lắng tới chuyện bệnh viện.

Hà Phương vẫn luôn nhớ chuyện này, muốn tìm một cơ hội báo đáp bọn họ, đây là một cơ hội.

"Tiểu Ngư..... Tớ nghe nói Nghiêm Viêm cũng tới....."

"Nghiêm Viêm?" Lý Tiểu Ngư nghe được hai chữ này, dường như những ký ức được giấu kỹ mở ra, khuôn mặt của hắn cũng trở nên mơ hồ.

Đã bao lâu không nghe thấy cái tên này.....

Nhị Nữ nghĩ đến ngày đó Tiểu Ngư thất hồn lạc phách nhìn bàn cuối cùng, chỉ lo lắng, người khác đều nói Lý Tiểu Ngư căn bản là con một sách, căn bản không có tình cảm, nhưng chỉ có cô biết, người đi vào trong lòng Tiểu Ngư chỉ có một.

"Tiểu Ngư a." Nhị Nữ vội vàng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, nếu không muốn tới cũng không sao."

"Tớ không sao, Nhị Nữ." Ngón tay Lý Tiểu Ngư vuốt ve đi động, hai chân đang đưa, bàn đũa cũng lên xuống theo, "Tớ muốn đi." Ngày đó sau khi rời đi, cô vẫn luôn tới nhà Nghiêm Viêm xem, suốt một tháng, Nghiêm Viêm đều không về nhà một lần nào.

Cô lo lắng hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hỏi chủ nhiệm lớp mới biết được Nghiêm Viêm chuyển trường, đi theo ch hắn.

Không sao là được, hắn không sao là được.

Nhưng còn... Người kỳ quái kia..... Từ sau ngày hôm đó, không xuất hiện trước mặt cô nữa.

-

Sắc trời ngoài cửa sổ sắc trời tối sầm lại, ánh đèn phòng khách sáng trưng, Hà Phương vào nhà thì thấy cô đi ra.

"Tiểu Ngư đi đâu vậy?" Hà Phương vội hỏi.

Lý Tiểu Ngư cất đi động vào trong túi, nói thật: "Đi tham gia họp lớp."

Hà Phương đi tới, sửa sang lại váy cho cô, cười nói: "Tiểu Ngư cũng sẽ trang điểm, đẹp như vậy, khi nào dẫn bạn trai về nhà cho mẹ xem."

Lý Tiểu Ngư nhú mày, "Mẹ....."

Đứa nhỏ này, ngây ngây ngô ngô, thật sợ bị người lừa, Hà Phương vỗ vỗ bả vai cô: "Đi thôi đi thôi, về sớm một chút, đừng đi vào chỗ tối, đi tới nơi nhiều người biết không."

"Vâng."

"Gặp chuyện nhất định phải gọi cho mẹ!"

"Vâng, con biết rồi."

Hà Phương xua tay: "Đi đi, buổi tối ăn ít kẹo, đã đau răng thì ăn ít đi một chút."

"Con biết rồi." Lý Tiểu Ngư không có một tia không kiên nhẫn gật đầu, ra ngoài đi vào thang máy.

Cửa sắt phản chiếu lại bộ dáng của cô, Lý Tiểu Ngư giơ tay xoa xoa má, có hơi đau, lại bị nhiễm trùng.

Cô thích ăn kẹo nhưng buổi tối đều nghiêm túc đánh răng, không bị sâu răng, nhưng lại luôn nhiễm trùng sưng đỏ, liếm liếm lại hơi đau.

Đi ra ngoài, cô cũng không ngồi taxi, mà là ngồi xe buýt đi, lúc này xe buýt không nhiều người, Lý Tiểu Ngư ngồi ở ghế cuối, đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không biết tới trạm nào, bên tai truyền đến tiếng thông báo, tiếng bước chân trầm ổn dừng lại bên cạnh cô, Lý Tiểu Ngư ngủ cũng không sâu, nhưng cũng không mở được mắt, mơ mơ màng màng cảm thấy lông mi ngứa, lướt qua trong chớp mắt.

Cho đến trạm cuối cùng, Lý Tiểu Ngư vừa mở mắt đã nhìn thấy bóng dáng một người, người nọ đeo mũ lưỡi trai màu đen, thân hình thon dài, đi đến cửa sau xuống xe.

Nhị Nữ làm nghề gì???

P/s: Bí câu hỏi quá rồi^^"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Chó săn nhỏ (39)

Bóng dáng có chút quen thuộc, Lý Tiểu Ngư không nghĩ quá nhiều, cho đến khi xuống xe, xem địa chỉ Nhị Nữ nhân, đi vào.

Là khách sạn, đại sảnh lộng lẫy huy hoàng, trang hoàng tráng lệ, đèn thủy tinh treo trên trần nhà, phục vụ đi ngang qua dừng bước, đi đến bên cạnh hỏi cô có cần giúp đỡ gì không.

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, vừa định gọi điện thoại cho Nhị Nữ, Nhị Nữ đã gọi đến trước, "Alo."

"Nhị Nữ, cậu ở đâu?"

"Tớ ở đây nè!"

Cúp máy, Lý Tiểu Ngư quay người lại đã thấy Nhị Nữ chạy tới, cô và Nhị Nữ đã một năm chưa gặp nhau.

Hai người ôm nhau, qua một lúc mới buông ra, Nhị Nữ kéo tay cô nói: "Tiểu Ngư a, cậu xinh đẹp hơn rất nhiều."

Lý Tiểu Ngư nhìn nhìn Nhị Nữ, sau khi học cao trung Nhị Nữ bắt đầu gầy, từ một cô gái bụ bẫm trở thành một người con gái đầy mị lực, nếu có người nhìn thấy ảnh ngày xưa, chắc sẽ không thể nhận ra đó là Nhị Nữ.

"Đi thôi, tớ muốn ăn kẹo." Lý Tiểu Ngư cảm thấy trong miệng đắng ngắt, ở trên xe ngồi lâu như vậy, cũng có chút say xe.

Nhị Nữ cười ha ha: "Cậu còn chưa bỏ được tật ăn kẹo a."

"Đây không phải là tật xấu, là yêu thích." Lý Tiểu Ngư sờ sờ hạt châu trên cổ theo thói quen, nhưng sờ soạng nửa ngày, làm sao cũng không thấy, đột nhiên dừng bước, cô cúi đầu nhìn xuống, không có gì cả.

Hạt châu của cô đâu?

Hạt châu kia cô đã đeo hơn mười năm, không có, thật sự có chút không quen.

Nhị Nữ thấy thế, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư nhìn xung quanh, tìm cả trong túi, nhưng vẫn không thấy nó.

"Tớ bị rơi đồ, Nhị Nữ." Cô chạm vào cổ, sắc mặt trắng bệch, "Có thể rơi xuống đất, tớ đi tìm thử."

"Cái gì vậy, tớ tìm giúp cậu." Nhị Nữ vội nói.

"Một viên hạt châu, chính là cái viên chúng ta nhặt được khi còn nhỏ." Lý Tiểu Ngư đi nhanh về phía trước, nói: "Cậu giúp tớ tìm xem ở đây có không, tớ ra bên ngoài tìm."

"Được!"

Lý Tiểu Ngư bước ra ngoài, chạy chậm đi xuống cầu thang, mở đèn trên di động chiếu sáng, tìm hạt châu kia.

Không nên rơi chứ, cái dây không biết làm từ chất liệu gì, mười năm dù cô có kéo túm thế nào cũng không đứt, sao hôm nay lại rơi mất? Chẳng lẽ là ở nhà sao?

Lý Tiểu Ngư nỗ lực nhớ lại, trong đầu lại trống rỗng.

Thật là..... Khăn trương không nhớ được gì cả.

Suy nghĩ, Lý Tiểu Ngư không nhìn thấy người đi phía trước, chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày, không kịp dừng bước.

Lòng bàn tay người nọ chạm vào trán của cô, lòng bàn tay lạnh băng chạm vào làn da, lạnh đến nỗi làm cô hơi run run.

Vội lui về phía sau ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người nọ mặc tây trang cắt may hoàn hảo, đeo kính gọng vàng, mỗi một chỗ trên khuôn mặt đều được điêu khắc tỉ mỉ, hoàn mỹ đến mức tận cùng lộ ra sự cấm dục thanh lãnh.

Thân tặng @Tea_nht

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chó săn nhỏ (40)

Đặc biệt là cặp kính gọng vàng, mười phần cấm dục.

Gương mặt này..... Đôi mắt của Lý Tiểu Ngư hơi lóe, sau đó vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không nhìn thấy phía trước."

Giọng nói của người kia trầm thấp từ tính như tiếng đàn cello, khí chất ưu nhã, lùi về phía sau một bước, nói: "Không sao, cô đang tìm gì vậy?"

"Là cái này sao?"

Hắn vươn tay, lòng bàn tay xuất hiện hạt châu, dây đeo đang đưa trong không khí.

Lý Tiểu Ngư mở to mắt, cầm hạt châu đặt trong lòng bàn tay, kinh ngạc hỏi: "Sao lại....." Ở trong tay anh.

Dường như thấy cô muốn hỏi, hắn đẩy đẩy gọng kính, thấu kính phản xạ lại khuôn mặt kinh ngạc của cô, môi mỏng khẽ mấp máy: "Nhặt được."

"Cảm ơn!" Lý Tiểu Ngư cúi người nói cảm ơn, nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác hạt châu ở trong lòng bàn tay làm cô yên tâm, thấp giọng lầm bầm: "Tìm thấy rồi..... Rốt cuộc cũng tìm thấy."

"Không có gì." Hắn hỏi: "Rất quan trọng với cô sao?"

Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời: "Rất quan trọng." Hạt châu này cô vẫn luôn đeo, đeo hơn mười năm, mỗi lần chạm vào hạt châu này, cô đều sẽ nhớ tới hắn. Nghĩ như vậy, trong mắt cô lướt qua một tia âm đạm.

Cũng không biết hắn thế nào.

"Phải không....." Ánh mắt hắn bị cặp kính che lại, như suy tư gì đó, giọng nói rất nhẹ, nhẹ làm Lý Tiểu Ngư cũng không nghe thấy.

"Tiểu Ngư!"

Phía sau truyền tới giọng nói của Nhị Nữu.

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại, đã nghe thấy Nhị Nữu nói: "Tớ không tìm thấy, cậu có tìm thấy không?"

"Tìm được rồi~" Lý Tiểu Ngư vẫy vẫy tay, xoay người chào hắn: "Cảm ơn anh, tôi đi trước nhé."

Hắn ừ một tiếng, nhìn bóng dáng cô đi xa, lòng bàn tay tinh tế vuốt ve, độ ẩm chưa biến mất trở thành sự tê dại, đôi mắt sâu không thấy đáy híp lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rõ ràng trong ban đêm yên tĩnh.

-

"Người vừa nãy là ai vậy?" Nhị Nữu cách khá xa, lại là buổi tối, cho nên không nhìn rõ người kia là ai.

Lý Tiểu Ngư lắc lắc đầu, "Không biết là ai, nhưng mà cảm thấy rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi."

Nhị Nữu vừa nghe, cười nói: "Khẳng định là bạn cùng lớp, sơ trung đã qua lâu như vậy, cậu làm sao nhớ rõ, ha ha, cũng không biết là ai, lâu như vậy, tớ cũng đã quên trong lớp có những ai."

"Nhưng mà....." Nói đến đây, Nhị Nữu dừng lại, hai chữ Nghiêm Viêm nghẹn trong cổ họng, cũng không nói ra, mà là nói sang chuyện khác: "Đi mau, mọi người đều tới rồi."

Khách sạn này ở trung tâm thành phố, đều là những người có tiền có thế, kêu gọi mọi người là một man sinh, cha cậu ta phát tài, bây giờ còn có công ty riêng.

Người này tên là Tôn Nguyên, sơ trung tính cách rất trầm mặc, nhưng mà bây giờ như thay đổi thành một người khác vậy, tiêu tiền không suy nghĩ, thay

bạn gái như thay quần áo, bạn gái lần này cũng là hoa hậu giảng đường.

"Tớ nghe nói, Tôn Nguyên đang theo đuổi Cố Nhan Tuyết đó." Nhị Nữ vẫn là bát quái như vậy, nói đến Cố Nhan Tuyết ngữ khí có chút không vui, trước kia không thích Cố Nhan Tuyết, bây giờ càng không thích.

Chị Ngự bị cưỡng hôn ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Chó săn nhỏ (41)

Nhị Nữ làm cùng công ty với Cố Nhan Tuyết, còn cùng tầng với cô ấy, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Cố Nhan Tuyết này còn rất có năng lực, từ nhân viên nhảy lên thành cấp trên của Nhị Nữ, cũng chính là tổng biên tập.

Trong công ty đều lan truyền cô ấy và Boss có một chân, Nhị Nữ nghe nghe cũng cảm thấy như vậy.

Lý Tiểu Ngự nghe thấy ba chữ Cố Nhan Tuyết, nghi hoặc hỏi: "Cố Nhan Tuyết là ai?"

Mười năm, rất nhiều ký ức đều phai nhạt, dư lại chỉ còn ký ức khắc sâu được chôn dưới đáy lòng.

Nhị Nữ: "....."

"Chính là....." Nhị Nữ vừa định giải thích, bên tai lại truyền đến tiếng ồn ào, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy Cố Nhan Tuyết bị mọi người vây quanh, Cố Nhan Tuyết không hề luống cuống, giờ tay nhắc chân lộ ra sự tự tin trầm ổn.

Hoàn toàn không giống sơ trung, một Cố Nhan Tuyết quái gở chỉ cúi đầu làm bài tập.

"Cậu nhìn đi, tớ ghét nhất bộ dáng này của cô ta." Nhị Nữ bẹp miệng nói, mình và Cố Nhan Tuyết đúng là không hợp.

Lúc này, Cố Nhan Tuyết cũng thấy hai người, xuyên qua đám người, đi đến trước mặt hai người, đôi mắt lướt qua Lý Tiểu Ngự, rơi xuống Nhị Nữ, "Đã lâu không gặp."

Lý Tiểu Ngự gật đầu nói: "Đã lâu không gặp, Cố Nhan Tuyết."

Nhị Nữ nâng cằm, đôi mắt không thèm nhìn Cố Nhan Tuyết một lần, hừ lạnh một tiếng.

Lý Tiểu Ngự vội nâng khuỷu tay chạm vào Nhị Nữ, ý bảo đừng mất lịch sự.

Nhị Nữ nắm chặt nắm tay, không tình nguyện nói: "Đã lâu không gặp."

Đôi mắt Cố Nhan Tuyết hơi lóe, khóe miệng cong lên nói: "Không phải hôm qua vừa gặp ở công ty sao?"

Nhị Nữ vừa nghe, càng tức giận, có cấp trên nào tặng ca, còn bắt người khác tặng ca cùng mình, tối hôm qua đêm khuya mới được về nhà, tuy Cố Nhan Tuyết đưa về, nhưng đây không phải nên làm sao? Còn muốn vào nhà uống nước, mơ mộng! Một ngụm nước cũng đừng nghĩ!

"Tớ đi ăn đây, Tiểu Ngự, hai người nói chuyện!" Nhị Nữ không muốn nhìn thêm, xoay người rời đi.

Lý Tiểu Ngự hé miệng, kinh ngạc không biết muốn nói gì, đây là lần đầu tiên cô thấy Nhị Nữ như vậy, Cố Nhan Tuyết thoạt nhìn rất ôn nhu với Nhị Nữ a, sao Nhị Nữ lại tức giận..... Thật là không nghĩ ra a.

Cố Nhan Tuyết mỉm cười, nhìn bóng dáng Nhị Nữ rời đi, mới thu hồi ánh mắt, nói với Lý Tiểu Ngự: "Tôi muốn cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi về..... Điều gì?" Lý Tiểu Ngự không hiểu ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Cố Nhan Tuyết nhìn phía xa, giống như nhớ lại, nửa ngày sau mới nói: "Không có gì, chỉ muốn nói tiếng cảm ơn với cậu."

-

Khi mọi người đều đến đông đủ, ngồi vào bàn tròn, phòng bao cũng đủ rộng, hơn ba mươi người, chia làm bốn, năm bàn, âm ỉ ồn ào, lớp học còn vài người không tới, không phải đi nơi khác công tác thì có việc không tới được.

Khi Tôn Nguyên tới lại càng thêm náo nhiệt, rất nhiều người vây quanh bàn Tôn Nguyên nói chuyện, phần lớn đều muốn vào công ty của cậu ta, thăng

chức rất nhanh.

Rất nhiều nữ sinh trang điểm xinh đẹp, đều độc thân, ánh mắt nhìn Tôn Nguyên đều sáng rực, tuy cậu ta đổi bạn gái rất nhanh, nhưng hào phóng a, muốn mua cái gì đều mua, ngay cả phí chia tay cũng nhiều, ai không muốn leo lên.

Lý Tiểu Ngư ngồi ở bàn trong cùng ăn kẹo, Nhị Nữ ngồi bên cạnh, dáng người Nhị Nữ khi gầy xuống đặc biệt tốt, có thể so với người mẫu, răng trắng môi hồng, khỏe mắt hơi nhếch, quyến rũ xinh đẹp, làm người khác cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Vậy nên những người theo đuổi Nhị Nữ đều là tra nam không có ý tốt.

Nhị Nữ đang nói chuyện vui vẻ với người bên cạnh, đề tài là bí quyết giảm béo gì đó.

Lý Tiểu Ngư liếm liếm lợi sưng đỏ, nhìn đầy bàn đồ ăn lại không thể động đũa, chán đến chết chọc chọc chén sứ.

Lúc này, cửa phòng bao mở ra, tiếng nói chuyện ầm ĩ bên tai dừng lại, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy người vừa lúc này.

Thân tặng @jacquilyngin

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chó săn nhỏ (42)

Sau khi mọi người nhìn rõ, sôi nổi hít hà một hơi, anh đẹp trai này đi nhầm chỗ phải không? Giống như người nổi tiếng trong TV vậy.

"Chào mọi người, tôi là Nghiêm Viêm."

Nghiêm Viêm hơi cong môi, mỉm cười gật đầu, ngón tay kéo cà vạt, cả người tỏa ra khí chất, giới thiệu giống như một vị giáo sư, làm mọi người chú ý.

"Cậu là Nghiêm Viêm?" Tôn Nguyên là người đầu tiên lấy lại tinh thần, kinh ngạc đứng lên, đi đến trước mặt hắn, "Cậu....." thay đổi quá nhiều..

Sao có thể là anh Viêm kiệt ngạo khó thuần chứ, rõ ràng chính là một vị tinh anh ưu nhã.

Suy nghĩ của Tôn Nguyên đều giống mọi người ở đây, ký ức tuy rằng phai nhạt, nhưng Nghiêm Viêm bọn họ vẫn nhớ kỹ, đại lão a, ai không nhớ rõ.

Nhưng không giống như trong ấn tượng, cảm giác như hai người khác nhau vậy.

Nghiêm Viêm hơi hơi mỉm cười, cảm giác xa cách biến mất, trò chuyện với mọi người.

Tôn Nguyên kích động nhất, sơ trung cậu ta đặc biệt sợ Nghiêm Viêm, rồi lại đặc biệt sùng bái hắn, vẫn luôn muốn được nói chuyện với hắn.

Bên này Nhị Nữ vừa quay đầu quả nhiên thấy Lý Tiểu Ngư giật mình nhìn Nghiêm Viêm, không khỏi có chút chua xót, vội kéo kéo ống tay áo cô: "Tiểu Ngư a, nếu không tổ gọi hắn tới đây, hai người nói chuyện một chút."

Nguyên nhân Lý Tiểu Ngư chậm chạp không hoàn hồn là, người này là người vừa nãy nhặt được hạt châu của cô, hắn không nhận ra mình, cô cũng không nhận ra hắn.

"Tiểu Ngư?"

Lý Tiểu Ngư thả lỏng người, ngữ khí thoải mái, "Không cần, đã không cần."

Có thể nhìn thấy hắn một lần là được, những thứ khác đều không quan trọng.

Nhị Nữ âm thầm thở dài, nhiều năm như vậy người có thể ảnh hưởng tới tình cảm của Tiểu Ngư cũng chỉ có Nghiêm Viêm.

Tôn Nguyên gọi phục vụ bưng đồ ăn lên, đồ ăn trong khách sạn này đều do đầu bếp nổi tiếng nấu, bao nhiêu người muốn tới ăn một bữa, lại không có tiền.

Trong truyền thuyết ăn nghèo sợ là hình dung nơi này.

Tôn Nguyên giàu có, nếu không cũng không mời được nhiều người ăn như vậy.

Lý Tiểu Ngư yêu sâu sắc đĩa sườn, vừa nghe có thể ăn, cầm đũa nhanh chóng cho vào miệng, vị ngọt mang theo mùi thịt sườn, lướt qua đầu lưỡi tinh tế

nhấm nuốt, không nỡ nuốt xuống.

Quá ngon, người thích ăn đồ ngọt như cô cực kỳ yêu thích bàn đồ ăn này.

Nhị Nữ thấy thế, cảm đều roi xuống đất, "Tiểu Ngư a, cậu không đau lòng?"

Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu: "Đau lòng cái gì?"

"Đau lòng..... Không có gì không có gì, cậu ăn đi." Nhị Nữ nhẹ nhàng thở ra, lại gấp một miếng sườn vào trong bát cô, nhìn bộ dáng Tiểu Ngư trầm mê trong đồ ăn, mím mím môi.

Tiểu Ngư..... Không sao chứ.

Nhị Nữ bỗng nhiên nhớ tới, Tiểu Ngư chưa từng khóc hay cười, lúc nào, ngay cả khi đi xem phim, tình tiết làm người ôm bụng cười to hay làm người cảm động, Tiểu Ngư lại bình tĩnh giống như xem phim phóng sự.

Lắc lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ vớ vẩn đó, Nhị Nữ gấp đồ ăn tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Chỉ lát sau đã tới lúc uống rượu, mỗi người đều phải uống rượu, Tôn Nguyên đi tới các bàn, tất cả mọi người đều sẽ uống, đều là người trưởng thành, lại nói lần này do Tôn Nguyên trả tiền, ai cũng sẽ không không cho cậu ta mặt mũi.

Tôn Nguyên uống với hai bàn đầu xong, đi tới bàn thứ ba, cũng chính là bàn của Tiểu Ngư Nhị Nữ.

Sau khi hôn xong anh Viêm nói câu gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Chó săn nhỏ (43)

"Tới tới tới, mọi người làm một ly, vất vả lắm mới tụ họp, mười năm, thật vui về khi gặp lại mọi người." Tôn Nguyên cầm một ly rượu trắng, giơ lên cười nói.

Người trong bàn đều đứng lên rót rượu, nhưng đều là rượu vang đỏ, bàn thứ ba nhiều nữ sinh, không ai có thể uống rượu trắng.

Sau khi kính một ly, Tôn Nguyên lại kính thêm một ly nữa.

Lý Tiểu Ngư chưa từng uống rượu, một ly rượu vang đỏ xuống bụng, dạ dày đã nóng lên, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, ăn một miếng sườn mới át được một ít.

Nhưng uống còn cảm thấy rất ngọt, bên trong bỏ thêm Sprite, rượu vang đỏ cũng không khó uống.

Lại rót một ly, đưa tới môi đang định uống, một bàn tay từ đằng sau vươn tới, cầm ly rượu kia đi.

Lý Tiểu Ngư ngẩn người, phản ứng chậm quay đầu lại, đối diện với người đeo mắt kính gọng vàng, không nhìn rõ ánh mắt của người nọ.

Chỉ nhìn thấy người nọ cầm ly rượu lên uống, ngay sau đó nói: "Tiểu Ngư không thoải mái, tôi uống ly này thay cô ấy."

Dứt lời, mọi người ồ lên.

Không nghĩ tới Nghiêm Viêm lại uống thay Lý Tiểu Ngư, nghĩ lại thấy cũng đúng, không phải sơ trung Lý Tiểu Ngư còn nói hộ Nghiêm Viêm sao, tình cảm của hai người khá tốt.

Tôn Nguyên giật mình, vội nói: "Có thể có thể."

Lý Tiểu Ngư nhìn chằm chằm ly rượu trong tay người kia, đôi mắt mở to, cô đâu có không thoải mái a, rượu này uống khá ngon a, còn ngọt nữa.

Từ từ, hình như ly rượu kia cô đã chạm miệng vào a.

Bên này, Nhị Nữ vừa định uống ly thứ hai, chén rượu đã bị người cướp đi rồi, vừa thấy chủ nhân của bàn tay kia là Cố Nhan Tuyết, ý vào mình đã uống rượu, trừng mắt nhìn Cố Nhan Tuyết nói: "Cố Nhan Tuyết, cậu cướp rượu của tôi làm gì?"

Cố Nhan Tuyết uống ly rượu vang đỏ của Nhị Nữ, lại uống ly của mình, sắc mặt như thường, không có một tia say rượu, đôi mắt đen nhánh nhìn Nhị

Nữ: "Cậu đừng uống rượu, đi uống Sprite."

"Dựa vào cái gì! Ai cần cậu lo tôi uống cái gì, trả lại cái ly cho tôi!" Nhị Nữ hoàn toàn không biết mình một ly là say, vừa nhấc chân, hai chân đã nhún ra, trực tiếp ngã vào trong lòng Cố Nhan Tuyết, trước mắt tối sầm, ngủ say.

Cố Nhan Tuyết vót Nhị Nữ lên, kéo người vào trong lòng mình, buông ly rượu xuống, nói mình có việc, rồi ôm Nhị Nữ rời khỏi phòng bao.

-

Người trong phòng bao uống rượu như chưa từng được uống, ôm nhau có, ngã vào trên sofa ngủ cũng có, nói bậy nói bạ ồn ào làm Lý Tiểu Ngư đau đầu.

Đồ ngọt trên bàn đã ăn sạch sẽ, Lý Tiểu Ngư có hơi khó chịu, vừa định đứng dậy, đã thấy một người ngồi ở vị trí của Nhị Nữ.

Người nọ phảng phất ngăn cách với thế giới bên ngoài, ưu nhã thông thả cầm đĩa, chỉ gấp đồ ngọt vào trong bát Lý Tiểu Ngư.

Sao người gấp đồ ngọt cho cô lại là Nghiêm Viêm a, cô còn tưởng rằng là Nhị Nữ chứ.

Nghiêm Viêm thấy cô đứng dậy, bàn tay hơi dừng lại, đôi mắt nâng lên, giống như đang hỏi cô muốn đi đâu.

Lý Tiểu Ngư có chút ngốc, "Tớ đi WC....."

Nghiêm Viêm gật đầu: "Đi đi."

Khi Lý Tiểu Ngư rời khỏi phòng bao phản ứng lại, vì sao cô và Nghiêm Viêm lại quái quái như vậy, mười năm không gặp a, không nên không quen sao.....

Bỏ qua suy nghĩ này, Lý Tiểu Ngư đi vào trong WC, đi WC xong ra ngoài, rửa rửa tay, chống hai tay xuống bồn hơi nhắm mắt lại.

Buồn ngủ quá a.....

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa, Lý Tiểu Ngư mơ màng sắp ngủ, căn bản không để ý, nhưng cảm giác có người đang nhìn cô, cô mở to mắt, vừa nhấc đầu chỉ nhìn thấy một bóng đen, người nọ đi ngược sáng, thân hình cao ráo, cách cô rất gần, mùi thuốc lá bao phủ lấy cô.

Lý Tiểu Ngư ngẩng cổ, muốn nhìn xem người nọ là ai, nhưng trước mắt tối sầm, người nọ đặt tay lên mắt cô, cảm bị nâng lên, môi dán lên thứ gì đó lạnh băng, ngay sau đó là nụ hôn sâu hung ác, hàm răng bị cạy ra, giống như một con rắn lạnh lẽo đi vào, chạm vào cái lưới đang trốn tránh của cô, cuốn lấy dùng sức liếm mát, hút làm đầu lưỡi cô đau đớn.

Tặng Tề Phi ná!!! Đòi từ hôm qua đến giờ ^^"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Chó săn nhỏ (44)

Bàn tay người đàn ông lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt cô, lạnh làm cô hơi run run, ý thức càng thêm mê mang, bàn tay người nọ nâng cằm cô, kéo cô ngồi trên bồn rửa tay, cơ thể to lớn đè ép khiến cô không thể thở nổi.

Cơ thể chặt chẽ dán vào nhau, bộ ngực cứng rắn của hắn đè ép bộ ngực mềm mại của Lý Tiểu Ngư, cô không thoải mái đẩy đẩy hắn, môi lưỡi bị hắn xông thẳng vào quần lót liếm láp, nước bọt không kịp nuốt như sợi chỉ bạc làm ướt cằm.

Lý Tiểu Ngư mở to đôi mắt mờ mịt ngập nước, khuôn mặt tuần tú hiện ra trước mắt, ngây người một lúc, người nọ đã buông cô ra.

Lòng bàn tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ vì bị hôn, cảm xúc ướt át làm hắn hít mát lại, đẩy đẩy kính gọng vàng trên mắt, Nghiêm Viêm tháo cà vạt, buộc lại để che đi đôi mắt của cô, môi mỏng gần sát khuôn mặt mê mang kia, chuyển qua khoe môi, tiếp tục nụ hôn nhưng lại tận cùng ôn nhu.

Đôi mắt Lý Tiểu Ngư bị bịt lại, men say tán loạn, làm rối loạn suy nghĩ của cô, duỗi tay muốn kéo cà vạt che mắt mình xuống, hắn lại cầm cổ tay cô, kéo lên đình đầu, sau đó là nụ hôn đòi lấy mạng theo dục vọng chiếm hữu, cho đến khi Lý Tiểu Ngư hôn mê bất tỉnh.

"Em là của tôi, của một mình tôi."

Lý Tiểu Ngư đã ngất xỉu không nghe thấy câu nói cổ chấp của hắn.

Nhị Nữ mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng cãi nhau, say khướt mở to mắt, trước mắt một mảnh tối tăm, nhìn xung quanh, thấy có hai người đang đứng bên cửa sổ.

"Nhan Tuyết, anh thật sự thích em, anh có thể cắt đứt hết với tất cả những người phụ nữ kia, anh có thể....."

"Không cần." Cố Nhan Tuyết lạnh lùng đánh gãy, dựa vào cửa kính, đôi mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, "Tôn Nguyên, tôi không thích cậu, cho nên không cần lãng phí thời gian với tôi."

Tôn Nguyên cảm xúc kích động, nâng tay lên định giữ chặt cô ấy, "Từ sơ trung anh vẫn luôn thích em, Nhan Tuyết, anh ở bên những người đó đều do những người đó giống em, anh cho rằng chỉ cần ở bên những người đó, tính cách giống nhau, sẽ quên được em."

"Nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa quên được em, Nhan Tuyết, em làm bạn gái anh đi, anh sẽ tốt với em....."

"Tôn Nguyên." Cố Nhan Tuyết bình tĩnh, đẩy mắt lạnh băng làm Tôn Nguyên giật mình tại chỗ, "Cậu đừng nói gì, cũng đừng tìm lý do cho sự vô sỉ của mình."

"Được rồi, đi ra ngoài đi, Nhị Nữ còn đang ngủ, không nên đánh thức cô ấy."

Khuôn mặt Tôn Nguyên vừa xanh vừa đỏ, giống như bị người đánh một cái tát, cảm giác về sự ưu việt làm cậu ta thẹn quá thành giận, "Vậy cô là thứ gì!"

"Tôi nghe nói cô từ nhân viên quèn bỏ lên tổng biên tập, ha ha, cũng không biết là bị bao nhiêu người ngủ rồi, cô cho rằng tôi hiếm lạ?"

Tôn Nguyên càng nói càng kích động, khoe miệng mang theo một tia châm chọc, nhấc chân về phía trước, từng bước một đi đến trước mặt Cố Nhan Tuyết, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng trong ban đêm yên tĩnh "Không phải thẳng trước cha cô phải nằm viện sao? Lần này phẫu thuật cần mười mấy vạn đó, nếu làm bạn gái của tôi, tôi sẽ giúp đỡ cô."

"Tôi giúp đỡ cô cái bà nội nó!" Nhị Nữ một chân đá vào lưng Tôn Nguyên, sức lực vô cùng lớn, Tôn Nguyên bị đập đầu vào tường, cái trán chảy máu.

Lúc trước Nhị Nữ giảm béo ngày nào cũng đi tập thể hình và đi học võ, sức lực kia không phải người bình thường có thể thừa nhận, Tôn Nguyên suốt đêm ở trong quán bar, làm sao thừa nhận được một cú này, trực tiếp đụng vào trên tường hôn mê bất tỉnh.

Thân tặng @mengmengde814

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Chó săn nhỏ (45)

Nhị Nữ thấy thế hơi sững sốt, cô dùng lực cũng có chừng mực, không nghĩ tới người này yếu ớt như vậy, một đá đã ngã đi rồi, chân tay luống cuống lùi về phía sau, vừa nãy còn uống rượu, thân thể lay động ngã về phía sau.

Cố Nhan Tuyết nhanh tay ôm lấy eo Nhị Nữ, ôm vào trong lòng mình.

Nhị Nữ hít sâu một hơi, thở ra một hơi, lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đang nằm trong lòng Cố Nhan Tuyết, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đó, cảm thấy không khí hơi quái dị, giờ tay đầy đầy cô ấy, đứng thẳng người dậy.

Nghĩ đến điều gì đó lại nói: "Không phải tôi vì cậu mà đá cậu ta, cậu không cần tự mình đa tình."

Cố Nhan Tuyết thu tay lại, gạt đầu đáp lời: "Tôi biết."

"Cậu biết là được." Nhị Nữ không nhìn cô ấy, xoay người rời đi, không biết Tiểu Ngư đi đâu.

【 Tịch tịch tịch..... Hệ thống đang thăng cấp..... Tịch tịch tịch.....】

【 Hệ thống hắc hóa thay đổi thành công..... Đang kiểm tra tính ổn định của hệ thống..... Kiểm tra xong, hệ thống ổn định. 】

Khi Thẩm Ngư đang ngủ, bên tai lại vang lên tiếng máy móc chói tai, mở to mắt, xung quanh là màu trắng gạo, giường rất lớn, trong phòng đang bật nhạc nhẹ nhàng để đi vào giấc ngủ.

Cô vừa mở mắt, âm nhạc dừng lại, màn hình trong suốt bên trên truyền đến âm thanh chào hỏi: Buổi sáng tốt lành thưa chủ nhân, năm phút sau bữa sáng sẽ được đưa vào trong phòng, hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Thẩm Ngư:.....

Cái quỷ gì? Có phải là cách cô mở mắt không đúng không? Đây là thế giới kia sao? Sao lại biến thành thế giới khoa học kỹ thuật?

【 Xin chào ký chủ, bởi vì hệ thống thu thập giá trị hắc hóa đột nhiên trời định, thế giới này do 333 phục vụ. 】

Thẩm Ngư đã lâu không nghe thấy giọng nói của hệ thống, nghe xong đặc biệt vui vẻ, vội nói: "Hệ ca, là anh sao?"

【 Tôi không phải 723, tôi là 333. 】

Thẩm Ngư nghe vậy thất vọng ồ một tiếng, mới nói: "Vậy 723 đi đâu?"

【 Bây giờ nó đang bị nhốt ở ngục giam số 8. 】

Thẩm Ngư kinh ngạc: "Bị nhốt?"

【 Không sai, ký chủ đề nam chủ hủy diệt thế giới, mỗi thế giới đều là tâm huyết của Chủ Thần, 723 không kết thúc trách nhiệm, nên bị phạt. 】

Thẩm Ngư: "..... Vậy bây giờ nó không sao chứ?"

【 Đây không phải chuyện ký chủ có thể xen vào, thế giới này đột nhiên thay đổi hệ thống, nhiệm vụ cũng thay đổi. 】

【 Nhiệm vụ lần này của ký chủ là làm giá trị hắc hóa của Nghiêm Viêm đạt năm sao, ký chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không thế giới sau sẽ là thế giới trừng phạt. 】

Thẩm Ngư nhướng mày, "Vậy lúc trước tôi cực khổ làm nhiệm vụ đều không tính?"

【 Không phải tất cả đều như vậy, ký chủ đã làm hao cảm của Nghiêm Viêm đạt 100, bây giờ trực tiếp tìm cách để thu thập giá trị hắc hóa là được. 】

Hao cảm của Nghiêm Viêm là 100? Đây cũng là ngoài sự đoán, cô còn tưởng rằng chỉ có hơn 80, 100 là tình cảm chân thành, điều gì làm hấn không giảm chút nào trong mười năm nay?

【 333 còn có việc, offline trước, ký chủ có chuyện gì có thể gọi tôi. 】

Thẩm Ngư xua xua tay: "Đi thôi đi thôi."

Hệ thống này không vui như 723, 723 còn có hơi giống người, 333 này chính là một máy móc.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Thẩm Ngư nhìn xung quanh, nơi này giống phòng bí mật, lại càng giống phòng thí nghiệm, cửa cũng là cửa kính, trong không khí còn có mùi thuốc hóa học, không khó ngửi, nhưng cũng không dễ ngửi.

Anh Viêm chế tạo ra một con vật để mang cháo vào cho chị Ngư. Hời đó là con gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chó săn nhỏ (46)

Cửa kính truyền đến tiếng bánh răng ma sát, Lý Tiểu Ngư nâng mắt lên, một con gấu trúc lông xù xù đi vào, chỉ cao tầm một mét ba, thân thể cứng đờ đi tới trước mặt cô, một cái khay từ trong bụng xuất hiện, bên trên là một bát cháo còn nóng.

Lý Tiểu Ngư: "....."

Cô đang nằm mơ đúng không, nhất định là như vậy.

Cô nhắm mắt lại, sau đó mở ra, vẫn nhìn thấy con gấu trúc này, đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô.

"Không phải mơ?" Lý Tiểu Ngư giơ tay nhéo thịt, rất đau, không phải mơ sao?

Gấu trúc hơi hể hể miệng, âm thanh máy móc xuất hiện: "Uống cháo."

Lý Tiểu Ngư vừa nghe, dừng lỏng nhảy ra xa, chỉ vào con gấu trúc không thể tưởng tượng được kia nói: "Mi, mi có thể nói??"

Gấu trúc nghiêng nghiêng đầu, xứng với một gương mặt dễ thương, "Em là số 986, chủ nhân, uống cháo."

"Số 986?" Nghe thấy con số này Lý Tiểu Ngư hơi lạnh người, suy nghĩ bay về mười năm trước.

Đây là trùng hợp sao? Người kia cũng tên là số 986, chẳng lẽ người kia cũng ở đây sao?

Gấu trúc bước đến trước mặt cô, bụng cháo, "Chủ nhân, uống cháo."

Lý Tiểu Ngư do dự một lúc, mới nâng bàn tay run rẩy cầm lấy bát cháo kia, lùi về phía sau vài bước, nói với gấu trúc: "Đây là đâu?"

Gấu trúc nhìn chăm chăm bát cháo, lặp lại: "Chủ nhân, uống cháo."

Lý Tiểu Ngư chậm chạp không uống, nơi này xa lạ như vậy, gấu trúc đều xuất hiện, cũng không biết bát cháo này có cái gì, vẫn nên cảnh giác thì hơn.

"Đây là đâu? Mi không nói, ta sẽ không uống."

Gấu trúc rũ đầu, thân thể bị bấm hơi đông đơ, "Số 986 không có mệnh lệnh này, không thể nói cho chủ nhân."

Lý Tiểu Ngư thất vọng thờ dài, nhìn chăm chăm bát cháo nuốt nuốt nước bọt, muốn hại cô cũng sẽ không chờ đến bây giờ, uống một ngụm hẳn là không sao, trong đây hình như bỏ thêm đường, mùi ngọt ngọt.

Lý Tiểu Ngư uống xong bát cháo kia suýt chút nữa nói thêm một bát, gấu trúc dường như biết suy nghĩ của cô, lại lấy ra một bát từ trong bụng.

Ăn gần ba bát Lý Tiểu Ngư mới dừng lại, xoa xoa bụng, nói với gấu trúc: "Cảm ơn mi."

Gương mặt gấu trúc đột nhiên đỏ ửng thẹn thùng cúi đầu: "Không cần cảm ơn, chủ nhân."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Có chút đáng yêu.

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư lại chuyển qua cửa kính, đứng lên đi qua, hỏi gấu trúc: "Ta có thể đi ra ngoài không?"

Gấu trúc lắc đầu: "Chủ nhân lớn không cho chủ nhân đi ra căn phòng này."

Lý Tiểu Ngư: "Chủ nhân lớn? Là ai?"

Đôi mắt đen của gấu trúc đột nhiên lấp lánh: "Chủ nhân lớn giỏi nhất, là người sáng tạo số 986, là người giỏi nhất trên thế giới này."

"Hắn là ai?" Lý Tiểu Ngư nhú mày hỏi.

Chủ nhân lớn này chắc là người nhốt mình ở đây, là ai được chứ? Mấy năm nay cô không có thù oán với ai, không đắc tội người nào, vì sao muốn nhốt cô lại.

Biểu tình trên mặt gấu trúc bỗng nhiên biến mất, khôi phục bộ dáng của người máy, tích một tiếng nói: "Chủ nhân, chủ nhân lớn tới, số 986 đi trước." Nói xong, gấu trúc xuyên qua cửa kính đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư trừng mắt nhìn cảnh tượng không khoa học này, nhắc chân cũng muốn đi xuyên qua, lại đâm vào cửa kính, cái trán cũng đỏ lên.

Mà lúc này, một bóng dáng thon dài xuất hiện, bước chân trầm ổn, từng bước một giống như đang đi vào trong lòng cô, không khỏi ngừng thở, khẩn trương nhìn bóng dáng kia từng bước tới gần.

Thân tặng @lamlangnhi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Chó săn nhỏ (47)

Khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, Lý Tiểu Ngư khiếp sợ mở to mắt nhìn người nọ, lắp bắp mở miệng: "Nghiêm Viêm?"

Nghiêm Viêm mặc áo len xám, bên dưới là quần đen thoải mái, dừng bước trước mặt Lý Tiểu Ngư, mắt kính che dấu cảm xúc mãnh liệt bên trong đôi mắt, ánh mắt nhìn cái trán bị đâm đỏ của cô, nâng tay định chạm vào.

Lý Tiểu Ngư né tránh, nghi hoặc hỏi, "Nghiêm Viêm, đây là đâu? Vì sao tớ lại ở đây?"

Bàn tay Nghiêm Viêm ngừng ở giữa không trung, nửa ngày mới thu lại, "Em say ngã vào trong WC, tôi mang em tới đây."

"Như vậy à." Lý Tiểu Ngư cảm ơn: "Cảm ơn cậu."

Cô còn tưởng rằng có người nhốt cô ở đây, đúng là do xem phim quá nhiều.

Nghiêm Viêm ấn nút đỏ ven tường, cửa kính đột nhiên biến mất, cầm thuốc mỡ từ trong túi quần ra, mở ra bóp một ít vào ngón tay.

Lý Tiểu Ngư còn đắm chìm trong suy nghĩ mình vừa thấy cái gì? Tầm kính kia sao lại tự nhiên biến mất? Đây là nằm mơ chắc..... Căn bản không chú ý tới Nghiêm Viêm đã đi đến trước mặt, nâng tay bôi thuốc mỡ lên trán cô.

Khi cái trán cảm thấy lạnh lẽo, Lý Tiểu Ngư mới lấy lại tinh thần, hơi thở của hắn tràn ngập bên cánh mũi, hơi thở kia, lạnh lẽo như một ngọn núi tuyết, lại cô đơn như biển sâu không thấy ánh mặt trời.

"Đừng nhúc nhích."

Lý Tiểu Ngư muốn lùi về phía sau, bàn tay của hắn lại đặt ở sau cổ, một bàn tay khác nhẹ nhàng vuốt ve trên trán, thuốc mỡ lạnh lẽo bôi lên chỗ bị sưng, giảm bớt đau đớn, còn có chút thoải mái.

Hai người rất gần, Lý Tiểu Ngư cảm thấy mình được Nghiêm Viêm ôm vào trong ngực, cô cảm thấy không khí có chút quái dị, xung quanh im lặng. Không biết ngón tay kia đã rời đi từ lúc nào, chờ cô lấy lại tinh thần, Nghiêm Viêm đã lùi ra phía sau vài bước, là khoảng cách giữa hai người xa lạ.

Lý Tiểu Ngư giờ tay muốn sờ sờ trán, nghĩ đến có thể thuốc mỡ chưa khô, lại thôi, gật đầu nói: "Cảm ơn cậu."

Nghiêm Viêm rút tay vào trong túi, môi mỏng ním lại thành một độ cong nhàn nhạt: "Bây giờ là hai giờ trưa, em định đi về sao?"

"....." Lý Tiểu Ngư có chút không thích ứng cách cô và Nghiêm Viêm ở chung, Nghiêm Viêm giống như trở thành một người khác vậy, bình tĩnh, trầm ổn.

Nhưng mà vẫn rất tốt a.

Nghĩ nghĩ gật đầu ừ một tiếng.

Xuyên qua hành lang trắng tới thang máy, thang máy từ từ xuống dưới, không khí như dừng lại, im lặng đến đáng sợ.

Lý Tiểu Ngư muốn tìm đề tài nói, nhưng có lẽ hắn không thích ồn ào, vậy nên cuối cùng vẫn không nói.

Một đường về đến nhà, hai người cũng chỉ nói thêm hai câu.

Lý Tiểu Ngư: "Cảm ơn cậu, tớ về đến nhà rồi."

Nghiêm Viêm: "Không có gì."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Này.....

Sau khi tạm biệt, Lý Tiểu Ngư đi vào chung cư, ngón tay không khống chế được sờ sờ cái trán, không khỏi thờ dài.

Đã lâu như vậy, có thể hắn còn không biết mình là ai, còn đưa cô về nhà, đúng là làm phiền hắn, đã nói cảm ơn, rồi, nhưng trong lòng Lý Tiểu Ngư vẫn có chút áy náy.

Sự áy náy này làm ký ức được chôn sâu dưới đáy lòng trở nên rõ ràng hơn, ngày đó gặp phải con quái vật kia, cũng là Nghiêm Viêm dẫn nó rời đi, mình mới có thể thoát khỏi.

Chị Ngư mở cửa hàng gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chó săn nhỏ (48)

Về đến nhà, ngã xuống giường, Lý Tiểu Ngư nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thật là khó chịu.

Nhớ tới di động hết pin, cô cảm sặc vừa khởi động máy đã nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, vội vàng nghe, Nhị Nữ nói: "Ngư a, cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại!"

"Sao vậy?"

"Tớ tìm cậu ở khách sạn, lại tới nhà cậu cũng không thấy người đâu, cậu đi đâu vậy?" Giọng nói của Nhị Nữ mang theo vội vàng và lo lắng, dường như không thấy Lý Tiểu Ngư thì đi báo cảnh sát luôn vậy.

Lý Tiểu Ngư kể chuyện tối hôm qua cho Nhị Nữ nghe.

Nói chuyện với Nhị Nữ một lúc, rồi cúp máy.

【 Giá trị hắc hóa của Nghiêm Viêm là 0 sao, ký chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. 】

Thẩm Ngư đang ngồi ở trên giường gặm dưa hấu nghe thấy tiếng máy nóc lạnh băng kia, hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, nói: "Tiểu Tam, làm tôi sợ muốn chết."

【 Ký chủ, thể giới trừng phạt rất khủng bố, hy vọng cô nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ. 】

Thẩm Ngư phun hạt dưa hấu, cười nói: "Biết biết."

【 Ký chủ biết là được. 】

-

Lý Tiểu Ngư cũng không tới công ty của Hà Phương làm, mà là mở cửa hàng đồ ngọt.

Tối sớm mở cửa hàng, cửa hàng xách vách cũng mở cửa, vừa nhìn thấy cô đã nói: "Ngư đường đường, ngày hôm qua không mở cửa hàng, đi chơi ở đâu?"

Cửa hàng cách vách là cửa hàng thú cưng, chủ cửa hàng là một người đàn ông, lớn lên ôn nhuận tuấn tú, trên người vây quanh một cái tạp dề hoạt hình, mái tóc xoăn vàng.

Lý Tiểu Ngư đẩy cửa ra, nhìn anh một cái nói: "Tiểu Bạch thế nào?"

Tiểu Bạch là con mèo trắng nhỏ Lý Tiểu Ngư nhặt được, vừa nhìn thấy nó, trời còn đang mưa, con mèo nhỏ nằm trong thùng giấy run bần bẩy.

Chủ cửa hàng thú cưng tên là Tạ Ly, cười hi hi ngoắc ngoắc tay nói: "Cô đến xem không phải là được sao."

Lý Tiểu Ngư đi theo anh vào bên trong, đập vào mắt là một dãy thức ăn cho chó mèo, đi vào bên trong thì thấy nhiều động vật hơn, phần lớn là chó và mèo.

Tiểu Bạch đang nằm, nghe thấy tiếng động bèn mở đôi mắt màu xanh, đôi mắt như đựng cả bầu trời, ngập nước nhìn chăm chăm Lý Tiểu Ngư.

"Béo." Lý Tiểu Ngư chống cằm nói.

Tạ Ly chống nạnh oán trách: "Con mèo này đúng là Boss, tôi chạm vào một chút đã cào, ai cũng không chạm vào nó được, tôi cũng chỉ dám ở bên cạnh cho ăn."

Lý Tiểu Ngư nâng mắt nghi ngờ: "Không thể nào, lúc tôi chạm vào nó không cào a."

"Cô nhặt được nó." Tạ Ly tròn mắt, "Hay cô nhận nuôi đi."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu nói: "Không được, mẹ tôi dị ứng lông mèo, tôi không nuôi nó được."

Tạ Ly hồ dài: "Vậy phải làm sao..... Nó căn bản không cho người nào chạm vào, mấy ngày nay rất nhiều người đều muốn mua nó, nhưng chạm vào là cào, không ai dám mua."

Lý Tiểu Ngư nghe vậy nhú nhú mày, duỗi tay sờ sờ bộ lông mềm mượt kia, gãi gãi cằm, cúi xuống hôn: "Em ngoan một chút."

Mèo nhỏ thoải mái hí hóp mắt, đầu nhỏ cọ cọ lòng bàn tay cô, cổ họng khò khè.

Bắn thẳng đến trái tim..... Thật đáng yêu.

Lý Tiểu Ngư bình tĩnh thu tay, "Tôi suy nghĩ thêm."

Vừa về nhà đã thấy Hà Phương đẩy rương hành lý ra, nhìn thấy cô. vội vội vàng vàng nói: "Công ty ở thành phố F xảy ra chuyện, mẹ phải đi xem, có thể hơn một tháng mới về, con ở nhà một mình chú ý an toàn nha."

Thân tặng @TieuMienYen1314

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Chó săn nhỏ (49)

Lý Tiểu Ngư: "Mẹ, tới nơi thì nhắn tin cho con."

Hà Phương vẫy vẫy tay, rời khỏi tầm mắt.

Căn phòng trống rỗng chỉ còn một mình cô, Lý Tiểu Ngư gọi điện thoại cho Tạ Ly, đi tới cửa hàng đón mèo nhỏ.

Tạ Ly đưa thức ăn cho mèo và đồ dùng của mèo cho cô, nói những việc cần chú ý, Lý Tiểu Ngư nghiêm túc nghe.

Trên đường về nhà, Lý Tiểu Ngư nhìn sang bên cạnh, mèo nhỏ đã ngủ rồi, khò khè khò khè.

Trong lòng mềm thành một mảnh, cô bước nhanh hơn, đi đến thang máy, vừa định đi vào, đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người nọ mặc áo đen, cổ tay vén lên, nghiêm túc lại chỉnh tề, vừa thấy cô ấn thang máy, cặp kính gọng vàng khê nâng, ý bảo cô đi vào.

Lý Tiểu Ngư bước vào, kéo kéo khoe miệng định cười, nhưng người thiếu hụt tình cảm như cô lại làm cho nụ cười quái dị lại giống như có lệ.

"Nghiêm Viêm, cậu cũng ở đây sao?"

Nghiêm Viêm nâng mắt trông mắt nhìn lướt qua túi của cô, nhẹ giọng ừm.

Lý Tiểu Ngư thấy thế nhắc lên: "Đây là một con mèo nhỏ, rất đáng yêu."

Đôi mắt Nghiêm Viêm thâm thúy, ừ một tiếng nói: "Em thích nó?"

"Thích!" Trong mắt Lý Tiểu Ngư là sự yêu thích không thể che dấu, sau kẻo chắc chắn là con mèo nhỏ này.

Nghiêm Viêm không nói chuyện, xung quanh lại im lặng.

Lý Tiểu Ngư còn định nói gì đó, nhưng vừa nhắc mắt đã thấy Nghiêm Viêm có quảng thâm mắt, bỗng nhiên im miệng.

Hắn thoát nhìn rất buồn ngủ.

Thang máy chậm rãi đi lên, dừng lại ở tầng 17, Lý Tiểu Ngư vừa định chào tạm biệt, lại thấy Nghiêm Viêm bước ra.

Lý Tiểu Ngư đi đến trước cửa phòng, lại thấy Nghiêm Viêm dừng lại ở phòng bên cạnh, đang tìm chìa khóa.

Này.....

Hắn ở ngay bên cạnh, vì sao cô lại không biết?

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, tìm tìm trong ba lô, móc chìa khóa ra, mở cửa định đi vào, khoe mắt lại lướt qua người đang tìm chìa khóa kia.

"Sao vậy?" Lý Tiểu Ngư đi qua hỏi.

Nghiêm Viêm đẩy đẩy mắt kính, môi mỏng mím thành một đường thẳng, "Chìa khóa ở phòng thí nghiệm quên mang theo."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Nghiêm Viêm nói tiếp: "Tôi không sao, em về phòng đi."

Lý Tiểu Ngư nghĩ nghĩ nói: "Cậu vào nhà tớ ngủ một lát đi, mẹ tớ không có ở nhà, chỉ có một mình tớ thôi."

Nghiêm Viêm có chút chần chờ.

"Có phòng cho khách, chăn gối đều mới, rất sạch sẽ." Lý Tiểu Ngư có thể nhìn ra hẳn có bệnh sạch sẽ, người ta giúp cô nhiều lần như vậy, đây là cơ hội báo đáp a.

"Được rồi, quấy rầy." Nghiêm Viêm che dấu cảm xúc trong đáy mắt, giọng nói mang theo sự mệt mỏi.

"Không có gì không có gì không quấy rầy."

Đặt mèo nhỏ xuống sô pha, Lý Tiểu Ngư dẫn Nghiêm Viêm đi vào phòng cho khách, kéo màn nói: "Có việc thì gọi tớ, tớ ở phòng khách."

Nghiêm Viêm nói nói cà vạt, xương quai xanh gọi cảm ừm ừm dưới ánh đèn, "Ừm, cảm ơn."

Thấy hẳn muốn cởi quần áo, Lý Tiểu Ngư nói xong bèn ra khỏi phòng, xoa xoa đôi mắt, đúng là hormone di động a.

Đi vào phòng khách, mở tủ ra, nhìn thấy mèo nhỏ đã tỉnh lại, sau khi nhìn thấy cô, meo meo chui ra, cọ tay cô liếm liếm.

Lý Tiểu Ngư xoa xoa đầu nó, không nhận được mà hôn hôn: "Thật quá đáng yêu."

Cô không cảm giác được thân thể mèo nhỏ hơi cứng đờ, đôi mắt mèo sâu thẳm kia lộ ra một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Chó săn nhỏ (50)

Lý Tiểu Ngư chưa từng nuôi thú cưng, có chút khần trương, sau khi sắp xếp xong, bèn ôm mèo nhỏ vào trong ổ.

"Sau này em sẽ ngủ ở đây nhé Tiểu Bạch."

Mèo nhỏ meo meo một tiếng, quần lấy chân cô, cọ cọ muốn cô ôm một cái.

Này..... Quần người như vậy sao.

Lý Tiểu Ngư ôm mèo nhỏ tới ban công phơi nắng, con buồn ngủ xuất hiện, ngã xuống trong nôi, nhắm hai mắt lại.

Mèo nhỏ thích ý vùi vào trong lòng cô, lắc lắc cái đuôi.

Lý Tiểu Ngư vuốt tay gãi gãi lưng nó, một lúc sau đã ngủ say.

Mèo nhỏ đứng lên, bốn móng vuốt nhỏ đứng trên đuôi cô, linh hoạt nhảy nhảy lên trên vai, uyển chuyển nhẹ nhàng vững vàng, mắt mèo xanh biếc nhìn chăm chăm sườn mặt của cô, nâng chân, ưu nhã đi đến bên cổ, cái đuôi vòng qua từ đằng sau, cái đuôi trắng tinh vòng một vòng, giống hệt một cái vòng vồ.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy hơi ngứa, nghiêng người muốn tránh đi, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi, sau khi ngủ say dần dần bỏ qua phần cổ.

Mèo nhỏ thấy cô không cử động nữa, mới vừa lòng cọ con nằm sắp xuống, cái đuôi cũng không rút ra, mà cực kỳ chiếm hữu vòng lấy.

Nó, là của nó.

-

Không biết ngủ bao lâu, khi Lý Tiểu Ngư mở mắt, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen, trên người phủ một cái thảm lông, mà mèo nhỏ đã không biết đi đâu.

Ngáp một cái, cô duỗi duỗi người đứng lên, đã ngủ thấy mùi hương mê người bay ra từ trong bếp.

Lý Tiểu Ngư đi vào phòng khách đã thấy trong phòng bếp có thứ gì đó đang sôi, bước tới, trong phòng bếp đứng một người, đưa lưng về phía cô, thân hình cao dài, trên người buộc một cái tạp dề, một tay cầm vung, một tay cầm chảo, có loại khí thế của đầu bếp năm sao.

Người kia cũng nhìn thấy cô, mắt kính phủ một tầng sương mù, hơi nhướng mày: "Một lát nữa là xong rồi, em đừng đi vào."

Lý Tiểu Ngư bị đuổi ra ngoài, chờ một bàn đồ ăn được bày biện trước mắt, nhìn chằm chằm bàn đồ ăn tinh xảo kia, kinh ngạc cảm thán: "Thật quá giỏi."

Mỗi lần nhìn thấy hần đều mặc đồ trắng tinh chỉnh tề, không phải trắng thì là đen, phòng bếp nhiều dầu mỡ khói bụi như vậy, hần không ngại sao?

Hơn nữa bàn tay thon dài giống như đàn nhiều năm dương cầm, không giống như biết nấu ăn a.

Nghĩ đến mười năm trước ở trong nhà Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm đã nấu một bát mì cho cô, bát mì đó là bát mì ngon nhất cô đã từng ăn, đúng là có vài người, khi còn nhỏ đã có thiên phú, trưởng thành cũng sẽ có, còn tốt hơn cả lúc nhỏ.

Nghiêm Viêm cười tạp dề, "Ăn đi."

Lý Tiểu Ngư rửa tay xong quay lại, gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho vào miệng, nuốt nữa làm cô không thể duy trì được biểu tình lạnh nhạt.

Thật sự..... Ăn quá ngon.

Nghiêm Viêm cười nhạt, giọng nói lại bình đạm như nước: "Thế nào?"

"Ăn ngon!" Lý Tiểu Ngư không thêm keo kiệt mà khen ngợi, thật sự ngon hơn tất cả những món sườn cô đã từng ăn.

Phần lớn đồ ăn đều vào bụng cô, chờ khi cô lấy lại tinh thần, đồ ăn trên bàn đã hết sạch.

Có hơi ngưng ngưng dùng khăn giấy xoa xoa khóe miệng, Lý Tiểu Ngư nâng mắt vừa định nói chuyện, người kia bỗng nhiên đứng lên, cúi người xuống tới gần cô, cảm giác được chớp mũi bị người dùng khăn giấy lau qua, bàn tay kia rời đi rất nhanh, nhanh đến nỗi khi cô còn chưa phản ứng lại, đã bỏ xuống.

Nghiêm Viêm nắm chặt khăn giấy trong tay, nhàn nhạt nói: "Chớp mũi dính nước canh."

Lý Tiểu Ngư ngo ngắc sờ sờ mũi, cổ họng khô khốc nói cảm ơn.

Cuối cùng thế giới này SE hay HE ""^"

(Còn lâu lắm mới kết thúc thế giới nhưng anh không tìm được câu hỏi các ái phi a""^")

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chó săn nhỏ (51)

Sau khi com nước xong, Nghiêm Viêm đứng dậy đi về, "Tôi về đây."

"Không phải cậu không có chìa khóa sao?" Lý Tiểu Ngư nghĩ tới buột miệng thốt ra.

Nghiêm Viêm hơi giật mình, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi gọi trợ lý mang tới, không mất nhiều thời gian."

Lý Tiểu Ngư thờ phào nhẹ nhõm, nhìn người đã đi ra, nuốt lại lời tạm biệt, căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một mình cô.

【 Ký chủ, xin đừng làm mấy chuyện râu ria này, nhiệm vụ của cô là giá trị hắc hóa! 】

Thẩm Ngư nằm trên sofa, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, "Gấp cái gì, mi xem Nghiêm Viêm muốn làm Lý Tiểu Ngư từng chút từng chút rơi vào bẫy của hần, gấp gấp cũng không có tác dụng."

【 Nhiệm vụ gấp gấp! Ký chủ hãy nắm chặt thời gian hoàn thành! 】 Âm thanh hệ thống mang theo sự vội vàng.

Thẩm Ngư nghe vậy bỗng nhiên ngồi dậy, nhú mày lại nói: "Em trai Tiểu Tam à, có phải có chuyện gì không?"

Gấp gấp như vậy, nhiệm vụ bình thường không quy định thời gian, bởi vì thời gian đối với hệ thống và người làm nhiệm vụ giống như thoáng qua, nhiệm vụ chỉ cần hoàn thành là được.

Nhưng hệ thống này thường xuyên thúc giục, làm Thẩm Ngư cảm thấy rất kỳ quái.

【 Không có! 333 chỉ là cảm thấy... Hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút thì tốt hơn, có lợi cho ký chủ. 】

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng: "Ta khuyên mi không nên lừa ta, nếu không ta không ngại làm thế giới này cũng hủy diệt một lần."

【..... Sẽ không, ký chủ. 】

-

Mấy ngày nay, Lý Tiểu Ngự ngoại trừ đến cửa hàng đồ ngọt thì chỉ chạy sang cửa hàng thú cưng, từ sau khi nuôi mèo nhỏ, Lý Tiểu Ngự phát hiện con mèo nhỏ này đặc biệt dính người, buổi sáng cô vừa định ra ngoài, nó đã quấn lấy chân cô, muốn mang nó đi cùng.

Không có cách nào, cửa hàng cũng không mở được, đặt mèo nhỏ vào phòng đầy đồ chơi cho mèo của Tạ Ly.

Tạ Ly đau đầu nhìn nó, nói: "Con mèo này đời trước chắc là con của cô."

Căn phòng này là thiên đường của mèo, có các loại đồ chơi cho mèo, mà con mèo này giống như ông già chẳng có hứng thú với thứ gì, chỉ quấn lấy Lý Tiểu Ngự muốn ôm một cái.

Lý Tiểu Ngự không chịu được đôi mắt ngập nước của mèo nhỏ, tìm điều mềm, ôm chặt hôn hôn nói: "Thôi, nó không thích chơi cũng không còn cách nào."

Tạ Ly vỗ vỗ bả vai Lý Tiểu Ngự, nói: "Cô cũng không thể quá nuông chiều nó, mèo bị chiều hư không..... A ngoa tào!"

Mu bàn tay bị mèo nhỏ xoẹt một chương Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, mu bàn tay Tạ Ly xuất hiện ba vết cắt, xước da còn đang chảy máu.

Lý Tiểu Ngự hoảng sợ, đặt mèo xuống mặt đất, vội vàng cầm tay Tạ Ly lên nhìn, "Chảy máu....."

Tạ Ly khóc không ra nước mắt, mu bàn tay nóng rát đau đớn, nói: "Tôi chỉ nói một câu, đến mức này sao?"

Lý Tiểu Ngự áy náy xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi đưa anh đến bệnh viện khám."

Tạ Ly vừa định gật đầu, đã thấy dưới chân lạnh lẽo, cúi đầu đối diện với đôi mắt xanh dần dần tối lại của mèo nhỏ, nhìn chằm chằm anh, mang theo cảm giác quý dị.

Này.....

"Thôi, tôi tự đi, cô trông mèo nhỏ đi." Tạ Ly cảm thấy nếu anh đồng ý, con mèo nhỏ này sẽ nhảy lên cào chết mình.

Đưa người lên xe, Lý Tiểu Ngự nhìn chiếc xe dần dần đi xa, giờ tay vỗ vỗ đầu mèo nhỏ, "Không được cào người nữa biết chưa?"

Mèo nhỏ chớp chớp đôi mắt ngập nước, thật cẩn thận cọ cọ mu bàn tay này, mềm mại meo một tiếng.

Ngoan ngoãn giống như vừa nãy không phải nó cào người.

Thân tặng @Necomagi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chó săn nhỏ (52)

Lý Tiểu Ngự than thở, có thể là mèo nhỏ cho rằng Tạ Ly muốn hại mình nên mới không cẩn thận làm anh bị thương.

Xoa xoa cái đầu lông xù xù, thân nhẽ nho nhỏ theo động tác của cô mà vui vẻ đong đưa.

Lý Tiểu Ngự không kìm nổi mà dán môi lên mặt nó hôn hôn.

Thật sự quá đáng yêu.

-

Trông cửa hàng cả buổi trưa, Tạ Ly mới khoan thai đến trễ, mu bàn tay bị thương bị bao lại thành bánh chưng, khuôn mặt tiêu tụy đẩy cửa đi vào, nhìn thấy con mèo trong tay Lý Tiểu Ngự, thân thể run lên, chạy ra ngoài cửa, trừng mắt nhìn mèo nhỏ: "Ôm nó đi! Mau ôm đi!"

Lý Tiểu Ngư ôm mèo ra chỗ khác, cách anh rất xa, nói: "Sao lại đến mức này, không phải chỉ là bị mèo cào thôi sao?"

Tiểu Bạch rõ ràng rất đáng yêu, tại sao lại sợ nó.

Lý Tiểu Ngư trầm mê sắc đẹp của mèo, quên mất mu bàn tay Tạ Ly bị mèo cào.

Tạ Ly giờ bàn tay bánh chưng kia lên, nuốt nước mắt nói, "Không đến mức đó? Bác sĩ nói miệng vết thương sâu đến thấy xương, thiếu chút nữa thì gân tay của tôi cũng bị nó bẻ gãy, xem như bỏ đi."

Mèo anh nói đến là sùng vật ở cửa hàng, bên trong phần lớn là chó mèo, có con hai tháng tuổi, có con đã một năm, bị cào trúng là chuyện thường.

Nhưng có loại mèo nào có thể cào người nặng đến như vậy? Móng vuốt sắt sao? Đây rõ ràng không phải là mèo nhỏ mới sinh được một, hai tháng.

Anh còn có cả bóng ma tâm lý rồi.

Lý Tiểu Ngư không thể tin được nhìn mèo nhỏ mềm oặt trên người mình rồi lại nhìn bàn tay bánh chưng của Tạ Ly, "Sao có thể, con mèo này nhỏ như vậy."

Tạ Ly dùng tay không bị thương che mắt, che đi khuôn mặt đau khổ, tay bánh chưng quơ quơ về phía cô, lắp bắp: "Cô mau đi đi, đừng để tôi nhìn thấy nó, có nó không có tôi, có tôi không có nó."

Khóe miệng Lý Tiểu Ngư run rẩy, "Được rồi, tôi đi. Anh có việc gì thì gọi cho tôi."

-

Đi giữa tiểu khu, Lý Tiểu Ngư nhìn con mèo đang ngủ lảm bảm tự hỏi, không biết con mèo này là mèo đực hay mèo cái, Tạ Ly nói nếu là mèo đực thì sau này phải buộc ga-rô, nếu không thì khi động dục sẽ không tốt.

Thường xuyên cùng Tạ Ly đến cửa hàng thú cưng, Lý Tiểu Ngư cũng biết làm sao để phân biệt mèo đực mèo cái, nghĩ rồi bước chân về nhà nhanh hơn, về nhà xem thử để sau này có chuẩn bị.

Vừa nhìn lên đã thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước thang máy, đôi mắt Lý Tiểu Ngư tròn tròn, bước dài chạy tới, nói với chủ nhân tám lưng kia:

"Nghiêm Viêm!"

Bóng dáng người đó khựng lại một chút, xoay người nhìn thấy Lý Tiểu Ngư chạy đến.

Ánh sáng hoàng hôn chiếu lên người cô gái, cặp mắt hổ phách bị chiếu sáng đến lấp lánh, hình ảnh phản chiếu như có ánh sáng, khuôn mặt nhỏ trắng sứ thanh tú điểm tĩnh dừng ở trước mặt hắn, thờ phỉ phò, ngẩng đầu lên, đôi mắt kia bình đạm không gọn sóng, so với quá khứ và bây giờ giống hệt nhau, giống như chuyện gì cũng không thể làm đôi mắt kia hoảng loạn.

"Thật trùng hợp a." Lý Tiểu Ngư bước đến cạnh hắn, lợi hơi đau, không tự chủ được liếm liếm.

Nghiêm Viêm ừ một tiếng, thân hình ở phía trước bao trùm lên cô gái trước mặt, duỗi tay ấn nút thang máy.

Thân thể Lý Tiểu Ngư cứng đờ, thân thể cao lớn kia cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo sau lưng, mũi ngửi thấy mùi thuốc lá thanh lãnh quanh quẩn và hơi thở hormone nam tính, không không chế được suy nghĩ muốn chạy trốn.

Cảm giác xúc động kia biến mất rất nhanh, người kia ấn xong rồi đứng ra xa, hơi thở kia không hề lưu luyến rồi đi, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lý Tiểu Ngư mấp máy môi, không biết muốn nói gì, trong thang máy im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

Thang máy mở ra, cô đi phía sau hắn đến trước cửa phòng.

Trên tay ôm mèo, nên mở cửa rất chậm, khóe mắt nhìn sang bên cạnh, Nghiêm Viêm đã mở cửa đi vào, không giống hôm qua không mang theo chìa khóa.

Anh Viêm làm gì để tới chị Ngư sang nhà anh ngủ? "^^"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chó săn nhỏ (53)

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt đi vào trong nhà, ôm mèo thay dép lê đi vào.

Cũng không biết hẳn đang làm gì, cô nhớ rõ trước kia nhìn thấy mấy quyển sách sinh vật và di truyền học, hình như hẳn rất có hứng thú với mấy thứ này.

Lần trước say ngã vào WC, nơi tĩnh lại hình như là viện nghiên cứu, hẳn hẳn là trở thành nhà nghiên cứu sinh vật học.

Bỏ qua suy nghĩ này, Lý Tiểu Ngư đặt mèo nhỏ xuống giường, mèo nhỏ vẫn chưa tỉnh lại, ngủ say.

Ngay lúc cô đang định lật người mèo nhỏ lại để xem giới tính, nó lại đột nhiên mở to mắt, tránh đi, nhảy lên giường, đôi mắt xanh nhìn cô đầy tội nghiệp.

Lý Tiểu Ngư giờ tay giải thích: "Chị chỉ xem giới tính của em thôi."

Thân thể mèo nhỏ bắt đầu run rẩy, run rẩy dán sát tường, tai mèo và đuôi mèo đều rũ xuống, đôi mắt mang theo hơi nước, giống như sắp khóc.

Lý Tiểu Ngư: "....."

Đây là làm sao vậy?

Cô nâng tay lên muốn ôm nói: "Chị không nhìn nữa, tới đây."

Cái đuôi của mèo nhỏ vung vung, đi đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm tay cô ngừ ngừ, hai chân nhảy dựng, nhào vào trong lòng cô, mềm mại meo meo.

Lý Tiểu Ngư xoa đầu nó, bắt đặc dĩ thờ dài, con mèo này giống như thành tinh vậy.

Vừa đồ thức ăn cho mèo vào bát xong, Lý Tiểu Ngư bèn vào phòng bếp làm một món xào và một bát canh, thêm một bát cơm ngồi xuống bàn.

Căn phòng chỉ còn lại một mình cô và một con mèo, yên tĩnh có chút đáng sợ.

Lý Tiểu Ngư nhai đồ ăn, nhớ tới đồ ăn tối hôm qua Nghiêm Viêm nấu, so sánh với đồ ăn mình làm, giống như nhai nền.

Không nuốt trôi buồng đĩa xuống, cô cầm bát đĩa mang vào trong bếp, vừa mở vòi nước, đèn trong phòng bếp lóe lên, tắt.

Phòng bếp lập tức đen sì, vòi nước còn đang mở, Lý Tiểu Ngư hơi sững sốt đóng lại vòi nước, xung quanh im lặng, không nhìn thấy gì, trái tim không khỏi đập nhanh hơn.

Sờ soạn đi ra phòng khách, vương vào ghế dựa thiếu chút nữa té ngã, sờ thấy di động trên sofa, mở ra đèn pin đèn, gọi: "Tiểu Bạch."

Mèo nhỏ không biết đi đâu, gọi thế nào cũng không thấy trả lời, Lý Tiểu Ngư dùng đèn pin của di động chiếu quanh phòng khách một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy mèo nhỏ ngủ say trong ổ.

Bé mèo nhỏ lên đi ra bên ngoài, bước chân hơi run rẩy, lộ ra một tia hoảng loạn.

Từ nhỏ đến lớn cô đặc biệt sợ bóng tối, đơn thuần chỉ là sợ ma, buổi tối, cô cũng sẽ không tắt đèn, bật đèn để ngủ đến sáng.

Nơi này chưa từng bị mất điện, ngay cả sét đánh trời mưa cũng không mất, hôm nay không biết làm sao mà lại mất điện.

Lý Tiểu Ngư đi trên hành lang, nhìn mọi nhà đóng cửa lại, khe cửa đều có ánh sáng, giống như chỉ có nhà cô bị mất điện.

Gọi điện thoại cho bất động sản, bên kia vẫn luôn bận, hãy gọi lại sau.

Lý Tiểu Ngư thờ dài, cắt điện thoại vào trong túi.

Nhìn căn phòng tối đen, chậm chạp không dám đi vào.

Vẫn là chờ có điện lại vào, nếu một tiếng sau không có điện, cùng lắm thì cô tới nhà Nhị Nữ ngủ một đêm.

Dựa vào tường ôm mèo, đêm khuya tĩnh lặng, hành lang chỉ có một mình cô, ngón tay Lý Tiểu Ngư vỗ vỗ trên lưng mèo nhỏ, đáy lòng có một tia an ủi.

Có một con mèo ở bên cạnh, cô cũng không sợ hãi nhiều.

Lúc này, cửa nhà bên cạnh bỗng nhiên mở ra, người nọ mặc áo ngủ, mở hai cúc bên trên, lôi cuốn thanh lãnh cầm dục lười biếng.

Tặng @Luctaam

Chương 171: Chó săn nhỏ (54)

Lý Tiểu Ngư cũng mặc đồ ngủ, là bộ đồ ngủ hoạt hình Hà Phương mua, ôm một con mèo, tóc rơi rụng trên vai, thoát nhìn rất buồn cười.

"Em?" Nghiêm Viêm đẩy đẩy gọng kính, đôi mắt mang theo nghi hoặc.

Lý Tiểu Ngư chỉ vào còn phòng: "Không biết sao lại mất điện, tớ..... Tớ sợ bóng tối, bèn đi ra."

Nghiêm Viêm: "Bên ngoài lạnh lẽo, vài trong phòng tôi ngồi một lát đi."

Lý Tiểu Ngư ngượng ngùng lắc đầu: "Không cần đâu, sẽ quấy rầy cậu."

Hắn thích yên tĩnh, trong nhà có thêm một người sẽ không quen.

"Sẽ không." Nghiêm Viêm nói rất nhanh, tạm dừng một chút, ngữ khí bình đạm nhảm nhảm: "Sẽ không quấy rầy đến tôi."

Lý Tiểu Ngư tiếp tục từ chối thì không tốt lắm, có chút khẩn trương vào phòng.

Căn phòng này trang trí khác hẳn phòng của cô, giấy dán tường lạnh lẽo, trang trí chính tề không dám lộn xộn.

Nghiêm Viêm thấy cô ngồi xuống, mới ngồi xuống sofa bên cạnh.

Lý Tiểu Ngư nhìn thấy quyển sách dạy nấu đồ ngọt trên bàn, ngoài bìa là một chiếc bánh kem, làm cô không nhận được vờ tay muốn cầm lên đọc.

Nuốt nuốt nước bọt, nhìn lại, hóa ra Nghiêm Viêm cũng thích ăn đồ ngọt a.

"Cậu tùy tiện xem, không sao cả." Nghiêm Viêm đứng dậy, rời đi.

Đề lại Lý Tiểu Ngư ngồi trên sofa, khăn trương hề hề.

Cô khăn trương là bởi vì sợ phiền đến người kia, Nghiêm Viêm nhìn qua khó gần hơn trước kia rất nhiều, nhưng thật ra rất dễ gần, người cũng rất tốt.

Đúng là hiền lành a, còn để hàng xóm vào nhà hắn. Ấn tượng của Lý Tiểu Ngư với Nghiêm Viêm càng ngày càng tốt, lúc này đang không ngừng +10, +10.

Nghiêm Viêm cầm một ly sữa bò và một cái bánh tót đã thấy cô vừa gạt đầu vừa thờ dài, đôi mắt lộ ra ý cười, đi qua đó ngồi xuống nói: "Giữa trưa làm hơi nhiều, không biết em có thích ăn không."

Lý Tiểu Ngư nhìn thấy hắn tới đã nhìn chăm chăm đĩa bánh ngọt, ánh mắt đắm đắm, mang theo tia sáng, nếu có không nhìn nhầm, miếng bánh này giống y như miếng bánh ngoài bìa sách.

"Nghiêm Viêm, đây là cậu tự làm sao?" Cô kinh ngạc hỏi.

Nghiêm Viêm: "Ừ."

Lý Tiểu Ngư lại nuốt nuốt nước bọt, "Có thể ăn không?"

"Ăn đi."

Lý Tiểu Ngư đặt mèo nhỏ xuống ghế, cầm nĩa cắt một miếng cho vào miệng, ngọt ngào mềm mại, đôi mắt sáng lên, kinh ngạc gạt đầu nói: "Ăn ngon!"

Nghiêm Viêm chống đầu, đôi mắt trắng tấp nhìn chăm chú cô gái nhỏ, khóe miệng tạo thành độ cong nhọt nhọt, mang theo ý cười yêu chiều ôn nhu.

Từ khuôn mặt cô gái nhỏ chuyển qua cái lưỡi mềm mại đang liếm khóe miệng, đôi mắt sâu thẳm tới lại, hai chân vắt chéo, híp mắt.

Lý Tiểu Ngư đang tập trung ăn bánh căn bản không phát hiện ra ánh mắt sáng quắc kia, cho đến khi uống hết ly sữa bò, cô thoả mãn vỗ vỗ bụng, mí mắt nhẹ nâng, cảm thấy rất buồn ngủ.

Cảm giác buồn ngủ tới nganh chóng, cổ găng mở to mắt, cuối cùng cơ thể ngã ra phía sau, còn chưa chạm vào sofa, một cánh tay đã cứng vàng ôm lấy, một cánh tay khác vòng qua chân, bế cô lên.

Nghiêm Viêm cúi người xuống, dán sát khuôn mặt ngủ say của cô, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đen nhánh tràn đầy dục vọng chiếm hữu, muốn chặt đứt hai chân của cô, bẻ gãy cánh chim của cô, để cô chỉ có thể ở bên cạnh hắn, đôi mắt trong suốt kia chỉ có thể nhìn một mình hắn.

Chương này bù cho hôm qua nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Chó săn nhỏ (55)

Ý nghĩ này bắt đầu từ lúc nào? Lâu đến nỗi hắn cũng đã quên, chỉ biết mười năm nay, ý nghĩ này không chỉ không nhạt đi, mà càng ngày càng mãnh liệt, giống như rượu lâu năm, mãnh liệt làm hắn không không chế được bản thân.

Từng bước một đi vào trong phòng, đặt cô gái nhỏ xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về ở cổ, cuối cùng dừng lại trên đôi môi ẩm áp kia.

Hình như Lý Tiểu Ngư cảm thấy trên môi có gì đó, không biết mơ thấy gì, đầu lưỡi vươn ra, liếm lòng bàn tay đang đặt trên môi mình, cũng không cảm thấy ngọt, đầu lưỡi lại rút về.

Nghiêm Viêm nhìn chăm chú, đôi mắt u ám sâu thẳm, cúi người xuống ngậm lấy sự mềm mại kia.

-

Bởi vì ngày đó mất điện, ngày hôm sau Lý Tiểu Ngư gọi cho bất động sản, nhớ tới buổi sáng tỉnh lại trong phòng của Nghiêm Viêm, cô rất ảo não. Vốn dĩ đã quấy rầy người ta, không nghĩ tới mình còn ngủ quên trên sofa.

Bất động sản không thấy có điều gì khác thường, tra xét thật lâu mới phát hiện tổng công tắc nguồn điện trong phòng của Lý Tiểu Ngư bị đứt.

Có điện, Lý Tiểu Ngư về phòng, liếm liếm lợi, lại cảm thấy khóe môi đau đớn, đi đến trước gương nhìn, phát hiện môi bị rách, liếm liếm có hơi đau.

Không biết làm sao lại bị như vậy.

Đồ thức ăn cho mèo nhỏ, cô nằm trên ban công phơi nắng, chưa được bao lâu, đã thấy nặng nề, mèo nhónhảy vào trong lòng.

Lý Tiểu Ngư vuốt vuốt lông nó, nhắm mắt lại ngủ.

Buổi tối, lại mất điện, Lý Tiểu Ngư chạy ra ngoài.

Nghiêm Viêm lại cho cô ngồi nhờ.

Thật ra cô không muốn làm phiền Nghiêm Viêm, còn muốn quay về đợi thêm một lát, nhưng khi mất điện, cô nhìn thấy một bóng người đi lướt qua phòng khách không một tiếng động, làm cô sợ tới mức suýt nữa ngất xỉu.

Chẳng lẽ có ma sao? Cái phòng kia.....

Run bần bật ngồi co lại trên sofa, Nghiêm Viêm đưa cho cô một ly sữa bò nóng, giọng nói dường như có thể làm người yên tâm "Cứ ở nhà tôi vài ngày trước, phòng rất nhiều, ban ngày tôi không ở nhà, buổi tối mới về."

Lý Tiểu Ngư không quên mang mèo nhỏ sang, mèo nhỏ đã được Nghiêm Viêm ôm đến ổ ngủ say.

Hơi xấu hổ ngược mắt: "Có phải làm phiền đến cậu rồi không."

Nghiêm Viêm nâng nâng gọng kính, đôi mắt ôn nhu hơi sáng lên: "Sẽ không."

Lý Tiểu Ngư cảm động thiếu chút nữa cầm tay hắn nói người tốt cả đời bình an.

May mà lý trí giữ cô lại.

Uống xong ly sữa bò kia, lại có hơi buồn ngủ, trước khi Lý Tiểu Ngư ngủ chỉ nhớ mình đi vào phòng cho khách với Nghiêm Viêm, nhìn hắn đi ra ngoài, vừa chạm vào giường đã ngủ say.

Ở trong nhà Nghiêm Viêm một thời gian, Lý Tiểu Ngư càng ngày càng phát hiện Nghiêm Viêm là một thiên tài toàn năng, chẳng những nấu ăn ngon, ngay cả kỹ năng nấu đồ ngọt cũng tuyệt vời cái gì cũng biết làm, cô ở nhà hắn một tháng, mặt đều béo một vòng.

Còn một chuyện, Tiểu Bạch rất không bình thường, mỗi khi đến buổi tối sẽ ngủ say.

Mèo không phải là động vật hoạt động về đêm, ban ngày ngủ sao? Sao Tiểu Bạch lại ngược lại nhỉ?

Làm Nghiêm Viêm chưa được nhìn thấy Tiểu Bạch khi tỉnh giấc, thật muốn làm hắn biết Tiểu Bạch có bao nhiêu đáng yêu.

Hôm nay nghỉ phép, Lý Tiểu Ngư nằm trên sô pha xem TV, tiếng chuông di động vang lên, là Nhị Nữ gọi, nói ấn chuông cửa mười mấy phút cũng không thấy ai, hỏi cô có ở nhà không.

Lý Tiểu Ngư vội đi mở cửa, nhìn thấy Nhị Nữ đứng ở nhà bên cạnh.

Nhị Nữ nghe chuyện cô ở đây một tháng, mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng mà nhìn xung quanh, "Đây là nhà của Nghiêm Viêm? Cậu và Nghiêm Viêm ở chung??"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu nói: "Ồ tạm mà thôi, đừng nghĩ linh tinh."

Nhị Nữ nói thêm vài câu, rồi cùng nhau nằm liệt trên sô pha xem TV.

TV đang thông báo một tin tức, nói thành phố F và thành phố H đang xuất hiện một loại virus, lúc vừa nhiễm virus, chỉ bị cảm, nhưng những ngày tiếp theo càng ngày càng nghiêm trọng thậm chí ngất xỉu, một tuần cũng chưa tỉnh lại.

Chị Ngư làm nghề gì ở thế giới sau ""

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Chó săn nhỏ (56)

Lý Tiểu Ngư nghe vậy bỗng nhiên ngồi dậy, thẳng lưng, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm tin tức trên màn hình, phóng viên đang đeo khẩu trang phòng văn người nhà của bệnh nhân.

Nhị Nữ thấy vẻ mặt cô tái nhợt, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư luống cuống cầm di động gọi điện thoại cho Hà Phương, đến khi sắp tự động cúp máy, Hà Phương mới nghe.

"Mẹ! Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Hà Phương đang ngồi trong văn phòng xem văn kiện, nghe giọng nói dồn dập của Lý Tiểu Ngư, hơi sững sốt nói: "Không sao a."

Lý Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng dựa vào sô pha nói: "Mẹ, thành phố F không tốt, mẹ về đây đi."

Hà Phương vừa nghe, hóa ra là con gái lo lắng cho mình, cười nói: "Được rồi, tháng sau mẹ sẽ về, con đừng lo lắng."

Lý Tiểu Ngư vẫn lo lắng, "Mẹ cẩn thận một chút a, đừng bị cảm, bên kia đang truyền nhiễm một loại virus, rất nghiêm trọng."

"Được rồi, không nói nữa, Tiểu Ngư, mẹ phải đi đây, buổi tối lại nói chuyện."

"Vâng, con chào mẹ."

Nhị Nữ an ủi: "Yên tâm đi, virus này vừa mới bắt đầu thôi, đi về sớm một chút là được."

Lý Tiểu Ngư vẫn nhũn mảy, cô nhìn Nhị Nữ nói: "Thành phố H cũng đang bị truyền nhiễm, cậu cũng phải chú ý."

Nhị Nữ gật đầu nói: "Yên tâm đi, tớ không sao đâu, tớ thể chất tốt, một năm chưa bị cảm lần nào."

Nói chuyện với Nhị Nữ một buổi trưa, cho đến gần chạng vạng Nhị Nữ mới đi về.

Lý Tiểu Ngư đưa Nhị Nữ đi xuống, vừa đi đến cửa chung cư, đã nhìn thấy một chiếc Porsche màu đen dừng lại, cửa xe mở ra, một người đáng người cao gầy, âu phục khác họa đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt thanh lãnh bị kính đen che khuất hơn một nửa, bước đi vững vàng tới bên này.

Nhị Nữ lập tức thay đổi sắc mặt, trốn sau lưng Lý Tiểu Ngư, đẩy đẩy cô nói: "Tớ không muốn nhìn thấu cậu ta, cậu bảo cậu ta đi đi."

Lý Tiểu Ngư ngây ngốc nhìn Cố Nhan Tuyết đi tới, tháo kính đen xuống, nhìn lướt qua phía sau cô, đôi mắt mang theo ý cười, "Lại gặp mặt, chào cậu Lý Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư gật đầu: "Chào cậu."

Cố Nhan Tuyết duỗi tay cầm lấy cổ tay Nhị Nữ kéo đi, còn không quên chào tạm biệt Lý Tiểu Ngư.

Nhị Nữ giãy giụa đẩy ra, lại không thể nói lời tàn nhẫn, đôi mắt chột dạ về mặt đau khổ, nhìn Lý Tiểu Ngư cầu cứu.

Lý Tiểu Ngư không biết hai người xảy ra chuyện gì, cảm thấy Nhị Nữ cũng không ghét Cố Nhan Tuyết như trước, nhưng mà đây cũng là chuyện tốt.

Sơ trung, từ ánh mắt đầu tiên cô đã cảm thấy Cố Nhan Tuyết không tồi.

Xe đã chạy đi, Lý Tiểu Ngư nhắc chân định đi vào, đã thấy Nghiêm Viêm xuất hiện ở cách đó không xa.

Nghĩ đến mấy món ngọt, cô liếm liếm môi, buổi tối cô muốn ăn bánh kem phô mai.

Chạy chậm đi tới bên cạnh Nghiêm Viêm, ngửa đầu nói: "Hôm nay cậu tan tầm thật sớm."

Sắc mặt Nghiêm Viêm càng ngày càng tái nhợt, quảng thâm mắt càng đậm, đôi mắt tràn đầy mệt mỏi, lại vẫn cười khẽ gật đầu: "Àn, phòng thí nghiệm không có việc gì, bèn đi về sớm."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới tin tức trên TV, vội vàng nói: "Mấy ngày nay cậu chú ý thân thể, thành phố H đang truyền nhiễm một loại virus, lúc ban đầu chỉ bị cảm, nhưng càng ngày càng nghiêm trọng."

"Nếu cậu bị cảm, nhất định phải tới bệnh viện kiểm tra."

Nghiêm Viêm nhìn chằm chằm đôi môi đang lái nhai của cô gái nhỏ, môi mỏng hé mở: "Phải không?"

Lý Tiểu Ngư nghiêm túc gật đầu.

Thân tặng @lamlangnhi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Chó săn nhỏ (57)

Nghiêm Viêm đột ngột nói: "Nếu tôi bị cảm nhiễm, em có lo lắng không?"

Những lời này nghe vào trong tai Lý Tiểu Ngư có chút kỳ quái, lại không biết kỳ quái ở đâu, cô không nghĩ quá nhiều, ngữ khí đương nhiên: "Lo lắng a."

Nghĩ nghĩ lại nói: "Cậu sẽ không cảm nhiễm, giáo sư Nghiêm sao có thể bị cảm nhiễm, giáo sư Nghiêm lợi hại như vậy mà."

Lý Tiểu Ngư ở nhà hần ở lâu như vậy, sau đó mới biết được Nghiêm Viêm là giáo sư sinh vật ở trường đại học hàng đầu thành phố H, rõ ràng trẻ tuổi như vậy, mà đã là giáo sư.

Nghiêm Viêm nghe vậy ý cười dưới đáy mắt càng ngày càng đậm, còn mang theo cảm xúc gì đó nhưng lại bị mắt kính che đi, ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của cô, xoa xoa.

Lý Tiểu Ngư muốn tránh cũng không kịp, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Nghiêm Viêm càng ngày càng thích sờ đầu cô, giống như cô sờ đầu mèo nhỏ, cô lại không phải mèo.....

Buổi tối ăn đồ ngọt Nghiêm Viêm làm, Lý Tiểu Ngư ăn ngon đều sắp thẳng hoa.

Liếm liếm lợi, cô nhìn thuốc trong tay Nghiêm Viêm, ngượng ngùng nói: "Có thể không bôi hay không, lợi đã không đau."

Từ khi nói cho Nghiêm Viêm biết lợi của cô bị nhiễm trùng, không biết Nghiêm Viêm lấy thuốc ở đâu, sáng tối nhỏ một lần, tuy tác dụng chậm, nhưng qua một tháng, lợi của cô đã không đau nữa, ngay cả khi ăn nhiều đồ ngọt cũng không đau, đúng là thần kỳ.

Nghiêm Viêm đeo kính, khuôn mặt tuần nễ mang theo sự xâm lược, đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy, nhưng lúc này lại tràn đầy ôn nhu, ngón tay vỗ trên ót của Lý Tiểu Ngư, lòng bàn tay ấn lên môi, ý bảo cô há miệng.

Lý Tiểu Ngư nhìn hấn dựa vào rất gần rất gần, trên môi lạnh băng quấy rầy suy nghĩ, nghe lời há miệng, cảm thấy thuốc được nhỏ xuống, cũng không đắng, mà lại hơi ngọt.

Nhưng mỗi lần nhỏ đều phải nhỏ nửa tiếng, hấn dựa vào rất gần, hơi thở và đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng, đều làm Lý Tiểu Ngư cảm giác cả người khác thường.

Không biết qua bao lâu, Lý Tiểu Ngư cảm thấy hơi mỏi miệng, người nọ mới dừng lại, chậm rãi thu tay lại, khi bàn tay rời đi không biết có phải là ảo giác của cô không, mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Nghiêm Viêm đây nấp thuốc, nói: "Em thường xuyên ăn kẹo, ngày nào cũng phải nhỏ thuốc."

"Nếu không sẽ tái phát, về sau sẽ không thể ăn đồ ngọt nữa." Giống hệt bác sĩ đang khám bệnh.

Lý Tiểu Ngư gật đầu như đảo tỏi, bất chấp khó chịu, ngón tay cầm lấy ống tay áo của hấn: "Nhỏ, tớ nhỏ."

Không bao giờ có thể ăn đồ ngọt, đó là ác mộng của cô.

Nghĩ cũng không dám nghĩ tới những ngày tháng không có đồ ngọt.

Đắm chìm trong suy nghĩ Lý Tiểu Ngư không thấy đáy mắt Nghiêm Viêm u ám lập lòe, giống như một ngọn lửa đốt cháy cho đến khi huy diệt.

-

Ngày tháng bình thường kéo dài 5 giờ chiều ngày thứ bảy, Lý Tiểu Ngư ôm mèo định ra ngoài, mấy vị khách không mời lại xuất hiện.

Hai người đàn ông, một người phụ nữ, còn có một ông già.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen là bảo tiêu đứng ở cửa hai bên, ông cụ tóc trắng xoá, hai mắt không vẫn đục, mà thoạt nhìn rất có thần và uy nghiêm. Mà người phụ nữ còn lại thì đeo kính, tầm hơn ba mươi tuổi, mình diễm động lòng người, nhưng lại lạnh như băng đứng đó.

Lý Tiểu Ngư không khỏi ôm chặt mèo nhỏ trong tay, hơi hơi hé miệng hỏi: "Mọi người muốn mua đồ ngọt sao?"

Ông cụ rõ ràng không muốn nói chuyện, nhắm mắt lại ngồi trên ghế, biểu tình lộ ra sự mệt mỏi.

Chương này là chương bù nhá!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Chó săn nhỏ (58)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Người phụ nữ tiến lên một bước, giọng nói bị công thức hóa mang theo hơi lạnh, "Cô là Lý Tiểu Ngư phải không?"

Lý Tiểu Ngư gật đầu.

Người phụ nữ chỉ vào bản thân: "Tôi là trợ lý của giáo sư Nghiêm, cô có thể gọi tôi là Dương Nghiên."

Nói xong lại chỉ vào ông lão nói tiếp: "Người này là thầy Trần, giáo sư trưởng quản Phòng thí nghiệm Kỹ thuật quốc gia."

Lý Tiểu Ngư không nghe thấy những câu phía say chỉ chú ý tới ba chữ giáo sư Nghiêm, khó hiểu hỏi: "Nghiêm Viêm làm gì?"

Dương Nghiên lời ít ý nhiều: "Chuyện thành phố F và thành phố H bùng nổ virus gần đây là do hấn làm."

Lý Tiểu Ngư không tin: "Không thể nào."

Virus kia làm rất nhiều bệnh viện bó tay không tìm ra biện pháp a, tại sao lại do Nghiêm Viêm làm ra.

Khóe miệng Dương Nghiên cong lên, cười châm chọc: "Tôi cũng không tin, tôi làm việc cạnh hấn lâu như vậy, trước đây không lâu mới biết được, virus kia đã hại chết mấy nghìn người."

Mắt Lý Tiểu Ngư trừng lớn, lắc đầu lui về phía sau: "Không phải tin tức nói chỉ có hơn mười người té xỉu ở bệnh viện sao?"

Dương Nghiên cười lạnh: "Tin tức đương nhiên sẽ không truyền bá tình hình thực tế, nếu không sẽ làm cả nước rơi vào khủng hoảng."

Lý Tiểu Ngư mở miệng lại nói không nên lời.

Dương Nghiên tiếp tục: "Chúng tôi tìm cô vì muốn nhờ cô trợ giúp chúng tôi đến phòng thí nghiệm của hân tìm virus kháng thể."

Lý Tiểu Ngư vẫn không tin, mím môi lắc đầu nói: "Nếu thật sự là cậu ấy làm, tôi có thể nói với cậu ấy, để...."

Dương Nghiên lạnh lùng chặn lời nói của cô: "Không thể, làm vậy sẽ rút dây động rừng, cô chỉ cần giúp chúng tôi lấy kháng thể là được."

Cô gái này chỉ là em gái trong lòngg Nghiên Viêm, không có khả năng làm Nghiên Viêm dao động, nếu kế hoạch bị Nghiên Viêm phát hiện thì người khắp thế giới sẽ hứng chịu tai ương.

Hân đang ở viện nghiên cứu chế tạo virus mới còn đáng sợ hơn virus này, chỉ cần lan ra, tốc độ truyền nhiễm nhanh như tia chớp, phát tán trong không khí còn có thể nhanh chóng sinh trưởng, từ mấy vạn đến trăm triệu, mấy nghìn trăm triệu phát tán khắp nơi, lây truyền từ đường hô hấp, da đến lỗ chân lông, chỉ cần bị cảm nhiễm, không có thuốc kháng thể về cơ bản là không thể cứu được.

"Tại sao các người không tự đi lấy?" Lý Tiểu Ngư hoang mang khó hiểu, không phải bọn họ lấy sẽ dễ dàng hơn sao? Chính phủ chỉ cần phái vài người tộm đi, sao còn nhờ cô? Cô không phải kẻ ngốc nghe không hiểu những lời này có bao nhiêu dị thường.

Dương Nghiên đơ người thật lâu mới nói: "Cô là người duy nhất có thể đến gần hân, chúng tôi..... Chúng tôi đều không làm được."

Không phải bọn họ không nghĩ tới bắt trời Nghiên Viêm lại, làm hân không thể chế tạo loại virus này, đồng thời giao nộp virus kháng thể.

Nhưng lại không thể, Nghiên Viêm là một kẻ khủng bố ma quỷ còn điên rồ hơn cả cha hân, mặc kệ phái bao nhiêu người theo dõi, ngăn cản hân cũng đều bị hân nhẹ nhàng hóa giải, còn phải trả giá lớn.

Nghiên Viêm ở giới nghiên cứu cũng là một người quyền cao chức trọng, không ai có thể làm gì được hân, lại nói bọn họ không có chứng cứ chứng minh Nghiên Viêm nghiên cứu chế tạo virus, chỉ dựa vào lời nói từ một phía của Dương Nghiên thì không có cách nào làm gì được hân.

Nghiên Viêm nghiên cứu chế tạo loại virus mới chưa thành công, không thể vào phòng thí nghiệm lấy ra chứng cứ, căn cứ thí nghiệm kia không biết dùng vật liệu gì xây nên, nó ở dưới nền đất, cửa lớn không phá nổi, qua quá trình thí nghiệm, tinh thể đó còn cứng hơn đá kim cương, căn bản không có cách nào phá hủy.

Tuy rằng Dương Nghiên làm trợ lý lâu năm của Nghiên Viêm nhưng trước nay chưa từng đi vào gian phòng thí nghiệm kia.

Lý Tiểu Ngư là hi vọng duy nhất của bọn họ.

Kế hoạch rất đơn giản, chỉ cần Lý Tiểu Ngư có thể vào gian phòng thí nghiệm, ở trong đó cùng với Nghiên Viêm, bọn họ sẽ kíp nổ bom mini trang bị trên người Lý Tiểu Ngư, chỉ cần gian phòng thí nghiệm kia nổ mạnh, kẻ điên Nghiên Viêm này sẽ biến mất.

Phía trên điều tra sẽ không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào bất lợi đối với bọn họ.

Mà tất cả những chuyện này, cô gái trước mặt cũng không biết, cô chết là cứu toàn bộ người trên thế giới này, hi sinh một người, những người còn lại đều không sao.

Sắc mặt Lý Tiểu Ngư trắng bệch, đôi mắt khô khốc, trầm ngâm một hồi mới ngẩng đầu nói: "Tôi không tin lời nói của mấy người."

Nghề nghiệp của anh nhà ở thế giới sau là gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Chó săn nhỏ (59)

Dương Nghiên nhú mày, cảm xúc dao động có hơi lớn: "Vì sao? Cô có biết bây giờ có bao nhiêu người đang chờ chết không? Cô chỉ cần đi vào căn phòng thí nghiệm kia, tôi không cần cô làm gì cả, tìm được kháng thể là được."

Ông cụ ngồi trên ghế bỗng nhiên đứng lên, giờ tay ý bảo Dương Nghiên bình tĩnh một chút, khuôn mặt già nua giống như tùy thời sẽ ngã xuống, "Cháu gái của tôi đang nằm ở bệnh viện."

"Con bé chỉ mới năm tuổi, nhỏ như vậy đáng yêu như vậy, vẫn bị nhiễm loại virus này." Đôi mắt ông cụ đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào, "Thành phố H có quá nhiều đứa trẻ giống như cháu gái tôi, đều bị nhiễm loại virus này, tôi hy vọng cháu có thể cứu con bé."

Lý Tiểu Ngư nhìn bộ dáng của ông cụ, trong lòng không hề dao động, nếu là một người bình thường đã sớm cảm động, nhưng cô lại không có chút cảm xúc nào.

Từ khi cha bị tai nạn xe cộ, Lý Tiểu Ngư đã biết mình là quái vật, mẹ khóc không thờ nổi, nhưng cô không có chút cảm giác nào, giống như đây chỉ là chuyện bình thường.

Lý Tiểu Ngư không có chút cảm xúc nào với bộ dáng của ông cụ, những người đó liên quan gì tới cô, vì sao cô phải cứu bọn họ?

Quan trọng nhất là, Nghiêm Viêm không phải là loại người này, hẳn còn để một người xa lạ như cô ở trong nhà, mỗi ngày đi làm về mệt mỏi, còn không quên làm đồ ngọt cho cô, người như vậy..... Sao có thể là người xấu trong miệng bọn họ?

Cánh tay ôm mèo nhỏ thả lỏng, Lý Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, nói: "Rất xin lỗi, tôi không làm được."

Cô không làm được những chuyện nghi ngờ Nghiêm Viêm, cô tin tưởng Nghiêm Viêm không phải người như vậy.

Dương Nghiên và ông cụ cũng choáng váng, không nghĩ tới cô gái này máu lạnh như vậy, dầu muối không ăn, tức giận cùng với hoảng loạn khẩn trương, Dương Nghiên buột miệng thốt ra: "Cô không sợ mẹ cô cũng bị cảm nhiễm sao?"

Lý Tiểu Ngư đột nhiên nâng mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ kia, mặt không biểu tình: "Cô nói gì?"

Dương Nghiên thấy cô rút cuộc có một tia dao động, rút một chồng ảnh từ trong túi ra, đây là con át chủ bài cuối cùng, cứ nghĩ không cần dùng đến.

Ảnh chụp được đưa vào trong tay Lý Tiểu Ngư, trong ảnh là Hà Phương đang nằm trong bệnh viện, sắc mặt trắng bệch suy yếu.

Lý Tiểu Ngư nhìn chăm chăm bức ảnh trong tay, mắt hồn cảm điện thoại gọi cho Hà Phương.

Từng cuộc từng cuộc không có ai nghe máy, cho đến cuộc thứ sáu, bên kia mới chuyển được, "Mẹ... Mẹ, mẹ đang ở đâu?"

"Là Tiểu Ngư à?" Bên kia là một giọng nói xa lạ.

Lý Tiểu Ngư nói năng lộn xộn: "Đúng vậy, xin hỏi bên kia là ai? Mẹ tôi ở đâu?"

Người nọ hơi dừng lại, giọng nói hơi run rẩy lại giả vờ bình tĩnh, "Tôi là thư ký, mẹ cô đang họp, di động quên mang đi."

"Mẹ tôi đang ở đâu!" Lý Tiểu Ngư quát to, hốt hoảng thất thố hoảng loạn, "Mẹ tôi đang ở đâu? Nói thật đi, nói đi!"

Bên kia không có âm thanh, qua thật lâu, lâu đến nỗi Lý Tiểu Ngư cho rằng đối phương đã chột máy, người nọ khó khăn mở miệng: "Hà Phương..... Bị ốm, bây giờ đang ở bệnh viện, đã hai ngày, vẫn không tỉnh lại, Hà Phương bảo tôi không nói cho cô biết."

Di động trên tay rơi xuống mặt đất, bộp một tiếng, Lý Tiểu Ngư gơ tay che lại trái tim, hóa ra..... hóa ra đây là đau khổ sao?

Vì sao lại khó chịu như vậy..... Khó chịu giống như trái tim bị người nắm chặt, thật sự quá đau.

Chị Ngư xin hệ thống một thứ, đó là gì

(Gợi ý có chữ tay)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chó săn nhỏ (60)

"Tôi căn bản không biết mấy người là ai, mấy người nói nhiều như vậy tôi cũng không có cách nào tin tưởng." Lý Tiểu Ngư lão đảo nhặt điện thoại trên mặt đất lên, bẻ mèo còn lên, nói: "Cho tôi thời gian suy nghĩ lại."

Dương Nghiên và ông cụ liếc nhau, sắc mặt bình tĩnh, sửa sang lại quần áo, nói: "Được rồi, nhưng mà mẹ của cô đã cảm nhiễm virus, chỉ cần đợi năm ngày, bệnh tình không chỉ đơn giản là tăng thêm, cái loại virus RGH này, có thể làm người chết chỉ trong bảy ngày."

"Tin tức chỉ là giả, virus kia chỉ hôn mê ba ngày, tới ngày thứ tư người bệnh sẽ tỉnh lại, khi đó các cơ quan trong cơ thể sẽ suy kiệt, đau đớn muốn chết,

duy trì đến ngày thứ bảy, người bệnh cho dù có kháng thể cũng không cứu được."

Dứt lời, Dương Nghiên cầm một tấm danh thiếp đưa cho Lý Tiểu Ngư nói: "Tùy thời chờ điện thoại của cô."

Người phụ nữ đó nghiêm túc cảnh cáo: "Cô không thể nói chuyện này cho Nghiêm Viêm biết, Nghiêm Viêm cũng không đơn giản như cô nghĩ, vì mẹ của cô, tôi hy vọng cô có chút đầu óc."

Vài người vội vàng rời đi, căn phòng yên lặng trở lại, giống như chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác.

Lý Tiểu Ngư cầm chặt tấm danh thiếp kia, lâm vào trầm tư.

Mà mèo con nằm trong lòng cô mở to mắt, hơi hơi nheo lại, cái đuôi thông thả vung vẩy.

-

Gió đêm mang theo sự lạnh lẽo, ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng, chiếu xuống khuôn mặt của cô gái đang nằm trên giường, tiếng mèo kêu theo khe cửa truyền vào.

Lý Tiểu Ngư nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã một giờ mười ba phút, tiếng mèo kêu không ngừng vang lên, mềm như bông mang theo khăn khăn, không biết đã kêu bao lâu.

Sau khi trở về cô đợi thật lâu, vẫn không thấy Nghiêm Viêm về, đến bây giờ vẫn thế.

Trước kia không phải như vậy, cho dù thế nào, đúng 7 giờ Nghiêm Viêm sẽ về nhà, làm bữa tối cho cô.

Xuống giường, Lý Tiểu Ngư đeo dép, đi trên thảm mềm mại, mở cửa, mèo nhỏ đảo quay chân cô, kêu meo meo.

Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên, muộn như vậy mà nó chưa ngủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở khóa, đôi mắt Lý Tiểu Ngư co rụt lại, thả mèo xuống định chạy ra ngoài, nhưng giọng nói kia làm cô dừng lại.

"Cha, con không muốn tiếp tục nghiên cứu virus RGH."

"..... Đã biết."

Giọng nói của hấn lộ ra sự mệt mỏi và phiền chán.

Tiếng sột soạt biến mất trong thư phòng, Lý Tiểu Ngư đang dựa vào cánh cửa chậm rãi trượt xuống, xụi lơ quỳ trên mặt đất.

Hóa ra loại virus này là do Nghiêm Viêm nghiên cứu chế tạo.

Nhưng không giống như người kia nói, là do cha Nghiêm Viêm bắt.

Cục đá trong lòng nhẹ hơn rất nhiều.

-

"Ta muốn một cái bàn tay vàng." Thẩm Ngư rút linh hồn ra chống sàn nhà thờ đốc, nói với hệ thống.

【 Ký chủ, do thể giới trước trừng phạt, thể giới này ngay cả hệ thống cô cũng không có, bàn tay vàng càng không thể có thể cho cô. 】

Thẩm Ngư ngẩng đầu, khuôn mặt bị tóc đen che khuất lộ ra, đôi mắt màu hổ phách mang theo lạnh lẽo, "Mấy người tùy tiện thay đổi nhiệm vụ, ta nói gì chưa?"

Nhiệm vụ hoàn thành tâm nguyện nếu không thay đổi nhiệm vụ thì cô đã sớm hoàn thành, có khi bây giờ đã sang thế giới khác rồi.

"Muốn bàn tay vàng cũng không cho, được thôi, ta cũng không muốn làm nhiệm vụ này, người nào thích thì người đó làm!"

Thân tặng @TieuMienYen1314

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Chó săn nhỏ (61)

Nói xong, Thẩm Ngự đứng lên, vỗ vỗ quần áo, ngồi trên giường, bộ dáng chờ chết.

【.....】333 còn chưa từng gặp ký chủ nào như vậy, tùy hứng làm vậy, ngay cả top 10 bảng xếp hạng cũng không dám đối xử với hệ thống như vậy.

Hệ thống là thần trợ, bởi vì trong mỗi thế giới đều cần hệ thống trợ giúp, đặc biệt hệ thống, chẳng những không có đạo cụ, còn chẳng thêm nhắc nhở nhiệm vụ, tương đương với chuyện phải tự hoàn thành nhiệm vụ.

Sao có thể, dựa vào chính mình rất khó hoàn thành nhiệm vụ.

Thật không biết tại sao 723 có thể chịu đựng được, ký chủ như vậy nó còn liều mạng bảo vệ, vì cô mà bị nhốt trong ngục giam số 8.

Thế giới hủy diệt, sự trừng phạt không chỉ đơn giản là không có hệ thống giúp đỡ trong thế giới tiếp theo, mà còn phải mất đi ký ức, không biết nhiệm vụ của mình, hoàn toàn dung nhập vào thế giới kia.

Cách trừng phạt này, là ác mộng của những người xuyên nhanh.

Nhưng 723 tự nguyện tới ngục giam số 8, để Thẩm Ngự không phải mất đi ký ức.

333 muốn khiếu nại cũng không được, thế giới này nhiệm vụ nhất định phải nhanh chóng hoàn thành, bởi vì nam chủ thế giới này.....

【 Xin hỏi ký chủ muốn bàn tay vàng gì? 】

Nghe 333 thỏa hiệp, Thẩm Ngự biết, nhìn dáng vẻ thế giới này thực sự có mờ ám, 333 nhường nhịn như vậy, chuyện nó che giấu sẽ cực kỳ quan trọng.

Thẩm Ngự ngồi dậy, chống cằm nói: "Ta muốn folder những chuyện làm Nghiêm Viêm trong một năm này."

"Nhất định phải kỹ càng tỉ mỉ!"

【..... Vì sao lại muốn cái này? 】333 có chút khó hiểu, lúc này không nên muốn bàn tay vàng có ích hơn sao? Giá trị hắc hóa còn là 0 đó.

Thẩm Ngự cong cong khóe miệng, mỉm cười: "Cái này mi không cần biết."

333 ghen【 Được rồi, folder cần ba ngày mới có thể giao cho ký chủ. 】

Thẩm Ngự: "Thời gian vậy là đủ rồi."

Lý Tiểu Ngự chỉ là một người bình thường, một người thiếu hụt tình cảm, nhưng vẫn nhớ rõ người nào tốt với mình.

Nghiêm Viêm ở sơ trung xông vào thế giới của cô, sau đó đổi mới suy nghĩ của Lý Tiểu Ngự, cô phát hiện nam sinh này là người ngoài lạnh trong nóng.

Mười năm, phai nhạt rất nhiều chuyện nhưng Lý Tiểu Ngự vẫn nhớ rõ chén mì kia và buổi tối hôm đó.

Một tháng này, càng làm Lý Tiểu Ngự mở ra nội tâm của mình, Nghiêm Viêm được cô đặt vào trong lòng.

Thẩm Ngự biết Lý Tiểu Ngự đang bị Nghiêm Viêm công lược từng chút một, Nghiêm Viêm dùng nhiều cách, làm Lý Tiểu Ngự chậm rãi thích hắn.

Lúc này muốn giá trị hắc hóa thật sự quá khó khăn, Nghiêm Viêm ở trong lòng Lý Tiểu Ngự là một người rất tốt rất hoàn hảo, căn bản không có cách nào làm cô dao động.

Nhưng mà cốt truyện sắp kết thúc, cao trào thay nhau nổi lên, người duy nhất có thể đẩy Lý Tiểu Ngự chỉ có Thẩm Ngự.

-

Nắm chặt danh thiếp trong tay, Lý Tiểu Ngự đi tới nơi hẹn.

Một quán cà phê yên tĩnh, âm nhạc du dương, ánh nắng nhân nhật xuyên qua cửa kính chiếu xuống mặt bàn.

"Đây là kế hoạch, cô xem đi." Người đối diện mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu đen, đeo kính nghiêm túc giống như một vị luật sư.

Chương bao nhiêu anh nhà lại hôn chị Ngự^^"

P/s: Giới hạn trong 5 chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 179: Chó săn nhỏ (62)

Khuôn mặt gầy yếu của Lý Tiểu Ngư trắng bệch, mí mắt rũ xuống, mở tờ giấy đó ra, nhìn thoáng qua tờ giấy đó, nói: "Không tìm thấy thì phải làm sao?"

Không tìm thấy lọ kháng thể kia thì phải làm sao.

Dương Nghiên cười nhạt: "Sẽ không, tôi sẽ liên lạc qua tai nghe với cô, cái tai nghe này cô đeo vào."

Đó là một cái tai nghe mini, rất nhỏ màu đen, giống như cúc áo.

Lý Tiểu Ngư đeo tai nghe, sau tiếng rè rè chói tai, đó là giọng nữ rõ ràng.

Dương Nghiên nói kế hoạch tỉ mỉ với cô, ngay sau đó nói: "Cô không được để Nghiêm Viêm nghi ngờ, nếu không rất cả đều thất bại trong gang tấc."

"Đã biết."

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Dương Nghiên ngồi trên ghế nắm chặt tay, đôi mắt hơi rưng, sức lực dường như biến mất, tê liệt ngã xuống ghế.

-

Vách tường này trắng gạo, ần ần lộ ra sự lạnh lẽo, đi qua cửa kính, lại không nhìn rõ tình huống bên trong.

Lần thứ hai đi tới nơi này, Lý Tiểu Ngư nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước, ngón tay vồ vồ trên hạt châu trên cổ, tinh tế vuốt ve, giảm bớt sự khẩn trương trong lòng.

Nghiêm Viêm thả chậm bước chân, giọng nói trầm thấp vang lên, "Sao lại muốn nhìn nơi tôi làm việc?"

Lý Tiểu Ngư đắm chìm trong suy nghĩ, khi nghe thấy lời này, đột nhiên bừng tỉnh, tròn tròn mắt đối diện với đôi mắt của hắn, cô hơi hơi hé miệng, giọng nous có chút run rẩy: "Tớ..... Tớ muốn nhìn một chút, tớ chưa từng nhìn thấy cậu làm việc bao giờ, tớ tò mò."

Nghiêm Viêm duỗi tay xoa xoa đầu cô, khẽ nâng gọng kính, che khuất cảm xúc trong mắt, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng hắn cong lên, mang theo ý cười: "Phải không? Tiểu Ngư muốn nhìn tôi lúc làm việc, thật vui về a."

Lý Tiểu Ngư cứng người, mí mắt rũ xuống, môi mấp máy, lại không nói nên lời.

Thật xin lỗi.

Cuối cùng cũng đi vào phòng thí nghiệm của Nghiêm Viêm, thiết bị bài trí đơn giản chỉnh tề giống trong nhà, Lý Tiểu Ngư không nghĩ tới mình dễ dàng vào đây như vậy, nhìn bóng dáng hắn, tất cả đơn giản giống như đang nằm mơ.

Lý Tiểu Ngư nhìn xung quanh, hỏi người nọ: "Kháng thể ở đâu?"

Giọng nói của Dương Nghiên truyền đến: "Cô đi tới cái tủ phía trước."

Lý Tiểu Ngư làm theo.

Dương Nghiên tiếp tục nói: "Cô tìm ở đó."

Đi đến trước tủ kính, các loại chai lọ chậm rãi mở ra, chữ trên đó cô không hiểu chút nào.

Giọng nous của Dương Nghiên có chút kích động: "Cái chai thứ sáu, trên cùng chính là kháng thể virus RGH."

Cô ta không nghĩ tới Nghiêm Viêm thật sự đặt kháng thể ở nơi dễ thấy như vậy, nhưng đã chậm, kế hoạch của bọn họ không phải tìm kháng thể, mà là làm cái phòng thí nghiệm này và Nghiêm Viêm biến mất.

Lý Tiểu Ngư nhón mũi chân, cầm chai thuốc kia xuống, nhanh chóng nhét vào trong túi, đang muốn đóng tủ lại, bên ngoài lại truyền đến tiếng mở cửa, cô vội đóng tủ, nhưng động tác hoảng loạn, không cẩn thận làm rơi chai thuốc xuống mặt đất.

Chai thuốc rơi vỡ, chất lỏng bên trong và mảnh vỡ rơi xuống dưới chân Lý Tiểu Ngư, Lý Tiểu Ngư ngồi xổm xuống muốn nhặt lên, nhưng mảnh vỡ rất nhiều, mới chạm vào, đã cắt vào tay, máu đỏ tươi nhỏ xuống mặt đất, trộn lẫn với chất lỏng trên mặt đất.

Khi cô còn đang ngây người, cổ tay đã bị người nắm chặt, đầu ngón tay bị ầm áp vây quanh, Lý Tiểu Ngư vừa ngẩng đầu, đã thấy ngón tay của mình đang được Nghiêm Viêm.

Ngón tay bị người nọ liếm mát liếm láp, cảm giác tê dại từ ngón tay chảy đến trái tim, đầy óc Lý Tiểu Ngư trống rỗng, chờ đến khi lấy lại tinh thần, ngón tay đã rời khỏi khoang miệng, đang được người kia nghiêm túc dán băng keo cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Chó săn nhỏ (63)

Nghiêm Viêm kéo cô lại, ấn cái nút bên cạnh, gọi gấu trúc quét dọn mặt đất nói: "Cẩn thận một chút."

Lý Tiểu Ngư nắm chặt tay, thân thể khẽ run, cảm xúc phức tạp giống như con bão nuốt chửng cô, đột nhiên ngẩng đầu, cô hơi hơi hé miệng vừa định nói ra mọi chuyện, lại đối diện với khuôn mặt lạnh băng của hắn.

Ngay sau đó là cảm giác trời đất quay cuồng, ngón tay lạnh băng của Nghiêm Viêm chạm vào vành tai cô, đó là tai nghe mini, còn chưa phản ứng lại, Lý Tiểu Ngư đã bị người kia bảo vệ trong ngực, hai lỗ tai bị người bịt chặt, lại không che được tiếng nổ đinh tai nhức óc kia.

Căn giá choáng váng làm Lý Tiểu Ngư trở tay không kịp, chờ khi cô lấy lại tinh thần, chất lỏng ầm ập nhỏ xuống mặt, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt hắn đầy máu, từ sợi tóc nhỏ xuống mặt coi.

Nghiêm Viêm mở to mí mắt nặng trĩu, nhìn cô hoàn hảo không sao, khóe miệng cong lên, giọng nói trầm thấp mỏng manh.

"Em.. Em không sao là tốt rồi."

Lý Tiểu Ngư mê mẩn vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt kia, người kia chậm rãi ngã xuống, máy nhiễm đỏ áo blouse trắng của hắn, xung quanh là những mảnh vỡ, không còn gì nguyên vẹn.

"....." Cô hơi hơi hé miệng, lại không phát ra một tia thanh âm, kéo người trên mặt đất lên, lại nhìn thấy sau lưng hắn bị rất nhiều mảnh kính đâm vào, có một mảnh trực tiếp cắm xuyên ngực, máu chảy đầm đìa nhiễm đen ngực, không có hơi thở.

Nghiêm Viêm?

Đây nhất định là mơ, tớ nhắm mắt lại, tỉnh giấc, cậu nhất định còn đang chờ tớ ăn đồ ngọt.

Em hãy đợi tôi, tôi nhất định sẽ tỉnh lại.

Lý Tiểu Ngư nằm liệt ngời dưới đất, hai mắt trống rỗng, hóa ra..... hóa ra đây là cảm giác mất đi người quan trọng a, tuyệt vọng, bị thương, hối hận.....

"Tớ..... Tớ không muốn thù, thật sự rất đau, rất đau."

"Nghiêm Viêm..... Giấc mơ này thật chân thật..... Tớ còn chưa tỉnh lại....."

-

Ánh sáng chiếu vào phòng, chiếu xuống người con gái đang nằm trên giường.

Sắc mặt cô tái nhợt, tóc đen mềm mại xoa trên gối, ánh sáng làm sắc mặt cô tươi tỉnh hơn, mí mắt giật giật, đột nhiên ngồi dậy.

Động tác quá mức mãnh liệt làm cô cảm thấy choáng váng, Lý Tiểu Ngư thờ phì phò chống giường, xóc chân lên định đi xuống giường.

Mu bàn tay khẽ động, Lý Tiểu Ngư kéo kim tiêm xuống, vừa đặt chân xuống đất, hai chân nhũn ra nhưng được gấu trúc đỡ lấy.

Gấu trúc kéo cô ngồi xuống mép giường, nói: "Chủ nhân chủ nhân, cô còn chưa khôi phục, đừng đứng dậy."

Lý Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, "Gấu trúc, ta mơ một giấc mơ."

"Mi biết Nghiêm Viêm ở đâu không?" Sau khi thờ phào, cô hỏi gấu trúc.

Gấu trúc không nói, đứng ở kia không nhúc nhích.

Lý Tiểu Ngư đẩy nó ra đi ra ngoài, đi vài bước lại ngã xuống mặt đất, cả người nhũn ra, không có sức lực.

Gấu trúc chạy đến trước mặt cô, kéo tay cô nói: "Chủ nhân, cô không thể đi lại."

Lý Tiểu Ngư chống sàn nhà, tóc đen rũ ở hai vai che đi sắc mặt của coi: "Nghiêm Viêm ở đâu?"

Gấu trúc chỉ vào phòng bên cạnh nói: "Chủ nhân lớn ở..... Phòng này đọc sách."

Lý Tiểu Ngư đỡ vách tường đứng lên, đẩy ra phòng bên cạnh đi vào, nhìn đến thấy người đang ngồi trên giường, trong tay người nọ cầm một quyển sách, nghe được thấy tiếng động ngẩng đầu, cặp kính phản quang, không nhìn rõ cảm xúc trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Chó săn nhỏ (64)

Edit:ULies

Beta: U' U'

"Nghiêm Viêm....."

Nghiêm Viêm buông sách, nhìn thoáng qua máu chảy trên tay cô lúc nhỏ kim tiêm ra, lông mày hơi nhíu, "986, bông y tế."

Gấu trúc đứng ở cửa nghe thấy tiếng bèn lẩn vào, lấy một túi bông y tế từ trong bụng ra đưa cho Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm xé túi đóng gói, lấy ra một miếng bông dè lên miếng vết thương.

Lúc dựa sát vào nhau, Lý Tiểu Ngư có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen không thấy đáy của hắn, giấu sâu bên trong là đau lòng.

Lý Tiểu Ngư để hắn tùy ý cầm lấy tay cô, gọi một tiếng: "Nghiêm Viêm."

Nghiêm Viêm ừ một tiếng.

"Nghiêm Viêm."

"Tôi ở đây."

"Tớ sợ." Lý Tiểu Ngư nhớ đến cảnh tượng trong mơ đã khắc sâu đến mức giống như đang tái hiện trước mắt, trái tim không nhịn được bắt đầu đau nhói.

Nghiêm Viêm giờ tay xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng như nước khề trần an, "Đừng sợ."

Lý Tiểu Ngư thất thần cảm nhận bàn tay to lớn kia len lỏi vào từng sợi tóc, "Mẹ tớ bị bệnh, bị nhiễm virus, tớ....."

"Đừng lo lắng, tôi đã cho người đưa kháng thể qua, sẽ không có chuyện gì." Lý Tiểu Ngư mở to hai mắt nhìn hắn, "Sao... tại sao cậu lại biết mẹ tớ bị lây nhiễm?"

Nghiêm Viêm đưa bông đã thấm hết máu cho gấu trúc, phất phất tay kêu nó đi ra ngoài, nói, "Tiểu Ngư lúc ngủ có nói mơ, 986 nghe được nên nói cho tôi biết."

"Nghiêm Viêm, tại sao anh lại muốn nghiên cứu chế tạo ra loại virus này?" Lý Tiểu Ngư dựa sát vào, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh mắt Nghiêm Viêm di chuyển từ đôi mắt đến đôi môi của cô, ánh nhìn sâu thẳm, cảm xúc muốn cắn nuốt cô được che dấu sâu trong lòng hiện ra, lại bị mắt kính dấu đi, "Bối vì....."

Lý Tiểu Ngư: "Bối vì nguyên nhân bất đắc dĩ sao? Tớ tin Nghiêm Viêm, tớ tin cậu."

Đôi mắt cô gái nhỏ sạch sẽ trong sáng tràn đầy ý lại và tin tưởng, nhìn chăm chú vào nó mà độ cung nơi khóe môi Nghiêm Viêm trở nên phai nhạt, bàn tay đặt trên đầu cô hạ xuống, dừng lại ở đôi vai gầy yếu, chậm rãi siết chặt. Tại sao lại tin tưởng tôi như vậy, đồ ngốc, nếu em biết sự thật về khuôn mặt giả dối của tôi, biết được tôi vì giữ em ở lại mà giăng sẵn tơ nhện, liệu em còn tin tưởng tôi.

Đáng lẽ Nghiêm Viêm phải cảm thấy vui, nhưng đáy lòng bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Tầng hầm âm u, rỉ sét loang lổ tách căn phòng thành hai bên, giống như ngục gian khép kín, trên cao có nước tích tách chảy xuống đất đá trên mặt đất, u tĩnh mơ hồ nghe được tiếng hít thở mỏng manh.

Bên trong cửa sắt, có hai cái ván sắt, bên trên có hai người đang nằm, một nam một nữ.

Thân thể hai người bị trói ở trên ván sắt, mạch máu trên cánh tay mỗi người cắm một cái ống, trên đầu mang một cái mũ giáp làm từ thiết, chỉ để lộ đôi mắt và miệng ra ngoài.

Mùi tanh tươi và hư thối bay trong tầng hầm ngầm, còn kèm thêm mùi nước sắt trùng.

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân vững vàng, để giày đập lên bậc thang phát ra âm thanh "thùng thùng", người trên ván sắt mở to đôi mắt giăng đầy tơ máu, ra sức giãy giụa, tựa như âm thanh đếm ngược từ vòng khiến trái tim bọn họ vang lên từng tiếng thịch thịch thịch.

Người nọ mở cửa sắt ra đến cạnh bên người bọn họ, áo blouse trắng trên người không hợp với hoàn cảnh dơ bẩn xung quanh, một nửa khuôn mặt hẩn bị khẩu trang y tế màu xanh che khuất, cũng không giấu được dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, đôi mắt hẹp dài, lông mày kiếm nhướn lên, ngón tay nhẹ nhàng đập vào người trên ván sắt cách hẩn gần nhất, giọng nói thuần hậu êm tai giống như rượu ủ lâu năm, "Ngày thứ ba, đối tượng thực nghiệm A và đối tượng thực nghiệm B triệu chứng sinh mệnh bình thường, tiếp tục thực hiện thực nghiệm."

Đeo găng tay y tế màu trắng vào, bàn tay vung lên dùng dao nhỏ cắt xuống một đường lên phần thịt trên cơ thể người đầy ưu nhã tựa như chơi đàn dương cầm, cắt ra một khối thịt, ném lên đến mâm, mở ra truyền dịch quản, chất lỏng màu lam chảy vào bên trong thân thể người trên ván sắt.

Người trên sàn nhà đau đến mức trừng lớn đôi mắt, trừng mắt như muốn nứt ra, giãy giụa kịch liệt cũng vô dụng, thờ hồn hẩn, cảm giác vị trí bị cắt bắt đầu tái tạo ra thịt mới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Chó săn nhỏ (65)

Edit:ULies

Beta: U`U`

Đeo găng tay y tế màu trắng vào, bàn tay vung lên dùng dao nhỏ cắt xuống một đường lên phần thịt trên cơ thể người đầy ưu nhã tựa như chơi đàn dương cầm, cắt ra một miếng thịt, ném vào mâm, mở ra truyền dịch quản, chất lỏng màu xanh chảy vào bên trong thân thể người trên ván sắt.

Người trên ván sắt đau đến mức trừng lớn đôi mắt, trừng mắt như muốn nứt ra, giãy giụa kịch liệt cũng vô dụng, thờ hồn hẩn, cảm thụ vị trí bị cắt bắt đầu tái tạo ra thịt mới.

-

Sự việc phát sinh ngày đó giống như một giấc mơ, Lý Tiểu Ngư phát hiện phòng thí nghiệm tất cả đều bình thường, phế tích trong ký ức không còn tồn tại, một chút sỏi cát cũng không có.

Ngoại trừ chăm sóc Nghiêm Viêm ngồi ở trên xe lăn, cô từng hỏi Nghiêm Viêm chân hẩn bị sao vậy, Nghiêm Viêm chỉ nói thời điểm làm thực nghiệm không cẩn thận.

Lý Tiểu Ngư ở lại chăm sóc hẩn, suốt hai tuần không đi ra ngoài.

Nhưng mà đã gọi điện thoại cho Hà Phương, Hà Phương thật sự không sao, nói tháng sau có thể trở về.

Tất cả trở lại bình thường, bình thường làm Lý Tiểu Ngư hoảng hốt, cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Đầy Nghiêm Viêm ra khỏi phòng thí nghiệm, Lý Tiểu Ngư biết hôm nay là ngày sinh nhật hẩn, nấu cho hẩn một bàn đầy đồ ăn.

Lý Tiểu Ngư đối với kĩ năng nấu nướng của cô rất vừa lòng, bằng không lúc học sơ trung Nghiêm Viêm cũng sẽ không ăn hết luôn một nồi.

Sau này nấu cho Hà Phương ăn, Hà Phương cũng ăn hết luôn, còn khen cô trời sinh có kĩ năng nấu ăn, Lý Tiểu Ngư cũng thật sự cảm thấy bản thân trời sinh có kĩ năng nấu ăn, cô ăn thử, cực kì ngon.

Bàn đồ ăn này đa phần đều bỏ thêm đường, sườn heo chua ngọt, thịt thăn sốt chua ngọt, trứng gà xào cà chua,.....

Chờ mong nhìn Nghiêm Viêm gấp một miếng xương sườn vào miệng, nuốt nuốt nước miếng nói: "Thế nào?"

Nghiêm Viêm nếm hương vị ngọt ngào trong miệng, hẳn là cô gái nhỏ đã bỏ hơn nửa gói đường vào, cô thích ăn đường như vậy, cảm thấy càng nhiều đường càng ngon, lại không biết rằng mỗi một miếng so với thanh long còn ngọt hơn, ngọt đến xộc mũi.

"Ừ, ăn ngon." Nghiêm Viêm gật đầu nuốt xuống miếng thịt, cười nhẹ nói.

Lý Tiểu Ngư thấy thế nhẹ nhàng thở ra, gấp một miếng cà chua đưa vào miệng, chua chua ngọt ngọt, cực kì ngọt, cô nấu ăn thật ngon a~.

Cứ như vậy một bàn đồ ăn ngọt chết người toàn bộ chui vào dạ dày hai người.

Gấu trúc thu dọn thức ăn trên bàn xuống, lau bàn sạch sẽ, trải ra một cái khăn trải bàn toàn họa tiết hoa phò trương, bày mấy đĩa đồ ngọt.

Đều là món Lý Tiểu Ngư thích, cô ăn xong một nửa, thấy Nghiêm Viêm vẫn chưa ăn miếng nào, chỉ lo nhìn chăm chăm mình, ngượng ngừng dừng lại, nói: "Cậu không ăn à?"

Mái tóc đen dài ngang vai của cô tán loạn, con ngươi sạch sẽ lóe ra ánh sáng, chỉ có mỗi lần ăn đồ ngọt, đôi mắt cô mới có thể lộ ra thần sắc vui tươi, Nghiêm Viêm hít mắt lại, rốt cuộc không khống chế được sự xúc động trong nội tâm, từ trên xe lăn đứng lên, cúi người xuống dùng tay chế trụ gáy cô, hôn.

Chỉ đơn thuần là môi chạm môi, đôi mắt Lý Tiểu Ngư tròn tròn, dao và nĩa bạc trong tay rơi trên mặt đất phát ra phát ra âm thanh loảng xoảng thanh thúy do va chạm.

Đôi môi lạnh lẽo lại khiến Lý Tiểu Ngư cảm thấy cực kì nóng bỏng, giống như ngọn lửa đốt cháy toàn bộ thân thể cô, sự rung động chưa từng xuất hiện bắt đầu từ trái tim chạy đến toàn thân, âm thanh bùm bùm tựa như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Nghiêm Viêm nhìn đôi mắt cô một lúc lâu, không nhìn thấy chút chán ghét nào, vui sướng trong lòng tràn lan, giờ tay che lại đôi mắt dễ dàng khiến mình đánh mất lí trí, ôn nhu cạy hàm răng ra, khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Lý Tiểu Ngư bị hắn đè xuống hôn đến mơ màng, không thở nổi, đến lúc người nọ tách ra, cô vẫn đắm chìm ở trong nụ hôn sâu kia mãi không thể hoàn hồn.

Nghiêm Viêm lồng ngực kịch liệt đập phồng chậm rãi bình phục, ngón tay ấn trên lưng Lý Tiểu Ngư, giống như muốn khám cô vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Chó săn nhỏ (66)

Edit:ULies

Vách tường màu trắng giống như bị không khí ám áp mạ lên một màu hồng phấn, kiểu điểm vậy quanh hai người, bên tai yên tĩnh làm Lý Tiểu Ngư chậm rãi lấy lại tinh thần, ngơ ngác mở miệng: "Nghiêm Viêm?"

Nghiêm Viêm buông lỏng cô ra, "Em cảm thấy ghê tởm sao?"

"Không ghê tởm." Lý Tiểu Ngư lắc đầu.

"Anh thích em, Tiểu Ngư có thể thử thích anh không?" trái tim Nghiêm Viêm dường như chậm nửa nhịp, lần đầu tiên trong đời khăn trương khăn cầu nữ hài có thể thích chính mình một chút.

Dù hẳn biết tình cảm của cô bị thiếu hụt, hẳn cũng vọng tưởng tiểu ngọc tử có thể thích mình một chút.

Lý Tiểu Ngư khiếp sợ không biết làm sao, thích cô? Sao có thể? Một người không thú vị như cô cũng có người thích sao?

Trái tim vắng vẻ không có một chút vui sướng cùng ngượng ngừng, lỗ tai tựa như nghe được chỉ là một sự việc đáng kinh ngạc.

Người như cô, căn bản không có khả năng sẽ thích một người.

Nếu cô nói không thể, liệu Nghiêm Viêm có khổ sở hay không.....

"Em....." Lý Tiểu Ngư hai tay nắm lại với nhau, cảm xúc rối rắm làm cô không có biện pháp nói ra câu nói kia, rồi lại không biết mở miệng như thế nào.

Nghiêm Viêm thở dài, tay xoa đầu cô, giống như khó khăn lắm mới nói ra được, nhưng chỉ nhận được kết quả này, tiểu ngọc tử vĩnh viễn chỉ xem hán thành bạn bè, "Tiểu Ngư thử thích anh cũng không được sao? Trái tim anh thật đau."

Vừa nghe đến chữ "chết" Lý Tiểu Ngư đột nhiên ngừng đầu, hai mắt phấp hờn, sắc mặt trắng bệch, dùng sức lắc đầu nói: "Sẽ không chết! Nghiêm Viêm sẽ không chết."

Cảnh tượng trong mộng dường như tái hiện trước mắt, ngực Nghiêm Viêm cảm một mảnh pha lê dài, máu chảy xuống đất và mặt cô, cảm giác ấm áp giống như thật.

Sắc mặt Nghiêm Viêm căng thẳng, hán không nghĩ tới sự kiện ngoài ý muốn trước đó sẽ gây ra đã kích như thế cho nữ hài, ôm tiểu ngọc tử vào trong ngực, âm thanh dịu dàng trấn an: "Không có việc gì, không có việc gì, anh ở đây."

Cảm giác ướt át từ trước ngực truyền đến làm Nghiêm Viêm cứng đờ cả người, nhẹ nhàng nâng đầu tiểu ngọc tử lên, nhìn khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, tăng hơi nước bật kín đôi mắt trong suốt của cô, nỗi bi thương bên trong như muốn tràn ra ngoài, cánh tay nhỏ nhắn trắng bệch nắm chặt quần áo trước người hán, run rẩy khịt khịt.

Trái tim Nghiêm Viêm dường như bị ai đó đâm một cái, đau lòng cúi xuống hôn lên đôi mắt của tiểu ngọc tử, chậm rãi đi xuống, dừng lại đôi môi phàn hồng, không thâm nhập vào sâu bên trong, mà chỉ dịu dàng quyến luyến, nâng cằm, phảng phất nâng trong tay bảo bối trân quý nhất thế giới.

—

Một tuần trôi qua, hai người thử hẹn hò giống như người bình thường, thử đất tay, ôm lấy nhau.

Ở hai nơi khác nhau gọi điện thoại, gửi tin nhắn.

Đến cả Nhị Nữ cũng bị hai người thồn cầu lương ngập hòng.

Hẹn nhau cùng ăn cơm trưa, lại là cảnh tượng điện thoại của ai người nấy chơi, hai mắt chứa đầy tình yêu nhìn chăm chăm điện thoại.

"Đủ rồi, cậu nhìn điện thoại mấy lần rồi."

Lý Tiểu Ngư đặt điện thoại xuống, ăn sạch mâm salad hoa quả, nói: "Tớ không trả lời tin nhắn trong vòng hai phút, anh ấy sẽ gọi điện thoại cho tớ."

Nhị Nữ đỡ trán, "Các cậu dính nhau như vậy, tại sao không ở cùng nhau cả ngày luôn đi."

Lý Tiểu Ngư liếm tương salad dính ở khóe miệng: ""Yêu nhau là phải chịu được cảm giác nhưng nhớ lúc xa nhau."

"Phim truyền hình đều nói như thế." Bỏ sung một câu.

Nhị Nữ giơ tay, xem như phục sát đất: "Được rồi, cậu cũng không sợ Nghiêm ca bị người khác cướp mất, tớ nghe nói ở trường đại học hán giảng dạy, có rất nhiều tiểu học muội theo đuổi hán đấy."

Lý Tiểu Ngư nga một tiếng, nhưng nhìn ánh mắt kinh ngạc của Nhị Nữ, vội vàng bày ra bộ dáng không vui, "A, tớ tức giận nga!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chó săn nhỏ (67)

Edit: ULies

Nhị Nữ nhìn kỹ thuật diễn sứt sẹo của cô, phun ra máu, "Cậu đừng bày bộ mặt đó ra trước mặt Nghiêm ca, cẩn thận ăn khô."

Lý Tiểu Ngư cắn cắn môi, cô từng "ăn" qua, mỗi lần chọc hán không vui, hán sẽ hôn mình, hôn rất mạnh bạo, có đôi khi miệng sẽ bị trầy da.

Nhị Nữ từ khi phát hiện Lý Tiểu Ngư tình cảm thiếu hụt, tất nhiên nhớ tới biểu hiện trước kia của cô, trăm triệu lần không nghĩ tới là sẽ hẹn hò với Nghiêm Viêm, tính cách hai người hoàn toàn bất đồng, như thế nào sẽ đến với nhau.

Điện thoại Nhị Nữ vang lên, Lý Tiểu Ngư nhìn điện thoại của cô, hỏi: "Sao lại không nhận?"

Nhị Nữ trừng mắt nhìn điện thoại một cái, nói: "Không được, tớ phải đi, nếu không tên bệnh tâm thần kia sẽ không bỏ qua cho tớ."

Lý Tiểu Ngư nghi hoặc, "Nhan Tuyết lại làm gì cậu?"

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, sắc mặt Nhị Nữ ngay lập tức đỏ bừng, vỗ bàn, lớn tiếng nói: "Nếu có cũng là tớ làm cô ta!"

Bộ dáng thẹn quá hóa giận của Nhị Nữ khiến người xung quanh nhìn qua, Lý Tiểu Ngư ngẩn người, không hiểu tại sao Nhị Nữ lại kích động như thế.

Lúc này, một người từ cửa đi tới, đôi chân dài sải bước đi đến trước mặt các cô, Nhị Nữ lập tức loạn con cào cào, không tự tin răm rì: "Cố Nhan Tuyết tôi nói cho cô biết, tôi... Tôi không làm! Tôi từ chức!"

Khuôn mặt lãnh diễm của Cố Nhan Tuyết rũ thấp, mắt phượng nhìn thẳng vào mặt Nhị Nữ, tay chống lên bàn cả người cúi xuống, cách cô chỉ mấy centimet, thấp giọng nói cái gì đó.

Hai mắt Nhị Nữ bỗng chốc choáng váng, hai má càng đỏ, sau khi lấy lại tinh thần đột nhiên đẩy cô ra, quát: "Cố Nhan Tuyết, cô là cái đồ biến thái!" Dứt lời, tạch tạch tạch rời khỏi bàn đi ra ngoài, đến cả chào tạm biệt Lý Tiểu Ngư cũng không thêm nói.

Cố Nhan Tuyết nhìn Nhị Nữ chạy trời chết, khoe miệng cong nhẹ, tạm biệt Lý Tiểu Ngư xong liền rời đi.

Phong • Lý Tiểu Ngư • nền mê mang chớp mắt.

—

"Sử dụng tư liệu!"

【Tư liệu đã truyền tổng đến ký chủ, vui lòng kiểm tra và xác nhận.】

Lý Tiểu Ngư lúc trên đường tìm Nghiêm Viêm, liền thấy một quyển tư liệu xuất hiện trước mặt, từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô.

Ngồi xổm xuống nhặt lên, thời điểm mở trang thứ nhất ra, cả khuôn mặt Lý Tiểu Ngư đều thay đổi, dù cho ánh nắng ấm áp chiếu vào mặt cô, cũng không lần át được vẻ tái nhợt trên gương mặt.

Lật qua một tờ, chữ trong sách càng ngày càng mơ hồ, lúc Lý Tiểu Ngư đọc xong tờ cuối cùng, thất hồn lạc phách tiến tới phía trước, nghiêng ngả lão đạo chạy đến phòng thí nghiệm.

Nghiêm Viêm đi dạy giáo khóa ở Đại Học H, mỗi ngày buổi sáng giảng hai tiếng đồng hồ, chương trình học hán dạy luôn được nhiệt liệt hoan nghênh, người so với mình tinh còn đẹp trai hơn, chương trình học rõ ràng dễ hiểu, mỗi lần lên lớp đều chật ních người, Lý Tiểu Ngư từng lên đi xem thử, nhưng đều chỉ có thể ngồi ở hàng cuối cùng.

Mặt mũi vào cửa phòng thí nghiệm của Nghiêm Viêm do cô đặt, cô chỉ cần ấn vân tay xác nhận là có thể vào, đi xuống cầu thang, xung quanh càng ngày càng tối, cảm giác âm lãnh dường như xuyên thấu qua quần áo cô, không khỏi xiết lại cổ áo.

Càng đi xuống mùi hương kia càng nồng, đó là mùi hương thoắt trộn lẫn với nước sát trùng và tro bụi, khiến cả người nổi da gà, không thoải mái.

Đi khoảng hai phút mới nhìn thấy một cánh cửa sắt, Lý Tiểu Ngư đẩy cửa đi vào, ánh sáng chiếu tới, đây là đèn cảm ứng, cô có chút không khoẻ đưa tay che lại hai mắt, chờ kích thích qua đi, mới chậm rãi mở ra lần nữa.

Từng bước một đi tới vị trí trong tư liệu nhắc đến, cô thấy một đồng bình chứa hình tròn làm từ pha lê, bên trong là chất lỏng màu vàng, ngâm một đám người, tuy mặt có chút sưng vù nhưng vẫn có thể nhận ra từng người.

Đều mặc áo blouse trắng, đều là nam.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Chó săn nhỏ (68)

Mà trong đó có một người khá giống Nghiêm Viêm, nói đúng ra là khuôn mặt cực kỳ giống Nghiêm Viêm.

Người này là.....

Cha của Nghiêm Viêm, Nghiêm Duệ.

Lý Tiểu Ngư khiếp sợ lui về phía sau vài bước, cả người như đang bị nhốt trong hầm băng, lạnh lẽo đến tận xương.

Trên tài liệu có viết, năm năm trước Nghiêm Viêm đã giết chết Nghiêm Duệ, cùng với những người trong phòng thí nghiệm, người đã thực hiện thí nghiệm với số 986, đều ở đây.

Số 986..... Vad Nghiêm Viêm..... Là một.

Nói đúng ra là một người khi còn nhỏ được chia ra làm hai cơ thể, một người là Nghiêm Viêm, một người là đối tượng thực nghiệm số 986.

Còn có con mèo kia, con mèo nhỏ kia, là một tế bào mà Nghiêm Viêm phân liệt ra.

Chà trách mỗi lần Nghiêm Viêm ở, mèo nhỏ đều ngủ, một người một mèo chưa từng nhìn thấy nhau.

Mà virus RHG, là do Nghiêm Viêm nghiên cứu chế tạo.

Cuộc điện thoại hôm đó, cuộc điện thoại hân nói chuyện với cha hân..... Vì sao cô lại nghe thấy câu nói kia.....

Vì sao công ty thành phố F sẽ đột nhiên xảy ra chuyện..... Hà Phương lại vừa lúc cảm nhiễm loại virus này.....

Khi cô nói chuyện với hai người kia, mèo nhỏ vẫn tỉnh, thuyết minh Nghiêm Viêm đã biết kế hoạch của bọn họ.

Lại vẫn để cho cô vào phòng thí nghiệm

Vì sao..... Vì sao mọi chuyện lại như vậy.....

Lý Tiểu Ngư ôm đầu, đầu đau đến nỗi muốn vỡ ra.

Giống như bắt đầu từ ngày họp lớp đó, cô đã dần dần đi vào bẫy của Nghiêm Viêm, căn bản không có cách nào chạy thoát.

Nghiêm Viêm cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô..... Đều là giả.

Đều là giả.

Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên muốn rời khỏi nơi này, lao đảo bỏ chạy từ trên mặt đất, chạy ra bên ngoài, chạy qua hành lang dài, đi vào trong phòng thí nghiệm

Vừa ngẩng đầu, đã đối diện với đôi mắt đen tối như mực của hân.

Lý Tiểu Ngư lui về phía sau, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ, nâng tay lên không cho hân tới gần.

Ánh mắt của Nghiêm Viêm dừng ở phía sau cô, là căn phòng đó, cô gái ngốc này..... Đi vào.....

"Không phải như những gì em thấy, Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư lui về phía sau, cho đến khi cơ thể dán vào vách tường lạnh băng, run giọng nói: "Đừng tới đây!"

Nghiêm Viêm dừng bước, "Anh không đi, anh không đi."

"Vì sao?" Lý Tiểu Ngư không thể tin tưởng ngược mắt, con người không hề còn sự bình đạm, mà có chút phập phồng, "Vì sao lại lừa em?"

"Không phải anh rõ ràng biết kế hoạch của bọn họ sao?" Lý Tiểu Ngư khó có thể tin, "Anh rõ ràng có thể không để em đi vào, anh... anh rõ ràng có thể tránh vụ nổ ngày hôm đó, anh....."

Nói dối quá nhiều, cô cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nhưng làm cách nào cũng không quên được bộ dáng hân ôm cô vào trong lòng, cả người là máu.

Nghiêm Viêm che đi cảm xúc trong đáy mắt, than nhẹ một tiếng, tình cảm của hân đối với cô gái ngốc này đã sớm biến chất, dục vọng chiếm hữu dưới đáy lòng làm hân điên cuồng, hân không biết mười năm nay hân đã chịu đựng như thế nào, quá dài, dài tới nỗi nó đã mọc rễ nảy mầm, bây giờ đã trở thành đại thụ che trời, không thể xóa bỏ.

Nghiêm Viêm nâng tay, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngư, lại đây."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, đứng lên muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hân nắm chặt.

"Giao một chút được không?" Nghiêm Viêm kéo cô vào trong lòng, ngón tay xoa xoa đầu cô.

Lý Tiểu Ngư giãy giụa, thoát khỏi vòng tay của hân, nâng đôi mắt đỏ bừng lên, nhìn thẳng hân nói: "Vô dụng, Nghiêm Viêm."

"Em đã thử thích anh, nhưng mà....." Cô rũ mắt, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi, "Em không muốn gặp lại anh."

"Đừng rời khỏi tôi." Nghiêm Viêm giữ chặt tay cô, trong giọng nói tràn đầy hèn mọn khẩn cầu, "Đừng bỏ lại tôi, Ngu....."

Lý Tiểu Ngu hít sâu một hơi, rút tay lại, rời khỏi phòng thí nghiệm.

【 Chúc mừng ký chủ, giá trị hắc hóa đã đạt ba sao. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Chó săn nhỏ (69)

Buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, Nhị Nữ dùng chìa khóa mở cửa nhà của Lý Tiểu Ngu ra lại nhìn thấy một mảnh tối tăm, rèm trong phòng khách đều bị kéo ra, giống như ban đêm.

Đi vào phòng, lại nhìn thấy Lý Tiểu Ngu đang cuộn tròn trong góc tường.

Nhị Nữ kinh ngạc chạy qua, ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu Ngu a, cậu làm sao vậy, đã hai ngày rồi, tớ gọi điện thoại cho cậu mà không ai nghe, tớ cho rằng cậu lại mất tích."

Giọng nói của Nhị Nữ làm Lý Tiểu Ngu ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn đã nhỏ lại càng thêm gầy yếu, nhìn Nhị Nữ, nói: "Tớ muốn đi ngủ, Nhị Nữ cậu đi ra ngoài đi."

Nhị Nữ đỡ Lý Tiểu Ngu đi tới bên giường, tại sao chỉ hai ngày đã trở thành như vậy.

"Nghiêm Viêm đâu? Cậu ta mặc kệ cậu sao?"

Lý Tiểu Ngu vừa nghe thấy hai chữ Nghiêm Viêm là run rẩy cơ thể, chui vào trong chăn.

Nhị Nữ có ngốc cũng đã nhìn ra, chia tay.....

Nghĩ đến chuyện gì lại tức giận, chẳng lẽ là Nghiêm Viêm nói lời chia tay Tiểu Ngu? Tiểu Ngu ngốc như vậy, nhất định là như vậy!

Nghĩ như vậy, Nhị Nữ hận không thể tới nhà Nghiêm Viêm đánh một trận với hắn!

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là Tiểu Ngu, cả người uể oải không có sức sống.

Lúc này, ngoài cửa, lại truyền đến tiếng vang, Nhị Nữ tưởng Nghiêm Viêm tới, trợn mắt giận nhìn, lại đối diện với khuôn mặt của Hà Phương.

Hà Phương buông hành lý đi tới, nói: "Tiểu Ngu bị ốm à?"

Nhị Nữ vội thu lại biểu tình trên mặt, nói: "Tiểu Ngu.....ummm..... bị ốm." Bị ốm chắc là tốt hơn thất tình.

Hà Phương cuống quýt đi đến mép giường, xóc chăn lên, nói với Lý Tiểu Ngu nói: "Tiểu Ngu ngoan a, chúng ta đi bệnh viện khám nhé."

Lý Tiểu Ngu nghe thấy giọng nói quen thuộc, mở hai mắt, sau khi nhìn thấy Hà Phương, ôm chặt bà, nhỏ giọng nói nói: "Mẹ, con nhớ, mẹ."

"Mẹ cũng nhớ Tiểu Ngu." Hà Phương cõng Lý Tiểu Ngu lên, Nhị Nữ theo sát ở phía sau.

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng mấy tuần Lý Tiểu Ngu chậm rãi khôi phục lại.

Nhị Nữ thường xuyên tới bệnh viện tâm sự với cô.

Nghiêm Viêm người này dường như biến mất trong cuộc sống của Lý Tiểu Ngu.

Xuất viện về nhà, Hà Phương làm một bàn đồ ăn, lại gọi Nhị Nữ ở lại ăn cùng hai mẹ con.

Nhị Nữ đang định đi về, cái người bị bệnh tâm thần kia còn đang đợi về ăn cơm, nhưng mà nhớ lại cảnh trong văn phòng, Nhị Nữ lại không muốn về, Cố Nhan Tuyết người ta rất bận rộn ấy chứ, bao nhiêu người muốn ăn cơm cùng.

Hà Phương nhìn bộ dáng thất thần của Lý Tiểu Ngu, nói: "Tiểu Ngu a, con đang nghĩ gì vậy?"

Hà Phương phát hiện, cảm xúc trong đôi mắt của con gái mình trở nên nhiều hơn, trước kia đôi mắt đều bình tĩnh, nhìn cái gì cũng giống như vật chết,

không thêm để ý điều gì cả.

Nhưng bây giờ lại không như trước, có thêm nhiều cảm xúc.

Lý Tiểu Ngư buông đũa, nói: "Mẹ, con ăn xong rồi."

Hà Phương nhìn thoáng qua bát cơm vẫn còn đầy của cô, thờ dãi, "Mẹ thật vất vả trở về, tâm sự với mẹ nha."

Lý Tiểu Ngư ngây người, "Mẹ."

"Mẹ quen một người ở thành phố F, rất tốt, lớn lên cũng đẹp trai, mẹ đã hẹn gặp cậu ấy, ngày mai con đi gặp cậu ấy một lần đi."

Nhị Nữ vừa nghe đã cảm thấy thoải mái, "Ai vậy đi? Cháu cũng muốn đi gặp!"

Hà Phương cười nói: "Được được được, Nhị Nữ đi cùng Tiểu Ngư!"

Lý Tiểu Ngư muốn lắc đầu, Hà Phương lại không để cô từ chối nói: "Trở về phòng ngủ đi, ngày mai dậy sớm một chút, mẹ làm bữa sáng tình yêu cho."

Nhị Nữ ở một bên ồn ào, "Cháu cũng muốn cháu cũng muốn!"

"Được, làm cả cho Nhị Nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chó săn nhỏ (70)

Tắm rửa xong về phòng Nhị Nữ lại nhìn thấy Lý Tiểu Ngư đang rối rắm, nói: "Sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư ngược mắt, "Người như tớ, căn bản không thể thích bất cứ ai, chỉ biết tai họa người khác."

Nhị Nữ vừa nghe là thấy nóng nảy, "Sao lại là tai họa người khác? Cậu không tốt ở điểm nào? Tiểu Ngư, cậu đừng nghĩ bản thân như vậy, ai nói người bị bệnh thiếu hụt cảm xúc không thể yêu đương?"

"Nhị Nữ." Lý Tiểu Ngư rũ mắt, lắc đầu, "Cậu không hiểu."

Mười năm nay, không phải Lý Tiểu Ngư không thử hẹn hò với người khác, nhưng không có ai không có việc gì có thể làm trái tim cô dao động, cái loại cảm giác yêu thương một người, cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Nhị Nữ không hiểu, nhưng Tiểu Ngư như vậy làm Nhị Nữ rất đau lòng, cậu ấy tốt như vậy, vì sao ông trời lại tàn nhẫn với cậu ấy như vậy.

Ngày hôm sau dậy sớm, ăn bữa sáng tình yêu của Hà Phương xong, hai người đi tới điểm hẹn.

Đây là một nhà hàng kiểu Tây xa hoa, bàn ghế bên trong đều dành cho hai người, bàn gỗ hình tròn, ánh đèn hơi tối, không khí khá tốt.

Lý Tiểu Ngư đi vào trước, vài phút sau Nhị Nữ mới đi vào, ngồi ở một cái bàn cách đó không xa.

Nhìn từ xa, người đàn ông kia rất cao, một thân tây trang, khuôn mặt thuộc kiểu ám áp tươi sáng.

Lý Tiểu Ngư muốn nở một nụ cười, nhưng lại sợ làm người ta sợ, ban mặt cảm xúc trà lên nhấp một ngụm, nói: "Xin chào, tôi là Lý Tiểu Ngư."

Người nọ cười giới thiệu bản thân, "Anh là Triệu Minh, chào em."

Lý Tiểu Ngư không biết muốn nói gì, Triệu Minh dường như biết cô ngại, tìm đề tài nói: "Nghe nói em mở cửa hàng đồ ngọt, em rất thích ăn đồ ngọt sao?"

Lý Tiểu Ngư nghe được chữ ngọt, trong mắt mới có một tia sáng, con ngươi hơi lóe, "Thích."

Triệu Minh tìm tìm trong túi tiền nói: "Anh có vài viên kẹo, em ném thử đi."

Mở ra lòng bàn tay, đều là một vài viên kẹo trái cây

Lý Tiểu Ngư do dự nắm chặt lòng bàn tay, không không chế được sự xúc động trong lòng, nhận lấy ăn một viên

Hương vị ngọt ngào làm giảm sự khấn trương trong lòng, khóe miệng hơi cong lên, đôi mắt tỏa sáng nói cảm ơn, "Cảm ơn kẹo của anh."

Triệu Minh nhìn cô từ bộ dáng nghiêm túc trở nên sáng lạn giống như pháo hoa trên bầu trời, trái tim chậm nửa nhịp.

Phục vụ sinh đi tới, bưng đồ ăn lên, nói: "Mời dùng."

Triệu Minh chờ phục vụ sinh đi, nói tiếp: "Tiểu Ngư, cười rộ lên rất đẹp, hẳn nên cười nhiều hơn."

Khóe miệng Lý Tiểu Ngư hơi cứng đờ, nắm chặt kẹo trong lòng bàn tay, chờ mong lại cẩn thận hỏi: "Tôi... Tôi cười sao?"

Cô vẫn luôn cảm thấy bản thân chưa bao giờ cười, cho dù xem phim hài hay đọc được câu truyện cười nào, cô cũng chưa bao giờ cười.

Hóa ra cô cũng sẽ cười.

Triệu Minh gật đầu, "Cười a, rất đẹp."

Lý Tiểu Ngư mở to mắt, không nhìn được mà kích động, có phải điều này chứng tỏ cô cũng có cảm xúc không.

Đôi mắt của cô gái mở to, trong mắt đọng đầy tia sáng, Triệu Minh không khống chế được muốn xoa đầu cô, cái ý niệm này đến cũng nhanh, chờ khi phát hiện ra, bàn tay đã nâng lên tới, hướng về phía đỉnh đầu của cô

Lý Tiểu Ngư lại bỗng chốc đứng lên, né tránh bàn tay to kia, nuốt kẹo trong miệng xuống, đặt số kẹo còn lại lên mặt bàn, nói: "Tôi... Tôi đi đi WC một lát."

Triệu Minh ngưng ngừng rút tay lại, cười, "Được."

Lý Tiểu Ngư đi tới WC, cảm giác ghê tởm làm sắc mặt cô tái nhợt, không phải cô không nhìn thấy bàn tay đã duỗi tới, nhưng cơ thể lại phản ứng mạnh mẽ, căn bản không muốn bị cái tay kia chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Chó săn nhỏ (71)

Trước kia như vậy, bây giờ vẫn như vậy, ngoại trừ những người thân thiết, mặc kệ người nào tới gần cô, cơ thể Lý Tiểu Ngư đều sẽ bài xích.

Ghé vào trên bàn đá, súc miệng vài lần, đều không áp chế được âm giác ghê tởm trong lòng

Đắm chìm trong suy nghĩ cô không nghe thấy tiếng khóa cửa, và tiếng dày da từng bước đi về phía cô.

Chờ khi cô lấy lại tinh thần, trước mắt tối sầm, hơi thở quen thuộc bao quanh, eo bị nắm chặt, thân thể bị đặt trên vách tường lạnh băng, hơi thở nóng bỏng lại xuất hiện ở phía trước, mang theo mùi thuốc lá và mùi thuốc sát trùng.

Người này.....

Lý Tiểu Ngư còn chưa nhận rõ người nọ là ai, cảm đã bị người thô lỗ nâng lên, bị bắt ngẩng đầu, trên môi dán lên một mảnh lạnh băng, một vật lạnh lẽo mạnh mẽ vói vào trong khoang miệng, liếm láp mỗi một tắc.

Bàn tay to lạnh lẽo chui vào trong váy, nàng chỉ mặc một cái váy, tiếp xúc đến làn da, làm Lý Tiểu Ngư hơi run run, vô lực thừa nhận, tay nhỏ xô đẩy ngực của người kia, lại không thể thoát khỏi.

Bàn tay to bao phủ trên ngực cô, xuyên thấu qua áo ngực nhẹ nhàng bóp.

Lý Tiểu Ngư chỉ cảm thấy sự tê dại từ ngực bao phủ toàn thân, mang theo khóc nức nở rên một tiếng.

Hơi thở của hắn trở nên thô nặng, ngẩng đầu, nhìn chỉ bạc bởi vì hai người tách ra, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Vật cứng dán vào bụng làm Lý Tiểu Ngư sợ hãi lui về phía sau, động tác trước ngực bỗng mạnh hơn, từng đợt khác thường làm cô không biết làm sao, khóe mắt đỏ lên.

"Em xem, em cũng không đẩy tôi ra." Giọng nói của Nghiêm Viêm khàn khàn gọi cảm, mang theo tình ý dạt dào, môi dán vào vành tai cô, sắc | tình liếm liếm, "Em không bài xích tôi, Ngư, ở bên cạnh tôi được không?"

Cơ thể của cô gái mãi cảm đến nỗi chạm vào là run rẩy, hai chân nhũn ra, đôi tay nắm chặt quần áo trước ngực hấn, dựa vào lắc đầu, mở miệng chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ.

Cơ thể của cô thật đáng sợ, Lý Tiểu Ngư bắt lực muốn đẩy ra cũng không có sức lực.

Nghiêm Viêm ngâm lấy vành tai hồng nhạt kia, đầu lưỡi liếm láp gặm cắn, cúi xuống hôn lên xương quai xanh bị lộ ra ngoài, hút ra một dấu vết với hài lòng.

Bàn tay nóng bỏng thu lại, vỗ về khuôn mặt của Lý Tiểu Ngư, thân mật hôn hôn trán cô, Nghiêm Viêm chỉnh lại quần áo cho cô, đôi mắt sâu không thấy đáy trở lại bình thường, nhưng sự cố chấp và dục vọng chiếm hữu lại không cách nào che giấu, "Chỉ có tôi mới có thể chạm vào em, Ngư, tôi sẽ làm em dần dần thích tôi."

Cảm giác khác thường trên người Lý Tiểu Ngư, khóe mắt nhìn lều trại bên dưới lại nhanh chóng di chuyển lên trên, nghiêng đầu mặt không biểu tình nói: "Tôi không thích được người nào cả."

Nâng ngón tay lên chỉ vào vị trí trái tim, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu lên nhìn thẳng Nghiêm Viêm, "Tôi không có trái tim."

Nghiêm Viêm cười khê, cầm lấy tay cô, ngực khí lộ ra sự bá đạo, có vài phần bóng dáng của Nghiêm Viêm lúc học sơ trung, "Có, mặc kệ là sau này, kiếp sau kiếp sau sau nữa, nơi này của em sẽ có, chỉ biết có tôi."

Lý Tiểu Ngư rút tay lại, thoát khỏi vòng tay của hấn, đi ra ngoài.

Biến thái! Người này là một tên biến thái!

Nghiêm Viêm dựa vào vách tường, gât gao nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, đôi mắt sâu thăm híp lại, hơi thở trở nên thô nặng, ngón tay đi tới phía dưới, nhanh chóng di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chó săn nhỏ (72)

Đi ra WC Lý Tiểu Ngư nâng tay lên che đi vết hôn trên xương quai xanh, gió lạnh của điều hòa xua tan đi cái nóng trên khuôn mặt

Cô cũng không về bàn, mà là từ cửa sau đi ra ngoài.

Gọi điện thoại cho Nhị Nữ, nhờ Nhị Nữ nói cho Triệu Minh biết cô có việc đi trước.

Cái dạng này căn bản không thể gặp người, Nghiêm Viêm cố ý, cố ý làm vậy.

Nhị Nữ nói với Triệu Minh xong bèn nhanh chóng chạy ra từ cửa sau, khi nhìn thấy đôi mắt ướt át của cô, có chút không phản ứng lại, "Cậu....."

Lý Tiểu Ngư cái dạng này hoàn toàn là để người phạm tội a, đôi mắt ngập nước, cánh môi vừa hồng vừa sưng, không biết còn tưởng rằng cô vừa làm gì.

Lý Tiểu Ngư kéo cổ áo, vết hôn trên xương quai xanh bị Nhị Nữ nhìn rõ ràng, "Tiểu Ngư, ai cắn cậu!"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, nói: "Đi về, trở về rồi tớ nói."

Nhị Nữ gật đầu.

Về đến nhà, Hà Phương đang tăng ca còn chưa về, hai người ngồi trên sofa, Lý Tiểu Ngư cũng không nói với Nhị Nữ chuyện hôm nay, Nhị Nữ đã rất tức giận về chuyện hôm trước, nếu nói chuyện hôm nay, không chừng Nhị Nữ muốn đi tìm hấn đánh một trận.

Nhị Nữ tỉnh tỉnh xúc động, Lý Tiểu Ngư cũng không muốn Nhị Nữ gặp nguy hiểm

Nghiêm Viêm thật đáng sợ, hấn là một tên biến thái.

Buổi tối Hà Phương trở về, hỏi Lý Tiểu Ngư cùng Triệu Minh gặp mặt thế nào.

Lý Tiểu Ngư đối diện với đôi mắt chờ mong của Hà Phương, cúi đầu nói cũng được.

Triệu Minh khá tốt, nhưng cô không thể thích bất cứ ai, không muốn chạm trề người ta.

Hà Phương cho Triệu Minh WeChat của Tiểu Ngư, để bọn họ tâm sự thêm.

Hà Phương muốn tác hợp hai người.

Qua nhiên tới buổi tối Lý Tiểu Ngư nhận được một lời mời kết bạn, lại nhận được một biểu tình xin lỗi của Triệu Minh.

Lý Tiểu Ngư sùng sốt, lại thấy Triệu Minh tiếp tục nói: Thật xin lỗi, ngày đó anh hơi quá đáng.

Lý Tiểu Ngư: Làm sao vậy?

Triệu Minh: 【 biểu tình cười khổ 】 anh không nên sờ đầu của em, thật xin lỗi.

Lý Tiểu Ngư: Tôi không sao, không trách anh.

Triệu Minh: Vậy... Vì sao em lại chạy a? Có phải là anh rất đáng sợ không?

Lý Tiểu Ngư: Không có không có, là do tôi có việc, hẳn là phải tạm biệt anh, nhưng tôi có việc gấp, xin lỗi nha.

Triệu Minh: 【 biểu tình ngây ngô cười 】 A, như vậy a, anh còn tưởng rằng em ghét anh, ha ha ha.

Lý Tiểu Ngư: Không có, tôi đi ngủ đây, ngủ ngon.

Triệu Minh: Ngủ ngon ngủ ngon ~

—

"Em trai Tiểu Tam, em có thể cuốn lấy Nghiêm Viêm một tháng không?"

【 Có thể, nhưng mà sẽ bị trừ một vạn giới tệ! 】

"Ồ, trừ đi."

【 !!! 】 333 không nghĩ tới Thẩm Ngư sẽ quyết đoán như vậy, không có một tia do dự.

Này vẫn là người 723 nói là vất cổ chảy ra nước sao.....

"Ngày mai bắt đầu nga ~ xem trọng em nga ~" Thẩm Ngư cho nó một trái tim.

333 lâm vào trong suy nghĩ, tiền tài đã không thể hạn chế cô, vậy lần sau nên dùng cái gì hạn chế, tiết tháo sao.

—

Lý Tiểu Ngư thả di động xuống bàn, nằm thẳng trên giường, nhắm mắt lại là khuôn mặt của Nghiêm Viêm, đột nhiên ngồi dậy, cô lắc lắc đầu.

Ngày hôm sau thức dậy, dưới mắt lại có quầng thâm, tối hôm qua không thể nào ngủ ngon.

Hà Phương hẹn Triệu Minh tới nhà ăn cơm, Lý Tiểu Ngư mặc áo ngủ hoạt hình, vừa ra cửa phòng đã thấy Triệu Minh đang ngồi trong phòng khách, đang nói chuyện với Hà Phương.

"Tiểu Ngư, mau đi thay quần áo." Hà Phương nhìn thấy cô mặc áo ngủ hoạt hình lại cảm thấy đau đầu, ảo não quên không nói với cô trước.

Ánh mắt Triệu Minh lại dừng trên người cô, mái tóc nghịch ngợm dựng lên, đôi mắt nhập nhèm, sau đó xoa xoa mắt như một con mèo nhỏ, xoay người trở về phòng.

Thật đáng yêu.

Hà Phương cười nói: "Đề cháu chê cười rồi."

Triệu Minh lắc đầu, "Không có không có, Tiểu Ngư rất đáng yêu."

Lý Tiểu Ngư đổi một bộ quần áo thoải mái, ngồi xuống sofa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Chó săn nhỏ (73)

Hà Phương vào phòng bếp nấu ăn, Triệu Minh ngồi ở sô pha bên cạnh cô.

"Xin chào, anh Triệu." Lý Tiểu Ngư lễ phép chào hỏi.

Triệu Minh nhìn ra sự xa cách trong mắt cô, cười nhạt nói: "Gọi anh là Triệu Minh đi, Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư không trả lời, mà gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi còn chưa muốn tìm bạn trai, thật xin lỗi."

Triệu Minh hơi sững sốt, không nghĩ tới cô lại trực tiếp như vậy: "Không sao, nếu sau này có, có thể suy nghĩ đến anh."

Lý Tiểu Ngư không nói, nhìn chằm chằm TV, qua thật lâu mới nói: "Tôi bị bệnh khuyết thiếu tình cảm, không thích được bất cứ ai, cho nên anh vẫn nên tìm cô gái khác đi."

Cô cũng không muốn cho Triệu Minh hy vọng, cô căn bản không có khả năng thích bất luận kẻ nào, không muốn làm chậm người ta.

Triệu Minh lại không sao cả lắc đầu, "Không sao, chuyện của em đi cũng đã nói với anh, nói không chừng sau này em sẽ có cảm giác với anh."

Bàn tay đang ấn điều khiển TV của Lý Tiểu Ngư hơi dừng lại, nghe câu nói kia trong đầu bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt của Nghiêm Viêm, lời hằn còn vang lên bên tai, cường thế như vậy bá đạo như vậy, đề giọng nói ôn nhu của người trước mặt xuống dưới.

Cô giờ tay che khuất đôi mắt, càng ngày càng không thích hợp, cô hơi kỳ lạ rồi.

Triệu Minh thấy thế cho rằng cô đau đầu, chạy tới, nâng tay lên vỗ vỗ, "Làm sao vậy? Đầu đau ở đâu?"

Lý Tiểu Ngư cảm nhận được bàn tay tên đầu, cảm giác ghê tởm lại xuất hiện, càng ngày càng mạnh mẽ, bèn xịch bàn tay kia.

Cô đột nhiên lui về phía sau, né tránh bàn tay kia, ngẩng mặt lên, vội vàng nói: "Tôi không sao."

Không giống nhau! Cái loại cảm giác này không giống nhau.

Bàn tay trống rỗng của Triệu Minh ngừng giữa không trung, che lại sự bi thương trong đáy mắt, nói: "Anh thấy sắc mặt của em không tốt lắm, có muốn tới bệnh viện khám thử không?"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, hít sâu một hơi, ngồi xuống sô pha, cầm cốc nước lên uống một ngụm: "Không cần đâu, tôi đã không sao."

"Cảm ơn."

Triệu Minh lắc đầu nói: "Không cần cảm ơn."

Từ sau ngày đó, Hà Phương vẫn luôn thúc giục Lý Tiểu Ngư ra ngoài chơi với Triệu Minh, người trẻ tuổi mà cứ ru rú ở nhà.

Ấn tượng của Hà Phương về Triệu Minh càng ngày càng tốt, chỉ muốn Lý Tiểu Ngư kết hôn sớm, sinh một đứa con, cũng để bà được bế cháu.

Lý Tiểu Ngư đã nói với Hà Phương rất nhiều lần, cô không thích Triệu Minh nhưng cũng không thay đổi được suy nghĩ của bà.

Hà Phương vẫn là câu nói kia, cảm tình là chậm rãi bồi dưỡng.

Con gái mình thiếu hụt tình cảm, chẳng lẽ muốn cô đơn cả đời sao? Hà Phương chỉ sợ sau bà không còn nữa, sẽ không có ai chăm sóc Tiểu Ngư.

Triệu Minh cũng là một người tốt, cũng thật lòng tốt với Lý Tiểu Ngư, nhiều ngày trôi qua như vậy, lại càng ngày càng thích cô, muốn cùng cô ở bên nhau cả đời.

Mỗi ngày đưa Lý Tiểu Ngư về nhà, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo phố.

Mua loại kẹo cô thích ăn nhất.

Lại không suôi ẩm được trái tim đã đóng băng của Lý Tiểu Ngư, Lý Tiểu Ngư cũng đã từ chối rất nhiều lần, nhưng vẫn không có tác dụng.

Nhị Nữ đều cảm thấy Triệu Minh thật sự không tồi, cũng khuyên Lý Tiểu Ngư thử ở bên nhau một thời gian, không cảm thấy phiền thì tạm chấp nhận qua cả đời.

Mà Nghiêm Viêm từ sau ngày hôm đó, không còn xuất hiện trước mặt Lý Tiểu Ngư.

Ngày Thất Tịch thành phố H một mảnh trời hồng, bóng hồng nhạt treo đầy đèn đường, những người có đôi có cặp nắm tay đi dạo, xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Chó săn nhỏ (74)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: ULies

Beta: U' U'

Lý Tiểu Ngư bị Hà Phương dẫn đi dạo phố cùng Triệu Minh, dọc đường đi, hai người cách nhau rất gần, xung quanh rất đông người, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị tách ra.

Triệu Minh muốn dắt tay Lý Tiểu Ngư, nhưng lại bị cô né tránh, anh ta biết Tiểu Ngư cũng chỉ coi anh ta như bạn bè, nhưng một tháng gần đây, chỉ cần anh ta chạm vào cô, phản ứng của cô sẽ cực kì kịch liệt, lần trốn rất nhanh.

Điều này khiến anh ta vô cùng khổ sở và thất vọng.

Lý Tiểu Ngư thấy được biểu tình chưa kịp thu lại dưới đáy mắt của anh ta, chỉ có thể thở dài, gơ tay ra cầm lấy ống tay áo anh ta.

Ở đây rất đông người, tốt nhất là không nên đi lạc.

Triệu Minh cảm giác được ống tay áo bị người kéo, ánh mắt chuyển qua ngón tay tinh tế được ánh đèn chiếu đến khiến nó càng trở nên trắng nõn, khoe miệng không không chế được mà cong lên bước chân đang tiến về phía trước cố ý thả chậm lại, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc gần gũi với nhau.

Đi đến tòa tháp cao nhất ở thành phố H, hải đăng rất cao, nghe nói những cặp tình nhân từng đi lên kia, ở nơi cao nhất của tòa tháp trao cho nhau một nụ hôn tình yêu sẽ ở bên nhau trọn đời.

Triệu Minh biết đây chỉ là lời đồn đãi, nhưng vẫn lặng lẽ liếc nữ hải một cái, kéo cô đi về hướng hải đăng.

"Đi đâu?" Lý Tiểu Ngư không thích nơi không có ánh sáng, cầu thang này một mảnh đen nhánh, ánh đèn màu mỏng manh bên vách tường cũng không thể ngăn cản sự sợ hãi trong tim.

Triệu Minh nói: "Ở trên đỉnh hải đăng nhìn xuống rất đẹp, anh muốn đưa em đi xem thử."

Áp xuống chút tâm tư nhỏ nhoi xuống đáy lòng, bầu không khí trên hải đăng tốt như vậy, có lẽ sẽ mở ra được đường đến trái tim của cô.

Lý Tiểu Ngư nắm chặt ống tay áo anh ta, run giọng nói: "Tôi không muốn đi, hay là chúng ta trở về đi."

Nơi này quá mờ ảo, ngẩng đầu cũng không thấy đích đến, cô sợ bóng tối.

Triệu Minh cho rằng cô đã biết suy nghĩ của anh ta, vội nói: "Anh chỉ muốn đưa em đi xem, sẽ không làm gì em."

Lý Tiểu Ngư nhẹ giọng trả lời, Triệu Minh muốn đi lên hải đăng như vậy, cô không nên khiến anh ta mất hứng.

Hai người đi suốt nửa tiếng mới tới tầng cao nhất, sân thượng rộng lớn tựa như một sân bóng rổ được rào lại bằng lan can, có rất nhiều người, đa phần đều là các cặp tình nhân, hoa Tử La Lan(1) được trồng thành hai hàng, tạo nên một hành lang hoa, không khí tươi đẹp được ánh đèn màu hồng tô đậm thêm, đã có không ít cặp tình nhân bắt đầu ôm hôn.

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, đôi mắt nhìn về phía bầu trời đêm, gió đêm mát lạnh thổi bớt đi nhiệt độ trên cơ thể, phía sau lưng vốn đã chảy mồ hôi lúc này cảm giác lạnh lạnh rất thoải mái.

Triệu Minh nương nhờ ánh đèn màu hồng nhạt nhìn về phía nữ hải đăng giữa đầu, lông mi đen nhánh cong vút, đôi mắt sạch sẽ phản chiếu sao trời lấp lánh, đôi môi phấn nộn cong lên, nụ cười nhàn nhạt giống như pháo hoa nở rộ khiến trái tim người nhìn rung động.

Đây là lần thứ hai anh ta nhìn thấy cô cười, so với lần đầu tiên còn kinh diễm hơn.

"Anh....." Triệu Minh bỗng nhiên tới gần, đứng đối diện trước mặt, ngón tay chậm rãi vươn tới muốn chạm đến gương mặt tươi cười của Lý Tiểu Ngư, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngư, chúng ta hẹn hò đi."

Tươi cười bên khoe miệng Lý Tiểu Ngư nhạt dần, lui về phía sau một bước, thờ dài nói: "Đừng như vậy, Triệu Minh."

Sự thất vọng trong đáy mắt Triệu Minh dùng cách nào cũng không thể che dấu, cười khẽ vài tiếng mới nói: "Tiểu Ngư, em không thể thích ai, liệu có thể tạm chấp nhận ở bên cạnh anh cả đời hay không."

Trước mắt Lý Tiểu Ngư lướt qua một khuôn mặt, cô phát hiện, một tháng nay cô luôn nghĩ đến hắn.

Hắn nói sẽ làm cô thích hắn, nhưng đã suốt một tháng cũng chưa tới gặp cô một lần.

Triệu Minh thấy cô thất thần, cho rằng cô đang suy xét, trong lòng vui vẻ.

"Triệu Minh, thật xin lỗi." Lý Tiểu Ngư lắc đầu, cô căn bản không có biện pháp tạm chấp nhận.

Giống như Nhị Nữu từng nói, Triệu Minh đối xử với cô không tệ, là người rất chung tình, sau này khi về chung một nhà, sẽ nâng niu cô đến tận trời.

Nhưng cảm giác bại xích dưới đáy lòng không lừa được chính mình.

Triệu Minh luống cuống, khoảng cách giữa cô và anh ta dường như càng ngày càng xa, nhắc chân đi đến trước mặt cô, vươn tay ra giữ chặt tay cô, định cưỡng hôn.

(1) Hoa Từ La Lan:

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Chó săn nhỏ (75)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Hay là cứ tin vào lời đồn một lần đi, nếu có thể ở bên cạnh cô trọn đời, anh ta nguyện ý liều lĩnh một lần.

Cổ xúc động không chế đầu óc anh ta, vào khoảnh khắc anh ta cúi người xuống, tất cả mọi thứ đều biến mất trong màn đêm.

Trước mắt Lý Tiểu Ngư tối sầm, trời đất quay cuồng, sau đó một bàn tay ấn đầu cô vào lồng ngực lạnh lẽo nhưng quen thuộc vô cùng, chỉ nghe thấy âm thanh rên rỉ truyền đến bên tai, ngược mắt lên xem, đã nhìn thấy Triệu Minh ngã lăn quay trên mặt đất, đau đến mức phải ôm bụng.

Nghiêm Viêm đá vào bụng Triệu Minh một cú, lực độ cực kì kinh người, đá Triệu Minh bay xa hơn ba mét.

Lý Tiểu Ngư đẩy Nghiêm Viêm ra, chạy đến bên cạnh Triệu Minh, ngồi xổm xuống hỏi, "Anh không sao chứ? Triệu Minh!"

Triệu Minh đau đến xanh mặt, hai đầu lông mày xoắn chặt vào nhau, hơi thở dồn dập.

"Triệu Minh!" Lý Tiểu Ngư muốn nói gì đó, nhưng chưa nói ra lời thì cổ tay đã bị xiết chặt, thô lỗ kéo dậy, người lại đập vào lồng ngực cứng như sắt kia một lần nữa.

"Em lo lắng cho hắn ta?" Nghiêm Viêm hô hấp càng lúc càng nặng nề, khí thế dồi dào lấp lánh, hơi thở nghiêm túc thấm đẫm lạnh lẽo hướng về phía cô gái nhỏ trong ngực.

Lý Tiểu Ngư đẩy hắn mãi không ra, liền ngửa đầu nhìn thẳng vào cặp mắt đen nhánh kia, "Anh đá người là sai."

Con thịnh nộ và lệ khí trong đáy mắt Nghiêm Viêm trong nháy mắt hóa thành thực thể, ngón tay nắm cái cằm trắng nõn, cúi người xuống nói: "Anh sai?"

Không lẽ anh phải trợ mắt nhìn em bị người khác hôn? Lý Tiểu Ngư, mới một tháng không gặp em đã tìm được tình nhân mới, tiếp theo em sẽ quay đầu lại nói lời chia tay với anh có phải không?"

Lời kịch giống như oán phụ bị vứt bỏ phát ra từ trong miệng Nghiêm Viêm, phá lệ không bình thường.

Lúc Lý Tiểu Ngư ngây người, môi đã bị người nọ đánh úp, hung hăng gặm cắn, tuy rất đau nhưng không bị rách da.

Lý Tiểu Ngư bị hôn đến mềm nhũn hai chân, một cánh tay ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực.

Không biết đã hôn bao lâu, Triệu Minh vẫn đang nằm trên mặt đất đã bị đau đến ngất đi rồi, thời điểm người nọ mới buông Lý Tiểu Ngư ra, cô mới phát hiện mình đã ngồi trên ô tô.

Thân thể ngã trên ghế dựa bằng da, ngồi vững vàng trên xe không chút xóc nảy, cô vừa định đứng lên, một người từ trên cao đề xuống, bàn tay to lớn đỡ lấy cái gáy, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt cô, mang theo nồng đậm tình dục cùng mùi hương nam tính, xung quanh tối tăm chỉ có chút ánh sáng, mơ hồ thấy rõ khuôn mặt người ở trên.

Ngũ quan góc cạnh thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ đến mức chỉ cần nhìn vào là sa vào lưới tình lại lộ ra vẻ căm dục thanh lãnh, giấu sâu trong cặp mắt đen nhánh là tình dục và lưu luyến kết hợp với khí chất tương xứng, hóa thành hơi thở dụ người.

Lý Tiểu Ngư ngẩn người, ngón tay nâng lên, chậm rãi tới gần cặp mắt kia. Giống như thật lâu trước kia từng nhìn thấy đôi mắt này, nó đã khắc sâu vào đáy lòng, vĩnh viễn không quên.

Khi ngón tay chạm vào gương mặt kia, thân thể Nghiêm Viêm đột nhiên cứng đờ, cảm xúc trong đáy mắt càng trầm, dùng sức giữ chặt không cho phép cô lùi về phía sau, sườn mặt, môi mỏng hé mở, ché trụ ngón tay trắng nõn.

Đầu ngón tay Lý Tiểu Ngư truyền đến cảm giác tê tê dại dại như có dòng điện chạy qua, chậm rãi chạy khắp toàn thân, dưới ánh đèn nhật nhòa trong xe, tim gan lẫn thân thể lập tức run rẩy nhũn ra, nhiễm lên hồng nhật đáng yêu.

Cô rụt rụt tay lại, khóe mắt ướt át, phát ra một tiếng rên rỉ, "Đừng... A... Đừng như vậy."

Người đàn ông dùng lưỡi liếm liếm ngón tay đã tràn ngập hương vị của hắn, khóe mắt lộ ra tà khí, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, "Tiểu Ngư, cho anh được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Chó săn nhỏ (76)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Lý Tiểu Ngư còn chưa kịp đáp lại, môi đã bị người nọ ngậm lấy, nụ hôn này vừa ôn nhu vừa quyến luyến, lộ ra tình ý dạt dào, cô không biết Nghiêm Viêm thích điểm nào của cô, tình cảm thâm nhập cốt tủy tựa hồ muốn hôn cô đến ngất đi.

Vật áo bị vén lên, lướt qua eo chạm đến trước ngực, hành động bất thành lình này khiến lý trí cô quay lại, Lý Tiểu Ngư lúc đầu dùng tay đẩy ra, thanh âm từ trong miệng tràn ra: "Trên xe... Có người....."

Cô vốn không có tình cảm, nhưng sự ngượng ngùng đột nhiên sinh ra này khiến cô cảm thấy không có chốn dung thân, căn bản vô pháp tiếp tục đi xuống, phía trước có xe vẫn mở cửa, đại biểu ở đây có người, bọn họ như vậy, cảm giác có người ngoài càng làm thân thể của cô vô cùng mất cảm.

Thân thể Nghiêm Viêm cứng đờ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, độ cung nơi khóe miệng phóng đại, cười đến tà tứ, âm điệu cuối cùng kéo dài cực kì câu người, "Vậy ở nơi không có người, Tiểu Ngư sẽ cho anh phải không? Ặn?"

Lý Tiểu Ngư không muốn nói chuyện, cảm giác khác thường giống như con sóng không ngừng vỗ đến khiến hai mắt cô không ngừng trào ra xuân sắc, ngón tay gắt gao nắm chặt quần áo trước ngực nam nhân, mơ hồ thấy được sau nếp nhăn là làn da trần ngập sự co dãn.

"Đồ ngốc, yên tâm, kính trên xe có thể cách âm, người phía trước không nghe thấy cũng không nhìn thấy." Nghiêm Viêm đề lại tình dục cuồng bạo mãnh liệt xuống đáy lòng, đầu ngón tay chạm vào tóc mai bị thấm ướt trên trán cô, bàn tay to lớn xoa nắn khuôn mặt phẫn nộ bóng loáng, đôi mắt hạnh bởi vì tình dục chi phối mà tích tụ lên một tầng hơi nước, râm rì cọ xát thân thể hắn.

Hắn sẽ không để người khác thấy bộ dáng động tình của cô, và âm thanh mê người kia.

Chỉ có hắn được nghe, tất cả đều là của hắn.

【 Kéo rèm 】

—

Thăng đến giữa trưa ngày hôm sau Lý Tiểu Ngư mới tỉnh lại, thân thể không thoải mái cùng với đau đớn do đêm đầu đều khiến cô không muốn nhớ đến.

Đây là phòng thí nghiệm, đèn sáng ngời, tất cả đều rất quen thuộc, Lý Tiểu Ngư nhớ lại chuyện tối hôm qua, linh hồn cũng run lên, thật là đáng sợ.

Nếu không phải bởi vì đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy Nghiêm Viêm sẽ không bỏ qua cô sớm như vậy.

Ý niệm bỏ chạy lặng lẽ xuất hiện trong đầu, Lý Tiểu Ngư mặc kệ thân thể không thoải mái, xốc chân lên chạy ra bên ngoài, từng bước từng bước đi trên hành lang, bên tai yên tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân trên sàn nhà màu trắng lạnh lẽo.

Khoảng cách đến cửa càng ngày càng gần, Lý Tiểu Ngư bước nhanh hơn, vừa đến cửa, thân thể đã bị người chặn ngang bẻ lên, trước mắt choáng váng một trận, một gương mặt dán sát, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, "Em lại muốn rời khỏi anh?"

Nghiêm Viêm đang ở trong phòng bếp nấu cháo cho cô, lại nhìn thấy một thân ảnh trong camera, đang chạy ra ngoài cửa.

Lý Tiểu Ngư mặt không cảm xúc, "Em phải về nhà."

Nghiêm Viêm chạy ra khỏi phòng, không cho phép, nghĩ tới khi cô rời khỏi đây sẽ lại nói chuyện với người đàn ông khác, cười với một tên đàn ông khác, hắn sẽ không không chế được lệ khí dưới đáy lòng.

"Anh buông em ra, Nghiêm Viêm." Lý Tiểu Ngư giãy giụa muốn chui ra khỏi ngực hắn, "Em phải đi về."

Ôm cô quay lại phòng, Nghiêm Viêm mới buông cô xuống, đặt xuống giường, đắp chăn, ngón tay vuốt ve sườn mặt cô, giọng nói dịu dàng như đang dỗ dành, "Ồ bên cạnh anh, anh sẽ không để em chạy mất lần nữa."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới, một mùi hương quay qua chớp mũi, còn chưa kịp suy nghĩ, trước mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

—

【 Giá trị hắc hóa là ba sao, ký chủ phải nắm chặt thời gian a. 】

Thẩm Ngư không nghĩ tới Nghiêm Viêm sẽ đánh ngất mình, đúng là biến thái a biến thái ~,

"Thế giới sau ta muốn đối đối tượng công lược thành em trai nhỏ đáng yêu, loại này ta không nuốt trôi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Chó săn nhỏ (77)

Edit: ULies

Beta: U' U'

【 Tôi cảm thấy ký chủ rất thoải mái. 】333 nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua khiến nó cả đêm không ngủ được, nhìn hiện trường phát sóng trực tiếp phim con heo cả đêm, tinh thần có chút tiêu tụy.

Thẩm Ngư đỏ mặt, "Con mắt nào của người thấy ta thoải mái, người ta rõ ràng cực kì ghét."

【 】

Thẩm Ngư chống cằm, mỗi một thế giới cái sau càng đáng sợ hơn cái trước, kích cỡ và sức chịu đựng kia, thật sự đòi mạng.

Giá trị hắc hóa còn thiếu hai sao không biết phải thu hoạch thế nào, Thẩm Ngư đảo mắt tưởng tượng, tính đi tính lại, cô phải tự mình lên sân khấu thôi, thu hoạch sớm thì có thể trở về sớm.

Kể từ đêm đánh ngất cô, ngày hôm sau tỉnh lại, Nghiêm Viêm không biết đi đâu mất, cửa phòng cũng bị khóa, căn bản không ra được.

Phạm vi hoạt động cũng chỉ có căn phòng này và phòng WC.

Từng ngày trôi qua, đồ ăn mỗi ngày đều do gấu trúc đưa tới, thẳng đến một buổi tối khi cô đã ngủ thiếp đi, Nghiêm Viêm mở cửa tiến vào, ôm lấy cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, Thẩm Ngự nhìn môi hắn, môi của hắn rất mỏng, rất hợp để hôn, mỗi lần hôn đều giống như muốn ăn người đối diện luôn.

Thẩm Ngự chậm rãi đứng dậy, nhắm mắt lại, không tiếng động thờ dài, không có biện pháp, giá trị hắc hóa nhất định phải thu hoạch được.

Thật xin lỗi.

Thẩm Ngự rút ra thanh đao nhỏ lấy được từ chỗ hệ thống, hướng về ngực hắn đâm xuống.

Nhưng khi gần đâm đến thì động tác trong tay đột ngột dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

333 thấy thế liền sốt ruột, không ngừng thúc giục cô 【Đâm đi a! Giá trị hắc hóa sẽ ngay lập tức đầy! Ký chủ! Cô có muốn rời khỏi thế giới này không?】

Thẩm Ngự cắn chặt răng, mồ hôi từ trán lăn xuống, thân thể cứng đờ, hai tay nắm lấy đao cũng bắt đầu run rẩy.

Đôi mắt cô đột nhiên co rút lại, nhìn người trên giường mở to mắt, cặp mắt kia cực kì tinh táo, đồng tử sâu thẳm nhìn con đao trong tay cô, sau đó ngồi dậy lẳng lặng nhìn cô, "Em muốn giết anh?"

Hai đầu lông mày Nghiêm Viêm nhíu lại, dưới đáy mắt lộ ra vẻ mê mang, "Tại sao?"

Thẩm Ngự lùi về phía sau một bước, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, trái tim lại đau đớn đến khó chịu, đó là cảm xúc của Lý Tiểu Ngự, không, Lý Tiểu Ngự căn bản sẽ không đau lòng.

Nghiêm Viêm tới gần cô, thanh đao cách ngực hắn càng ngày càng gần, cho đến khi mũi đao nhọn hoắt đâm thẳng vào da thịt, máu bắt đầu chảy ra.

Thẩm Ngự từng bước lùi về phía sau cho đến khi lưng chạm vào tường, định thu tay lại, nhưng tiếng phản đối dưới đáy lòng khiến cô rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, đâm xuống, đâm xuống là có thể rời khỏi thế giới này.

Thời điểm cô vẫn còn rối rắm, trên môi bỗng cảm giác được một mảnh lạnh lẽo, âm thanh dao đâm vào ngực truyền đến bên tai.

Thanh đao cắm giữa hai người, hắn lại giống như không cảm nhận được chút đau đớn nào.

333 làm khán giả ở một bên nếu không phải nghe được âm thanh nhắc nhở suýt nữa cho rằng Thẩm Ngự lại thất bại.

【Giá trị hắc hóa đạt năm sao, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.】

【Có muốn rời khỏi thế giới này?】

"Không... Rời khỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Chó săn nhỏ (78)

Edit: ULies

Beta: U' U'

"Đồ ngốc, em không giết được anh."

hắn lăm bắm bên tai cô, âm thanh trầm thấp khẽ run lên, lộ ra một tia bi thương cùng tuyệt vọng.

"Em thật sự muốn anh chết sao?"

"Anh đây thật sự chết nha."

"Thật sự đi tìm chết nha."

"Tiểu....."

Thân thể Thẩm Ngự một mớ giấy giụa, vô lực nâng tay lên chặn cái miệng ồn ào kia lại.

"Chết cái đầu anh, câm miệng! Lại đây ngủ." Rõ ràng tối qua lẫn lộn cô muốn sống muốn chết, sáng sớm tinh mơ còn không chịu cho cô chút không gian yên tĩnh.

Làn da trắng hồng của cô gãi rải rác vài dấu hồng hồng, từ cổ trải rộng đến toàn thân, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên môi nam nhân, chậm rãi trượt xuống.

Nghiêm Viêm bỗng nhiên cười ngây ngô, cầm lấy bàn tay đang trượt xuống, nhắm mắt lại cọ cọ, bị thương trong lòng tựa hồ biến mất theo.

Chui vào trong chăn, hất ném con dao ra ngoài, giống như con bạch tuộc quấn lấy Thẩm Ngự, khoe miệng cong lên, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

—

Thẩm Ngự không rời khỏi thế giới này, bởi vì lúc ấy không rời khỏi, hệ thống giống như biến mất trong không khí, gọi cách nào cũng không trả lời.

Thẳng đến một tháng sống trong các loại sinh hoạt không biết xấu hổ trôi qua, 333 mới xuất hiện.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống xuất hiện bug, ký chủ phải sống cả đời ở đây, trải qua sinh lão bệnh tử. 】

Thẩm Ngự: "Oắt đồ phác!?"

" Ý người là ta phải sống ở thế giới này cả đời?"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Thẩm Ngự xanh cả mặt, cả đời dài như vậy..... phải sống cùng tên biến thái này, năm tháng tự do tươi đẹp của cô sao tự nhiên bay theo gió rồi???

【 Ký chủ.... sau khi kết thúc, hệ thống sẽ tặng ký chủ tiền bồi thường, tổng cộng 20 vạn giới tệ. 】

Thẩm Ngự đá lông nheo với không trung, trực tiếp vứt bỏ lương tâm, "ojbk!" (1)

(1) OJBK (- o几把k): OK là OK!

【.....】333 nhảy mất chết máy, còn tưởng rằng người này sẽ giãy giụa hai cái, không nghĩ tới vẫn là bộ dáng ham tiền đánh chết vẫn chưa chừa.

Đừng trách Thẩm Ngự thấy tiền liền sáng mắt, 20 vạn a! Phải hoàn thành vài thế giới mới kiếm được từng đó, có thể mua một đồng nhà ở thế giới chủ, ăn vô số đồ ngọt, nhảy vọt vào top 10 trong bảng xuyên nhanh.

Một kiếp của người bình thường đối với xuyên nhanh giả chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, đời này của Thẩm Ngự cũng chỉ đơn giản trôi qua trong tính phúc + hưởng thụ.

Sau khi thỏa hiệp việc ở cạnh Nghiêm Viêm, cô liền dẫn hắn ra mắt với Hà Phương. Hà Phương từng có ấn tượng với hắn, vừa nghe đến hắn là người công Lý Tiểu Ngự vào bệnh viện hồi sơ trung, hảo cảm với "con rết" ngay lập tức phóng lên như tên lửa.

Nhìn bộ dáng mặt người dạ thú của Nghiêm Viêm, đeo kính gọng vàng, hào hoa phong nhã, văn nhã cấm dục nhưng không thiếu lễ phép dỗ Hà □ mẹ vợ □ Phương vui đến híp mắt, Thẩm Ngự liền im lặng ngồi một bên trưng ra bộ mặt không cảm xúc.

Lúc ăn cơm, Thẩm Ngự hừ cười một tiếng, ở dưới bàn duỗi tay sờ giữa háng hắn, sờ cho đến khi bạn xúc xích cứng lên, mới hài lòng thu tay lại rồi treo biểu tình "không liên quan đến tui" tiếp tục ăn cơm.

Ánh mắt nóng hừng hực tràn đầy bắt mắt dĩ nhiên dừng lại trên người, cô cũng không thèm để ý tới.

Hà Phương để ý thấy sắc mặt Nghiêm Viêm có một tia khác thường liền tưởng hắn không thích những món ăn này, "Nghiêm Viêm a, không thích đồ ăn gì lắm sao?"

Đôi môi mỏng của Nghiêm Viêm nhàn nhạt cong lên, lắc đầu nói: "Không phải đâu dì, ăn rất ngon, chỉ là con có chút không thoải mái, có dấu hiệu phát sốt."

Hà Phương sững sốt một chút, vội vàng nói với Thẩm Ngự: "Tiểu Ngự, mau đi tìm trong phòng có thuốc hạ sốt không, đưa Nghiêm Viêm uống."

Thẩm Ngự trừng mắt, "Con còn phải ăn cơm."

Hà Phương: "Ăn cơm cái gì, Nghiêm Viêm bị sốt rồi kìa, con mau đi tìm, để lát nữa ăn cơm xong rồi uống."

Thẩm Ngự không tình nguyện đứng lên, đi vào trong phòng.

Nghiêm Viêm cũng đứng lên, nhẹ giọng nói: "Dì, con cũng đi xem thử, cùng Tiểu Ngự tìm."

Hà Phương cười gật đầu, "Đi thôi đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chó săn nhỏ (79)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Vừa vào phòng Thẩm Ngự đã nghe thấy tiếng khóa cửa từ đằng sau, chưa kịp quay đầu lại xem, thân thể đã bị người dòn đến trên tường, hai chân bị tách ra, xấu hổ ngồi trên đùi hắn, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt sâu thẳm sáng quắc của Nghiêm Viêm.

"Anh... Anh định làm gì? Đây là nhà em, mẹ em còn ở bên ngoài đây!" Gương mặt Thẩm Ngự đỏ bừng, giãy giụa định đứng dậy.

Nghiêm Viêm dựa sát vào, cầm chặt tay cô rồi kéo xuống, đặt tại nơi bạn xúc xích đang cứng lên, giọng nói trầm thấp khàn khàn sâu kín vang lên, "Biết là đang ở nhà em, còn lên câu dẫn anh? Hừm?"

Thẩm Ngự vẻ mặt đau khổ, nước mắt tuôn rơi, tâm trả thù của người đàn ông này sao lại lớn thế!

Đúng là vác đá nện vào chân.

Trước mắt tối sầm, người nọ dán tới, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, mãnh liệt cường thế hơn.

Lần nào cũng vậy, hôn cô mà giống như muốn ăn cô không bằng.

Nửa tiếng sau mới chui ra khỏi phòng, Thẩm Ngự xoa cánh tay vừa đau vừa mỏi, người nọ chính là đồ biến thái a, nửa tiếng mà cũng không chịu ra, nếu không phải vì ngại Hạ Phương vẫn còn bên ngoài, cô cảm thấy tay cô chắc chắn sẽ trầy da.

Người đàn ông kia lại mặc một cái quần thoải mái, rộng thùng thình, super xúc xích bị giấu ở bên trong, tinh thần cực kỳ hưng phấn.

—

Hẹn hò một năm, Hà Phương liền cho bọn họ kết hôn, Thẩm Ngự cứ như vậy đâm đầu vào nắm mồ hôn nhân, trong bụng còn có một baby.

Nghiêm Viêm đóng cửa phòng thí nghiệm kia, bắt đầu nghiêm túc làm tốt vai trò giảng viên đại học, ở vùng ngoại ô ven biển mua một cái biệt thự.

Nghiêm Viêm rất ngoan làm Thẩm Ngự thích cực kỳ, biết nấu cơm biết làm việc nhà, chỉ cần kêu một tiếng là chạy đến, anh chồng tốt như vậy biết đi đâu mà tìm.

Trừ bỏ có đôi khi phát bệnh, chiếm hữu dục mạnh đến nỗi Thẩm Ngự vừa ra ngoài một lát đã lái xe tới đón cô, không cho ở gần loài sinh vật "nam tính", vì vậy đã lâu cô chưa từng cùng người đàn ông nào đi ăn.

Nhị Nữ không biết chạy đi đâu, mỗi lần Thẩm Ngự hẹn cô đi chơi đều bị dùng đủ lí do trên trời dưới đất từ chối.

Về sau Cố Nhan Tuyết tới tìm cô, sắc mặt tiêu tụy giống đã lâu không ngủ, nói Nhị Nữ bị bệnh, lây nhiễm virus, bởi vì sợ lây bệnh và khiến cô lo lắng nên không nói, thời điểm Cố Nhan Tuyết phát hiện Nhị Nữ bị lây nhiễm đã ngày thứ tư, cơ thể gầy xơ xác nằm trên giường, bác sĩ nói cô sắp chết.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngự nhìn thấy dáng vẻ này của Cố Nhan Tuyết, đầu còn là một Cố Nhan Tuyết bình tĩnh trầm ổn, rõ ràng là trạng thái bị bức đến điên.

Thẩm Ngự nghe xong liền sợ tới mức bụng bắt đầu đau lên, vội vàng gọi điện thoại cho Nghiêm Viêm.

Từ ngày Nghiêm Viêm và cô làm hòa hắn đã dừng việc nghiên cứu chế tạo virus, mã bất đình đề (1) lại đây, giao kháng thể cho Cố Nhan Tuyết.

(1) Mã bất đình đề (— 馬不停蹄): nghĩa là ngựa không dừng vó, một khác cũng không dừng lại

Thẩm Ngự sợ cô ấy hiểu lầm nên giải thích với cô ấy một lúc lâu, sau đó cùng đi bệnh viện thăm Nhị Nữ.

Nhị Nữ một tuần sau mới thoát khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói chờ thêm một ngày, Nhị Nữ rút cuộc cũng tỉnh lại.

Ngồi đầu giường bệnh của Nhị Nữ, bộ dáng Nhị Nữ làm cô đau lòng, "Cậu nói Cố Nhan Tuyết là người xấu, cậu có biết thời điểm cô ấy tìm đến tớ, còn khó coi hơn cả cậu."

Nhị Nữ rũ đầu, sắc mặt trắng bệch nhuốm lên một tia hồng nhuận, "Tớ biết."

Bộ dáng rất cổ quái, Thẩm Ngư chỉ đơn giản nghĩ là Nhị Nữ đang cảm động.

Lúc sau Nhị Nữ nói cho cô, Thẩm Ngư mới khiếp sợ đến kêu lên: "Cậu nói Cố Nhan Tuyết thô lộ với cậu?"

Wait wait wait, mother fucker????

Nữ chính sao lại cong rồi???

Tại sao cô lại không phát hiện ra??

Nhị Nữ đỏ mặt kéo cô ngồi xuống, "Nói nhỏ thôi!"

Thẩm Ngư xoa xoa thái dương, muốn bình tĩnh lại.

Nhưng mà cô căn bản không thể bình tĩnh a!!! Sao nữ chính lại cong?? Trong nguyên tác Nhị Nữ chỉ là một pháo hôi, tại sao có thể liên quan tới nữ chính!!

Cốt truyện cũng cong theo cmmr!!

Hệ thống đã lâu không xuất hiện, Thẩm Ngư một đồng nghĩ vẫn không biết hỏi ai, chỉ có thể ngهن ở trong lòng đi ra ngoài thế giới này tìm hệ ca tâm sự.

Về sau, Nhị Nữ cùng Cố Nhan Tuyết ra nước ngoài đăng ký kết hôn, ở trong nước vẫn không thể đăng ký hôn nhân đồng giới.

Cha mẹ hai bên lúc bắt đầu cực kì phản đối, sau này dưới thế công mãnh liệt của hai người mới chậm rãi mềm lòng, cuối cùng cũng đồng ý.

Hôn lễ của Nhị Nữ và Cố Nhan Tuyết, Thẩm Ngư xách theo rương con nhà mình theo.

Cô không nghĩ tới mình không chỉ ở lại thế giới này, còn sinh baby cho Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm giống như viên kẹo hạnh nhân luôn lơ đãng bám sau mông cô, một khắc cũng không rời.

Thẩm Ngư vốn muốn nhìn thử có tiểu thịt tươi nào ngon không, đành phải nuốt dục vọng này xuống.

Một đời người rất dài, Thẩm Ngư không biết vì sao lại cảm thấy rất ngắn.

Tuy người đàn ông này bá đạo lại thường xuyên lên cơn, nhưng đối xử với cô rất tốt, thời điểm đã già đến nỗi không đi được, hắn lại thích đẩy xe lăn cho cô, đi khắp nơi.

Có một anh chồng làm giảng viên cũng thật là tốt a, thời điểm từ trần không bị bệnh tra tấn, một khắc Thẩm Ngư nhắm mắt lại, lão già Nghiêm Viêm còn không chịu buông tay cô ra.

Thính giác cuối cùng biến mất, hắn dịu dàng nói bên tai cô: "Chờ anh, anh sẽ lập tức đi theo em."

Tên biến thái, em sẽ không chờ anh đâu, kiếp sau em sẽ tìm một người bình thường như căn đường hộp sữa! Nhất định sẽ không tìm tên biến thái như anh!

4 chương còn lại mai đăng nốt nhé các ái phi ahihi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Ngoại truyện Nhị Nữ (1)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nhị Nữ sinh ra trong một thôn nhỏ, gia đình cô so với các hộ gia đình trong thôn cũng được coi là khá giả, bởi vì lúc còn nhỏ cô rất thích ăn uống, nên ngoại hình đã mũm mĩm từ năm mười tuổi.

Tính cách của cô tùy tiện, thích ăn uống, thích đi cùng mấy thằng ranh trong thôn nhóm lửa ngoài ruộng, trộm mía nhà người ta, vì cơ thể mũm mĩm nên cô chạy rất chậm tránh không khỏi nhiều lần bị tóm lại, bị cha già đánh suất chết, nhưng hai ngày sau sẽ lại nhảy nhót tung tăng đi trộm khoai lang đỏ.

Điều khiến Nhị Nữ khó chịu nhất trên đời chính là tên khai sinh không đủ ngẫu, chỉ cần nghe là ai cũng nghĩ đây chính là chị nông dân chạy ra từ thôn khi ho cò gáy nào đó.

Sơ trung năm ấy, bạn thân tốt nhất của cô là Lý Tiểu Ngư, người cô ghét cay ghét đắng là Cố Nhan Tuyết.

Tại sao lại chán ghét Cố Nhan Tuyết, có lẽ là ngày đó đánh nhau với cô ấy, phát hiện chính mình không thắng nổi cô ấy.

Hôm ấy là một buổi sáng đầy nắng, Nhị Nữ ôm miếng khoai lang đỏ do mẹ yêu nhà mình nấu từ trong nhà ra, không những thơm mà còn ngọt, đến cả cô cũng không dám ăn một ngặm hết luôn, vừa dạo trên bờ ruộng vừa gặm từng miếng từng miếng.

Vừa nhác mắt lên đã nhìn thấy một tên điên đầu tóc tán loạn ngồi cách đó không xa, không muốn bị tranh đồ ăn, Nhị Nữ bước nhanh hơn.

Ai ngờ lúc đến gần, liền nghe thấy tên điên kia ngồi khóc thút thít.

Nhị Nữ dừng chân lại, ở vị trí của cô có thể thấy, đây thì ra là một cô bé, da có chút đen, lớn lên khá xinh đẹp, nhưng mà khuôn mặt dần dựa nước mắt đỏ hù cô nhảy dựng lên.

Nhị Nữ là một người dễ mềm lòng, đi tới đứng trước mặt cô ấy, hỏi: "Cậu làm sao vậy? Tại sao lại khóc a?"

Thanh âm khóc thút thít của nữ hài dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, cặp mắt đen bóng, nhưng tràn đầy ảm đạm tro tàn, không có một chút sức sống, thật là giống ông cụ cách vách lúc sắp chết, lúc ấy Nhị Nữ nhìn thấy đôi mắt kia cũng y hệt thế này.

"Cậu không sao chứ?" Nhị Nữ đến cả khoai lang đỏ cũng quên ăn, tới gần lo lắng hỏi.

Cô bé kia không nói chuyện, nhìn cô chằm chằm.

Nhị Nữ bị cô ấy nhìn chằm chằm đến phát hoảng, bên tai nghe thấy tiếng ọc ọc ọc, không phải phát ra từ bụng mình, mà phát ra từ bụng cô bé đối diện.

Nuốt nuốt nước miếng, cô nhìn thoáng qua củ khoai lang đỏ trên tay, khẽ cắn môi đưa qua, nói: "Cho cô ăn.".

Nữ hài cười lạnh một chút, ảm đạm trong mắt chậm rãi biến mất, nói: "Cô ăn béo như vậy, cậu nên giữ lại mà ăn đi."

Nhị Nữ nghe xong thì sùng sốt một chút, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, trừng mắt nhìn cô bé kia, "Cậu..... Cậu..... Cậu mới béo! Cả nhà cậu đều béo!"

Nữ hài chùi nước mắt trên mặt, vỗ vỗ bụi bặm trên người, "Tôi không béo, cậu béo."

Nhị Nữ có chút tủi thân và phẫn nộ, lúc này cô còn quan tâm cô ấy, thế mà người này còn nói mình như vậy, lý trí chưa kịp online, cô đã nhét củ khoai lang đỏ trong tay vào miệng, trừng mắt cô bé kia, đột nhiên nhào vào người cô ấy, bắt đầu vung tay loạn cước.

Cậu dám nói tôi béo! Tôi bị mỡ heo che mắt mới quan tâm cậu!

Càng đánh càng tủi thân, Nhị Nữ cư nhiên thua cô ấy, rõ ràng cô cao hơn một cái đầu mà.

Nhị Nữ bị cô bé kia áp đảo, cô ấy ngồi trên người cô, từ trên cao nhìn xuống, ngược sáng khiến khuôn mặt cô ấy chìm vào bóng tối, cúi người xuống, dán sát Nhị Nữ.

Nhị Nữ tức đến mức nước mắt cũng tuôn ra, giãy giụa kiểu gì cũng không thoát được, khoai lang đỏ nghẹn lại ở cổ họng, hơi thở ngắn ngủi đứt quãng, mặt tái xanh.

Nữ hài thấy thế, đột nhiên kéo cô dậy, đâm đâm sau lưng cô.

Củ khoai lang đỏ trong cổ họng chậm rãi trượt xuống dạ dày, Nhị Nữ thoải mái vỗ vỗ ngực, nghĩ đến chuyện vừa rồi, ngay lập tức chạy ra xa, trừng mắt nhìn cô bé ngồi cách đó không xa nói: "Cậu không cần giả tốt bụng! Hừ." Nói xong, cô đã xoay người chạy.

Cô bé kia nhìn chằm chằm bóng dáng cô cho đến khi biến mất, bỗng nhiên nở nụ cười, bụng mặt cười đến cong cả eo.

Đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Ngoại truyện Nhị Nữ (2)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nhị Nữ tui thân bước vào trường, không nghĩ tới tên điên kia lại học cùng lớp với cô, còn ngồi ở phía trước bên phải cô.

Sao lại xui xẻo như vậy, loại người này, học cùng lớp với cô, ngày tháng về sau sẽ khó chịu đến cỡ nào a!

Nhưng mà còn may là cô quen được một người bạn tốt, tên là Lý Tiểu Ngư, Tiểu Ngư tuy không thích nói chuyện, còn giữ chức lớp phó, nhưng cậu ấy rất tốt bụng, chưa bao giờ chê cô béo, trước nay cũng không có thành kiến, xích mích gì với cô.

Nhị Nữ thậm chí còn ước mình sẽ được ở bên cạnh Tiểu Ngư vĩnh viễn, không nghĩ tới tâm nguyện của cô được ông trời nghe thấy.

Cô biết tên của kẻ điên kia, Cố Nhan Tuyết? Tên rất đẹp, nhưng người chẳng tốt chút nào.

Lúc tan học thường nhìn thấy cô ấy vẫn ngồi tại chỗ, tất cả các bạn học đều lon ton về nhà còn cô ấy thì ở lại, khác khổ đọc sách, nghe người ta nói thành tích của cô ấy trước kia không tốt, đọc sách kiểu gì cũng vô dụng, kết quả vẫn sẽ kém như vậy thôi.

Ai ngờ sau khi có kết quả trắc nghiệm mới biết người đứng đầu là cô ấy, thật là không tin nổi a! Sao có thể! Chắc chắn cô ấy gian lận!

Lần thứ hai kiểm tra, Nhị Nữ nhìn chăm chăm cô ấy, muốn nhìn thử xem cô ấy có gian lận không, nhưng mà đến tận khi nộp bài thi, cũng không nhìn thấy cô ấy làm ra hành động khác thường nào, cuối cùng chính cô ăn trứng ngỗng, về nhà bị đánh lên bờ xuống ruộng.

Nhị Nữ liền ngồi trực xem cô ấy mấy giờ về nhà, thật sự đọc sách sao? Tám phần là diễn cho mọi người xem.

Nhị Nữ núp sau cửa nhìn cô ấy, đến tận khi trời tối mịt mù vẫn ngồi đọc sách, thân thể Nhị Nữ bắt đầu đau nhức.

Cố Nhan Tuyết rút cuộc cũng thu dọn cặp sách, nghĩ tới tuyết đối không thể bị cô ấy phát hiện, chờ cô ấy đi rồi cô mới đi.

Ai ngờ người nọ đột nhiên đứng trước mặt cô, bộ dáng muốn ăn đập trước sau như một, "Nhìn lên tôi lâu như vậy, phải chăng cậu đang yêu thầm tôi?"

Nhị Nữ mặt đỏ tai hồng, chưa bao giờ gặp loại người mặt dày vô sỉ như thế, nhất thời gấp đến không nói ra lời, lắp bắp cả giận nói, "Tôi... Tôi yêu thầm cậu? Tôi không phải con trai, với lại tôi sao có thể yêu thầm cậu!!"

Cố Nhan Tuyết khẽ cười, nói: "Mặt cũng đỏ rồi, tôi chỉ đùa một chút thôi."

Nhị Nữ tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện, xoay người dùng móng đối diện với cô ấy, tỏ vẻ chị đây không muốn nói lý lẽ với em.

Cố Nhan Tuyết cười đến vui vẻ.

Cuối cùng lúc Nhị Nữ về nhà còn có thêm một con côn trùng thối bám theo, lại không thể nói gì, đường lớn là của chung, cũng không phải đường nhà cô xây, chỉ có thể nhẫn nại về nhà, nhìn con trùng thối kia xoay người rồi đi mới từ trong cửa chui ra.

Người này có tật xấu đúng không, thoạt nhìn cực kì ghét cô a, tại sao đi theo cô về nhà, chẳng lẽ là muốn nhìn xem nhà cô ở đâu? Sau đó tìm cơ hội trả thù cô sao?

Lỗ chân lông của Nhị Nữ dựng thẳng, run lên, đừng màaaaaa.

Về sau tốt nhất nên cách cô ấy xa một chút, đỡ bị trả thù.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trên bàn Nhị Nữ mỗi ngày đều sẽ có một đồng hồ ăn vặt, có đôi khi là kẹo, có đôi khi là bánh quy.

Cô từng hỏi Lý Tiểu Ngư, nhưng không phải Tiểu Ngư đưa, vậy là ai?

Nghĩ vẫn khi đó phải qua mười năm sau cô mới nhận được câu trả lời.

Cố Nhan Tuyết cố ý nuôi cô béo lên, không cho cô gầy xuống! Tất cả đều là âm mưu!

Sau này làm cùng công ty, cùng tầng, Cố Nhan Tuyết vẫn là trưởng phòng của cô.

Cũng không biết cô ấy bỏ lên kiểu gì, nhảy cóc ba chức, không chỉ mình cô, rất nhiều người ở tầng này đều nói Cố Nhan Tuyết có gian dầu với ông chủ nên mới có thể bỏ lên.

Nhị Nữ cảm thấy mấy chuyện này chỉ cần nghe xong là có thể vớt qua đầu, cô không muốn liên quan tới Cố Nhan Tuyết.

Nhưng mà khi đứng ở trước phòng làm việc của ông chủ, nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, Nhị Nữ phát hiện mình đã hiểu lầm cô ấy.

Đầu óc và tri thức trong lĩnh vực kinh tế của Cố Nhan Tuyết đủ khả năng để làm giám đốc của một công ty tốt hơn, nhưng vẫn ngồi lì ở một công ty nhỏ bé không đáng kể, ông chủ luôn phải lấy lòng cô ấy a.

Thời điểm Nhị Nữ rời đi lại nghe thấy Cố Nhan Tuyết nói một câu không đầu không đuôi.

"Người kia vẫn chưa biết tôi thương nhớ cô ấy."

Ông chủ kinh ngạc: "Muốn tôi giúp cô một lần không?"

Cố Nhan Tuyết cười nhạt, "Không cần, tôi sẽ khiến người kia từ từ tiếp nhận tình cảm của tôi."

Người kia là ai? Nhị Nữ vì người kia mà cảm thấy đồng tình thay đồng tình thay, bị kẻ tâm thần như Cố Nhan Tuyết này thương nhớ từng ngày, đúng là kiếp trước đâm phải cứt mới xui xẻo như vậy.

Đến lúc Nhị Nữ che lại cái miệng bị người kia hôn đến đau nhức, cô mới biết người năm đó khiến cô đồng tình, chính là cô đây nè!

"Cậu... cậu... Tôi là nữ a!" Nhị Nữ không tránh khỏi hai tay Cố Nhan Tuyết, bị đè kè sát tường, run lên bần bật.

Mắt phượng của Cố Nhan Tuyết mang theo ý cười cùng với nhất định phải có được, "Mặc kệ em là nam hay là nữ, em đều là của tôi."

Nhị Nữ còn chưa kịp hoàn hồn, tay bị kéo qua đầu, môi bị người nọ ngậm lấy, thế công mãnh liệt khiến cho một người chưa từng hôn ai như Nhị Nữ ngay lập mềm nhũn ngã vào lòng ngực của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Ngoại truyện Nhị Nữ (xong)

Edit: U' U', Ulies

Từ sau ngày đó Nhị Nữ vẫn luôn trốn tránh Cố Nhan Tuyết, cô cho rằng bản thân mình thẳng như sắt thép vậy.

Nhưng mà Cố Nhan Tuyết vẫn luôn xuất hiện trước mặt cô, xu hướng giới tính mà cô vẫn luôn tự hào không biết từ lúc nào đã thay đổi.

Khi Nhị Nữ phát hiện mình đã cong là khi cô biết mình bị cảm nhiễm virus, lại nghĩ tới Cố Nhan Tuyết có thể bị cảm nhiễm không.

Nhị Nữ bị cảm nhiễm virus RGH, tất cả triệu chứng đều xuất hiện trên cơ thể cô, khi Nhị Nữ ngứa xiu cũng không gọi điện cho ai, nghĩ cứ như vậy chết đi, đừng có ai tới tìm cô, nếu người khác bị cảm nhiễm thì không tốt.

Ngày hôm qua cô còn cãi nhau với Cố Nhan Tuyết, cô ấy hẳn là sẽ không tới tìm cô, không tới là tốt rồi.

Ý thức dần dần mơ hồ, Nhị Nữ thế nhưng xuất hiện ảo giác, cô nhìn thấy Cố Nhan Tuyết xuất hiện, vì sao sắp chết còn xuất hiện ảo giác nữa, trong lòng có chút tủi thân, cậu xuất hiện để làm gì, tớ cũng sắp chết rồi.

Sau khi tớ chết, có thể cậu sẽ trở lại bình thường, tớ là nữ, chúng ta không thể ở bên nhau, cậu vẫn nên tìm một người đàn ông đi, cậu tài giỏi như vậy, về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhị Nữ càng nghĩ càng thấy tủi thân, nước mắt lạch cạch rớt trên sàn nhà.

Nhắm mắt lại, Nhị Nữ lâm vào hôn mê.

Chờ khi cô mở mắt, đã là hai ngày sau, người đầu tiên xuất hiện lại là Cố Nhan Tuyết.

Cố Nhan Tuyết giống như đã rất nhiều ngày không ngủ, con ngươi đầy tơ máu, môi trắng bệch, ngay cả đôi mắt phượng kia cũng tiêu tụy không có ánh sáng.

Sao cậu ấy lại biến thành như vậy, Cố Nhan Tuyết ở trong lòng cô vĩnh viễn là ngăn nắp chỉnh tề, trước nay chưa từng suy sút như vậy.

Con đau truyền đến, từ đỉnh đầu lan ra toàn thân, đau nhức khó nhịn, giống như bị kim đâm vào cơ thể, đau quá đau quá a.

Cố Nhan Tuyết hét hoảng hoảng loạn đi gọi bác sĩ, Nhị Nữ bị mười mấy người mặc áo blouse trắng vây xung quanh, chỉ có một câu trả lời là không cứu được.

Loại virus này đã chết hơn một nghìn người, không có thuốc chữa, tất cả các loại thuốc đều không thể ức chế được căn bệnh, sau bảy ngày sẽ chết, Nhị Nữ đã qua hai ngày, còn dư lại năm ngày.

Cố Nhan Tuyết đứng ở tại chỗ, hai mắt thất thần, cả người như đang chìm xuống đáy nước, ngồi bệt xuống đất.

Khi Nhị Nữ nhìn thấy Cố Nhan Tuyết lần nữa thì cô ấy đã sửa sang lại bản thân và thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

Phòng bệnh cũng đổi thành phòng vip, sự đau đớn trên người càng ngày lớn, Nhị Nữ đau đến nỗi ghé vào trên giường, nắm chặt đệm chăn, cả người gầy thành da bọc xương.

Nhị Nữ lại vươn tay cầm lấy bình hoa bên cạnh, nhìn khuôn mặt mình trong đó, ánh mắt đối diện với ánh ngược mà bình hoa phản chiếu, người trong bình hoa có khuôn mặt gầy guộc, gầy cằn bản không giống cô, lại giống như ác quỷ vừa bò từ địa ngục ra.

Nghĩ đến Cố Nhan Tuyết mấy ngày nay ôm cô vào trong lòng, hôn khuôn mặt này, không có một tia chán ghét và ghét bỏ, cả người Nhị Nữ cứng đờ, cậu ấy không thấy ghê tởm sao? Khuôn mặt như vậy mà còn có thể hôn?

Bình hoa trên tay rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh loảng xoảng, một người chạy vào, ôm cô vào trong lòng, ngón tay thon dài trắng nõn vỗ vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận một chút, đừng nhúc nhích."

Đau đớn và yêu thích vụn vặt ở bên nhau, càng xấu, khỏe mắt ướt át, duỗi tay nắm chặt tay Cố Nhan Tuyết, giọng nói run rẩy, "Tôi... Tôi không cần cậu thương hại!"

"Tôi đã như vậy, vì sao cậu còn không buông tha cho tôi!" Nhị Nữ không nghĩ ra không nghĩ ra, cô đã trở nên như vậy, xấu như vậy, khủng bố như vậy, vì sao lại còn tốt với cô như vậy? Vì sao?

Ánh mắt Cố Nhan Tuyết hơi dừng lại, duỗi tay ôm chặt Nhị Nữ vào trong lòng, "Tôi đã nói, tôi sẽ quán lấy em cả đời."

"Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau."

Nhị Nữ lại khóc, nước mắt lăn đầu, "Sẽ không, tôi sắp chết, tôi lập tức sẽ chết, tôi sẽ không còn được gặp lại cậu, cậu sẽ thích những người khác."

"Sẽ không."

"Cậu sẽ!"

"Tôi sẽ không." Cố Nhan Tuyết cười, thân mật hôn trán cô, hôn nước mắt bên khóe mắt cô, giọng nói ôn nhu chất chứa bao nhiêu cảm xúc, "Cố Nhan Tuyết vĩnh viễn chỉ yêu một mình Nhị Nữ."

Cơ thể Nhị Nữ lại bắt đầu đau, cô gầy gò, dùng sức cầm tay Cố Nhan Tuyết, cái tay kia bị cô cào chảy máu, cô cũng không phát hiện ra, đau sắp chết, còn run giọng mở miệng, "Cậu đừng chỉ thích... Thích một mình tớ..... Đi thích người khác..... Được không?"

Nếu chỉ thích cô, sau khi cô chết sẽ rất cô đơn, cả đời chỉ có một mình, còn phải sống nhiều năm như vậy, sao lại có thể cô độc chết đi.

Nhị Nữ không nghĩ như vậy, sau khi cô đã chết, có người khác ở bên cạnh cũng tốt.

Cố Nhan Tuyết xoa đầu cô gái ngốc trong lòng, thấp giọng trả lời một tiếng được.

Không được, từ khi cô ấy thích người này, đã không thích được người khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.